

Giới thiệu [Ngôn Tình] Ngự Yêu

Chuyển ngữ: Roseny Chung

Bìa: Page Cửu Lộ Phi hương

Một câu chuyện tình ngược tâm, ngược đến đau lòng.

Khi ta yêu nàng bằng cả trái tim, vậy mà nàng lại chọn cách phản bội lại ta.

Ta không chấp nhận để nàng rời xa ta để ta lại một mình.

"Nếu nàng có bản lĩnh, giết ta lần nữa, ta sẽ để nàng đi."

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-1: Tiết tử

Vào mùa đông, trời thường tối nhanh hơn, ánh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ lặng lẽ buông xuống, ánh sáng màu cam lưu trên khung giấy đặc chế giống như phát ra kim quang, nhưng trong phòng cơ hồ không có chút ánh sáng, nếu như không phải nhờ ngọn nến leo lắt nhỏ tựa hạt đậu kia.

Người bên trong tấm chăn mỏng khẽ động, "hừ hừ" một tiếng rồi thức giấc.

Nàng nheo mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ: "A, trời tối rồi, nên dậy thôi." Nàng ngáp một cái, xoay người ngồi dậy.

Ngồi trước gương chải đầu tóc xong, nàng đứng bên khung cửa sổ, đưa mắt nhìn vệt nắng đang dần khuất dạng ở ngoài kia. Đôi mày khẽ nhíu, ngón tay nhột nhột vươn ra, "kết" một tiếng, nàng đẩy thanh chặn cửa sổ. Cả người đứng tựa vào vách tường, vươn tay chạm vào vệt nắng tàn đang lui về phía tây trên nền trời.

Ngay lúc này, đôi bàn tay vốn đã gầy gò của nàng dường như bị ánh mặt trời thiêu cháy da thịt, trong phút chốc hết như lộ ra xương trắng đáng sợ. Mà khi ánh nắng rời đi, da thịt lại vẹn nguyên như lúc đầu.

Kỷ Vân Hòa xoa xoa tay, nhìn bàn tay gầy gò của mình lộ dưới ánh mặt trời, siết chặt tay: "Dọa chết ta rồi!" Vừa dứt lời, liền thấy ở lầu dưới, bên ngoài tiểu viện, một nha hoàn chậm rãi xách hộp thức ăn đi tới.

Nàng thu tay, nhưng không đóng cửa sổ lại.

Hôm nay trời không rơi tuyết, nhưng vẫn có gió lạnh thổi đến, gió lùa vào phòng, nàng cũng không cảm thấy lạnh, chỉ tựa người vào tường nhìn ngắm sông núi ở xa xa, nàng thở ra một ngụm khí trắng: "Xem ra tối nay sẽ có tuyết, chắc phải ủ một bầu rượu uống thôi."

"Rầm" một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra một cách thô lỗ. Bên ngoài, ánh tịch dương đang chìm vào đường chân trời. Cả căn phòng rất nhanh liền trở nên tăm tối hơn.

Nha hoàn vừa rồi tên là Giang Vi Nghiên, tay xách hộp thức ăn, sắc mặt không tốt lắm bước đến: "Còn muốn uống rượu? Cái cơ thể bệnh tật ốm yếu của ngươi, không sợ uống đến chết à?". Giang Vi Nghiên nhướn cao mày, trông có mấy phần xảo trá ngang ngược: "Đóng chặt cửa sổ lại, ngươi chết cũng chả sao, nhưng nếu bị bệnh, lại liên lụy ta phải mệt mỏi chăm sóc ngươi." Nàng ta vừa nói, vừa đặt hộp thức ăn lên bàn, thanh âm vừa trầm vừa nặng.

Kỷ Vân Hòa dựa người vào cửa sổ, đưa mắt đánh giá nàng ta, nghe rõ nàng ta mắng mình, nhưng cũng không tức giận, trên môi còn treo ý cười như có như không.

"Ngày tuyết lớn như vậy, ai nấy đều an an ổn ổn ở trong nhà, vậy mà ta còn phải đến đưa cơm cho ngươi." Giang Vi Nghiên vừa oán than vừa đem com bày biện xong, ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Kỷ Vân Hòa vẫn đang đứng bên cửa sổ mở toang, nhất thời lông mày liền dựng ngược lên: "Ta nói chuyện với ngươi, ngươi không nghe thấy sao?"

"Nghe thấy rồi." Kỷ Vân Hòa cong mắt cười nhìn nàng, không hề giống như đang đối mặt với một nha đầu tính khí nóng nảy liên tục quở trách, mà giống như đang thưởng thức một cảnh đẹp hiếm có, "Ngươi tiếp tục đi."

Thấy Kỷ Vân Hòa phản ứng như vậy, Giang Vi Nghiên lập tức nộ khí xung thiên, đặt cái bát trên tay xuống, bước hai bước dài đến bên cửa sổ, vươn tay muốn đóng cửa sổ lại, nhưng lúc nàng ta sắp đem cửa sổ đóng lại, một cánh tay từ phía dưới đưa lên, chậm chậm chống đỡ khung cửa sổ. Cur nhiên lại kẻ bệnh tật ốm yếu Kỷ Vân Hòa kia, vươn tay chặn cửa sổ, không cho nàng ta đóng lại.

Giang Vi Nghiên quay đầu, phẫn nộ nhìn Kỳ Vân Hòa, mà nàng lại như cũ giữ bộ dạng cười như không cười: "Ta muốn hóng hóng gió, hóng mát một chút, chỉ ngày hôm nay thôi..."

Nàng còn chưa dứt lời, Giang Vi Nghiên đập mạnh một phát lên tay nàng.

"Ai thèm quan tâm người."

Kỳ Vân Hòa nhìn mu bàn tay bị đánh đỏ lên, đôi mắt khê nheo lại.

Giang Vi Nghiên đóng cửa sổ lại, xoay người đi vào trong: "Com tự mình ăn đi, ăn xong rồi thì..." Không đợi Giang Vi Nghiên nói xong, Kỳ Vân Hòa liền bắt lấy cổ tay nàng ta. Giang Vi Nghiên nhất thời khó hiểu, xoay đầu trừng mắt nhìn chăm chăm nàng, nhưng lời còn chưa kịp nói khỏi miệng, chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng đi, không biết bị đẩy thế nào, đầu va vào cửa sổ vừa khép lại "rầm" một tiếng, đem nó lần nữa mở ra.

Gió lạnh bên ngoài liền quét vào mặt nàng ta, Giang Vi Nghiên nửa người bị lộ ra bên ngoài cửa sổ, hoàn toàn dựa vào tay Kỳ Vân Hòa đang giữ vạt áo nàng, cho nàng ta một điểm tựa, mới không khiến nàng ta từ tầng ba ngã xuống.

Sắc mặt của Giang Vi Nghiên tái xanh đi một nửa, âm thanh lập tức run rẩy: "Người.....người làm gì đó? Người buông..... Không! Người đừng buông ra....."

Kỳ Vân Hòa một tay giữ lấy nàng ta, một tay lau lau tầng mồ hôi mỏng rỉ ra trên trán, lại ho khan hai tiếng, thờ dãi nói: "Ai, rốt cuộc là không được như xưa nữa rồi, động tác đơn giản như vậy đã thấy một đèn tim đập tay run rồi."

Giang Vi Nghiên nghe xong, lập tức sợ hãi bắt lấy cổ tay Kỳ Vân Hòa: "Đừng đừng đừng, đừng run."

Kỳ Vân Hòa cười nói: "Ai thèm quan tâm người." Nàng làm như muốn buông tay, Giang Vi Nghiên bị dọa đến thét chói tai, nhưng sau khi nàng ta thét lên, lại cảm thấy một cổ lực đạo đem nàng kéo lên.

Hai mắt nhắm chặt của nàng ta mở ra, nhìn thấy Kỳ Vân Hòa thực sự đã kéo mình lại. Nàng ta vội vàng đứng vào bên trong phòng, đưa mắt nhìn về phía sau, bên ngoài gió lạnh đang mãnh liệt thổi vào, mặt trời đã xuống núi, không còn nữa phần độ ấm.

Nàng ta suýt nữa đã từ nơi này ngã xuống.....

Giang Vi Nghiên quay đầu, vừa vặn bắt gặp Kỳ Vân Hòa đang cười vô cùng chướng mắt.

"Bị bắt nạt có cảm giác thế nào?" Kỳ Vân Hòa hỏi.

Sau khi thoát chết, con tức giận bị trêu chọc thoáng chốc lẫn át sợ hãi.

Giang Vi Nghiên từ nhỏ đã tập qua võ thuật công pháp, trong lòng không phục, chỉ nói mới vừa rồi Kỳ Vân Hòa chẳng qua là thừa dịp nàng không chú ý đánh lén nàng. Giang Vi Nghiên ý thức được mình là cháu gái ruột của nữ quan trong phủ, cô cô của nàng từng ngàn vạn lần dặn dò, không được ở Vân Uyên gây rắc rối.

Nhưng ở trong Vân Uyên này lại chỉ có một vị "chủ tử" bệnh tật ốm yếu – trên danh nghĩa thì nói là chủ tử, nhưng kì thật chẳng qua là bị giam lỏng ở chỗ này thôi, Vân Uyên được xây ở đảo Hồ Tâm, giao thông tứ phía khó khăn, không có lệnh từ bề trên, người ngoài không thể bước tới gần Hồ Tâm đảo này một bước, người ngoài không vào được, người bên trong Vân Uyên cũng không thể tùy ý rời đi.

Bên trên lại có ý ra thông báo, vị "chủ tử" này, không thể để cho nàng bước ra khỏi phòng dù chỉ một bước.

Mỗi lần Giang Vi Nghiên tới đưa cơm xong, lúc rời đi cũng phải ở bên ngoài thêm một cái khóa, nhất định chính là đang giam giữ phạm nhân.

Nghe nói nữ tử này cùng vị đại nhân trong phủ có quan hệ sâu xa, nhưng Giang Vi Nghiên ở nơi này nhiều ngày như vậy, không nói đến Vân Uyên, thậm chí cả đảo Hồ Tâm vị đại nhân trong phủ cũng chưa từng lui đến một lần. Nàng nghĩ, đây chẳng qua chỉ là một nữ tử bị lạnh nhạt sẽ nhanh chóng bệnh chết. Đến một cái danh phận cũng chưa từng có, có gì mà chọc vào sẽ không yên chứ!

Giang Vi Nghiên từ nhỏ đến lớn đều được cả nhà cưng chiều, nếu không phải gia đình sa cơ, nàng há phải nhờ đến cô cô đưa vào phủ làm một nha hoàn. Đến tận bây giờ, điều này vẫn khiến nàng cảm thấy bị châm chọc.

Càng nghĩ càng giận, Giang Vi Nghiên nhấc tay muốn bạt tai Kỳ Vân Hòa: "Người thì tính là thứ gì chứ!" Nàng ta lớn tiếng mắng.

Nhưng cái tát này chưa rơi xuống mặt Kỳ Vân Hòa, đến nửa đường, tay nàng ta đã bị người khác bắt lấy.

Đó không phải lực đạo của nữ tử, Giang Vi Nghiên vừa ngoảnh đầu, chỉ thấy người tới mặc xiêm y màu xanh khoác bên ngoài là một chiếc hắc bào, sắc lam trong đôi đồng tử kia tựa như khối băng lạnh.

Đây... Đây là...

Giang Vi Nghiên nhận ra người này, nhất thời bị dọa đến cả người phát run, không đợi nàng ta kịp hành lễ, bàn tay khi nãy bắt cổ tay nàng ta đã tóm lấy

cổ nàng. Giang Vi Nghiên chỉ kịp nghe giọng nói lạnh băng của y chứa đầy nộ khí, tựa như lưỡi dao băng băng, có thể đẽo thịt róc xương.

"Người là thứ gì?"

Trong nháy mắt, nàng ta bị y tiện tay ném đi, giống như vứt rác vậy, thẳng từ cửa sổ tầng ba ném ra ngoài.

"Ầm" một tiếng, roi xuống hồ nước đã đóng băng ở trong viện, mặt băng phía trên bị rạn nứt, nàng ta chìm xuống hồ nước, cách một lúc lâu mới nổi lên được, vừa hô cứu mạng, vừa cầu xin chủ tử tha mạng.

Bên ngoài tiểu viện đám người hầu nô tỳ đều cả kinh, ánh mắt sợ hãi vô cùng nhìn lên lầu ba, không ai dám cử động.

"Ai, mau kéo nàng ta lên đi." Từ trên tầng ba, Kỳ Vân Hòa lộ đầu ra, gọi mấy người dưới lầu một tiếng, "Còn không mau lên sẽ xảy ra án mạng đó."

Nhưng đám người hầu vẫn không dám cử động, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ vì nam tử hắc bào bên cạnh nàng cả người đều tỏa ra sương lạnh, khí thế quá đáng sợ khiến cho mọi người sợ hãi.

Kỳ Vân Hòa thấy vậy, chậm chậm bĩu môi: "Được được, ta đóng cửa sổ lại, các người mau mau đem nàng ta kéo lên, gã này không nhìn thấy gì đâu."

"..."

Người dám ở trước mặt chủ nhân nói những lời này, có lẽ chỉ có nữ tử trong căn phòng này thôi.

"Két" một tiếng, cửa sổ tầng ba thực sự được đóng lại.

Ngăn cách với gió lạnh bên ngoài, Kỳ Vân Hòa quay đầu, ánh mắt dừng lại trên gương mặt của nam tử trước mặt nàng, nàng lùi một bước, nghiêng người ngồi lên chiếc ghế bên cạnh: "Trường Ý, tính khí hiện tại của người trở nên quá không tốt."

"Qua đây ăn cơm đi."

Hai người bọn họ nói chuyện giống như ông nói gà bà nói vịt, không ăn khớp với nhau. Trường Ý đi tới bên bàn, lần nữa đem đồ ăn chưa dọn xong bày ra, y đem bát đĩa đưa cho nàng. Kỳ Vân Hòa vẫn không cử động, chỉ trầm mặc nhìn chằm chằm y, dường như rất lâu mới nói: "Người để ta đi đi, trước đây ta bị giam đủ rồi."

Trường Ý đặt đĩa lên trên miệng chén, âm thanh khe khẽ vang lên, nhưng trong căn phòng cô tịch này lại vang vọng tiếng động kinh tâm.

Nàng thở dài một hơi: "Người giữ ta lại làm gì chứ, mạng này của ta cũng chẳng sống được mấy ngày nữa, người để cho ta ra ngoài nhìn tuyết, ngắm trăng, thưởng thức những bông hoa xuân đua nở khoe sắc, nếu vận khí tốt, nói không chừng còn có thể gắng gượng qua những cơn mưa mùa hạ.....Ta muốn tận hưởng vài ngày tháng tự do....."

"Kỳ Vân Hòa." Trường Ý xoay người, đôi mắt lam băng dường như không có tí cảm xúc, lại giống như ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ "Nàng nếu như có bản lĩnh, giết ta lần nữa. Sau đó rời đi."

Bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc không nói.

Cuối cùng, vẫn là nàng bật cười: "Người nếu nói lời này sáu năm trước, tối nay chắc chắn ta có thể rời đi."

Nghe nàng bình thản như vậy nói ra những lời đó, lòng bàn tay của Trường Ý từ từ nắm chặt sau đó lại buông ra, y bước đến trước mặt nàng, đưa tay nắm lấy cổ nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng, muốn nắm bắt chút dao động trong đó, nhưng cái gì cũng không có.

Giống hệt như ánh mắt trước đây, tựa như một mảnh xoáy nước u tối, đem tất cả bí mật đều cất giấu bên trong.

Trường Ý nói: "Đáng tiếc, bây giờ đã không còn là sáu năm trước."

"Đúng vậy." Kỳ Vân Hòa rũ mắt "Đã không còn là sáu năm trước." Nàng cười khẽ, "Người đã trở thành một đại yêu quái lợi hại, mà ta từ một ngư yêu sư biến thành phế nhân. Trường Ý....." Trong giọng nói của nàng có chút trào phúng, khiến cho y nín chặt khóe môi.

"Bây giờ, chúng ta và sáu năm trước, hoàn toàn đảo ngược lại rồi."

Kẻ cầm tù và tù nhân.

Vừa vặn đổi chỗ cho nhau.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2: Giao Nhân

Sáu năm trước, bên ngoài ngự yêu cốc.

Kỷ Vân Hòa nhận "hàng" từ tay gã thái giám kiêu ngạo vào thời điểm tiết trời tháng ba đẹp nhất.

Thảm hoa đại hữu tình phủ khắp núi ngoài cốc, hương hoa dịu dịu thơm ngát.

Thái giám trước mặt thao thao bất tuyệt bằng chất giọng the thé khiến nàng cảm thấy trong lòng vô cùng buồn phiền.

"Người cá này khiến chủ tử ta hao tổn rất nhiều thời gian và công sức mới bắt được. Cho người thời gian ba tháng, huấn luyện nó cho thật tốt. Đừng để lần sau bọn ta quay lại vẫn phải dùng cái rương vừa to vừa dãn đầy phù chú này, vận chuyển rất phiền phức mà nhìn cũng thấy buồn bực."

Phụ trách giao dịch với gã thái giám ngạo mạn này là trợ thủ đắc lực của Kỷ Vân Hòa, Cù Hiểu Tinh, thiếu niên này miệng lưỡi như được bôi dầu, trơn tru vô cùng. Hắn cười hi hi đáp lời thái giám: "Công công, ngài yên tâm đi, ngự yêu cốc chúng tôi mấy chục năm nay thuần phục không biết bao nhiêu yêu quái. Cho dù trong rương là yêu quái gì đi nữa, chỉ cần đưa tới nơi này, đảm bảo với ngài lúc trở ra liền ngoan ngoãn phục tùng. Tuyệt đối không dám cãi lời."

"Ừ, chớ khinh thường, chú ý một chút, người cá này không hề tầm thường đâu."

"Chúng tôi biết đây chính là việc Thuận Đức công chúa giao xuống, ngự yêu cốc tuyệt đối sẽ dốc hết sức thuần phục yêu quái này. Lúc quay về, nhất định sẽ khiến cho Trương công công ngài nở mày nở mặt." Cù Hiểu Tinh rất giỏi ứng phó với loại người này, hắn nói chuyện dễ nghe, Trương công công cũng tỏ vẻ hài lòng.

Kỷ Vân Hòa nghe bọn họ nói chuyện, cất bước đi đến bên cạnh xe ngựa.

Sau xe buộc một cái rương lớn, cao cỡ nửa người, toàn bộ là màu đen đặc quánh, bên dưới quần đầy xích sắt nặng nề, phía trên dán tầng tầng lớp lớp phù chú, nàng vươn tay cầm lấy một lá bùa, vừa nhìn thấy chú văn trên phù chú, đôi mày khẽ nhíu lại, tiện tay gỡ lá bùa xuống.

Khoảnh khắc lá bùa vừa gỡ xuống, chỉ nghe "ầm" một tiếng, âm thanh từ trong chiếc rương nặng nề vang dội, xích sắt mảnh liệt giăng co, va chạm với rương phát ra tiếng leng keng không ngừng.

Ánh mắt Kỷ Vân Hoà ngưng trọng, yêu quái này nhất định rất lợi hại. Dán nhiều phù chú như vậy, nàng chỉ gỡ xuống một tấm, nó ngay lập tức nhận ra được...

Cùng lúc đó, chấn động trong rương làm cho con ngựa giật mình, ngựa hí một tiếng, quệt móng guốc chạy, ngay lập tức phu xe kéo dây cương lại, áp chế một hồi, mới khiến ngựa ổn định.

Trương công công quay đầu: "Ai ya, người cẩn thận chút được không, đã bảo con yêu quái này lợi vô cùng đó."

Ông ta vừa nói vừa lùi lại mấy bước, "Người là ai? Không biết thì đừng có động vào. Mau đem lá bùa dán trở lại. Cẩn thận ta hỏi tội người đấy!"

Cù Hiểu Tinh vội vàng cười xòa: "Đó là chúng tôi..."

"Chu sa phù vàng, lời đình lịch chú bế ngũ giác, phong yêu lục, là thủ bút của đại quốc sư." Kỷ Vân Hòa cất ngang lời Cù Hiểu Tinh, ánh mắt nhìn lá bùa trong tay có chút đùa cợt, nhưng khi quét mắt sang gã thái giám ánh mắt sắc bén lạ thường.

Ngón tay nàng khẽ động, chu sa phù vàng trong tay lập tức lao đi như tên bắn, chuẩn xác dừng ngay cổ họng Trương công công. Chỉ thấy Trương công công kia hai mắt tròn ngược, gương mặt đầy vẻ giận dữ, nhưng một chút âm thanh cũng không phát ra được.

Trương công công lập tức kinh hãi, dùng tay gỡ bùa chú trên cổ ra, nhưng ngón tay vừa di chuyển, nó lập tức dính sát trở lại, đáy mắt gã thái giám thêm bảy phần hoảng sợ, khuôn mặt nhìn chằm chằm Kỷ Vân Hòa, tay chỉ vào nàng, nhưng miệng vẫn không phát ra âm thanh nào.

"Than thở, lắm bầm ồn ào cả nửa ngày trời." Kỷ Vân Hòa phui phui tay, "Cuối cùng cũng yên tĩnh rồi."

Nàng ném một ánh nhìn ra sau lưng mấy gã hán tử to khỏe, một người lập tức tiến lên kéo xe ngựa, đội thị vệ cũng đều khăn trương đặt tay lên cán đao.

"Ngự yêu cốc chúng tôi đã nhận xe ngựa này, ba tháng sau đến đón yêu quái trong rương, chúng tôi đảm bảo nó sẽ ngoan ngoãn, việc bảo đảm vận chuyển yêu quái đến đi an toàn, chẳng phải chuyện các người nên làm sao? Bây giờ yêu quái đã đến ngự yêu cốc, nên để chúng tôi tiếp quản, các người dàn trận thế này, là không muốn để bọn ta thuần yêu sao?" Kỷ Vân Hòa chăm chăm nhìn bọn thị vệ, "Các người là nghe lệnh Thuận Đức công chúa, hay muốn ở đây giúp thái giám này ra mặt?"

Kỷ Vân Hòa vừa nói ra lời này, các thị vệ đưa mắt nhìn nhau sau đó lui xuống. Mấy gã hán tử lúc này mới để phu xe xuống ngựa, dắt ngựa vào trong ngự yêu cốc.

Đội xe ngựa bị dắt đi rồi, Kỷ Vân Hòa liếc gã thái giám một cái: "Ta không hiểu bùa chú, chỉ biết dán, không biết giải, tự trở về tìm đại quốc sư đi."

Nói xong, nàng khoát tay áo, xoay người vào cốc.

Cù Hiểu Tinh vội vàng cười xòa, giải thích với thái giám: "Đó là ngự yêu sư của chúng tôi, hơi nóng tính, nhưng bàn về ngự yêu thuật, là ngự yêu sư vô cùng lợi hại ở trong cốc, công công đừng tức giận... Ai, chú này ta cũng không có biện pháp, ta pháp lực thấp, không so được với nàng ta, ngài chịu khổ, e rằng thật đúng là chỉ còn cách trở về tìm đại quốc sư giúp đỡ..."

"Cù Hiểu Tinh."

Kỷ Vân Hòa ở phía trước gọi một tiếng. Cù Hiểu Tinh vội vàng đáp lời, không cùng thái giám nói chuyện nữa, chỉ áy náy nhìn gương mặt đang trở thành màu gan lợn của Trương công công, xoay người đuổi theo nàng.

Chạy đến bên nàng, Cù Hiểu Tinh thở dài, có chút trách móc: "Tả hộ pháp a, đã nói với người bao nhiêu lần rồi, những kẻ đưa yêu quái đến đây đầu sao cũng là thuộc hạ của những gia tộc quyền quý, họ có thể ở bên tai những người kia nói vài ba lời bất lợi. Người không thể tùy tiện đắc tội được... Lần này lại là thái giám thân tín của Thuận Đức công chúa, hẳn chỉ cần nói với Thuận Đức công chúa hai câu là..."

"Được rồi, ta không phí sức lấy lòng đâu." Kỷ Vân Hòa thuận miệng đáp lại.

"Cho nên hay là người đến nói cho hắn cách gỡ lá bùa đó đi, chèn ép người ta đến đường cùng, không chừng lại kết thâm thù đại hận."

Kỷ Vân Hòa liếc hắn một cái: "Cù Hiểu Tinh, chúng ta muốn lấy lòng chính là chủ tử của bọn họ, không phải bọn họ. Mà muốn lấy lòng chủ tử bọn họ, chính là đem yêu quái thuần dưỡng tốt, không cần làm bất cứ điều gì khác."

Nàng vừa dứt lời, Cù Hiểu Tinh lại thở dài:

"Người nói cũng có đạo lý...ai, cũng trách thế đạo ngày nay đối với giới ngự yêu của chúng ta quá bất công. Nghe nói năm mươi năm trước, đại quốc sư kia còn chưa điều chế ra loại độc được đặc biệt đối phó với tộc ngự yêu, chúng ta uy phong lẫm liệt, hô mưa gọi gió, sai khiến yêu quái, làm sao có thể nghĩ đến năm mươi năm sau lại sa sút đến mức này, ngay cả bọn thái giám trong cung cũng có thể lớn tiếng hống hách với chúng ta..."

"Được rồi, nói giống như người năm mươi năm trước đã ra đời vậy."

Kỷ Vân Hòa trách hắn, vừa dứt lời, hai người đã đi tới cổng của ngự yêu cốc, cửa lớn rộng mở, trong cốc là một mảnh sương mù giăng kín, nàng chuyển đề tài, "Hôm nay người cá được đưa đến này e rằng lai lịch không nhỏ, chúng ta đến địa lao mờ sương."

Cù Hiểu Tinh gật đầu nói phải.

Trong ngục tối của ngự yêu cốc, cột sắt trên lồng giam khắc chằng chịt chủ văn phong ấn sức mạnh của quái thú.

Rương thép đen được đưa đến phòng giam lớn nhất, có một xích sắt móc ở trên đỉnh rương, ngự yêu sư đem nó móc với xích sắt dài trên xà nhà, chủ văn bốn phía thoáng chốc sáng lên.

Rương khóa yêu này vốn là vật do ngự yêu cốc chế tạo, thuận tiện cho các quan chức quý nhân nhốt những yêu quái không nhu thuận lại, vận chuyển đến ngự yêu cốc.

Cái móc phía trên rương thực chất là đi từ bên trong ra, yêu quái bên trong bị xiềng xích giam cầm, móc treo chính là một đầu của dây xích, khi móc nối với dây treo trên xà nhà, thì dây xích trôi yêu quái lập tức cùng với các hệ thống khác trong phòng hợp thành một thể, lực phong ấn trên cột sắt đen sẽ truyền tới yêu quái, tăng cường áp chế chúng, tránh cho khi mở nắp rương, yêu quái tiếp xúc với bên ngoài kích động làm ngự yêu sư bị thương.

Móc nối vừa được liên kết, ngự yêu sư dùng chìa khóa cắm vào lỗ khóa ẩn giấu trên rương, vừa nghe "két" một tiếng, trong rương liên tiếp truyền tới tiếng "ầm ầm ầm" cùng với những rung lắc dữ dội.

Ngự yêu sư còn chưa kịp lấy chìa khóa ra, đột nhiên, rương thép phủ đầy bùa chú bị đánh vỡ từ bên trong, mảnh vụn văng ra khắp nơi, có mảnh tan thành bụi biến mất vào không khí, một chiếc đuôi cá to lớn lộ ra.

Kỷ Vân Hòa đứng bên ngoài phòng giam, một tiếng "Cẩn thận" còn chưa kịp kêu lên, chỉ cảm thấy trong ngực nổi lên một trận gió yêu, chiếc đuôi cá không lồ hai màu trắng xanh chuyển động tựa như chiếc quạt gió. Các ngự yêu sư mở rương ở bên trong chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, phun máu tại chỗ.

Nàng ôm lấy đầu Cù Hiểu Tinh, đem hắn đặt ở chỗ an toàn trên mặt đất, kịp thời tránh được sát khí mà chiếc đuôi cá quạt đến.

Nàng nằm trên đất ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong ngục, rương khóa yêu chia năm xẻ bảy, nằm rải rác trên mặt đất, người cá hai tay bị trôi, treo trên xích sắt, y toàn thân xích lửa, nửa thân dưới là một chiếc đuôi cá cực to, chỉ là trông không giống với những người cá bình thường, đuôi cá của y xanh trắng giao nhau, vẩy cá tầng tầng lớp lớp tựa như xếp thành hình đóa hoa sen khổng lồ. Mà càng khiến người ta kinh ngạc hơn nữa, là khuôn mặt của người cá này...

Tộc người cá, từ trước đến giờ dung mạo đều xinh đẹp, chỉ là Kỷ Vân Hòa chưa từng nghĩ đến, lại có một gương mặt xinh đẹp như y, mang vẻ vẻ đẹp kinh động lòng người, thậm chí là quên cả hô hấp...

Đây cư nhiên là một...

Mỹ nam ngư. (thật ra nguyên văn là Hùng tính giao nhân, hùng tính là giống đực, giao nhân là người cá nên tố dịch vậy cho suông mạch truyện.)

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ngự Yêu Cốc

Người cá vốn âm nhu, đa số đều là thư tính (mỹ nhân ngư), hùng tính (mỹ nam ngư) thực sự rất hiếm gặp. Mà cho dù có, cũng là bởi vì yêu khí quá mạnh, khó có thể thuần phục hoặc là lúc còn nhỏ đã bị bắt đến ngự yêu cốc rồi.

Thuận Đức công chúa lần này, hẳn là phải bỏ ra không ít công sức nha. Kỳ Vân Hòa đang nghĩ như thế, chợt nhìn thấy người cá nâng chiếc đuôi dài lên, lần nữa quét ngang mặt đất, sức mạnh tựa như sức của ngàn binh. Lần này, tất cả mọi người đều nằm trong đòn công kích của y. Nàng nằm trên mặt đất cũng tránh không khỏi, chỉ có thể vận khí trong tay tạo thành một kết giới, che chắn trước người.

Kỳ Vân Hòa cảm nhận được một trận cuồng phong "vù vù" nổi lên do đòn công kích ma sát với kết giới của nàng, gây ra một tiếng động cực lớn, Cù Hiểu Tinh đang nằm rạp trên mặt đất, bịt chặt hai tai liên tục kinh hô.

Tiếng gió vừa dứt, cách đó mấy bước đã có ngự yêu sư công lực thấp kém không đỡ nổi đòn công kích, lập tức bị đánh đến nôn ra máu, còn có người phải bỏ mạng. Trong địa lao nhất thời trở thành một mảnh hỗn độn.

Nàng liếc mắt nhìn một cái, chỉ cảm thấy trong lòng kinh ngạc.

Mặc dù chưa nhìn thấy mỹ nam ngư, nhưng nàng cũng đại khái biết được phạm vi yêu lực của người cá. Mà người cá bị bắt đến nơi này, sức mạnh của y đã vượt quá xa so với yêu lực yêu quái mà nàng biết rồi.

Thậm chí, chưa từng có yêu quái nào bị hắc thạch huyền thiết phong ấn yêu lực, còn có thể dùng yêu lực làm bị thương người khác như y.

Bên sườn dậy lên cảm giác đau đớn, nàng đưa mắt nhìn người cá trong ngục, khẽ nheo mắt nhìn, bàn tay cầm chặt chuỗi kiếm đeo bên hông. Kì thật, hôm nay, các ngự yêu sư có mặt ở chỗ này, ngoại trừ Cù Hiểu Tinh, nàng cũng không muốn cứu ai hết, chỉ là, nếu cứ tùy tiện mà mặc người cá này làm càn, chính nàng và Cù Hiểu Tinh cũng sẽ không tốt lành gì.

Nhưng nàng ở bên này chỉ vừa có một động tác, người cá trong địa lao lập tức chuyển tầm mắt sang, nhìn chăm chăm vào nàng. Bốn mắt chạm nhau, Kỳ Vân Hòa chỉ thấy màu lam băng kì lạ trong đôi mắt y, giống như hàn băng ngoài biển khơi, khí lạnh thấu xương, ánh nhìn nghiêm nghị đầy sát khí khiến cho người ta phải run mình run sợ.

Ánh mắt giao nhau, nàng run mình một cái, chỉ nói hôm nay nếu không dùng chút công phu, e rằng thực sự không thể trấn áp được yêu quái này mất.

Cái đuôi của người cá chậm chậm nâng lên, quả nhiên muốn tỏ ý gây khó dễ đây mà. Một mũi tên vàng đột nhiên bay đến từ một lối vào khác bên phải địa lao, xuyên qua khe hở của hắc thạch huyền thiết lao vào phòng, "soạt" một tiếng, mũi tên trực tiếp xuyên thấu vào đuôi y, hung hăng cắm thẳng vào bức tường phía sau!

Dưới đuôi mũi tên dài mang theo một cái xích sắt, lúc mũi tên xuyên qua đuôi người cá, xích sắt bị pháp thuật khống chế, tựa như dây leo nhanh chóng quấn quanh đuôi y, bò dần lên trên.

Đem đuôi y khóa chặt không thể cử động được nữa.

Chỉ nghe người cá kia rên hừ một tiếng, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi lạnh, giống như vô cùng đau đớn. Nhưng mà, hào quang trong mắt y tuyệt không có nửa phần yếu thế, y ra sức gầy gù, đuôi cá bị xích sắt khóa chặt, vết thương theo đó mà nứt toác, máu tươi như thác rơi xuống.

Cùng lúc đó, ở hướng mũi tên bay ra truyền đến một giọng nam tử trầm thấp tiếng quát mắng: "Năm hết ở đây làm gì! Mau đứng lên kết trận cho ta!"

Kỳ Vân Hòa quay đầu nhìn, buông bàn tay đang siết chặt chuỗi kiếm ra: "Cù Hiểu Tinh". Nàng gọi kẻ đang nằm rạp trên mặt đất, toàn thân run rẩy không thôi một tiếng: "Dậy đi, nơi này không có chuyện của chúng ta nữa, đi thôi."

Cù Hiểu Tinh lúc này mới run rẩy ngẩng đầu lên: "Không... không có chuyện gì nữa rồi hả?" Hắn ngoài người sang bên cạnh xem xét một chút, thấy bên phải địa lao người kia đã đến, thở phào nhẹ nhõm: "A, thiếu cốc chủ tới rồi..."

Nàng nghe thấy giọng điệu cảm thán này của hắn, khẽ nheo mắt lại, nghiêng mắt nhìn hắn hỏi: "Thế nào? Ta nghe ý tứ này của ngươi, ngươi cảm thấy hôm nay ta không bảo hộ được ngươi ư?"

Cù Hiểu Tinh là một thiếu niên thông minh, lập tức cười với nàng: "Tà hộ pháp sao người lại nói như vậy, người có bản lĩnh lớn, tất nhiên sẽ bảo vệ được ta, ta đây không phải vui vì là cảm thấy thiếu cốc chủ đến rồi, mà là có hắc chống đỡ, người sẽ tiết kiệm được một ít sức lực a. Ta lúc nào cũng đứng về

phía người hết, người cứ yên tâm"

Kỷ Vân Hòa thu hồi ánh nhìn, liếc qua người cá trong địa lao một cái, lúc này chỉ thấy cơ quan trong phòng đã bị mở ra, hai đạo móc sắt từ phía sau lưng bức tường bắn ra, xuyên qua xương tỳ bà của y, thỉnh thoảng trên móc sắt còn có sét đánh, khiến cho người cá trong nỗi thống khổ không còn lòng dạ nào mà vận chuyển yêu lực, y đau đớn rên rỉ trong khi bên ngoài các ngự yêu bắt đầu tụng kinh văn kết trận ép xuống.

Bên trong địa lao, kim quang nổi lên bốn phía, hết thảy đá huyền thiết cùng nhau phát ra ánh sáng, làm toàn bộ địa lao phút chốc trở nên chói mắt.

Người cá kia ngoài đau đớn run rẩy cũng không còn bất kì sức lực phản kháng lại.

"Đi thôi." Kỷ Vân Hòa gọi Cù Hiểu Tinh một tiếng, cất bước đi theo thông đạo bên trái ra ngoài.

Khi đi qua chỗ rẽ của thông đạo, nàng lơ đãng chuyển mắt, vừa vận nhìn thấy thiếu cốc chủ Lâm Hạo Thanh vừa cùng người khác bàn bạc công việc đưa mắt nhìn theo hướng nàng rời đi.

Nàng một bước cũng không dừng lại, cứ như thể không nhìn thấy hắn mà bước ra khỏi địa lao.

Phải nói quan hệ giữa hai người họ đâu chỉ hình dung bằng hai chữ ngượng ngùng.

Cốc chủ ngự yêu cốc Lâm Thương Lan tuổi tác đã cao. Nhưng về người thừa kế ngôi vị, thái độ của lão mập mờ không rõ.

Lâm Hạo Thanh - con trai của Lâm Thương Lan, được mọi người xưng là thiếu cốc chủ. Nhưng cho tới bây giờ, lão cốc chủ vẫn chưa từng ở trước mặt mọi người tuyên bố sẽ đem ngôi vị cốc chủ này để lại cho hắn. Ngược lại, lão ta đối với đường nữ như nàng một mực xem trọng. Thậm chí còn đặc biệt bố trí cho nàng vị trí tả hộ pháp.

Ngự yêu thuật của Kỷ Vân Hòa đứng đầu trong ngự yêu cốc. Nếu đem so về thực lực, Kỷ Vân Hòa chắc chắn là cao Lâm Hạo Thanh một bậc. Lại thêm thái độ của lão cốc chủ bình thường cũng không rõ ràng, cho nên trong mắt người khác, nàng trở thành một trong những người có khả năng kế nhiệm chức vị cốc chủ. Về lâu về dài, trong ngự yêu cốc đã chia thành hai phái: Người xem trọng thực lực thì tôn Kỷ Vân Hòa làm người kế nhiệm. Mà bên chú trọng truyền thống thì cất lực bảo vệ địa vị của Lâm Hạo Thanh.

Giữa hai phái tranh đấu gay gắt, mối quan hệ sư huynh muội từ thuở nhỏ của nàng và hắn cũng theo đó mà biến thành đối địch như nước với lửa.

Mà những người khác đều không biết rằng, bản thân nàng một chút cũng không muốn làm cốc chủ. Nguyên vọng lớn nhất cả đời nàng chính là kiếm được một khoản tiền, sau đó rời khỏi ngự yêu cốc, đến vùng sông nước Giang Nam, sống một cuộc sống giàu sang phú quý, cứ thế ăn chơi cho đến hết đời.

Nhưng số mệnh luôn cùng nàng đối địch...

Ngự yêu cốc này, không phải là nơi nàng muốn rời đi là có thể rời đi được.

Nghĩ đến chuyện này, Kỷ Vân Hòa lại thở dài một tiếng: "Việc thuần phục người cá này, e là ta không thể nhận rồi." Trên đường nhanh chóng quay trở lại tiểu viện của mình, Kỷ Vân Hòa căn dặn Cù Hiểu Tinh một tiếng: "Ném cái củ khoai nóng bỏng tay này cho người khác".

Cù Hiểu Tinh nghe vậy thì ngăn ra: "Nhưng mà tả hộ pháp, người cá này là do Thuận Đức công chúa đưa tới... Người thuần phục hắn tốt rồi, đến khi trở về công chúa ắt hẳn có không ít đề bạt, người phải biết...". Cù Hiểu Tinh quan sát trái phải, rồi tiến đến nói nhỏ bên tai nàng: "Người phải biết rằng, lời nói của người trong hoàng thất đối với người trong ngự yêu cốc chúng ta hết sức quan trọng, nếu có Thuận Đức công chúa giúp người, ngôi vị cốc chủ...".

Nàng chính là không muốn vị trí cốc chủ này.

Nhưng những lời này, nàng lại không có cách nào nói với Cù Hiểu Tinh, nàng chỉ đành trưng ra bộ mặt lạnh, liếc Cù Hiểu Tinh một cái: "Nếu là thuần phục không tốt thì sao?"

Cù Hiểu Tinh nghe vậy lại ngăn người lần nữa: "À..." Hắn chớp mắt một cái. "Hộ pháp...chẳng lẽ, người là đang lo lắng... người không thuần phục được người cá này?"

Trong lòng nàng là lo lắng, nàng thật sự thuần phục được người cá này rồi, giành được sự ủng hộ của Thuận Đức công chúa. Công chúa quả thật sẽ vì nàng mà nói cái gì đó. Từ nay về sau, nàng sợ là ngay cả sự yên bình như bây giờ cũng không giữ được nữa.

"Người cứ coi là như thế đi". Kỷ Vân Hòa đến tiểu viện của mình, xoay người muốn đóng cửa lại, đuổi hắn đi. "Nói tóm lại, ta chính là không muốn tiếp tục chuyện tồi tệ này. Lâm Hạo Thanh hay bất kì người nào khác muốn nhận, thế cứ để bọn họ nhận đi. Lần này ta không muốn xen vào".

Nói xong lời này, cửa viện liền đóng lại, để lại Cù Hiểu Tinh hít cả mũi bụi, hắn chỉ nghe người bên trong lười nhác nói một câu: "Thời gian này cứ nói là ta bề quan, cái gì cũng không muốn làm".

Miệng Cù Hiểu Tinh méo xệch, nhưng đó là cấp trên của hắn, hắn không có cách nào ép buộc.

Song, chỉ được đến chạng vạng tối, Cù Hiểu Tinh lại một lần nữa đến trước tiểu viện của Kỷ Vân Hòa, gõ cửa: "Hộ pháp".

Cách một hồi lâu, bên trong mới truyền đến giọng nàng: "Không phải ta đã nói là đang bế quan sao?".

"Vâng, nhưng cóc chủ tìm người."

"....."

Cửa viện vừa mở ra, Kỷ Vân Hòa cảm thấy có chút đau đầu, gãi gãi đầu hỏi: "Cóc chủ tìm ta có chuyện gì?"

"Thuộc hạ không biết".

Kỷ Vân Hòa cũng không còn cách nào khác, chỉ đành nhận lệnh rồi đi.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tương Đấu

Đại điện của ngự yêu cóc tên gọi là Lệ Phong đường, Kỷ Vân Hòa vừa vào cửa lớn, đã nhìn thấy Lâm Hạo Thanh đang rũ mắt đứng yên bên cạnh lão cóc chủ, nàng liền cảm thấy hôm nay không ổn rồi.

"Cóc chủ" Nàng cung kính hành lễ, lão cóc chủ Lâm Thương Lan đã hơn thất tuần, mặt đầy nếp nhăn, nhưng giữa những nếp nhăn bên khóe mắt, đôi mắt vẫn sắc bén tựa chim ưng, khí thế bức người.

"Khụ khụ... Vân Hòa lại đây." Lâm Thương Lan ho khan hai tiếng, vẫy tay, gọi nàng đến trước mặt "Vân Hòa gần đây bận chuyện gì vậy?"

Nàng quy quy cù cù tiến lên, đứng bên phải lão, khom người nhỏ giọng đáp: "Thời gian trước có vài con tiểu yêu được đưa đến, cho nên hai ngày nay con đều đang bận dạy cho các ngự yêu sư bên dưới chút ít kỹ năng thuần yêu."

Lâm Thương Lan gật đầu: "Đứa trẻ ngoan, vì ngự yêu cóc ta tận tâm tận lực". Bàn tay già nua của lão vươn ra, nắm lấy tay nàng, vỗ nhẹ một cái "Cực khổ cho con rồi."

"Thuộc hạ dĩ nhiên vì ngự yêu cóc dốc lòng tận tụy." Kỷ Vân Hòa nghiêm túc cúi đầu hành lễ.

Lâm Hạo Thanh ánh mắt khẽ chuyển, quét qua mặt nàng một cái.

Lâm Thương Lan hình như rất hài lòng gật đầu, sau đó khàn giọng nói: "Ngự yêu cóc ta thu hết nhân sĩ tài giỏi, nhờ cao tổ hoàng đế ân sủng, để ta cùng một nhánh tộc ngự yêu an ổn qua ngày ở phía Tây Nam, nay Thuận Đức công chúa đưa tới một lệ yêu, muốn ngự yêu cóc ta tương trợ thuần hóa. Đây là hoàng ân, nhiệm vụ nặng nề, không thể sơ xuất."

Kỷ Vân Hòa cùng Lâm Hạo Thanh đều yên lặng lắng nghe.

Mặc dù mặt nàng bất động thanh sắc, nhưng trong lòng không thể không than thở, xem ra việc thuần phục người cá kia, e rằng nàng muốn tránh cũng không thể tránh được rồi...

"Lão phu đã suy nghĩ mãi, yêu quái thể này, chỉ có thể giao cho hai người các con xử lý, ta mới có thể yên tâm." Lâm Thương Lan ho khan hai tiếng nói, "Đúng lúc, lão phu gần đây thân thể có nhiều bất ổn, biết rõ thiên mệnh sắp tận..."

"Cóc chủ hồng phúc."

"Phụ thân vạn thọ."

Kỷ Vân Hòa cùng Lâm Hạo Thanh cơ hồ đồng thời nói ra lời này, hai người lập tức quỳ xuống đất, làm động tác bái lạy.

Lâm Thương Lan cười khoát khoát tay: "Thân thể này, lão phu rõ ràng nhất. Đây chính là lúc cần xác định vị trí cóc chủ tương lai rồi."

Lời này vừa nói ra, cả Lệ Phong đường rơi vào trầm mặc.

"Các con đều là con ta, đều rất ưu tú, lão phu quả thực khó mà chọn lựa, mà nay nhân cơ hội này, hai người các con thử so tài cao thấp với nhau đi." Lâm Thương Lan từ trong ngực áo lấy ra một phong thư, tờ giấy tinh xảo, thoang thoảng hương thơm "Thuận Đức công chúa hôm trước gửi thư đến, người ra lệnh cho chúng ta thuần phục yêu quái này, Thuận Đức công chúa có ba nguyện vọng, một là muốn yêu quái này nói được tiếng người, hai là đuôi cá hóa thành đôi chân, ba là một lòng chung tâm, vĩnh viễn không được phản nghịch. Với ba việc này, hai con, ai hoàn thành trước, sẽ kế vị cóc chủ."

"Hài nhi tuân lệnh." Lâm Hạo Thanh ôm quyền đáp.

Kỷ Vân Hòa vẫn không lên tiếng.

Lâm Thương Lan đưa mắt nhìn chằm chằm nàng: "Vân Hòa?"

Nàng ngẩng đầu nhìn lão, chạm phải ánh mắt nhìn thì hòa ái nhưng lại ẩn chứa sát khí của lão, trong lòng nàng chợt lạnh, chỉ có thể nén xuống tất cả ưu tư, đáp: "Vâng. Vân Hòa tuân lệnh."

Rời khỏi Lệ Phong đường, trong lòng Kỷ Vân Hòa có chút không yên, cho đến khi cùng Lâm Hạo Thanh mỗi người một ngã. Hắn gọi tên nàng, nàng mới hồi thần, ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

"Vân Hòa." Lâm Hạo Thanh âm điệu mang theo mấy phần khách sáo cùng xa cách "Đoạn thời gian sau này, mong được không ngừng chỉ giáo."

Kỷ Vân Hòa cũng đáp lễ: "Huynh trưởng khách khí rồi." Nhưng mà khách sáo xong rồi, hai người lại không có bất kỳ lời nào thêm nữa.

Hoa cốc bên ngoài Lệ Phong đường quanh năm bốn mùa đều rực rỡ khoe sắc, lúc gió xuân thổi đến, cánh hoa thấm đượm hương hoa triền miên không thôi, vô cùng dễ chịu. Nàng nhìn Lâm Hạo Thanh, khỏe miệng khẽ động, cuối cùng, ngay lúc nàng vừa định mở miệng, hắn xoay người, né tránh ánh mắt nàng, lãnh đạm rời đi.

Kỷ Vân Hòa đứng yên đó nhìn bóng lưng xa dần của hắn, chỉ đành cười khổ một tiếng.

Nàng gọi hắn "huynh trưởng", bởi vì nàng đã từng thật lòng xem hắn là huynh trưởng mà đối đãi. Thậm chí nói, bây giờ vẫn thế.

Kỷ Vân Hòa quay đầu, chỉ thấy nắng xuân ấm áp, muôn vàn cánh hoa trong cốc bay lượn theo cơn gió thoảng qua, trong phút chốc, tâm trí nàng cũng trôi theo dòng thời gian, giống như đang quay về quá khứ.

Nàng hình như nhìn thấy chính mình rất nhiều năm trước, đó là khi nàng còn là một nha đầu không biết chuyện, thích ở trong biển hoa nhảy nhót nghịch ngợm, mà so với nàng lớn hơn mấy tuổi Lâm Hạo Thanh đều đứng ở đằng xa lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt ôn hòa, nụ cười dịu dàng.

Nàng hái bùa một bông hoa đem đến hỏi hắn: "Hạo Thanh ca ca, hoa nhìn có đẹp hay không?"

Lâm Hạo Thanh cười khê, xoa xoa đầu nàng, sau đó gỡ ngọn cỏ dại vướng trên tóc nàng xuống, cài bông hoa lên tai nàng, cười rạng rỡ: "Hoa cài lên tóc muội muội là đẹp nhất."

Mà hiện tại, ca ca ấm áp trong hồi ức, chỉ còn lưu lại cho nàng một bóng lưng không có bất cứ tình cảm nào...

Kỷ Vân Hòa cúi đầu, nàng hiểu rõ hơn bất cứ ai, giữa bọn họ biến thành như vậy, một chút cũng không thể trách Lâm Hạo Thanh.

Muốn trách, cũng chỉ có thể trách nàng...

Lúc nàng trở lại Tê Vân viện, sắc trời đã tối, nàng ngồi trong phòng, thắp đèn lên, nhìn ánh nến to bằng hạt đậu nhảy nhót, đến khi nàng đếm tới năm, trong không khí chợt phảng phất một đạo yêu khí, một nữ tử tóc đen mặc áo trắng váy đỏ từ trong hư không hiện ra trong phòng.

Kỷ Vân Hòa thắp thêm một ngọn đèn, không thèm nhìn nữ tử kia một cái, chỉ hỏi: "Nói đi, Lâm Thương Lan lần này để cho ta và Lâm Hạo Thanh tương đấu, lão muốn ta làm tới mức độ nào?"

Âm thanh của nữ tử mỏng nhẹ nhưng lạnh lùng: "Muốn người toàn lực ứng phó."

Kỷ Vân Hòa cười: "Ta toàn lực ứng phó? Nếu thật sự thuận phục được người cá kia, Lâm Thương Lan dám đem vị trí cốc chủ cho ta ư?"

"Cốc chủ tự có an bài của người. Ngươi không cần hỏi nhiều." Nàng ta chỉ đáp một câu, nhấc tay một cái, một viên thuốc được ném đến trước mặt nàng: "Ngươi chỉ cần biết, nếu để cho người phát hiện ngươi chưa dùng toàn lực ứng phó, một tháng sau, ngươi đừng mơ lấy được giải dược."

Kỷ Vân Hòa bắt lấy viên thuốc, dư quang nhìn thấy nữ tử áo trắng váy đỏ kia giống như lúc đến, xuất quỷ nhập thần biến mất. Bàn tay nàng xiết chặt viên thuốc, khỏe môi cũng mím chặt.

Tất cả mọi người ở ngự yêu cốc, bao gồm cả Lâm Hạo Thanh đều cho rằng Lâm Thương Lan thập phần sùng ái Kỷ Vân Hòa, lão phong nàng làm hộ pháp, đối đãi với nàng và Lâm Hạo Thanh cơ hồ không có gì khác biệt, thậm chí dường như có ý để nàng thay thế Lâm Hạo Thanh.

Nhưng mà, chỉ có mỗi nàng biết, đó chỉ là mưu kế của lão già kia, căn bản lão sẽ không giao vị trí chủ nhân ngự yêu cốc cho một "người ngoài", kể cả là dưỡng nữ như nàng.

Hơn nữa, Lâm Thương Lan chưa bao giờ xem nàng là dưỡng nữ, nàng chẳng qua chỉ là con cò dưới bàn tay của lão ta, giúp lão giải quyết hết những việc trong bóng tối, không thể công khai cho người khác biết...

Nàng nuốt xuống giải dược của tháng này, để cho vị đắng lan tràn trong miệng, vị đắng có thể giữ nàng tỉnh táo, để nàng suy nghĩ rõ ràng về tình cảnh

khó khăn mà nàng phải đối mặt.

Nàng biết lão già kia căn bản không có ý định đem vị trí cốc chủ giao cho nàng, mà bây giờ lại quang minh chính đại tiến hành tỷ thí, còn phải để nàng toàn lực ứng phó. Nếu nàng thua, chính là Lâm Hạo Thanh kế vị, nàng nhất định bị ngự yêu cốc vứt bỏ, kể cả Cù Hiểu Tinh trong suốt những năm nay luôn ủng hộ nàng cũng sẽ không có kết quả tốt.

Mà nếu như nàng thắng, lại càng không ổn.

Sau lưng lão ta không biết đang ngầm chuẩn bị thủ đoạn gì đối phó với nàng. Hơn nữa, ngay cả khi không có tính sổ, chỉ đơn giản cắt đứt giải được mỗi tháng nàng phải uống là đủ khiến nàng chịu khổ rồi.

Trước sau đều là tuyệt cảnh cả...

Kỷ Vân Hòa kéo kéo vạt áo, mới vừa dùng thuốc kia xong, thân thể vốn có mấy phần nóng ran, bây giờ nghĩ đến tình cảnh của bản thân, nàng càng cảm thấy trong lòng khô nóng hơn nữa, nhất thời nàng cảm thấy so với việc ngăn người phiền muộn ngồi trong phòng, chi bằng ra ngoài đi dạo tận hưởng đêm xuân mang theo hơi lạnh của ngự yêu cốc.

Nàng vừa suy nghĩ vừa vô thức đi đến bên ngoài ngục giam giữ người cá.

Kì thực thì cũng không hẳn là ngẫu nhiên bước đến.

Ngục giam giữ người cá này có rất nhiều cơ quan, toàn bộ ngự yêu cốc này cũng chỉ có ngục giam này là như vậy. Trước kia, có rất ít yêu quái đủ tư cách để bị nhốt ở đây, bình thường cũng ít người qua lại. Vì vậy, mỗi khi trong lòng có phiền muộn, nàng thích đi dạo xung quanh nơi này, thậm chí có khi còn đi vào cả phòng giam dạo một vòng.

Bên trong không một bóng người, là một nơi hiếm có khiến nàng cảm thấy an toàn.

Người cá bị giam ở bên trong, tới nay bên ngoài địa lao có không ít người trông chừng, tuy vậy thấy Kỷ Vân Hòa tới họ cũng chỉ đơn giản hành lễ, gọi một tiếng "Hộ pháp".

Kỷ Vân Hòa gật đầu một cái, thuận miệng hỏi: "Yêu quái kia vẫn an phận chứ?"

Thủ vệ gật đầu: "Ban ngày thiếu cốc chủ đã dạy dỗ hẳn một trận, ban đêm không có khí lực phản kháng".

Kỷ Vân Hòa gật đầu: "Ta đi xem thử."

Nàng muốn vào, thủ vệ tất nhiên sẽ không ngăn lại. Kỷ Vân Hòa chậm rãi xuống địa lao, cũng không tận lực che giấu tiếng bước chân, nàng biết, đối với yêu quái có năng lực như vậy, bất luận nàng làm cách nào che giấu hành tung, đều sẽ bị y phát giác được.

Địa lao bên dưới, là một khoảng không gian chết chóc yên ắng, một lồng giam bằng sắt cực to dán đầy phù chú, máu tanh ban ngày đã được gột sạch, ánh trăng thanh lạnh từ trên đỉnh ngục rọi xuống.

Người cá có cái đuôi cực to kia lại bị treo chính giữa địa lao, lê loi vô cùng. Cái đuôi dài rũ xuống, lê trên nền đất, ánh trăng đập lên hàng vảy cá màu bạc khiến chúng tỏa sáng lấp lánh, mơ hồ có thể tưởng tượng ra dáng vẻ tuyệt sắc mê hoặc lòng người thường ngày của y.

Kỷ Vân Hòa bước đi chậm rãi, chỉ thấy mái tóc màu bạc rũ xuống dài đến eo của người cá đã che đi nửa gương mặt y, nhưng dù vậy, Kỷ Vân Hòa vẫn cảm thấy người cá này quá đẹp đi!

Đẹp đến quá đáng!

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tinh] Ngự Yêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tương Tự Khốn Cảnh

Kỷ Vân Hòa đi đến bên ngoài phòng giam, xuyên qua những song sắt thô to dán đầy phù chú, thấy hai tay người cá bị xích treo trên đỉnh đầu, toàn thân y đều bị thương, ngay cả xương tỳ bà cũng bị một lõi thép xuyên qua, một sợi dây xích sắt quấn quanh chiếc đuôi cá đẹp để trắng xanh đan xen, ngăn chặn mọi chuyển động của y.

Toàn thân y đầy máu, toàn bộ xích sắt vây quanh hết như bị nhuộm đỏ, từng giọt từng giọt rơi xuống đất, dưới ánh trăng mờ ảo, khuôn mặt y trắng bệch như giấy. May là nàng trong ngự yêu cốc nhiều năm, từng thấy qua nhiều cảnh máu thịt lẫn lộn, bằng không cũng không khỏi cảm thấy lạnh run.

Nhưng lạnh lẽo hơn là vì dung mạo đẹp đến thất thần của người cá này.

Thế gian luôn có những người hoặc vật như vậy, kinh tâm trong lúc tự do nở rộ, động phách ngay cả khi ủa tàn.

Kỷ Vân Hòa tiến lên một bước, có lẽ là bước vào khu vực nhận thức của người cá, đường cong câu hồn của đôi mắt đang khép chặt hơi chuyển động, hàng mi khẽ run run, mở mắt, con ngươi lam băng phát ra ánh sáng rực rỡ đảo một vòng, chuẩn xác hướng về phía nàng.

Trong ngực tối âm u, nàng nhìn thấy bóng hình mình một thân bạch y cùng ánh lửa bập bùng hiển hiện rõ ràng trong ánh mắt y. Khóe môi y có vài phần lạnh lùng hơi rừ xuống, đem theo vài phần nghiêm túc không giận mà uy cùng với quý khí bẩm sinh. Ánh mắt của y khiến người khác khiếp sợ, đem theo vài phần phòng bị, sát khí cùng sự đậm đặc xa lánh tựa như lưỡi băng cửa vào lòng người.

Y không nói lời nào.

Khi người cá này được gã thái giám đưa đến, gã ta không hề nói bất kỳ tin tức gì về y. Y đến từ đâu, tên gọi là gì, tình trạng thân thể ra sao, pháp lực đạt tới tầng nào... Tất nhiên, cũng không nói cho người của ngự yêu cốc, y biết nói chuyện hay không.

Nếu muốn người cá này nói chuyện, là dạy y nói chuyện hay muốn y mở miệng nói chuyện?

Kỷ Vân Hòa không bị ánh mắt của y bức lui, nàng lại tiến gần một bước nữa, cơ hồ áp sát song sát phong ấn của lồng giam để dò xét y.

Bốn mắt tương giao, mỗi người đều có toan tính riêng.

Nàng không biết người cá này đang nghĩ gì, nhưng lại cảm thấy lạ lùng, tình cảnh của mình hiện tại và người cá trước mặt này, hoàn toàn tương đồng.

Khốn cảnh.

Ở lại ngự yêu cốc là khổ sở, rời đi cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Nếu như ngự yêu cốc không thể thuận phục y, vậy y có thể sẽ bị đưa đến ngự yêu đài phía bắc, ngự yêu đảo phía đông, hoặc là ngự yêu núi phía tây... Những nơi này đều bị triều đình khống chế, ngày nay thiên hạ chỉ còn lại bốn nơi này cho phép những người có năng lực ngự yêu sống sót.

Mỗi một chỗ, đối với yêu quái đều không nhân nhượng.

Tình cảnh Kỷ Vân Hòa bây giờ đang phải đối mặt so với y có gì bất đồng?

Lâm Hạo Thanh, Lâm Thương Lan, người trước đối với nàng là phòng bị nghi kỵ, muốn nhanh chóng diệt trừ, người sau lưng lại lợi dụng nàng triệt để, hận không thể ép khô từng giọt máu của nàng. Mà nếu như nàng tự ý chạy khỏi ngự yêu cốc, không nói đến việc độc tổ trong cơ thể phát tác, chỉ nói khắp thiên hạ rộng lớn này, hoàng quyền đã coi nàng là một ngự yêu sư phản nghịch, bốn nơi ngự yêu, cũng sẽ không tiếp nhận nàng.

Đưa mắt nhìn bốn phía, nàng cùng yêu quái trong ngực này, xem như không có gì khác biệt.

Một người là đồ chơi của kẻ quyền quý, một người là quân cờ trong đại cục.

"Tí tách" âm thanh máu tươi nhỏ giọt vang lên rõ mồn một trong địa lao, Kỷ Vân Hòa đưa mắt nhìn xuống, quét qua vòm ngực rắn chắc cùng cơ bụng rõ ràng của người cá, nàng khẽ nhủ mảy, trong lòng cảm khái, người cá này nhìn qua tạo cho người ta cảm giác rất lực lưỡng nha.

Nhìn xuống thêm chút nữa, đuôi cá của y không còn trơn bóng, sáng loáng như lúc ban ngày, bởi vì thiếu nước lại thêm buổi sáng hứng chịu hình phạt lôi đình, một ít vảy của y bị lật lên, lộ ra máu thịt, nhìn có chút dọa người.

Kỷ Vân Hòa thuần yêu, kì thực không quá ưa sử dụng bạo lực.

Lòng bàn tay vừa chuyển, hiện ra dòng nước suối trong vắt tự nhiên, nàng vung tay, dòng nước quán quanh đuôi cá của y.

Là thương hại y, vì đại khái tình cảnh của nàng và y không khác biệt lắm.

Người cá theo bản năng kháng cự, khẽ động thân người, mà cử động khe khẽ này khiến cho xích sắt trên người kêu "lang bang" một trận, trong nháy mắt, pháp chú trên đó lập tức phát ra tia sét, "tách tách" một hồi, đánh vào da thịt y, khiến y đau đến tận xương tủy.

Người cá toàn thân dường như đau đến run rẩy, y cắn chặt răng, nặc cho vết thương trên người lại chảy ra máu tươi...

Đau đến đến thế này nhưng y vẫn ép buộc bản thân chịu đựng, không rên rỉ một tiếng nào, hoặc là y đã không còn sức lực để kêu đau nữa rồi.

"Đừng động." Kỷ Vân Hòa mở miệng, thanh âm của nàng so với nữ tử bình thường có phần trầm hơn, mà trong địa lao này lại tựa như ẩn chứa mấy phần ôn nhu nói "Ta không hại người."

Nàng nhìn người cá thêm lần nữa, đối diện với đôi mắt màu lam của y.

Tay nàng tiếp tục thi triển thuật pháp, dòng nước suối tinh khiết liên tục từ lòng bàn tay nàng trào ra, còn mang theo nhiệt độ cơ thể nàng, trượt xuống đuôi của người cá.

Có nước sạch giữ ẩm, những chiếc vảy cá bị lật lên từ từ bình thuận xuống, từng vết từng vết thương thích cũng tự động khép miệng, những chỗ không bị thương rất nhanh trở nên mềm mại, những chiếc vảy cá lần nữa lóe lên ánh sáng rực rỡ, đẹp mắt giống như làn da đầu nàng thấy chúng.

Ánh mắt của người cá bám sinh lạnh băng, y nhìn nàng, tựa hồ không có bất kỳ cảm xúc nào.

Kỷ Vân Hòa cũng chưa từng nghĩ muốn y hỏi đáp nàng. Nàng thu tay lại, dòng nước suối ấy liền biến mất, nàng nhìn y: "Ngươi muốn rời đi đúng không?"

Người cá không nói lời nào, giống như vốn dĩ không nghe được lời nàng nói.

"Ta cũng muốn rời đi." Nàng thấp giọng nói ra câu này, âm thanh thật khẽ như đang thì thầm, "Ngoan ngoãn nghe lời đi, như vậy có lẽ sẽ dễ chịu một chút."

Nói xong, nàng ngẩng đầu, nhìn y cười một cái, cũng không để ý y, xoay người, giống như lúc đến, lững thững rời đi.

Ra khỏi địa lao, Kỷ Vân Hòa ngửa đầu ngắm nhìn vàng trắng sáng trên trời, chớp mũi ngửi thấy hương hoa trong cốc, nàng hít một hơi thật sâu, mặc dù không thích ngư yêu cốc phượng nam này, nhưng nàng thừa nhận, nàng thích phượng nam, thích tiết trời ôn hòa nơi đây, thích gió xuân ấm áp, tự do tự tại.

Những năm qua, nàng vẫn luôn nghĩ biện pháp, muốn từ từ an bài, từ từ lập kế hoạch, để bản thân an nhiên thoát khỏi ngư yêu cốc, nhưng mà... Bây giờ xem ra, nàng đã không còn thời gian để từ từ nữa rồi.

Lâm Thương Lan định cho nàng từ ngày mai bắt đầu trận tỉ thí, nàng tránh không thoát, vậy đành phải tham gia thôi.

Chẳng qua là đối thủ của nàng, không phải Lâm Hạo Thanh, mà là lão già luôn ngồi ở Lệ Phong đường, là lão cốc chủ nhìn thì nhân từ mà lòng dạ hiểm ác, Lâm Thương Lan.

Lâm Thương Lan đã sớm nói với nàng rằng, trong cơ thể nàng có độc, có loại giải dược, không cần mỗi tháng uống một viên, chỉ cần nàng tận lực làm việc, lão sẽ đưa nàng loại giải dược đó.

Nàng từng ôm hy vọng đối với lời nói của lão, nhưng đến tận hôm nay thì đã không còn nữa rồi, nàng thậm chí hoài nghi về sự tồn tại của giải dược kia, nhưng cũng không sao cả, cho dù không có thuốc giải, nàng chỉ cần chế tạo được thuốc giúp kiềm chế độc tính mỗi tháng, nàng sẽ có thể rời khỏi ngư yêu cốc rồi, thậm chí...nàng không tìm được cách luyện thuốc, nàng chỉ cần lấy đủ số lượng thuốc khống chế độc dược, nàng có thể tìm người nghiên cứu loại thuốc này, sau đó tìm ra phương thuốc, coi như lùi một bước để tiến thêm vạn bước nữa, nàng chỉ có thể lấy được chút ít giải dược, nàng vẫn phải rời khỏi ngư yêu cốc này.

Nàng đã chịu đủ rồi.

Cuộc sống không có tự do như thế này, nàng chịu đủ rồi.

Nàng chỉ muốn dựa vào ý chí của chính mình, không chịu thêm bất kỳ khống chế, bài bố nào nữa mà đến nơi mình muốn đến, muốn ngắm trăng, muốn thưởng hoa, muốn khám phá muôn ngàn thế gian.

Trận chiến cuối cùng giữa nàng và Lâm Thương Lan, đến lúc phải chiến đấu thật vang dội rồi.

Chính là bắt đầu từ người cá kia.

"Cầm Tang." Kỷ Vân Hòa cúi người, cánh môi thiếu nữ nhẹ nhàng chạm vào một đóa hoa ven đường, "Đã đến lúc trở lại rồi."

Gió lớn nổi lên, lay động cánh hoa, những bông hoa khe khẽ run lên, không biết đã đem lời vừa rồi của nàng truyền đến nơi nào.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngư Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tuyệt Tam Nguyệt

Buổi sáng hôm nay có gió và nắng, ánh sáng mùa xuân vừa vặn đẹp mắt.

Nắng cùng gió xuân đồng thời xuyên qua ô cửa sổ tràn vào trong phòng, ánh nắng chiếu rọi lên bàn đọc sách, còn gió xuân lùa qua bức bình phong, thổi lên tóc tai của người đang nằm ngủ trên giường.

Theo làn gió mà đến còn có tiếng gõ cửa từng hồi một truyền đến, Cù Hiểu Tinh kêu hô: "Hộ pháp! Vân Hòa! Bà cô của ta! Giờ này đã là giờ gì rồi! Người còn muốn ngủ hả!"

"Cốc cốc cốc" tiếng gõ không ngừng ầm ầm làm phiền người bên trong, rối cuộc...

"Két" một tiếng, Kỳ Vân Hòa không nhịn được nữa mở cửa. Nàng cau mày, gãi gãi đầu tóc rối tung, quần áo trên người cũng có mấy phần hỗn loạn, giọng điệu tuyệt đối không hòa nhã: "Làm loạn cái gì!"

Cù Hiểu Tinh bị tiếng gầm hung hãn, khí thế ấy dọa sợ, phải lui về một bước.

"Ta... Ta cũng không muốn tới làm phiền người đâu, ai mà không biết tính khí dọa người lúc thức dậy của người chứ..."

Kỳ Vân Hòa thức khuya dậy trễ, lúc thức dậy tính tình rất nóng nảy, điều này cũng giống như quy tắc ngầm của ngự yêu cốc vậy, ai nấy đều biết.

Cù Hiểu Tinh ủy khuất lắm bầm, "Ta không phải thay người lo lắng sao, lần ti thí này giữa người và thiếu cốc vô cùng quan trọng a, thiếu cốc chủ người ta từ sáng sớm tỉnh mơ đã mang theo người đến địa lao, còn người... người ở đây sắp ngủ đến trưa luôn rồi... Người khác không dám gọi người, chuyện tới tệ này còn không phải lại đổ lên đầu ta hay sao?"

Kỳ Vân Hòa thực sự đã ngủ đến quên cả việc thuần yêu rồi.

Nàng mím môi, cố cứu vớt mặt mũi, ho nhẹ một tiếng: "Thuần phục yêu quái là dùng kỹ thuật nói chuyện, cũng không phải xem ai thức dậy sớm thì có thể được yêu quái tin phục." Nàng xoa xoa mắt, xua tay đuổi Cù Hiểu Tinh, "Được rồi được rồi, đi đi, ta chuẩn bị một chút sẽ qua đó."

"E là không còn thời gian để người chuẩn bị rồi." Một giọng nữ vang lên từ sau lưng Cù Hiểu Tinh, Kỳ Vân Hòa ngó đầu dò xét, người tới chân dài eo thon, tóc dài đến đầu gối, ngũ quan sắc nét, đuôi mắt hơi xếch có chút lạnh lùng, mang theo ba phần sát khí.

"Nha." Kỳ Vân Hòa nháy nháy mắt, đánh tan con buồn ngủ còn sót lại hỏi "Tam Nguyệt?"

Kỳ Vân Hòa có chút mơ hồ lắm bầm: "Ta ngày hôm qua không lẽ truyền tin sai người, truyền tới chỗ người ư? Người sao về quay rồi? Chẳng phải người đi ngự yêu núi phía tây giúp trừ yêu sao? Nhanh vậy đã về?"

"À." Tuyết Tam Nguyệt cười lạnh, "Đám người phía Tây từ năm này đến năm khác ngày càng vô dụng, cái gì đại xà yêu, không cách nào đối phó, xà yêu kia rõ ràng hình người còn chưa hóa thành, một đám phế vật lãng phí biết bao công sức cũng không xử lý được, nói ra chỉ để dọa người không biết, thực ra cũng không tốn nhiều công sức."

Bản lĩnh ngự yêu của Tuyết Tam Nguyệt tuy là không mấy nổi trội, nhưng bàn đến chuyện cầm đao chém giết yêu quái, trong ngự yêu cốc này e là không mấy người có thể mạnh hơn nàng ta.

"Chuyện ở đây mới đáng khiến người khác bận tâm." Tuyết Tam Nguyệt lạnh lùng lườm nàng một cái, "Chuyện ti thí liên quan đến đoạt địa vị cốc chủ, người còn có thời gian lười biếng hả?"

Tuyết Tam Nguyệt tóm cổ tay nàng kéo đi, cũng không thèm để ý mái tóc vẫn rối tung của nàng, "Lâm Hạo Thanh đã ở trong nhà lao dùng thượng hình rồi."

Kỳ Vân Hòa hiểu ý Tuyết Tam Nguyệt, nàng ấy nói, Lâm Hạo Thanh đã dùng tới thượng hình, nếu nàng tới muộn, người cá kia một khi mở miệng nói chuyện, vòng thi thứ nhất xem như nàng thua. Nhưng chẳng hiểu vì sao, lúc nàng nghe những lời này của Tuyết Tam Nguyệt, trong đầu hiện lên hình ảnh vảy cá khô nứt của người cá, da thịt đầm đìa máu tươi của y, còn có đôi mắt màu lam kia, lãnh đạm nhưng kiên định.

"Đánh cũng không nói đâu."

Tuyết Tam Nguyệt ngoảnh đầu nhìn nàng một cái: "Sao người biết được?"

Kỳ Vân Hòa khẽ cười "Nếu đánh có thể nói chuyện, Thuận Đức công chúa cũng sẽ không đưa y đến chỗ chúng ta rồi. Hình phạt của triều đình, chẳng lẽ so với ngự yêu cốc nhẹ hơn ư?"

Tuyết Tam Nguyệt nghe vậy, bước chân chậm lại: "Người có đối sách rồi hả?"

Kì thực thì Tuyết Tam Nguyệt có chút bội phục nàng, nhiều năm qua, ở ngự yêu cốc, một nửa số ngự yêu sư, cả đời thuần phục yêu quái còn không nhiều bằng nàng thuần yêu trong một năm, nàng giống như có thể nhìn thấu nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất trong nội tâm yêu quái, từ đó nắm chắc cơ hội không chế chúng.

Năng lực đánh giá nội tâm yêu quái của nàng, đáng sợ đến kinh người.

"Có thì có." Kỳ Vân Hòa nhìn nàng ấy một cái "Chẳng qua, người khác cũng có thể đoán ra, mà người làm gì phải bận tâm đến lần ti thí này như vậy? Người không phải không biết tình hình của ta."

Hai người tiếp xúc với nhau nhiều năm, biết cả những bí mật ẩn sâu trong lòng của người kia.

Kỳ Vân Hòa không hề che giấu nàng, nàng cũng như vậy.

"Bất luận như thế nào. Đây cũng là một cơ hội." Tuyết Tam Nguyệt kiên quyết nói, không để ý đến nàng nữa, kéo nàng đi thẳng đến địa lao.

Kỷ Vân Hòa nhìn cổ tay mình bị Tuyết Tam Nguyệt nắm lấy, đôi mắt khẽ ảm lên, nàng rất thích, rất thích cảm giác được người khác nắm tay, điều này khiến cho nàng cảm thấy bản thân còn có bạn đồng hành, sẽ không phải cô độc như vậy.

Bên ngoài địa lao, đã có rất nhiều người vây quanh xem náo nhiệt.

Lúc Kỷ Vân Hòa bị Tuyết Tam Nguyệt đưa đến, trong địa lao đang lóe lên một trận điện "ầm ầm".

Có ngự yêu sư chặc lưỡi cảm khái: "Thiếu cốc chủ có phải có chút vội vã hay không, dụng hình thế này, có khi nào làm chết người cá không?"

"Thiếu cốc chủ tự có chừng mực của người, khi nào đến lượt người bận tâm."

Nàng khẽ chau mày, đúng lúc bên này có người nhìn thấy nàng liền đứng sau một bên, hô lên một tiếng: "Hộ pháp."

Vừa nghe hai chữ này, những kẻ đang đứng phía trước lập tức xoay người nhìn nàng, cúi xuống nhường đường cho nàng, nàng bước thẳng vào trong đám đông.

Địa lao bình thường vắng vẻ hôm nay lại đông nghẹt người, Lâm Hạo Thanh đứng trước mặt lồng giam, gương mặt dưới những tia sét đang lấp lóe kia có vài phần lạnh lẽo, thậm chí có chút u ám, hắn trừng mắt nhìn chăm chăm vào người cá, không bỏ qua biểu tình nào trên mặt y.

Cho dù dụng hình như thế nào, người cá vẫn không để lộ bất cứ biểu tình thế nhưng lúc nàng bước vào địa lao, lông mi y chợt run run, y khẽ mở mắt, đôi mắt lam băng nhìn chăm chăm nàng đang bước xuống bậc thang dài của địa lao.

Lâm Hạo Thanh càng nhìn chăm chăm người cá, ánh mắt y khẽ động, hắn cũng theo hướng nhìn của y nhìn ra sau.

Mà kẻ người cá đang nhìn lại là Kỷ Vân Hòa. Nàng cũng đang nhìn y, đôi mày khẽ nhíu, giống như nàng đối với người cá này...có mấy phần quan tâm.

Bàn tay của Lâm Hạo Thanh khẽ nắm chặt lại, ánh mắt của hắn càng thêm âm u dữ tợn, có vài phần giống ánh mắt của Lâm Thương Lan...

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đại Hải Chi Hồn

"Hộ pháp đến trễ rồi." Lâm Hạo Thanh vừa nói vừa nâng tay, trận sét vừa tạm ngừng lại lóe lên, lôi thép dán đầy phù chú kia vang lên một tiếng "ầm" tiếp tục phóng ra những tia sét, đánh vào thân thể người cá.

Người cá bị treo lơ lửng trên không trung đối với loại đau đớn này dường như đã không còn phản ứng, bắp thịt toàn thân co giật một hồi, rất nhanh liền bình ổn lại, y cúi đầu, mái tóc bạc buông xuống, che đi cơ thể nhầy nhụa máu thịt, lộ ra vài vết bầm.

Y giống như con rối vải vô hồn bị hỏng, đôi tròng mắt lam băng kia bị mí mắt che khuất, không ai có thể nhìn ra thần sắc trong mắt y.

Kỷ Vân Hòa mang theo thần sắc lãnh đạm, không để lộ tất thảy cảm xúc, lười nhác vặn người, đem theo vài ý đùa cợt cùng chế nhạo nói: "Thiếu cốc chủ sao không nói chính mình có vài phần gấp gáp?"

Lâm Hạo Thanh cười một tiếng: "Bản lĩnh thuần yêu của Vân Hòa thần thông, vi huynh đương nhiên không dám lười biếng, phải toàn lực ứng phó, mới có thể là đối thủ của muội."

"Lúc ta thuần yêu không thích có nhiều người đứng nhìn như vậy." Kỷ Vân Hòa đưa Tuyết Tam Nguyệt xuống địa lao, tìm một tảng đá ngồi xuống, Tuyết Tam Nguyệt đứng bên cạnh nàng, nàng liền thuận thế lười biếng dựa lên người nàng ấy. Tuyết Tam Nguyệt lườm nàng một cái, nhưng cuối cùng vẫn để mặc nàng lười nhác làm càn. Kỷ Vân Hòa nâng tay khiêm nhường: "Xin mời huynh trưởng, chỉ là....."

Kỷ Vân Hòa bĩu môi, không mặn không nhạt nói một câu: "Thuận Đức công chúa thân phận tôn quý, mọi thứ đều phải thật hoàn mỹ, vẫn chưa biết năng lực hồi phục của người cá này thế nào, huynh trưởng, tỉ thí chỉ là thứ yếu, làm sao để người cá này ở trạng thái tốt nhất giao nộp, mới là nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta a."

Lông mày Lâm Hạo Thanh hơi nhíu lại, ánh mắt rời khỏi người nàng, rơi trên người người cá đang hấp hối kia.

Kỷ Vân Hòa nói không hề sai.

Bây giờ, triều đình là lớn nhất, hoàng tộc cao quý nhất, không còn là thời của tộc ngự yêu có thể hô phong hoán vũ nữa. Triều đình đem tộc ngự yêu chia cách ở bốn vùng đất khác nhau để hạn chế sức mạnh của bọn họ, bốn phương tộc ngự yêu, chuyện quan trọng nhất đã không còn là trừ yêu, mà là

nghe hợp với triều đình.

Huân luyện những yêu vật này thành đáng về hoàng tộc thích nhất, mới là nhiệm vụ trọng yếu của họ.

Cho dù đây là chuyện liên quan tới cuộc thi tranh đoạt vị trí cốc chủ, cũng như cũ phải lấy Thuận Đức công chúa làm chủ.

Công chúa muốn người cá này nói chuyện, phải có đôi chân và một lòng thần phục, nàng ta cũng không cần một nô lệ bị đánh đập tàn tạ.

Lâm Hạo Thanh khoát tay, trợ thủ của hắn điều chỉnh cơ quan phóng sét, từ từ ngừng trận sét lại. Hắn tiến lên hai bước, dừng ở trước song sắt lồng giam, nhìn người cá bên trong: "Tộc người cá các ngươi từ trước đến nay đều thông tuệ, người hắn là phải biết điều gì mới là tốt nhất với ngươi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời....."

Lời còn chưa dứt, người cá vẫn một mực nhắm nghiền mí mắt chợt mở ra, đăm đăm nhìn Lâm Hạo Thanh, thần sắc trong đôi mắt y sáng trong, không có nửa điểm suy sụp, thậm chí sát khí còn đậm hơn ngày hôm qua.....

Chỉ thấy toàn thân y tản ra ánh sáng màu lam nhạt, thuộc hạ bên cạnh nhìn thấy cảnh này liền khởi động cơ quan phóng sét, sấm chớp rền vang, khắp địa lao đều là tiếng ầm ầm, người vây xem bên ngoài đều chạy tán loạn.

Không vì điều gì khác, chỉ vì yêu khí trên người y đã tản ra bên ngoài địa lao.

Kỷ Vân Hòa chỉ thấy đuôi cá của y vừa động, cái đuôi to lớn màu xanh lóe lên ánh sáng nhiễm màu đỏ tươi của máu, hung hăng giật mạnh một cái, kéo căng đuôi cá bị xích sắt cố định, "soạt!" một tiếng, kim tiền ở cuối xích sắt bị nhổ lên!

"Xoẹt" một tiếng, mũi tên nện lên song sắt trước mặt Lâm Hạo Thanh.

Song sắt bị công kích liên tiếp lõm vào thành một cái hố, mặt sau lòi ra, cách mặt Lâm Hạo Thanh chỉ còn ba tấc.

"Thiếu cốc chủ!" Thuộc hạ bên cạnh hoang mang, vội đứng chắn trước mặt Lâm Hạo Thanh, khiến hắn lui về sau một chút "Người bị thương rồi!" Có thuộc hạ kinh hô.

Gò má Lâm Hạo Thanh bị trầy một đường. Miệng vết thương rách ra, máu ồ ạt chảy, thuộc hạ vừa làm bầm vừa giúp hắn cầm máu, nhưng lại phát hiện máu cứ thế chảy không ngừng, Lâm Hạo Thanh đẩy hắn ta ra: "Vết thương do kim tiền gây ra, đầu mũi tên có pháp lực, các ngươi không cầm máu được đâu."

Kim tiền...

Tất cả mọi người ở trong lao nhìn về hướng người cá, nhưng y vẫn như cũ nhìn chằm chằm Lâm Hạo Thanh, đuôi cá của y đã trở thành một mảnh máu thịt lẫn lộn.

Xích sắt xuyên qua đuôi cá của y, mà những động tác vừa rồi cơ hồ xé nát phần dưới chiếc đuôi, máu tươi đầm đìa, dây xích vẫn xuyên qua cơ thể y, mà đinh sắt cố định kim tiền bên dưới đã đứt đoạn.

Là lúc vừa rồi đuôi cá của y kéo sợi xích sắt, nhổ kim tiền ra, kim tiền va đập với song sắt nhà lao, đầu tên gãy bắn ra ngoài làm rách mặt Lâm Hạo Thanh.

Ngự yêu sư trong ngục không ai dám mở miệng, nhìn trần trần người cá, ánh mắt thoáng chốc có vài phần thay đổi.

Thương thành thế này, ai còn có thể còn khí lực để phản kháng như y? Hơn nữa, y cư nhiên vẫn còn ý chí phản kháng. Từ trước đến nay, yêu quái bọn họ gặp qua, chưa có con nào đã chịu đựng hình phạt loại này mà vẫn còn ý chí sinh tồn..

Người cá này...

Thực sự có thể bị thuần phục ư?

Trong ngục, tia chớp vẫn tí tách vang dội, bên ngoài địa lao ngự yêu sư chạy qua chạy lại ồn ào, phía trên địa lao đất đá cát bụi không ngừng rơi xuống, khắp nơi huyền ảo, Kỷ Vân Hòa đứng giữa không gian nào động như vậy, cuối cùng cũng xóa sạch cơn buồn ngủ buổi sáng.

Nàng lặng lẽ nhìn người cá trong ngục, chỉ thấy ánh sáng kiên định cùng kiên trì từ con ngươi lam băng của y mà nàng chưa từng gặp qua.

"Người cá là do linh hồn của biển cả ngưng tụ kết thành." Tuyết Tam Nguyệt đứng bên Kỷ Vân Hòa thì thầm "Ta còn tưởng đó là truyền thuyết, hóa ra đều là sự thật."

Kỷ Vân Hòa quay đầu nhìn nàng ấy một cái: "Đừng để người khác nghe thấy."

Trong ngự yêu cốc, chưa thấy có ai khen ngợi yêu quái.

Mà yêu quái này, thực sự khiến Kỷ Vân Hòa cảm thấy tâm phục khẩu phục.

Chương 7: Ngạnh Cốt Thủ (Cứng Đầu)

Người cá cơ hồ sử dụng toàn bộ khí lực vào đòn công kích kia, y bị treo trong ngực, mà cơ quan phóng sét đó vẫn không ngừng công kích trên người y.

Lúc này Lâm Hạo Thanh bị thương, bọn thuộc hạ lo lắng cho thân thể hắn nên không ai quan tâm đến cơ quan kia vẫn đang mở, hoặc là.....bọn họ không muốn đóng cơ quan, như vậy sẽ khiến họ bảo đảm được sự an toàn của mình.

"Thiếu cốc chủ, nơi này nguy hiểm, gạch đá không ngừng rơi, chúng ta vẫn nên rời khỏi đây thôi."

Trên mặt Lâm Hạo Thanh, máu vẫn không ngừng trào ra, hắn đã dùng pháp thuật tự chữa thương, nghe xong câu nói ấy, ánh mắt âm hiểm chuyển sang người cá đang bị treo trong lồng.

"Cho người đến tu sửa phòng giam." Hắn ra lệnh, thuộc hạ vội vàng tuân lệnh, xoay người theo hắn rời đi. Lâm Hạo Thanh xoay người, hắn không định đi vội, ánh mắt rơi trên Kỳ Vân Hòa đang ngồi một ở một góc vững chãi như tòa núi.

"Hộ pháp không đi?"

"Ta ngồi đây chút nữa, quan sát y, tránh việc người cá lại có động tác gì." Ánh mắt của nàng cuối cùng cũng rời khỏi trên người người cá, nhìn sang Lâm Hạo Thanh "Thiếu cốc chủ bị kim tiễn làm bị thương, pháp chủ trên kim tiễn rất lợi hại, vẫn mong là mau về trị liệu, tránh cho sau này càng nghiêm trọng."

"Hộ pháp càng phải cẩn thận mới đúng." Lâm Hạo Thanh liếc nhìn hai trợ thủ bên cạnh một cái "Hai người ở lại đây bảo vệ hộ pháp, nếu người cá lần nữa dám manh động, lập tức báo với ta."

Hai kẻ bị điểm mặt có chút sợ hãi, hiển nhiên không muốn ở đây một chút nào nhưng vẫn phải tuân theo mệnh lệnh, chỉ đành cúi đầu đáp ứng. Lâm Hạo Thanh lúc này mới để người khác đi, bước ra khỏi địa lao.

Kỳ Vân Hòa phì phì bụi rơi trên người, sau đó đứng dậy, đi thẳng đến cơ quan phóng sét kia.

Hai thuộc hạ mà Lâm Hạo Thanh lưu lại có chút phòng bị nhìn chằm chằm nàng, nhìn thấy nàng một tay nắm lấy tay cầm bằng gỗ của cơ quan, "cạch" một tiếng, đem tay cầm kia kéo xuống, những tia sét ngừng lại.

"Hộ pháp." Một tên trợ thủ nói "Cái này e là không ổn."

"Có gì không ổn?" Kỳ Vân Hòa liếc họ một cái "Thiếu cốc chủ thuần yêu có phương pháp của hắn, ta cũng tự có phương pháp của ta." Nàng nói xong, không nhìn hai người, bước vào trong lồng giam, niệm chú ngữ muốn mở song sắt lồng giam người cá ra.

Lúc này, ngự yêu sư bên ngoài đã chạy trốn đi không ít, một số người còn ở lại nhìn thấy cảnh này vội không ngừng hô: "Hộ pháp không được!"

Không thèm quan tâm đến những người kia, hai tên trợ thủ vội ngăn cản Kỳ Vân Hòa niệm chú, nhưng trước khi chạm vào người nàng, có một đạo kiếm khí "soạt" đến trước mặt họ, kiếm khí đâm vào tảng đá ba phần khiến cho cột sống của hai kia chợt lạnh...

"Thuộc hạ của thiếu cốc chủ càng lúc càng không biết quy củ." Tuyết Tam Nguyệt cầm đao đứng bên cạnh, gương mặt lãnh đạm, đôi mắt hàn ý bức người "Hộ pháp hành sự, đến lượt các người quản ư?"

Công lực của Tuyết Tam Nguyệt trong ngự yêu cốc không ai không biết, Lâm Hạo Thanh đã đi, còn lại đều là tiểu lâu la, hai trợ thủ ở trước mặt Tuyết Tam Nguyệt không dám nói gì, chỉ nhìn Kỳ Vân Hòa nói: "Hộ pháp! Tuyết đối không thể mở cửa lồng! Vạn nhất người cá trốn đi....."

Âm thanh chưa dứt, pháp thuật ngăn cản đã tiêu biến, Kỳ Vân Hòa mở cửa lồng giam, rào bước vào trong, nàng không thèm đóng cửa, vừa quay đầu liền đẩy cửa ra thêm một chút.

Ngự yêu sư đứng từ xa xa trông thấy, vội vàng chạy trốn, hai kẻ được lệnh ở lại bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, không dám cử động, hai chân bắt đầu run rẩy.

Người cá này, đã dọa họ không ít a.

Kỳ Vân Hòa cười khẽ một tiếng, không nhanh không chậm đem cửa lồng đóng lại.

"Rầm" một tiếng, cánh cửa khép lại tách biệt khỏi thế giới ở bên ngoài lồng giam.

Nàng đi đến bên người cá, cúi đầu nhìn y, không có lồng giam và ánh sáng ngăn cách, ở cự ly này đánh giá y, nàng càng cảm thấy một thân thương tích

của y khiến người khác chán kinh.

Vết thương nặng như thế này, làm thế nào có thể trốn thoát đây?

Kỷ Vân Hòa đứng trước mặt người cá có đuôi cá to lớn, lúc này, đuôi cá đẹp đến kinh động lòng người kia đã không còn sức lực, rũ xuống mặt đất. Đưa mắt nhìn lên trên là mái tóc bạc vương máu cùng bụi, gương mặt trắng bệch cùng đôi mắt nửa mê nửa tỉnh của y.

Đôi mắt của y là màu lam băng, Kỷ Vân Hòa từng nhìn thấy, nhưng giờ đây nàng chỉ nhìn thấy một mảnh màu xám mờ mờ lung trong đồng tử y, không có tiêu điểm, không có thần sắc, dường như nửa sống nửa chết rồi.

Kỷ Vân Hòa biết, người cá này đã sử dụng toàn lực để phản kháng lại.

Chỉ vì muốn đả thương Lâm Hạo Thanh - kẻ đã xúc phạm y.....

Trong lòng nàng khẽ thở dài, yêu quái cứng đầu này, trong ngực yêu cốt, vẫn là chịu biết bao nhiêu khổ, càng cứng đầu ương ngạnh, ngày tháng càng khó sống.

Người cũng như vậy.

Kỷ Vân Hòa cúi đầu, nhìn đuôi cá bị thương của y, dây xích vẫn xuyên qua xương thịt ở đuôi y, nàng trở tay lấy ra con dao nhỏ đeo bên người, hạ dao, nhanh chóng đem dây xích ở cuối đuôi y cắt đứt, khiến cho dây xích vang lên "đông" một tiếng nặng nề, rơi xuống mặt đất.

Đuôi người cá đã burom nát không ít, nhưng may mắn là bây giờ đã không còn bị xích sắt kéo lê, cánh tay bị treo lên của y, giảm được không ít trọng lực.

Kỷ Vân Hòa lần nữa cúi đầu nhìn y, đối với người cá mà nói, dao vừa rồi nàng cắt trên đuôi y, y hoàn toàn không cảm nhận được, chỉ là thân thể đột nhiên nhẹ đi không ít khiến y chậm chậm về lại mấy phần thần trí.

Đồng tử màu lam khẽ động, cuối cùng nhìn xuống gương mặt của Kỷ Vân Hòa.

Nàng biết y đang nhìn mình, nàng khẽ cất giọng, dùng khẩu hình hỏi y: Hà tất như vậy.

Đồng tử người cá khẽ động khiến nàng biết được, y nghe hiểu nàng nói gì.

Hai người cũng không nói thêm gì, Kỷ Vân Hòa nghĩ, cho dù hiện tại y muốn nói chuyện, e rằng cũng không còn sức lực để nói đi.

Lâm Hạo Thanh lần này đứng là quá nóng lòng, có chút hồ đồ rồi.

Nàng đưa mắt nhìn ra ngoài: "Khởi động cơ quan kia, đem y thả xuống."

Hai thuộc hạ của Lâm Hạo Thanh lập tức lắc đầu, Tuyết Tam Nguyệt hừ lạnh một tiếng, lười nói nhảm, nhặt lấy một tảng đá ném đến cơ quan bên trên, cơ quan chuyển động, người cá bị xích sắt treo lên chậm chậm được thả xuống.

Kỷ Vân Hòa nhìn y, đuôi cá đang phủ trên mặt đất, nàng vươn tay bắt lấy eo y. Ngay tại nơi mà da thịt cùng vảy cá tương giao, vảy cá đột nhiên mềm lại, lóe ra ánh sáng dịu dịu, cảm thấy có chút lạnh lạnh, nàng cảm thấy có chút vi diệu, nhưng cũng không dám sờ nhiều, bởi vì trên người y không có chỗ nào lạnh lặn cả.

Nàng đặt y nằm xuống đất, khẽ nhíu mày.

"Đem chút thuốc đến cho ta."

Hai người trợ thủ nhìn nhau: "Hộ pháp.....đây là muốn giúp yêu quái này.....chữa thương ư?"

"Không được sao?" Hai kẻ này nói nhảm lần thứ ba khiến nàng có chút bức mình "Đem các người đánh một trận, rồi trị cho người?"

Nàng nói những lời này rất lãnh đạm, nghe xong hai người sợ hãi run rẩy. Kỷ Vân Hòa ở ngực yêu cốt nhiều năm nay đã có uy tín kiên cố của mình không phải chỉ vì tính khí khó chịu lười biếng lúc rời giường.

Hai người nhìn nhau một chút, người này đẩy người kia, cuối cùng một người chạy đi lấy thuốc.

Trong lúc đợi thuốc đến, nàng tỉ mỉ quan sát thương tích trên người người cá.

Từ lồng ngực, mắt đến trước ngực, từ eo xuống đuôi cá, nàng không bỏ sót chỗ nào. Mà lúc này người cá vẫn cố gượng tỉnh táo, lúc đầu y vẫn nhìn nàng, nhưng sau khi phát hiện nàng đang làm gì, dù bị đánh đập thế nào người cá này cũng không thêm phản ứng, đột nhiên lại chớp mắt hai cái, nghiêng đầu cứng đờ sang một bên.

Thân thể y chỉ cần khẽ động, Kỷ Vân Hòa liền có thể cảm nhận được, nàng lờm y một cái.

Aiz, xem ra, người cá cứng đầu này, da mặt lại rất ly kì nha, vừa mềm vừa mỏng thế này.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bí Mật Và Bằng Hữu

Trước khi thuốc được đem đến, Kỳ Vân Hòa đã sử dụng pháp thuật ngưng tụ nước để làm ẩm toàn bộ vảy cá khô đến độ bật lên trên đuôi y. Xem ra cá đuối này mặc dù vết thương chông chát nhưng so với đáng về trước kia vừa khô nứt vừa dơ bẩn thì trông tốt hơn nhiều rồi.

Lúc nàng giúp người cá rửa sạch chiếc đuôi, y đã không còn chống cự nữa, bắt đầu ngủ mê man.

"Hộ pháp, thuốc đây." Ngoài lao truyền đến tiếng gọi của kẻ đem thuốc vào, nhưng nhìn thấy người cá đang nằm trên mặt đất, một sợi xích trói y lại cũng không có hấn liền sợ hãi, không dám bước đến gần phòng giam, đứng ở xa xa, ôm túi đựng thuốc chôn chân tại chỗ.

Kỳ Vân Hòa lờm hẩn một cái: "Người muốn ta ra ngoài đón người ư?"

Người kia run lấy bầy, do dự nửa ngày, mới chầm chậm bước lên một bước, Tuyết Tam Nguyệt thực sự không nhìn được nữa: "Người của ngự yêu cóc sao lại sợ yêu quái đến nỗi này, chủ từ các người dạy thế nào vậy? Có thấy mất mặt hay không?" Nàng ta bước vài bước đến bên người nọ, giật lấy túi thuốc, trở tay ném vào trong lồng giam.

Túi thuốc từ khe giữa những song sắt ném vào, bị Kỳ Vân Hòa nhanh chóng bắt được. Nàng cầm túi đếm, kẻ kia xem như trung thực, lấy rất nhiều thuốc đến, nhưng đều là thuốc chữa ngoại thương, chữa không được nội thương của người cá.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng thôi, ngự yêu sư tuyệt đối sẽ không tùy tiện chữa trị nội thương cho yêu quái trong quá trình thuần yêu, tránh cho yêu quái bổ sung lại yêu lực mà bọn họ khó khăn lắm mới tiêu trừ đi được, đây là thường thức ngự yêu.

Kỳ Vân Hòa hỏi Tuyết Tam Nguyệt: "Có đem theo Ngưng Tuyết đan không?"

Ngưng Tuyết đan là thuốc trị thương rất tốt của ngự yêu cóc luyện chế ra.

Tuyết Tam Nguyệt cũng không nghĩ đến nàng sẽ đem thuốc tốt như vậy cho người cá dùng, trong lòng nàng cảm thấy có chút không thích hợp nhưng cũng không hỏi nhiều, từ trong áo lấy ra một cái bình nhỏ đưa cho Kỳ Vân Hòa.

Hai người bên cạnh tuy sắc mặt khác lạ nhưng vừa rồi bị nàng dọa sợ, vẫn không dám nhiều lời.

Mà nàng vốn dĩ cũng không quan tâm những kẻ bên ngoài kia đang nghĩ gì. Nàng chỉ cầm lấy bình thuốc, đổ ra viên Ngưng Tuyết đan đưa cho y nuốt xuống, nhưng người cá lại cắn chặt răng, nàng tốn rất nhiều sức lực cũng không cạy ra. Thờ dài, nàng đành để Ngưng Tuyết đan qua một bên trước, cầm lấy thuốc ngoại thương, từng chút từng chút bôi lên những miệng vết thương trên người y.

Ngón tay nàng chạm khẽ đến độ như đang chạm vào miếng đậu phụ mềm dễ nát vậy, nàng rất tỉ mỉ, thậm chí đến những vết thương dưới vảy cá cũng không bỏ qua.

Những vết thương đã xung máu, xấu xí khó coi kia, dường như dưới ngón tay nàng chầm chậm khép lại.

Người cá bị thương quá nhiều, có vết thương nhỏ mà sâu, cũng có vết thương nông nhưng rộng, vô cùng khó bôi thuốc, băng bó càng khó hơn, xử lý xong tất thấy, nàng lần nữa ngẩng đầu, ánh sáng từ bên ngoài địa lao chiếu vào đã biến thành ánh trắng trong trẻo.

Tuyết Tam Nguyệt không biết đã đi từ lúc nào, mà hai thuộc hạ do Lâm Hạo Thanh để lại đã ngủ gật bên tảng đá.

Lúc chuyên tâm làm một việc, thời gian trôi qua không chút tiếng động. Nàng ngẩng đầu vờn vờn cái cổ cứng ngắc.

Cuối cùng vẫn chưa xử lý vết thương ở cổ tay bị xích sắt tạo ra của y.

Phân da thịt bị xích sắt ma sát khiến cho cổ tay y máu thịt nhầy nhụa, hiện tại đã kết chít vảy, một bên là vảy, một bên là máu, càng nhìn càng cảm thấy đáng sợ Kỳ Vân Hòa lần nữa giúp y rửa vết thương, bôi thuốc, trong lúc đang giúp y băng bó thì đội nhiên đôi mắt lạnh lạnh nhìn chằm chằm mặt nàng.

"Ồ, người tỉnh rồi." Nàng nhẹ giọng nói chuyện với y xem như lời chào hỏi.

Đôi mắt lam băng vẫn chăm chăm nhìn nàng, nàng đem Ngưng Tuyết đan đến trước mặt y: "Nào, ăn vào sẽ trị tốt vết thương của người."

Người cá không há miệng.

"Ta biết ngươi đang nghĩ gì." Nàng tiếp tục băng bó cho y, ngữ khí hết như lúc nói chuyện phiếm với những người trong ngự yêu cốc "Ngươi đang nghĩ, chẳng bằng chết đi cho xong, nếu đổi lại là ta, ta đại khái cũng sẽ nghĩ như vậy. Nhưng mà, nếu như ngươi có cố hương, vẫn còn chuyện chưa làm xong, vẫn muốn gặp người khác..."

Kỷ Vân Hòa nói đến đây, quét mắt nhìn y, đồng tử y khi nghe nàng nói những câu này, khẽ động hai cái.

Nàng biết, y nghe hiểu lời nàng nói, cũng có cảm tình hết như con người, thậm chí có thể nói, y có cố hương, có việc muốn làm, có người muốn gặp.

Dường như y thông qua lời nói của nàng, hoài niệm về những chuyện trong quá khứ.

"Ngươi trước tiên phải sống cho thật tốt đã. Ít ra sống thật tốt trong lúc ngươi vẫn chưa hoàn toàn tuyệt vọng." Kỷ Vân Hòa vỗ vỗ tay y, vết thương đã được nàng băng bó toàn bộ, nàng đồ Ngưng Tuyết đan ra, dùng ngón trỏ cùng ngón cái cầm lấy, đặt bên môi y, môi y cũng lạnh như ánh mắt y vậy.

Sau một khoảng ngắn trăm mạch, y từ từ há miệng, nàng đem đan dược bỏ vào miệng y.

Nhìn thấy y nuốt viên thuốc, nàng đứng dậy phui phui mũi, đặt chiếc túi vải xuống, đi ra bên ngoài.

Không có thêm yêu cầu nào, cũng không nhiều lời, chỉ là nàng thật sự đến đây để chữa thương cho. Giống như là...

Nàng thực sự đến cứu y.

Kỷ Vân Hòa đẩy cửa ra, đánh thức hai kẻ bên ngoài.

Nhìn thấy nàng tự mình khóa cửa địa lao, hai kẻ kia vội đứng dậy: "Hộ pháp muốn đi rồi?"

"Buồn ngủ thì về ngủ đi." Nàng lạnh nhạt dặn dò "Hôm nay xích sắt cùng cơ quan phóng sét tạm thời không dùng nữa, y bị trọng thương, không chịu nổi nữa đâu, các ngươi khóa cửa là được rồi."

Nói xong, nàng cất bước rời đi, để lại hai người trong địa lao, một kẻ lầm bầm tự hỏi: "Hộ pháp... có phải đối xử với yêu quái này quá ôn nhu rồi không?"

"Ngươi đến đây chưa lâu, có chuyện vẫn chưa hiểu, hộ pháp có được ngày hôm nay, thủ đoạn có thể thua kém thiếu cốc chủ của chúng ta ư? Chỉ là dùng kẻ ôn nhu* mà thôi."

(*nguyên văn 怀柔之计 [hoài ôn chi kế])

Hai người nói xong, ngoảnh mặt nhìn người cá bên trong, y hô hấp rất khẽ, hết như nghe không hiểu, cũng như không nghe thấy.

Kỷ Vân Hòa rời khỏi địa lao, vừa đi vừa hít vào, địa lao quá ẩm ướt, khiến cho người khác thấy khó thở, không thể tự do bằng được bên ngoài được, gió nhẹ thổi khiến hương hoa bay đến.

Nhưng đáng tiếc, gió cùng hương hoa của ngự yêu cốc này so với thể giới bên ngoài kia vẫn kém vài phần tự do.

Nàng đi vào biển hoa trong ngự yêu cốc.

Ở giữa ngự yêu cốc là một khoảng biển hoa rất rộng, từ lúc bắt đầu đến đây các ngự yêu sư trong ngự yêu cốc đã trồng hoa, những mùa khác nhau sẽ có hoa khác nhau, chỉ là mùa nào, hoa tươi trong biển hoa vẫn luôn nở rộ.

Ngự yêu cốc đã được kiến lập từ năm mươi năm trước, trong năm mươi năm này, ngự yêu sư trong cốc sớm đã không còn nhân rồi để chăm sóc hoa cỏ nơi đây, khiến cho thực vật sinh trưởng ở nơi giam giữ của ngự yêu cốc, có vài phần hoang dã, một số loài hoa thậm chí cao hơn nửa người, có loài lại mang gai nhọn hoặc mang độc, vậy nên cũng không có ai tùy tiện đi vào sâu trong biển hoa này.

Đối với Kỷ Vân Hòa mà nói, đây thực sự là một nơi rất tốt để tịnh tâm.

Nàng ngửi hương hoa, từng bước từng bước đi vào mà không ngờ đụng phải một kết giới.

Ở không trung có một bức tường vô hình, ngăn cản nàng bước vào.

Nàng vươn tay sờ sờ, trong lòng đại khái đoán ra là ai nửa đêm nửa hôm lại trong biển hoa bày ra kết giới. Nàng khẽ gõ hai cái, không đến một lúc, kết giới liền tiêu biến, trước mặt trống không, đột nhiên, xuất hiện một cây tử đằng to lớn, bên dưới tán hoa tử đằng nở rộ, có hai người đang đứng yên ở đó.

Kỷ Vân Hòa nói: "Ta đoán được là ngươi."

Là Tuyết Tam Nguyệt và.....nô lệ của nàng ấy, đó là một mèo yêu to có mái tóc màu vàng cùng đôi đồng tử kì lạ.

Tuyết Tam Nguyệt nói với bên ngoài đây là mèo yêu nàng nhặt về, là trợ thủ đắc lực giúp nàng thu phục yêu quái, hoàn toàn thần phục nàng, là nô lệ của nàng, nàng còn đặt tên cho mèo yêu, gọi là Li Thù.

Chỉ là Kỳ Vân Hòa biết, Tuyết Tam Nguyệt và Li Thù, không chỉ có quan hệ như vậy.

Nàng có nhớ ngày đầu tiên quen biết Tuyết Tam Nguyệt, đó là một đêm nàng mười lăm mười sáu tuổi.

Lúc ấy là khoảng thời gian sau khi mối quan hệ giữa nàng và Lâm Hạo Thanh tê liệt không bao lâu, nàng sinh ra ý muốn chạy trốn khỏi ngự yêu cốc, nhưng nàng thể đơn lực bạc, không nơi nương tựa, cũng như hôm nay, đi vào trong biển hoa. Sau đó.....

Trong lúc lơ đãng, ngắm nhìn muôn hoa đua nở, dưới ánh trăng sáng, nàng vô tình nhìn thấy dưới tàng cây tử đằng, mái tóc dài tung bay, khuôn mặt một nữ tử dần hiện rõ, giữa biển hoa tử đằng đang rơi đầy trời, nữ tử khẽ hôn lên môi một nam tử đang nằm ngủ dưới tàng cây.

Đôi mắt sắc bén của Tuyết Tam Nguyệt trong khoảnh khắc ấy trở nên ôn nhu như nước.

Thiếu nữ hoài xuân.

Lần đầu tiên Kỳ Vân Hòa nhìn thấy trên mặt nữ tử ghi rõ bốn chữ này.

Nhưng không thể nói cho người khác biết, người mà thiếu nữ này đang hôn là Li Thù.

Nàng ta đang hôn một yêu quái, là nô lệ của nàng.

Năm mươi năm trước, sau khi triều đình quét sạch ngự yêu tộc, ranh giới giữa người và yêu được phân định rõ ràng, không ai có thể bước qua giới hạn này. Nhất là đối với ngự yêu sư có năng lực, hoàng tộc luôn có cái nhìn tràn đầy kiêng kỵ với những tộc khác mình.

Bọn họ dùng toàn lực kéo rộng khoảng cách giữa ngự yêu tộc và yêu quái, để cho hai bên tự khống chế lẫn nhau.

Cho nên phạm là cùng yêu quái nảy sinh tình cảm, chỉ cần bị phát hiện, sẽ giết không tha.

Kỳ Vân Hòa gặp chuyện liên quan đến bí mật sinh tử như vậy. Nàng lựa chọn lặng lẽ rời đi.

Nhưng sau một đêm trần trọc trở mình suy nghĩ, Kỳ Vân Hòa cảm thấy mình phải phá vỡ tình cảnh tứ cố vô thân của mình.

Tuyết Tam Nguyệt rất lợi hại, võ lực của nàng ta là thứ Kỳ Vân Hòa bây giờ thiếu nhất, nàng cần có người bảo vệ, sau đó mới có thể phát triển thế lực của mình.

Vì vậy ngày thứ hai, Kỳ Vân Hòa chủ động tìm gặp Tuyết Tam Nguyệt, nàng nói với nàng ta: "Ngày hôm qua trong biển hoa, dưới tàng cây tử đằng, ta nhìn thấy vài thứ."

Tuyết Tam Nguyệt mặc dù khi ấy vẫn còn là một thiếu nữ nhưng sức mạnh đã đủ để sánh với ngự yêu sư lợi hại nhất trong hoàng triều này, khuyết điểm duy nhất của nàng là chỉ biết giết, không biết thuận. Khi nàng ta nghe Kỳ Vân Hòa nói ra những lời này, đôi mắt chợt lạnh, trong tay ngưng tụ sát khí.

"Người trước tiên đừng vội." Kỳ Vân Hòa cười cười "Ta thấy người là một kẻ giang hồ hiệp khí, là người tuân thủ đạo nghĩa giang hồ, thật khéo là ta cũng như vậy."

Tuyết Tam Nguyệt cười lạnh: "Trong ngự yêu cốc này có đạo nghĩa gì?"

"Có thể nói ra được những lời này, ta càng thường thức người hơn rồi đó. Hệt như lời người nói, trong ngự yêu cốc này không có đạo nghĩa gì cả, nhưng mà ta có." Nàng tiến lại gần Tuyết Tam Nguyệt thêm một bước, ánh mắt trong trẻo của nàng khiến cho Tuyết Tam Nguyệt khẽ nheo mắt lại "Ta là một người rất công bằng, ta hiện tại biết được bí mật của người, vậy ta cũng sẽ nói cho người biết một bí mật của ta, dùng đó mà trao đổi được không?"

"Nghĩa nữ của cốc chủ, người có bí mật gì, xứng để người đổi lấy sinh mạng này ư?"

"Lâm Thương Lan không phải là thứ tốt đẹp gì, lão dùng thuốc để khống chế ta, lợi dụng ta để kích thích đứa con trai nhu nhược của lão, còn sai ta giúp lão làm một số chuyện không thể để người khác biết được."

Kỳ Vân Hòa nói xong lời này, đôi mắt lạnh băng, kí ức này sâu đậm đến nay nàng vẫn nhớ rõ.

"Là chuyện gì?" Tuyết Tam Nguyệt hỏi.

"Thuận yêu, ngoài mặt là tặng cho hoàng thất nhưng thực tế là lợi dụng ngự yêu thuật khiến cho những yêu quái chỉ trung thành với ngự yêu cốc, đem những bí mật trong hoàng gia truyền về."

Tuyết Tam Nguyệt vô cùng ngạc nhiên.

Kỳ Vân Hòa cười cười "Bí mật này, đủ để ta đổi lấy một mạng chưa?"

Bí mật này đâu chỉ đủ đổi lấy một mạng, bí mật này nếu để hoàng thất biết, cả ngự yêu cốc trên dưới, bao gồm cả cốc chủ đều không thể giữ được mạng sống. Cốc chủ ngự yêu cốc Lâm Thương Lan, không ngờ sau lưng lão lại làm ra chuyện này, mà thật sự có ngự yêu sư...có thể hoàn thành yêu cầu này của lão."

Tuyết Tam Nguyệt trầm mặc rất lâu, đánh giá Kỳ Vân Hòa, dường như đang xem xét tính chân thực trong lời nói của nàng, cuối cùng nàng ta hỏi nàng: "Người muốn cái gì?"

"Ta muốn có một người bạn." Nàng cười tủm tỉm, ngón tay nghịch lấy sợi tóc dài của Tuyết Tam Nguyệt "Ta muốn có một người bạn vĩnh viễn không phản bội ta."

Thiết lập từ những bí mật không muốn bị người khác biết, tình hữu nghị kiểu này, mới có thể thật kiên cố bền chắc.

"Ta vẫn còn muốn một điều, chính là một người bạn cùng ta trốn khỏi ngục yêu cốc."

Tuyết Tam Nguyệt ngẩn ra.

Kỳ Vân Hòa không ngốc, ngay khi nàng nhìn thấy khoảnh khắc Tuyết Tam Nguyệt hôn Li Thù, nàng liền thấu hiểu được điều mong muốn nhất trong lòng nàng ta là gì. Nàng và Tuyết Tam Nguyệt giống nhau, đều muốn rời khỏi ngục yêu cốc, muốn được tự do, muốn bản thân có thể trải qua cuộc sống mà chính mình mong muốn.

Cho nên câu nói này, không chỉ khiến nàng giữ được tính mạng mà còn giúp nàng đổi về một người bạn.

Cũng bắt đầu từ thời điểm đó, nàng vì chính mình mà bày bố, kéo bè kết phái, lấy lợi ích, lấy tình nghĩa, ở trong ngục yêu cốc này tự thiết lập thế lực của mình.

May thay là, mặc dù lúc bắt đầu tuy là đầy rẫy lợi ích toan tính, lấy bí mật đổi tình bạn, nhưng cuối cùng lại thực sự trở thành bạn bè của nhau.

Có thể bởi vì trên thế giới này thực sự có những người như vậy, tính xấu bẩm sinh thường đi đôi cùng nhau, cũng có thể bởi vì, các nàng giống nhau, trong xương cốt đều có một sợi gân phản nghịch, cho dù gió thổi mưa xối, cũng không thể đứt đoạn.

Hồi ức khơi dậy một đoạn chuyện dài khiến cho Kỳ Vân Hòa có phần cảm khái.

"Người lại đến đây giải khuây, buồn phiền chuyện gì sao?" Âm thanh của Tuyết Tam Nguyệt kéo nàng trở về "Chữa thương xong cho người cá kia rồi ư?"

Kỳ Vân Hòa vẫy vẫy tay xem như là chào hỏi nàng cùng với Li Thù: "Thương tích kia sao có thể nói chữa trị liền trị khỏi liền được chứ." Nói rồi nàng quét mắt qua Li Thù một cái "Người phải tự chú ý một chút, bây giờ không giống như trước đây nữa."

Tuyết Tam Nguyệt gật đầu, Li Thù đứng bên cạnh nàng ấy, cúi đầu nhìn nàng một cái, một bên mắt đỏ một bên mắt lam, ánh mắt đều phát ra sự ôn nhu.

Kỳ Vân Hòa đưa mắt nhìn những cánh hoa từ đặng đặng rơi xuống, ánh trăng phù xuống dưới tàng cây hai người đang đứng tạo nên một bức tranh xinh đẹp.

Bọn họ xứng đôi như thế, đây rõ ràng là một đoạn nhân duyên tốt nhưng mà quy củ của thế gian kia lại phá hoại đi nhân duyên này. Nàng thờ dài, phải phải y phục, xoay người rồi đi "Làm phiền hai người rồi, ta đi trước đây."

Nàng quay trở lại đường cũ, ngẩng đầu ngắm trăng, chỉ hi vọng nhanh thêm chút nữa, mau mau có thể rời khỏi ngục yêu cốc, nhanh thêm chút nữa kết thúc những toan tính cùng mưu kế trong lòng, nhanh thêm chút nữa để nàng có thể quan tâm một vài người, trải nghiệm cuộc sống được tự do.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Ngục Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cảm Đồng Thân Thụ

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Lâm Hạo Thanh lại đến địa lao.

Nhìn thấy vết thương người cá đã được Kỳ Vân Hòa trị liệu qua, hắn cũng không nói nhiều lời chỉ là đậm đậm cho người lặn nữa treo người cá lên, hắn hỏi một câu nếu như không nhận được lời đáp thì sẽ tiếp tục dùng sét phạt y thêm lần nữa.

Thủ đoạn thường dùng trong ngục yêu cốc này vẫn một mực dụng hình với yêu quái cho đến khi công kích phá nát phòng tuyến trong lòng chúng, bắt đầu phối hợp với ngục yêu sư thực hiện những hành vi cử chỉ mà họ muốn. Mà chỉ cần phối hợp một lần, ngục yêu sư liền sẽ thưởng cho yêu quái, thời gian về sau, bọn yêu quái sẽ tập quen tính phục tùng ngục yêu sư, phối hợp tất cả mệnh lệnh mà họ đưa ra.

Đương nhiên, cũng không phải không có yêu quái bất khuất, có yêu quái đến chết cũng không bằng lòng phối hợp với ngục yêu sư, nhưng trước giờ chưa từng thấy qua kiểu yêu quái nào giống như người cá này... lãnh đạm.

Mỗi đợt sét công kích, đều không nhìn thấy bất kì phản ứng nào của y, y giống như có thể khống chế phản ứng sinh lí của chính mình vậy, cúi đầu, nhắm mắt, không nói lời nào, khiến cho người đang quan sát y đến cả nhược điểm của y là gì đều không biết.

Không biết khi đợt sét đánh lên người y thì chỗ nào sẽ càng đau, cho nên không có biện pháp nặng hơn để tổn hại đến y.

Lâm Hạo Thanh nhìn trên người y hơn cả nửa ngày, hết như hôm qua, cho đến gần trưa, Kỷ Vân Hòa mới lững thững đến.

Sau phen khiếp sợ ngày hôm qua, người đến xem kịch hôm nay ít đi rất nhiều, nàng hất xì một cái tiền vào đĩa lao, bọn trợ thủ của Lâm Hạo Thanh chú ý đến nàng, chào nàng: "Hộ pháp."

Nàng gật gật đầu, đi đến bên tảng đá ngồi xuống, không hề tính sẽ tranh giành với Lâm Hạo Thanh.

Nhưng lúc nàng ngồi xuống một khắc, người cá đột nhiên mở mắt, nhìn nàng một cái, tròng mắt lam băng không có cảm xúc dao động, sau đó nhắm mắt lại.

"Vân Hòa."

Kỷ Vân Hòa có chút ngẩn người, đã nhiều năm nàng không nghe hẳn gọi tên nàng, nàng đứng dậy "Thiếu cốc chủ?"

"Buổi chiều ta cần đến Giới Luật đường một chuyến, người cá này để người thuần phục trước."

Nàng lại ngẩn người "Giới Luật đường?" Lòng nàng như đánh trống "Là ngự yêu sư nào phạm tội? Cần thiếu cốc chủ xử lí?"

Lâm Hạo Thanh nghiêm túc gật đầu: "Sáng nay, cốc chủ ở Lệ Phong đường nhận được một bức thư cáo mật, nói rằng ngự yêu sư Tuyết Tam Nguyệt cùng nô lệ Li Thủ có gian tình, cốc chủ lệnh ta hôm nay đi thẩm tra Tuyết Tam Nguyệt."

Lời nói này của hắn, ngữ khí bình đạm nhưng lọt vào tai nàng lại khiến nàng toàn thân lạnh băng.

Nàng ngẩng đầu lẳng lặng nhìn hắn, nỗ lực khiến bản thân không bộc lộ bất kì biểu tình nào, giống như Tuyết Tam Nguyệt mà hắn nói cùng nàng một chút quan hệ cũng không có.

Nhưng làm sao có thể không có quan hệ đây, trong ngự yêu cốc này, ai không biết Tuyết Tam Nguyệt là cánh tay đắc lực của nàng, cũng bởi vì có sự tồn tại của nàng ta mà nàng mới có thể nhanh như vậy từ thân phận con gái nuôi của cốc chủ trở thành ngự yêu sư mạnh nhất trong cốc.

Lâm Hạo Thanh chính là nói cho nàng nghe, đằng sau gương mặt ôn hòa, khách sáo kia đang ẩn chứa nụ cười trào phúng, nội tâm cũng tràn đầy thống khoái.

Giả tạo.

Nhưng nàng không có cách nàng mắng hắn, bởi vì nàng cũng cần phải giả tạo.

Nàng bày ra vẻ ngạc nhiên: "Ồ? Tuyết Tam Nguyệt làm sao có thể làm ra chuyện hồ đồ như vậy? Thiếu cốc chủ nhất định phải thẩm tra rõ ràng."

"Đó là đương nhiên, người cá này cứng miệng, chiều nay làm phiên hộ pháp rồi." Lâm Hạo Thanh nói xong, xoay người rời đi.

Nàng đích thân tiễn hắn đi, nhìn một đồng trợ thủ theo sau hắn, không giống hôm qua, hôm nay hắn không để lại ai, hắn đoán ra hôm nay nàng không định mở miệng nói chuyện cùng người cá, mà hắn cũng không bận tâm việc nàng thắng hẳn trận này.

Lúc rời đi, Lâm Hạo Thanh khẽ ngoảnh đầu lại, nhìn thấy bộ dáng nàng cúi đầu tay nắm thành quyền.

Hắn hiểu nàng giống như nàng hiểu hắn vậy.

Hắn và nàng giống nhau, chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấu bộ mặt giả tạo của đối phương.

Ai bảo họ là "huynh muội" thân mật lớn lên cùng nhau chứ...

Hắn khẽ nhếch môi, mũi hừ lạnh một tiếng, không rõ là cười hay là mỉa mai.

Trợ thủ bên cạnh hắn không hiểu cách làm của hắn: "Thiếu cốc chủ, người để lại hộ pháp một mình trong đó? Hôm qua ta đã nhìn thấy dáng vẻ của hộ pháp, giống như...muốn dùng hoài ôn chi kế, nàng ta hôm nay lại dùng thêm chút thủ đoạn sẽ khiến cho người cá mở miệng nói chuyện mất..."

"Không sao, công tâm kế vốn phải công tâm, không thể nhanh được. Hôm nay nàng ta cũng không có tâm tư để dùng thủ đoạn. Hơn nữa..." Hắn dùng chút, ánh mắt nhìn về hướng Giới Luật đường "Cho dù trận thứ nhất nàng thắng cũng không sao."

Kỷ Vân Hòa không có Tuyết Tam Nguyệt, chẳng qua là mèo bị mất đi móng vuốt, dù trở người thế nào cũng chẳng làm được gì.

Cách nghĩ này của hắn cũng không phải phiến diện.

Nếu như mất đi Tuyết Tam Nguyệt, nàng không khác nào là bị trọng thương.

Tuyết Tam Nguyệt rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại trong ngự yêu cốc không ai biết được, mọi người chỉ thấy lúc sau khi nàng ta tròn mười sáu tuổi, cùng yêu quái chiến đấu chưa bao giờ thua, càng không nói đến những lần nàng cùng các ngự yêu cốc ở bốn phương giao lưu, gần mười năm qua, chưa từng thua trận nào, mà nàng ta chưa dốc toàn lực đã có thể ổn thỏa chế ngự kẻ địch.

Mặc dù tính tình của nàng ta hung bạo, nhưng trong ngự yêu cốc, không ai dám nàng không khiêm tốn, thậm chí đến cốc chủ cũng mắt nhắm mắt mở buông lỏng nàng.

Nàng giống như hồn của ngự yêu sư năm mươi năm trước vậy, tự do, phóng khoáng, tùy hứng mà lại vô cùng cường đại, bất khả chiến thắng. Đó chính là đặc trưng trên người nàng.

Mà cũng bởi vì sự không khiến tổn của nàng nên mới khiến nàng dám phạm vào cấm kị của thiên hạ, yêu một yêu quái.

Trong ngự yêu cốc, rốt cuộc không biết có bao nhiêu người vì Tuyết Tam Nguyệt mới ủng hộ vị trí của Kỳ Vân Hòa, nhưng có thể khẳng định, nếu như Tuyết Tam Nguyệt xảy ra chuyện, địa vị của nàng nhất định sẽ rơi xuống ngàn trượng.

Mà thời khắc này, Kỳ Vân Hòa đang nắm chặt quyền, mày nhíu chặt nhưng hông phải vì sau này mất đi lợi ích, mà là vì bạn bè của nàng Tuyết Tam Nguyệt, không biết lúc này nàng ta đang ở trong Giới Luật đường âm u phải chịu hình phạt thảm vắn gì.

Ngự yêu sư trong ngự yêu cốc, thủ đoạn hành hình có rất nhiều loại, bọn họ không chỉ dùng những thủ đoạn này để đối phó trên người yêu quái, mà còn dùng để đối phó cả trên người ngự yêu sư.

Nàng nghĩ đến xuất thân, khi ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt xanh lam đoan chính nhìn mình, nàng tự nhiên có chút ngẩn người.

Bốn mắt tương giao, hai người không nói gì rất lâu, yêu quái này vẫn như cũ không nói chuyện, nàng cười khổ một tiếng: "Vết thương trên người ngươi hôm qua vừa bôi thuốc, hôm nay lại bị rách ra chảy máu rồi, ta nghĩ nếu lần sau ngươi lại bị vậy nữa, e rằng ngươi sẽ chết trong địa lao mất..."

Người cá nhìn nàng, hết như nghe hiểu lời nàng nói, nhưng ánh mắt không bộc lộ chút sợ hãi nào.

Nàng trầm mặc một lúc: "Nếu như có cơ hội, ta thật muốn thả ngươi đi."

Đây không phải là lời trái với lương tâm, nàng là thật lòng thương thức sự bèn bề của người cá cứng đầu cố chấp này, cũng vì tình cảnh của y mà đồng cảm, cũng như đồng cảm với một kẻ khác hết như bản thân trên thế gian này.

Trong địa lao một người một yêu cách nhau một lồng giam lằng lằng nhìn nhau, trầm mặc không nói lời nào, mà họ lại vô cùng hòa hợp không có chút ngại ngùng.

Không lâu sau, Cù Hiểu Tinh đến tìm.

"Hộ pháp. Ai ya, hộ pháp của ta ai." Hắn đến rất vội, khiến cho người cá trong ngục nhìn về hướng hắn. Khi bắt gặp ánh mắt của người cá, Cù Hiểu Tinh không nhìn được mà cảm thấy rét lạnh, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa sợ, chỉ nói người cá bây giờ bị đánh thành bộ dạng này mà sao sát khí trong mắt vẫn thập phần dọa người như thế. Hắn bước đến bên người Kỳ Vân Hòa, thấp giọng nói bên tai nàng: "Tuyết cô nương bị bắt rồi!"

"Ta biết." Nàng bình tĩnh đáp.

Cù Hiểu Tinh ngẩn người: "Cô đã sớm biết mà vẫn còn đứng ở đây làm gì, không muốn nghĩ biện pháp cứu người ha."

Kỳ Vân Hòa mím môi: "Cốc chủ hạ lệnh để Lâm Hạo Thanh đi thẩm vấn, ngươi muốn ta nghĩ biện pháp gì?"

Cù Hiểu Tinh ngây người, một lúc mới phản ứng: "Cô nói...lần này, là ý của cốc chủ? Lần này thẩm vấn Tuyết cô nương, không phải chứng minh cốc chủ đối với cô..."

Lão già kia rõ ràng là chống đối nàng mà, chỉ là mọi người đều không biết thôi. Kỳ Vân Hòa khoát khoát tay: "Đi tra thử xem ai là người đưa thư mật cho cốc chủ, còn có, Li Thủ và Tuyết Tam Nguyệt hiện có bị tách ra giam giữ không?"

"Không có, Giới Luật đường vẫn đang thẩm vấn, đều vẫn chưa bị bắt."

Nàng nhíu mày: "Thẩm vấn lâu vậy sao?"

"Đúng a, thiếu cốc chủ lệnh cho Tuyết Tam Nguyệt cắt đứt quan hệ với nô lệ, kỷ luật mèo yêu kia, nhưng Tuyết cô nương không chịu, tình hình bên ấy vẫn rất căng thẳng đó..."

Giữa yêu quái và ngự yêu sư có quan hệ tới tở ki thực giống như một loại lời nguyện, là lời nguyện đối với yêu quái thần phục, trở thành nô lệ của ngự yêu sư, yêu quái không chỉ đưa một phần yêu lực mà vĩnh viễn cũng phải chịu sự khống chế của chủ nhân, trừ phi chủ nhân nguyện ý giải trừ lời nguyện ấy, nếu không thì cả đời này yêu quái sẽ thần phục huyết mạch của chủ nhân.

Cho dù chủ nhân chết đi thì yêu quái cũng vĩnh viễn sẽ vì con cháu của hắn, cháu chất của hắn, trở thành yêu phó.

Cho nên cơ hồ không có yêu quái nào nguyện ý cùng ngự yêu sư có loại hiệp ước này, trừ phi thua trận, bị bức bách hoặc là thật sự bị ngự yêu sư thuần phục, còn lại giống như Tuyết Tam Nguyệt...

Chính là yêu quái yêu ngự yêu sư.

Mà đồng thời hiệp ước được liên kết, yêu quái cũng nhận được sự bảo vệ của ngự yêu sư, sẽ không bị ngự yêu sư khác đuổi giết.

Đây là quy củ từ trước đến giờ giữa các ngự yêu sư, Lâm Hạo Thanh nếu như muốn xử lý Li Thù, đương nhiên là phải tuân thủ theo quy củ đó, chỉ là, ở ngự yêu cốc ai cũng xem yêu quái như là súc sinh vậy, đại khái là không ai nghĩ đến, Tuyết Tam Nguyệt sẽ có phản ứng lớn thế này thôi.

Liên quan đến mèo yêu mà nàng ta thu nhận, Kỷ Vân Hòa cũng không hiểu nhiều, đã nhiều năm như vậy, mặc dù Tuyết Tam Nguyệt nói mỗi lần trừ yêu Li Thù đều giúp nàng rất nhiều chuyện nhưng người trong ngự yêu cốc đều rất ít nhìn thấy hắn động thủ.

Mà nàng biết, mèo yêu này không yếu, mặc dù nàng chưa từng động thủ với hắn, nhưng trực giác khi đã gặp qua hàng ngàn yêu quái nói với nàng biết chuyện này.

Mèo yêu Li Thù, từ đầu đến đuôi đều không lộ ra thực lực thật của mình.

Hắn lại lẳng lặng nhìn Tuyết Tam Nguyệt bị bắt đến Giới Luật đường ư?

Trong lòng nàng đang đánh trống, bất chợt nghĩ đến nhiều năm trước, sau khi nàng cùng Tuyết Tam Nguyệt quen thân, luôn hiểu kỳ với đại yêu quái cường đại kia, nàng từng đợi lúc Li Thù tách rời Tuyết Tam Nguyệt, hỏi nàng ta:

"Người không phải nói người không biết thuần yêu sao? Lại từ đâu nhặt về yêu quái này, vừa nhìn liền thấy hắn năng lực rất cường đại." Nàng thập phần hiểu kỳ "Làm sao lại khiến hắn thần phục vậy?"

Mặc dù Tuyết Tam Nguyệt rất giỏi nhưng mà trước giờ chưa từng hiểu rõ tâm tư kẻ khác, cho nên nàng ta không có cách nào có thể trở thành ngự yêu sư như Kỷ Vân Hòa được, nàng chỉ có thể dựa vào sức mạnh của mình để thu phục.

Năm đó Tuyết Tam Nguyệt đối với câu hỏi này của nàng chỉ đành gãi gãi đầu:

"Không biết nữa, chỉ là...lúc gặp hắn ta đang bắt yêu quái khác a, hình như là bắt cần roi vào địa bàn của hắn. Lúc ấy ta bị thương, đụng phải hắn cứ nghĩ bản thân chết chắc rồi, không nghĩ đến hắn còn cứu ta."

Có được đáp án, Kỷ Vân Hòa kỳ thực có chút khó hiểu: "Hắn? Cứu người ư?"

Tuy rằng nàng không tiếp xúc nhiều với Li Thù nhưng nàng luôn có trực giác, mèo yêu này kỳ thực không thích ngự yêu sư, thậm chí có thể nói, hắn không thích con người.

"Vì sao lại cứu người?"

"Ta cũng không biết. Sau này cũng hỏi qua, hắn chỉ nói một câu là khắp tự cố nhân quy (vừa vặn trả lại cho cố nhân)." Tuyết Tam Nguyệt đáp có mấy phần không nhẹ lòng "Đại khái ta giống như người quen trước đây của hắn đi."

"Ồ? Chỉ vì như vậy mà hắn cam tâm tình nguyện theo người về ngự yêu cốc, làm nô lệ của người? Hắn tự có địa bàn của mình, xem ra cũng không phải là tiểu yêu đâu, khí chất cũng thuộc dạng cao quý lắm liệt, thân phận trước đây chắc chắn không đơn giản..."

"Ừm, vấn đề của người ta cũng từng hỏi qua." Tuyết Tam Nguyệt cướp lời nàng.

Cho đến hiện tại, Kỷ Vân Hòa vẫn nhớ vào ngày nắng ấm gió nhẹ, gương mặt lạnh của Tuyết Tam Nguyệt khi nói những lời này, bộ dáng vô cùng ôn nhu.

Nàng nói:

"Li Thù nói hắn thích ta."

Hoàn toàn là bộ dáng của một cô gái nhỏ rơi vào biển tình.

Mà có lẽ là người trong cuộc mơ hồ đi, nàng cũng không tiếp tục truy hỏi Li Thù nữa, mà Kỷ Vân Hòa đứng ở một bên vẫn đang suy nghĩ vấn đề kia ---

Tại sao vậy nhỉ?

Tại sao mèo yêu kia, có thể thích Tuyết Tam Nguyệt, thích đến cam tâm tình nguyện từ bỏ tất cả, trở thành nô lệ của nàng nhỉ?

Cũng là vì "Khắp tự cố nhân quy" ư?

Nếu như vì Tuyết Tam Nguyệt giống cô nhân của hấn, hấn cứu nàng, yêu nàng, cam tâm tình nguyện trở thành nô lệ nàng, vậy thì kẻ mà Li Thù này yêu, e rằng, chỉ là cô nhân kia thôi.

Mà những lời này, nàng không có cách nào nói với Tuyết Tam Nguyệt.

Cho đến hôm nay, khi Tuyết Tam Nguyệt bị thẩm vấn ở Giới Luật đường, mà mèo yêu đã theo nàng nhiều năm kia, cư nhiên không hề có bất kì sự ngăn cản nào? Ngay cả đến người cá chỉ còn chút hơn thở nửa sống nửa chết đang bị giam trong ngục cũng có thể khiến cho địa lao dao động, vậy mà mèo yêu không chút hao tổn nào lại không có động tĩnh nào?

Kỷ Vân Hòa đang nghĩ, đột nhiên có một trận động đất rung lên.

Nàng ngẩn người.

"Tuyết Tam Nguyệt điên rồi!"

Địa lao chợt truyền tới một tiếng hô to: "Truyền lệnh của cốc chủ, hộ pháp lập tức đến Giới Luật đường!" Tiếng hô càng ngày càng lớn, truyền thẳng xuống địa lao, một bóng người xuất hiện, thờ hồn hèn chạy đến trước mặt Kỷ Vân Hòa, quỳ một chân xuống, ôm quyền truyền lệnh: "Lệnh của cốc chủ, hộ pháp lập tức đến Giới Luật đường!"

Kỷ Vân Hòa híp mắt, hướng cửa địa lao bước đi.

Nhưng đi theo người báo tin được nửa đường, nàng quay đầu nhìn người cá một cái, chỉ thấy y lẻ loi bị treo bên trong.

Biểu tình như cũ, giống như vĩnh viễn đóng băng, không có chút nào gọn sóng, chỉ có ánh mắt lẳng lặng dõi theo nàng.

Kỷ Vân Hòa: "Đem xiềng xích tháo ra, để cho y nằm trên đất một lát."

Nàng để lại cho Cù Hiểu Tinh những lời này, liền vội vã rời đi.

Người cá trong ngục giam nhìn bóng lưng nàng rời đi, không để ý Cù Hiểu Tinh xoắn xuýt bên cạnh, y nhắm mắt lại, không quan tâm những thứ xung quanh, cũng không quan tâm tình cảnh của mình, tựa như người tu hành già đang nhập tĩnh, yên lặng không nói.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Huyết Tế Thập Phương

Lúc Kỷ Vân Hòa vừa đến Giới Luật đường, đại diện ngày thường trông vô cùng uy nghiêm mà giờ đã sập hơn phân nửa, hai tay Tuyết Tam Nguyệt đeo còng nhưng xích sắt nối giữa đã bị nàng kéo đứt.

Nàng được Li Thù ôm trong lòng, vai nàng cơ hồ bị thương, biểu tình có chút đau đớn.

Xác của một ngự yêu sư nằm trên đất ngay trước mặt bọn họ.

Trong lòng Kỷ Vân Hòa trầm kêu bất ổn.

"Tuyết Tam Nguyệt." Lâm Hạo Thanh đối diện Tuyết Tam Nguyệt cùng Li Thù mở miệng "Mèo yêu của ngươi giết ngự yêu sư trong cốc chúng ta, ngươi còn che chở cho hấn, trở thành phản đồ ngự yêu cốc chúng ta, cũng chính là quái vật trong giới ngự yêu sư, ta có thể tước bỏ thân phận ngự yêu sư của ngươi, ngươi cùng mèo yêu này, hôm nay, ai cũng đừng nghĩ có thể sống." Lâm Hạo Thanh cầm kiếm, chỉ vào Tuyết Tam Nguyệt:

"Đây là cơ hội cuối cùng ta cho ngươi."

"A." Tuyết Tam Nguyệt cười lạnh một tiếng "Cơ hội này, ta không cần."

Tuyết Tam Nguyệt mặc dù đã suy yếu nhưng lời này nàng nói vô cùng rõ ràng, đáy mắt nàng chợt lạnh, không hề có ý định rút lui.

Li Thù nhìn Tuyết Tam Nguyệt, bàn tay đang ôm vai nàng, lại nắm chặt chút.

Lâm Hạo Thanh dứt lời, nhếch môi cười, hấn rất thích câu nói này của Tuyết Tam Nguyệt, hấn có thể trực tiếp trừ khử trợ thủ của Kỷ Vân Hòa rồi.

"Được, vậy hôm nay, ngươi không thể trách ta không nể tình đồng môn..."

"Thiếu cốc chủ!" Kỷ Vân Hòa nhìn thấy Lâm Hạo Thanh muốn động thủ, liền cao giọng gọi hấn.

Mắt thấy nàng đang đến gần, ánh mắt hần khẽ trầm: “Hộ pháp, hôm nay không phải muốn bảo vệ phản đồ cùng yêu quái này chứ?”

Sau lưng Lâm Hạo Thanh, tất cả các ngự yêu sư đều đang nhìn nàng, ai chẳng biết quan hệ giữa hai nàng, người của hần trùng mắt nhìn nàng, chờ đợi nắm được thóp nàng.

Nàng nhìn Tuyết Tam Nguyệt một cái, hai người nhìn nhau, nàng không nói lời nào, quay đầu nhìn Lâm Hạo Thanh, đến khi hần nghe bên tai truyền đến giọng nói nhẹ tênh: “Thiếu cốc chủ, Tuyết Tam nguyệt cùng công pháp của mèo yêu chúng ta đều hiểu rõ, nếu như cùng nàng tương đấu, nhất định sẽ tổn thất nghiêm trọng, ngự yêu cốc đang vào lúc cần người, không bằng...”

Lâm Hạo Thanh nhếch môi, hần nghiêng mặt, đôi môi thì thầm bên tai nàng: “Không bằng, không cần ngự trang nữa.”

Kỷ Vân Hòa ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Lâm Hạo Thanh, hần dùng khẩu hình nói: “Hôm nay, nàng ta nhất định phải chết.”

Nàng trùng mắt nhìn hần, Tuyết Tam Nguyệt ở bên kia cũng nhìn thấy khẩu hình của hần, nàng ta cười lạnh một tiếng: “Thiếu cốc chủ, người đợi cũng nhiều năm rồi đó.” Tuyết Tam Nguyệt cầm kiếm, dưới sự trợ giúp của Li Thủ, nàng đứng thẳng người, nàng kiếm chỉ về hướng Lâm Hạo Thanh “Vậy thì đừng nhiều lời nữa. Kỷ Vân Hòa, hôm nay người dám can ta, đến người ta cũng giết.”

Kỷ Vân Hòa nhìn Tuyết Tam Nguyệt.

Nàng làm sao có thể không hiểu tâm tư của nàng ấy chứ. Tuyết Tam Nguyệt biết hôm nay bản thân khó lòng rời khỏi ngự yêu cốc này, nên nàng nói câu đó để mọi người nghe, nàng đang muốn cắt đứt quan hệ với Kỷ Vân Hòa, để tránh sau khi mình chết, ngự yêu cốc vẫn truy cứu nàng.

Kỷ Vân Hòa cuộn chặt tay. Nàng cắn răng trầm tư tìm cách giải quyết, nhất định sẽ có cách, Tuyết Tam Nguyệt không thể chết ở đây được...

Trong lúc sinh tử, đột nhiên, mèo yêu Li Thủ luôn một mực trầm mặc đột nhiên nâng mày, trong đôi đồng tử có màu sắc khác nhau đột nhiên phát sáng, yêu khí quanh thân tràn ra, khiến cho nhiệt độ xung quanh Giới Luật đường giảm đi ba phần.

Con gió xuân thổi đến, lướt qua sau lưng Li Thủ, tựa như gió lạnh thảng chập lướt đến.

Kỷ Vân Hòa sững sờ nhìn Li Thủ, nàng luôn biết mèo yêu này sẽ không yếu nhưng hôm nay khi y tản ra yêu khí bao phủ đất trời, vẫn là vượt quá tưởng tượng của nàng.

Cho nên tất cả ngự yêu sư náo động cả lên, đến cả Lâm Hạo Thanh cũng có chút có chút kinh ngạc.

Trong lúc yêu quái kí ước chủ nô với ngự yêu sư, yêu quái đã đem một phần lực lượng của mình đưa cho ngự yêu sư, trở thành lễ vật tặng “chủ nhân”, cũng để chứng minh sự thần phục của bản thân...sau khi mất đi phần yêu lực đó, mà yêu quái vẫn còn khí tức này, Kỷ Vân Hòa chưa từng gặp qua.

Li Thủ rất ít nói, Kỷ Vân Hòa rất hiếm thấy hần nói nhiều với Tuyết Tam Nguyệt trước mặt người ngoài, mà hiện tại hần lại mở miệng: “Tam Nguyệt, nàng luôn muốn thoát khỏi ngự yêu cốc, hôm nay, sẽ thoát khỏi thôi.”

Tuyết Tam Nguyệt ngoảnh đầu nhìn hần, thần sắc cũng là vô cùng kinh ngạc.

Li Thủ nhìn nàng một cái: “Ta giúp nàng, hủy đi ngự yêu cốc.”

“Hừ.” Lâm Hạo Thanh cắn răng, hừ lạnh một tiếng “Ngự yêu cốc mấy chục năm kiên cố, dựa vào yêu quái như người, nói muốn hủy liền hủy?”

Mà nay các ngự yêu sư mặc dù bị triều đình không chế phân bố ở đông nam tây bắc, nhưng ngự yêu cốc không giống ba nơi kia, nó được kiến lập không phải do ý của triều đình.

Mấy chục năm trước, yêu ma quỷ quái ngang dọc trên thế gian, có một quỷ thi loan điều cực to sống ở trong cốc này, để tránh yêu quá kì lạ này gây hại cho nhân thế, một vị đại ngự yêu sư liên kết với chín vị ngự yêu sư vang danh thiên hạ khác, đem quỷ thi loan điều phong ấn lại, hóa thành thập phương trận pháp, kiến lập ngự yêu cốc để trấn áp quỷ thi loan điều.

Sau đó yêu ma quỷ quái trên nhân gian giảm đi, mà sau này triều đình dùng độc “hàn thương” chương để khống chế ngự yêu sư, biến ngự yêu cốc thành công cụ cho triều đình khống chế các ngự yêu sư.

Hoàng gia lấy mô hình của ngự yêu cốc để tạo ra ngự yêu đài ở phía bắc, ngự yêu đảo ở phía đông, ngự yêu núi ở phía tây. Phàm là những đứa trẻ có năng lực ngự yêu đều bị triều đình đưa đến bốn nơi này, cách ly với phụ mẫu, để thuận tiện cho triều đình cai quản.

Cho đến hôm nay, cơ hồ không ai còn nhớ được ban đầu ngự yêu cốc làm sao xuất hiện, mọi người chỉ biết bốn nơi này là “ngục giam” ngự yêu sư.

Trong miệng Lâm Hạo Thanh, ngự yêu cốc kiên cố mấy chục năm, mà “thập phương trận” trong truyền thuyết kia, chính là trận pháp áp chế yêu khí của các yêu quái khi tiến vào trong cốc, cả ngự yêu cốc được ví như chiếc lồng giam bị đại quốc sư dậm đầy phù chú vậy, yêu quái vào cốc, sẽ chịu sự trôi buột.

Vì vậy, nên khi ở trong ngự yêu cốc nhìn thấy yêu lực của Li Thủ hôm nay, mọi người không thể không bị chấn kinh.

Ngày kia người cá ở trong ngực công kích ra một sát chiêu khiến Kỷ Vân Hòa cảm khái y là hồn của biển cả, mà hôm nay mèo yêu Li Thù này...

Không dễ dàng suy tư nhiều, yêu khí toàn thân Li Thù càng lúc càng mãnh liệt, gió lạnh như lưỡi dao, cắt qua bên tai các ngự yêu sư, những ngự yêu sư có tu vi kém đã bị trộm gió này cứa nát da thịt, toàn thân chảy máu không ngừng.

Các ngự yêu sư sau lưng Kỷ Vân Hòa không ngừng rên thảm thiết.

Ánh mắt Lâm Hạo Thanh chợt rét, không do dự nữa, cánh tay cử động, pháp lực rót vào trong kiếm, hung hăng chém về hướng Li Thù.

Kiểm khí hóa thành lưỡi dao, xé rách hàn phong, trực tiếp chém đến Li Thù.

Tuyết Tam Nguyệt kinh ngạc, muốn nâng kiếm đỡ nhưng bị Li Thù giữ lại. Chỉ từ xa thấy hấn, tựa như đỉnh núi bất động, nhưng kiếm khí sát bén ấy chém đến trước mặt hấn giống như đụng phải một bức tường vô hình, chỉ nghe một tiếng “oanh”, kiếm khí vỡ nát, khí tức tan đi, quét ngang qua ngự yêu cốc, khiến cho khắp nơi đồ nát, hoa cỏ cây cối đều bị hủy hoại.

Kỷ Vân Hòa lần nữa kinh ngạc, không phải là vì Li Thù mà là vì Lâm Hạo Thanh...

Thiếu cốc chủ này, khi nào mà công pháp đã tu luyện cao thâm như vậy...

“Li Thù? Ngươi muốn làm gì?” Tuyết Tam Nguyệt ngừng đầu hỏi Li Thù.

Hắn không đáp câu hỏi của nàng, trầm mặc một lúc, sau đó nói hai chữ:

“Xin lỗi.”

Tuyết Tam Nguyệt ngẩn người, yêu khí trong tay Li Thù hóa thành lưỡi dao, đột ngột đâm vào lồng ngực mình.

Trong lúc mọi người run sợ, hấn rút tay ra, máu hấn từ lồng ngực tuôn ra, hấn đẩy Tuyết Tam Nguyệt ra, dùng máu làm mực, dùng ngón tay làm bút, vẽ huyết trận dưới đất, toàn thân yêu khí chuyển động ngược lại, từ vô hình hóa thành màu đỏ, trong sắc máu, y phục hấn tung bay, tóc hấn mặc cho yêu khí thổi bay tán loạn.

“Quý thi loạn điều, ta lấy thân ta, huyết tế thập phương, hỗ trợ người phá trận!”

Tất cả mọi người nghe thấy lời này đều đại kinh thất sắc. Mèo yêu Li Thù này cư nhiên dùng mạng của chính mình để tế trận! Muốn đánh thức quý thi loạn điều!

“Li Thù!”

Giọng của Tuyết Tam Nguyệt, bây giờ cơ hồ không còn cách nào truyền vào trong tai hấn nữa.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thanh Cơ

Trên mặt tất cả mọi người kể cả Tuyết Tam Nguyệt đều là sự sợ hãi.

Ai cũng không nghĩ đến! Ai có thể nghĩ đến! “Nô lệ” của một ngự yêu sư, mèo yêu Li Thù này cư nhiên gan to tày trời! Dám đánh thức thanh vũ loạn điều!

“Tuyết Tam Nguyệt! Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì!” Lâm Hạo Thanh ngự kiếm, bay lên không trung, tạo ra kết giới che chắn bản thân khi cuồng phong nổi lên, hấn dùng pháp thuật truyền âm qua cuồng phong, truyền đến tai mỗi người “Còn không mau ngăn hấn lại!”

Li Thù và Tuyết Tam Nguyệt có kí kết khế ước chủ nô, hấn không có cách nào chống lại lời nói của nàng, chỉ cần nàng ra lệnh cho hấn, cho dù là bất hấn lập tức tự vẫn, hấn cũng tuyệt không thể phản kháng.

Nhưng nàng không cử động.

Kỷ Vân Hòa cũng ở trong cuồng phong mà tạo ra kết giới bảo vệ nàng và Cù Hiểu Tinh.

Cù Hiểu Tinh đứng bên cạnh nàng gấp đến gần gãi đầu: “Tam Nguyệt ỉ!...Ai ya! Chuyện khác không nói, nhưng lần này là muốn thả loạn điều xuất thế a! Loan điều thoát ra, sinh linh đồ thần đó! Tam Nguyệt ỉ sao để mặc mèo yêu làm chuyện sai trái này!”

Kỷ Vân Hòa lẳng lặng nhìn Tuyết Tam Nguyệt, người khác không hiểu nàng ấy nhưng mà nàng hiểu.

Nàng ấy rất yêu Li Thù, giống như trong hí văn viết, một đời sinh tử. Thậm chí trong lúc Li Thù dùng mạng để đổi lấy “âm mưu quý kế” của mình, nàng cũng không nỡ phá nát.

“Tuyết Tam Nguyệt! Đây không phải là lúc ngươi nghĩ đến chút nữ nhi tình trường này!”

Rốt cuộc tiếng phượng kêu lên cũng đánh đứt lời nói của Lâm Hạo Thanh, mặt đất rung chuyển rất mạnh, càng lúc càng rung kịch liệt, tất cả đều hiện thị rõ trước mắt Tuyết Tam Nguyệt.

Nhưng nàng chỉ lẳng lặng nhìn Li Thù, nhìn gương mặt nghiêng của hắn trong trận pháp màu máu đang cuộn trào kia, mặc kệ cuồng phong đang lay động tay áo cùng mi mắt nàng.

“Ngươi có phải là từ lúc bắt đầu đã có những toan tính này?”

Li Thù cắn răng, trận pháp đánh thức thanh vũ loan điều đồng thời cũng hút cạn cả sinh mạng của hắn.

Ta lấy thân ta, hỗ trợ người phá trận, chính là dùng mạng phá trận, chính là ý tứ quyết tuyệt đến thế.

“Thức tỉnh thanh vũ loan điều, phá vỡ thập phương trận pháp, một sáng một chiều vốn dĩ không thể làm được.”

Trong cuồng phong, âm thanh của nàng rất nhỏ, nàng cũng không để ý lời nàng nói có truyền đến tai Li Thù hay không, nàng chỉ chăm chăm nhìn hắn, giống như nói cho hắn nghe, cũng hết như nói cho chính mình nghe.

“Muốn phá vỡ thập phương trận, chỉ có thể tìm được mười cái mắt trận, mới có thể tế máu thành công. Li Thù...ngươi trong ngực yêu cốt tìm mười cái mắt trận hết bao nhiêu thời gian? Chỉ vì thả nàng ta ra, ngươi đến mạng cũng không cần rồi...cũng không cần ta rồi?”

Đôi mắt Li Thù đỏ tựa máu, giống như căn bản không nghe được lời nàng nói.

“Tại sao vậy?”

Giống như trả lời chất vấn của Tuyết Tam Nguyệt, lúc này trên trời lại vang lên một tiếng phượng kêu, mặt đất kịch liệt nứt ra làm đôi.

Nhất thời, không khí ngưng trệ, hết như trong mộng cảnh, trước mắt Kỷ Vân Hòa, chỉ thấy một chiếc lông vũ màu xanh khẽ lướt qua, màu lông xanh biếc, tựa như được trời cao luyện thành.

“Oanh!” Một tiếng động cực lớn vang lên, thanh vũ loan điều phá đất thoát ra!

Loan điều giương cánh, đôi cánh tựa mây, bay vọt lên cao, nhất thời cuồng phong nổi lên, cả khoảng trời đảo loạn. Thảo mộc trong ngực yêu cốt bị bẻ gãy, núi đá vỡ vụn, bóng tối ngưng tụ lại che phủ đỉnh đầu của mọi người trong ngực yêu cốt, thanh vũ che lấp ánh sáng, toàn bộ ngực yêu cốt bị bóng của thanh vũ loan điều bao phủ.

Đột nhiên, bóng tối tan đi, lộ ra ánh sáng xanh trong chói rực, sáng hơn cả ánh sáng mặt trời.

Kỷ Vân Hòa cũng không nhìn được dùng ta che lấy ánh sáng cường liệt kia, sau khi ánh sáng tán ra, giữa ánh mặt trời, một nữ tử áo xanh tóc dài đang bay tán loạn trong không trung.

Thân hình của nữ tử thướt tha, mà dung mạo...

Cư nhiên giống Tuyết Tam Nguyệt đến bảy phần.

Đột nhiên, Kỷ Vân Hòa chợt nhớ đến câu Tuyết Tam Nguyệt từng nói “kháp tự cố nhân quy”.

Hóa ra là có ý tứ này a.

Hóa ra đây chính là một cảnh kháp tự cố nhân quy.

Trong lúc tất cả mọi người đều tập trung vào thanh vũ loan điều, chỉ mỗi mình Kỷ Vân Hòa nhìn nơi Tuyết Tam Nguyệt đang đứng.

Trận pháp của Li Thù nhạt dần, sinh mạng của hắn cũng như vậy, hắn lẳng lặng quỳ trên đất, ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang, cũng giống như đang nhìn tín ngưỡng của bản thân, hắn nhếch môi cười, không giống như sinh mệnh đang điều tàn mà tựa như nắng ấm tháng hai, khiến cho băng tuyết tan chảy, hoa xuân nở rộ.

Tuyết Tam Nguyệt ở sau lưng hắn cũng đưa mắt nhìn ánh sáng ấy.

Nhưng trên mặt nàng không còn chút huyết sắc, cả gương mặt trắng bệch sau khoảng mơ hồ.

“Loan điều vừa xuất thế! Nhân lúc còn suy nhược, giết!”

Lâm Hạo Thanh căn bản không thêm tìm hiểu rắc rối tình thù giữa ba người họ, hấn giờ kiểm lên, ra lệnh, mọi người lập tức thanh tĩnh lại, ngự kiếm ở giữa không trung tụ thành một trận pháp màu vàng, trận pháp giống như một lồng giam hình tròn, mà thanh vũ loan điều bị nhốt ngay giữa tâm, các ngự yêu sư trong trận pháp không ngừng đọc chú ngữ khiến ánh sáng vàng rực lên.

“A.” Nữ tử áo xanh khẽ nhếch môi, tà tà cười, không nói lời nào, chỉ nâng tay chỉ về một hướng, một tiếng thanh thúy vang lên, trận pháp được hơn trăm ngự yêu sư ở không trung kết thành bị phá vỡ, tất cả những người ấy không chết cũng bị thương, tựa như bụi trần bị thổi một cái sẽ bay tán loạn.

“Ai, bây giờ ngự yêu sư cư nhiên lại dùng loại trận pháp thấp kém này để không chế ta?”

Nàng ta từ không trung đáp xuống, chân vừa chạm đất, một cơn gió nổi lên cuốn bay tất cả bụi bặm.

Nàng từng bước từng bước đi đến bên Li Thủ. Dung mạo bảy phần tương tự với Tuyết Tam Nguyệt nhưng bước đi thướt tha mà mị hơn nàng ấy nhiều.

“Li Thủ, bọn họ không phải điên rồi chứ?”

Li Thủ nhìn nàng ta, muốn mở miệng nói chuyện nhưng lập tức phun ra một búng máu xuống đất.

Nàng ta ngẩn người, bước nhanh đến bên hấn, tựa như một cơn gió dừng trước mặt hấn: “Tiểu Li Thủ.” Nàng khẽ vuốt ve gương mặt hấn, Tuyết Tam Nguyệt nhìn họ, hai yêu quái quen biết đã lâu, giống như cố nhân cách biệt nhiều năm gặp nhau trong truyện, “Ngươi lấy mạng cứu ta?”

Tuyết Tam Nguyệt nhìn bọn họ, giống như nhìn thấy câu chuyện trong hí văn.

Li Thủ đột nhiên vươn tay, bắt lấy Tuyết Tam Nguyệt, trong lúc nàng không kịp phòng bị, bị kéo vào câu chuyện kia.

Hấn kéo nàng đến bên cạnh, mà động tác này giống như lấy đi toàn bộ sức lực của hấn. Hấn thở hơn nửa ngày, ho ra rất nhiều máu, rốt cuộc nói ra một câu: “Thanh Cơ, đem nàng đi.”

Thanh Cơ nhìn Tuyết Tam Nguyệt một cái, nhất thời ngẩn người.

Tuyết Tam Nguyệt đột nhiên cười lên: “Li Thủ, ngươi khiến ta hết như một trò cười.”

Li Thủ không nói, trầm mặc nhìn Tuyết Tam Nguyệt, huyết sắc trên mặt hấn hoàn toàn rút đi, hấn không khống chế được thân thể, chậm chậm ngã ra sau.

“Xin lỗi.”

Chỉ có hai chữ này. Cũng không giải thích nhiều.

Mèo yêu ngã ngửa trên đất, dần hóa thành tro bụi.

Thanh Cơ khẽ nói: “A...” Nàng ta có chút tiếc nuối “Cảm ơn ngươi liều mạng cứu ta.”

Nhưng chút tiếc nuối này rơi vào tai Tuyết Tam Nguyệt, giống như...

“Ngươi cũng hết như một trò cười.”

Thân thể yêu quái chết đi, sẽ hóa thành tro bụi, càng cường đại, sẽ càng vô hình, không lưu lại chút dấu vết nào.

Tuyết Tam Nguyệt nhìn thân thể đang chậm chậm hóa thành tro bụi của Li Thủ, hô hấp giống như cùng hấn ngừng lại.

Thanh Cơ khoát tay áo, bụi trần bay lên trời, biến mất không chút dấu vết, nhưng có một hai hạt bụi rơi trên mặt Tuyết Tam Nguyệt, tựa như sót lại chút hơi ấm, có thể thiêu đốt lòng người đến đau đớn. Thân thể Tuyết Tam Nguyệt khẽ run. Thanh Cơ bắt lấy tay nàng.

“Di nguyện của Li Thủ, ta nhất định phải giúp hấn thực hiện. Ta đem ngươi đi.”

Tuyết Tam Nguyệt cúi đầu nhìn tay Thanh Cơ, vẫn chưa đáp lời, bên cạnh đột nhiên một đạo trường kiếm giết đến.

“Ai cũng đừng hòng đi!”

Cư nhiên là yêu phó của cốc chủ, hồ yêu Khanh Thư đã đến. Sau khi Khanh Thư đến, vẫn còn vô số ngự yêu sư, đến cả Lâm Thương Lan cũng ngồi trên xe lăn đến đây.

Cù Hiểu Tinh lúc này mới bắt đầu hồi thần, lập tức kéo Kỳ Vân Hòa một cái: “Cốc chủ đến rồi! hộ pháp, cô mau chóng đi lên, trước mặt cốc chủ biểu diễn đi!”

Kỳ Vân Hòa nhìn Lâm Thương Lan một cái, lại trái phải dò xét, lúc này, tất cả ngự yêu sư trong cốc đều nhìn về hướng thanh vũ loan điều cùng Tuyết Tam Nguyệt.

Giọng trầm thấp của Lâm Thương Lan vang vọng cả ngự yêu cốc: “Thả loạn điều, tội không thể tha, yêu vật này cùng Tuyết Tam Nguyệt, giết toàn bộ.”

“Tuân lệnh!”

Các ngự yêu sư đồng thanh đáp.

Thanh Cơ khẽ cười: “Được a, để lão nương vận động gân cốt.”

Cù Hiểu Tinh lại vội vàng đẩy Kỳ Vân Hòa một cái: “Hộ pháp, mau lên a! Tam Nguyệt ti lân này khó thoát khỏi rồi! Cô cũng chỉ còn cách ra sức biểu diễn thôi.”

“Cù Hiểu Tinh.” Kỳ Vân Hòa quay đầu, sắc mặt trịnh trọng chưa từng có “Đi.”

“A?”

“Muốn rời khỏi ngự yêu cốc, bây giờ, chính là cơ hội trời ban.”

Cù Hiểu Tinh ngẩn người.

“Hộ pháp..cô đây là...” Lời này hẳn cũng không dám nói ra, chỉ có thể dùng khẩu hình “Muốn trốn hả?”

Đúng vậy, Kỳ Vân Hòa muốn trốn. Nhưng không lập tức hành động, nàng quan sát tình trạng hiện tại, Lâm Thương Lan đem tất cả ngự yêu sư đến đây, cư nhiên thả thanh vũ loạn điều, ngự yêu cốc nhất định bị triều đình trách phạt, lão nhất định phải dùng toàn lực ứng chiến. Nhưng sau khi các ngự yêu sư bị thuốc độc của đại quốc sư khống chế, thiên hạ này sớm đã thất truyền ngự yêu thuật để đối phó với đại yêu quái như loạn điều này, bây giờ cho dù tập trung toàn bộ lực lượng ngự yêu sư cũng không nhất định có thể đấu lại loạn điều.

Cho nên trận chiến này, nhất định sẽ thua.

Nhưng loạn điều vừa tỉnh, lực lượng vẫn chưa hồi phục hết, chắc chắn không thể trụ lâu, nàng ta cũng không có nhiều tinh lực để đại khai sát giới.

Cho nên, đối với Kỳ Vân Hòa mà nói, đây là cơ hội rời khỏi tốt nhất.

Trừ Tuyết Tam Nguyệt và Cù Hiểu Tinh, trong ngự yêu cốc cũng không ai hiểu rõ nàng, nếu như Tuyết Tam Nguyệt sẽ bị đem đi, nàng chỉ cần đưa Cù Hiểu Tinh rời khỏi, nhân cơ hội này vào phòng cốc chủ trộm giải được, liền có thể đi rồi.

Sau này, ngự yêu cốc thương vong nghiêm trọng, lại bị triều đình trách phạt, chắc chắn đại loạn, cũng không còn sức để truy đuổi ba người họ.

Dưới trời đất mông mông, hải ngoại tiên đảo đều có thể đi, không cần bị giam giữ trong ngự yêu cốc nữa.

Kỳ Vân Hòa đem tất cả mọi chuyện xử lý rõ ràng.

Nàng lặng lẽ nhìn Lâm Thương Lan, chỉ thấy lão khoát tay hạ lệnh, tất cả ngự yêu sư cùng chiến đấu với Thanh Cơ.

Nàng nhìn Tuyết Tam Nguyệt một cái, đẩy Cù Hiểu Tinh:

“Đi.”

Tự do mà bọn họ muốn, sau này, sẽ không chỉ là giấc mơ nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tinh] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Cá đuôi to

Ngự yêu sư cùng thanh vũ loạn điều ở không trung chiến đấu, đủ loại pháp khí xuất hiện bên trên, không ai quan tâm đến Kỳ Vân Hòa và Cù Hiểu Tinh đang đứng ở một bên.

Cù Hiểu Tinh kéo Kỳ Vân Hòa, nhỏ giọng nói: “Hộ pháp, chúng ta cùng trốn thôi!”

Nàng nhìn trong đám người sử dụng pháp thuật kia, Tuyết Tam Nguyệt đang ngồi bất động bên chỗ Li Thù hóa thành tro bụi, bên cạnh nàng là kết giới Thanh Cơ giăng xuống, các ngự yêu sư không tổn hại được đến nàng. Mà lúc này cũng không ai muốn giết nàng, mọi người đều nhìn chằm chằm về hướng thanh vũ loạn điều, chỉ cần giết chết loạn điều này, họ sẽ lập được đại công.

Các ngự yêu sư trong cốc, đã được triều đình nhiều năm bồi dưỡng, sớm đã không còn bộ dáng nghĩa hiệp chính trực như trước, lúc này, họ ngoài miệng thì hô là cứu lấy bá tánh nhưng trong tay thì chỉ muốn tranh lấy công danh. Muốn từ triều đình, đạt được lợi ích.

Kỷ Vân Hòa xác định Tuyết Tam Nguyệt không sao mới xoay người kéo cổ áo Cù Hiểu Tĩnh.

“Ngươi ra khỏi cốc trước, sau đó dùng khẩu pháp lấy hoa truyền tin, sau khi Lạc Cẩm Tang nhận được, sẽ đến tiếp ứng ngươi. Nàng ta ngốc ở bên ngoài lâu rồi, rất nhiều quan hệ, ta ở trong cốc còn phải xử lý chút chuyện, sau khi làm xong sẽ đến tìm các ngươi.”

“Lạc Cẩm Tang? Kê mà trời sinh đã có thuật ẩn thân, nàng ta không phải sớm đã chết rồi ư...ai...hộ pháp cô còn cần làm gì nữa?”

“Mau chạy đi.” Nàng không rảnh nói nhảm với hắn, đẩy hắn một cái, xoay người chạy về hướng Lâm Thương Lan.

Lúc thanh vũ loạn điều xuất thế cơ hồ lật đổ cả ngự yêu cốc, mặt đất nứt ra, núi đá rơi vụn, cả căn nhà đổ nát, con đường núi rõ ràng trước đây đã biến mất không còn dấu vết.

Kỷ Vân Hòa tìm đến phòng của Lâm Thương Lan, chỉ thấy một mảng hoang tịch, ngay cả phòng của cốc chủ, dưới sức mạnh cường đại cũng biến thành đồng đổ nát. Nàng nhìn đồng đổ nát này, mày khẽ nhíu chặt. Lúc phòng còn nguyên vẹn nàng muốn tìm giải dược mà Lâm Thương Lan giấu đã không dễ dàng rồi, mà bây giờ đổ nát thế này càng...

Nhưng bất kể ra sao, vẫn phải tìm cho ra.

Bên trên, loạn điều vẫn cùng các ngự yêu sư tiếp tục chiến đấu, tiếng phương kê không ngừng trên trời, điều này đối với Kỷ Vân Hòa mà nói là chuyện tốt, càng kịch liệt, nàng càng có nhiều cơ hội hơn.

Nàng nâng tay, niệm khẩu pháp, đồng đổ nát trên đất chậm chậm cử động, từng mảnh từng mảnh lơ lửng giữa không trung.

Không ai sẽ chú ý đến nàng, nên nàng cũng không cần che giấu bản thân nữa.

Bàn tay đang nắm chặt của nàng xòe ra năm ngón tay, những tảng đá đang trôi lơ lửng bị sức mạnh vô hình trong tay nàng điều khiển, nhất thời tản ra.

Mỗi một tảng đá, ngói, cột gỗ đều đang trôi lơ lửng. Nàng động động ngón tay, để mỗi thứ một nơi, cho đến khi các mảnh ngói đã nằm về trên ‘nóc nhà’, cột gỗ đã nằm lại vị trí ‘cột nhà’ ban đầu, mỗi một bộ phận bị vỡ nát đều đã tìm về chỗ cũ, trở về hình dạng ban đầu. Giữa những tảng đá để lại vị trí đủ to cho nàng chui vào ‘căn phòng’ đổ nát.

Căn phòng giống như bị bỏ ra thành nhiều phần nhỏ, chỉ có thể dùng phương thức lập thể dựng trên không trung.

Kỷ Vân Hòa cứ như thể lơ lửng qua các vật thể đổ nát để tìm kiếm giải dược kéo dài sinh mạng nàng.

Tay nàng không ngừng cử động, hết như con rối gỗ đang bị điều khiển, ném đi những thứ không cần thiết, tốc độ ngày càng nhanh, không lâu sau, ‘căn phòng’ đổ nát lơ lửng trên không bị nàng ‘bóc’ ra chỉ còn mỗi kệ sách.

Kệ sách của Lâm Thương Lan, trước đây lúc nàng đến phòng lão báo cáo đã gặp qua rất nhiều lần, nhưng chưa có lần nào có thể chạm vào.

Nàng đi đến bên dưới giá sách, ngón tay chạm vào, kệ sách đã nát thành ba mảnh đang lơ lửng xuống, trên một mảnh gỗ, ‘mọc’ ra một cái hộp nhỏ.

Khi mặt đất rung động kịch liệt, chiếc hộp cũng không rơi ra khỏi giá sách.

Kỷ Vân Hòa nhếch môi, nâng tay lấy xuống nhưng ngón tay vẫn không chạm vào được, ngón tay bị kết giới ngăn lại.

Vật nhỏ này vẫn còn phải tạo kết giới ư? Bảo vệ nghiêm cẩn như vậy, xem ra nếu như không phải là giải dược, thì cũng là vật không thể để người khác biết của Lâm Thương Lan.

Ánh mắt nàng chợt lạnh rét, tay tựa như lưỡi đao, hung hăng chém vào kết giới trong hộp.

Kết giới vỡ rồi, Lâm Thương Lan nhất định bị kinh động, nhưng loạn điều vẫn còn ở trước mặt, lão không thể thoát thân được, chỉ cần không cho lão có cơ hội đến tìm nàng là ổn. Trong lòng nàng có chút vui sướng, bị lão yêu quái kia khống chế nhiều năm như vậy, lần này cuối cùng cũng có cơ hội khiến lão ngậm khổ nhưng không thể nói rồi.

“Rắc” một tiếng, kết giới vỡ nát, Kỷ Vân Hòa không chút do dự mở hộp ra.

Không ngoài dự liệu, bên trong hộp đựng giải dược mỗi tháng Lâm Thương Lan đưa cho nàng!

Đếm qua một lượt, trong hộp này có ba tảng, đựng tầm năm mươi viên.

Có đến tận năm mươi viên!

Một năm có mười hai tháng, cho dù nàng không làm gì cũng có thể dựa vào hộp thuốc này qua được ba đến năm năm. Đất rộng trời cao ở thế giới bên

ngoài, nàng không tin là trong khoảng thời gian này vẫn không tìm ra phương pháp chế tạo giải được.

Nàng đem hộp bỏ vào trong ngực áo, xoay người ngự kiếm bay đi, quay lưng lại với tất cả ngự yêu sư trong cốc, bay ra theo hướng bên ngoài cốc.

Gió to nổi lên, thổi bay tóc nàng, nàng cũng không để ý, nàng cưỡi xuống ngọc bội trên hông, chiếc ngọc bội này mỗi ngự yêu sư đều có, nó dùng để chứng minh thân phận của họ. Tiện tay ném đi, mặc kệ bạch ngọc rơi tự do xuống đất, cho dù nó nát thành thế nào chẳng nữa nàng cũng lười nhìn xem.

Nàng ngự kiếm bay lên cao, nàng tưởng rằng bản thân đã không còn chút tàn niệm nào đối với ngự yêu cốc, nhưng khi nàng bay qua địa lao giam giữ người cá, chân không nhịn được mà dừng lại.

Không biết tại sao trong đầu nàng đột nhiên hiện lên đôi mắt quá đôi xinh đẹp của người cá kia.

Kỷ Vân Hòa quay đầu nhìn một cái, bên kia loạn đấu vẫn còn loạn đấu với các ngự yêu sư, nàng ta không hổ là một đại yêu quái nổi danh trăm năm trước, cho dù là vừa thoát phong ấn nhưng hiện tại vẫn dư sức chơi cùng với các ngự yêu sư, chỉ là Lâm Thương Lan cùng phó yêu của lão khiến nàng ta có chút khó thoát thân.

Một trận tranh đấu này, nhất thời vẫn chưa dừng lại được.

Kỷ Vân Hòa ở trong ngự yêu cốc nhiều năm, làm tâm phúc của Lâm Thương Lan, nàng biết rõ tầm quan trọng của việc tự bảo vệ mình cùng tính tự tự lợi, nhưng lúc này...

“Xem như tặng một phiên phúc lớn cho Lâm Thương Lan vậy.”

Nàng tự tìm cho mình một lý do, ngự kiếm xuống dưới, chui vào từ lỗ hổng ở địa lao.

Mèo yêu Li Thủ phá hủy thập phương trận, con đường trong cốc này đã trùng xuống rất sâu. Kỷ Vân Hòa đang vội nên nàng gấp gấp đi tiếp, ngự kiếm một lúc lâu vẫn chưa nhìn thấy địa lao ban đầu, trái lại nhìn thấy ánh sáng trên mặt đất càng lúc càng xa, khí lạnh ẩm ướt ở bên trong càng lúc càng dày đặc.

Nàng quay đầu nhìn ánh sáng bên trên, nàng ngự kiếm quá nhanh, lúc này ánh sáng đã biến thành một khe rãnh, bóng tối xung quanh cơ hồ nuốt chửng nàng.

Nếu như đi tiếp sẽ càng không thấy gì nữa, rãnh sâu này rốt cuộc rộng bao nhiêu, phải đi qua bao lâu mới có thể tìm được người cá trong ngực?

Bên ngoài loạn đấu cùng các ngự yêu sư đấu thế nào cũng sẽ đi đến hồi kết, nàng hiện tại cũng không nhận biết rõ được thời gian.

Trong lòng nàng có chút do dự, nhưng lại không can tâm nên tiếp tục ngự kiếm tìm thêm một lúc.

“Người cá!” Nàng không nhịn được hô ra tiếng, âm thanh của nàng trong khe hở vang dội, nhưng không có tiếng hồi đáp.

Nàng thất vọng thở dài, nhìn lên trên, đột nhiên, ánh sáng màu lam nhạt khẽ lóe lên, ánh sáng dao động, tựa như châu quang của biển sâu, uyển chuyển mê hoặc lòng người.

Kỷ Vân Hòa đột nhiên quay đầu, chỉ nhìn thấy phía trước mười trượng có một luồng ánh sáng lóe qua. Trong lòng nàng như được thắp lên hi vọng, vội ngự kiếm về phía trước, càng đến gần ánh sáng ấy, tốc độ ngự kiếm càng chậm lại.

Rốt cuộc kiếm nàng dừng lại.

Nàng dừng trước mặt người cá.

Địa lao giam y đã trùng xuống dưới đất, bây giờ người cá này, đang mắc kẹt ở trong khe rãnh, song sắt vẫn còn đó, giam y ở bên trong.

Nhưng y không hề kinh ngạc, cũng không sợ hãi, thản nhiên ngồi trong lồng giam tối tăm này, đuôi cá xinh đẹp cực to tùy ý đặt trên đất, vẩy cá lấp lánh phát ra ánh sáng phản chiếu ánh sáng ở vạn trượng bên ngoài, không thứ gì có thể đẹp đề bằng.

Người cá cách song sắt nhìn nàng, thản sắc thản nhiên, dường như tất cả vội vàng cùng do dự của nàng lúc trước đều hóa thành tro bụi, bị gió cuốn đi mất.

Nàng ở trong bóng tối nhìn y, rốt cuộc giống như nhìn thấy lòng biển sâu, hóa ra y chỉ có một bộ dáng duy nhất, tùy ý, mỹ lệ, cao ngạo cùng thản nhiên.

Bốn mắt nhìn nhau, cho dù hoàn cảnh hoang đường đã thay đổi nhưng ánh mắt y vẫn hệt như vậy.

Kỷ Vân Hòa không nhịn được cười: “Ài, cá đuôi to nhà ngươi, thật dễ để ta tìm ra ngươi đó.”

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Như tiên tự thần

Song sắt ngục giam kiên cố khó thể phá vỡ, dù là Kỳ Vân Hòa cũng khó làm chấn động nó, nhưng may là ngục giam đã mất đi.

Song sắt xuyên qua giữa núi không còn kiên cố lắm.

Nàng không cần tốn bao nhiêu sức lực dùng kiếm phá vỡ đỉnh lồng giam, núi đá trên đó đã bị đục thành một cái động. Đá vụn có cái rơi vào trong khe rãnh sâu, cũng có cái rơi trên người người cá. Nàng chui qua động khẩu, cúi đầu nhìn, người cá trong ngục không hề cử động, đuôi cá đặt trên mặt đất, cả người đầy bụi cũng lười phỉu xuống.

Y chỉ ngẩng đầu nhìn nàng, thần sắc có một phần đánh giá, một phần kì lạ, phần còn lại đều là sự bình tĩnh không dao động.

Nàng đục lỗ đến cả trên đầu toàn là mồ hôi, bụi bám đầy mặt, nhìn thấy thần sắc trong mắt người cá, nàng có chút buồn cười.

“Thật là hoàng đế không gấp thái giám gấp mà, cá đuôi to, ngưoi rớt cuộc có muốn ra ngoài không a?”

Đầu người cá khẽ nghiêng nghiêng, sự nghi hoặc trong mắt tăng lên mấy phần, y hình như đang hiểu kì, không hiểu nàng đang làm cái gì.

Kỳ Vân Hòa thở ra một hơi, cảm thấy người cá này lớn lên xinh đẹp, sức mạnh to lớn nhưng đầu óc cư nhiên có chút ngu dần...

Cho nên mới bị bắt a.

“Bỏ đi.” Nàng nằm sấp xuống, vuron tay, nhòai người qua lối ra ngoài động khẩu mà nàng tự đục ra “Nào, ta kéo ngưoi ra.”

Người cá vẫn như cũ bất động.

Trong lúc nàng nghĩ y kì thực không muốn đi thì cuối cùng y cũng khẽ cử động chiếc đuôi.

Đuôi cá tựa như một đóa hoa sen khổng lồ quét qua đá vụn trên mặt đất, y chậm chậm nâng người lên, rớt cuộc không khí trầm trầm ngưng đọng dường như chỉ vì cử động khẽ của y mà lưu động trở lại.

Một cơn gió nhỏ thổi đến, vén mái tóc nàng lên, cũng khiến cho giọt nước bên vách chảy xuống.

Giọt nước rơi trên khuôn mặt nàng, từng giọt từng giọt chảy trên má, tựa như từng vết từng vết lệ đang rơi, tùy tiện rơi trên đuôi của người cá.

Nhất thời, những chiếc vảy trên đuôi cá phát ra ánh sáng càng thêm động lòng người.

Lúc gió nhẹ thổi đến, trong hư không, người cá giống như ngồi trên một giọt nước kia, lơ lửng bay lên, ánh sáng lấp lánh trên vảy cá lay động, đuôi cá rủ xuống tan ra như lụa sa, y bay trên không trung, giống như ở trong lòng biển sâu, theo hướng nàng mà bơi đến.

Nàng vuron tay ngây ngốc nhìn y.

Người cá này, quá xinh đẹp rồi, đẹp đến lòng người mị hoặc.

Người cá mượn sức nước, lơ lửng giữa không trung, chậm chậm đến gần với cánh tay đang vuron ra của nàng, nhưng y không nâng tay bắt lấy tay nàng, chạm đến ngón tay nàng đầu tiên là gương mặt của người cá.

Y không muốn bắt tay với nàng, trực tiếp trôi đến động khẩu, gương mặt vô ý chạm đến ngón tay nàng, khiến nàng cảm thấy bản thân hình như đã chạm đến dung mạo của thần phật trên trời, cư nhiên có chút...

Bất kính?

Kỳ Vân Hòa vội vàng thu tay lại, đứng dậy trên núi đá.

Người cá cũng từ động khẩu nàng đục mà trôi đến, y lơ lửng giữa không trung, đuôi cá giống như đóa hoa sen khổng lồ ở trên không “nở rộ”, vảy cá lấp lánh ánh sáng, đồng tử lam băng lạnh lạnh nhìn nàng.

Đến lúc này, nàng vẫn có chút ngây ngốc.

Người cá này...toàn thân khí tức quá thanh tịnh rồi.

Lúc y thoi thóp còn một hơi thở ở trong lồng giam nàng không phát hiện ra, bây giờ lại khiến nàng cảm thấy bản thân...giống như đứng trước mặt y, đều là mạo phạm.

Nàng chỉ nhìn thấy qua tranh vẽ thư tịch, những yêu quái được người đời khải bái như thần tựa phật, nhiều năm qua nàng trong ngực yêu cốt thuần phục hơn vạn con yêu quái, nhưng giống như người cá này...một con cũng chưa từng gặp qua.

Cũng không biết Thuận Đức công chúa kia rốt cuộc đã ăn gan gì, cư nhiên dám nổi tư tâm với yêu quái này.

“Đi thôi.” Nàng hồi thần lại, ngực kiếm thay đổi chân mình, nàng giẫm trên kiếm, quay đầu nhìn người cá một cái “Ngươi có thể tự trôi, hay cần ta đưa ngươi?”

Người cá nhìn kiếm dưới chân nàng, có chút suy tư, rồi vươn tay hướng về phía nàng.

Đại khái là...lực lượng của y vẫn còn quá yếu, vẫn là có ý muốn nàng đưa y đi một đoạn?

Kỷ Vân Hòa có thể lý giải được, vươn tay, nắm lấy tay người cá.

Y lập tức ngăn người.

Tay nàng ấm áp, tay y hơi lạnh. Mắt người cá khề tròn to, cơ hồ đối với thân thể ấm áp của loài người có chút xa lạ.

Nàng dùng sức kéo người cá một cái, nhưng kéo không được.

Hai người lơ lửng giữa không trung tối tăm, bốn mắt nhìn nhau.

Nàng có chút khó hiểu: “Ngươi đây là có ý gì?”

Người cá vẫn chưa đáp nàng, đột nhiên trong khe sâu lóe lên ánh kim quang.

Nàng cúi đầu nhìn một cái...

“Không hay rồi...lão già kia khởi động lại thập phương trận!”

Thập phương trận bị phá, nhưng căn cơ vẫn còn, các đòi cốt chủ ngực yêu cốt đều sẽ truyền miệng về mất trận cùng thành trận thuật pháp của thập phương trận, bây giờ Lâm Thương Lan mặc dù không có cách nào hoàn toàn dập lại thập phương trận, nhưng nếu như hấn dốc hết sức, toàn lực điều động pháp lực còn sót lại của thập phương trận, dùng để đối phó với thanh vũ loạn điều vẫn có thể được!

Nơi Kỷ Vân Hòa cùng người cá đang đứng cũng chính là khe sâu mà Li Thủ phá vỡ thập phương trận nứt ra, có thể mất trận của thập phương trận ở dưới khe rãnh này.

Lúc này Lâm Thương Lan đang điều động sức mạnh của thập phương trận, mặc dù là để đối phó với loạn điều nhưng sức mạnh của trận pháp tổn hại cực lớn đến yêu quái.

“Đi!” Cánh tay nàng lần nữa dùng lực, muốn kéo y lên kiếm mình.

Nhưng như cũ kéo không được!

“Ngươi rốt cuộc...”

Chưa đợi nàng nói xong, cánh tay người cá đột nhiên khề dùng sức, nàng lập tức bị y ôm lấy, nhiệt độ trong lòng y vẫn khá lạnh, làn da trên lồng ngực tinh tế hơn cả thiếu nữ, nhưng vậy cá bên dưới kiên cố như giáp sắt.

Lần đầu Kỷ Vân Hòa bị một yêu quái ôm vào lòng, nàng có chút không thoải mái, nhưng không đợi nàng giãy giụa, đuôi người cá khề động, bên vách lại chảy ra nước, nhất thời bị hút đến, làm ẩm ướt đuôi cá của y.

Trên chiếc đuôi cá cực to, ánh sáng trên vảy càng lấp lánh hơn, cơ hồ như thấp sáng cả khe sâu tăm tối.

Đột nhiên, lực đạo dường như đã ngưng tụ đủ, đuôi cá cực to vung lên đánh vỡ hơi nước trong không trung, dùng tốc độ mà nàng không cách nào tưởng tượng đến bay đi.

Ồ...ý vươn tay lúc nãy của người cá này, hóa ra là muốn chê bai nàng!

Chê bai nàng cư nhiên vẫn còn dùng ngực kiếm, sử dụng phương thức di chuyển vừa lẹ hậu vừa chậm chạp như thế này...

Thật sự là xin lỗi vị cá đuôi to này, Kỷ Vân Hòa nghĩ, có lẽ bị giam mười mấy năm, ngực yêu sư sớm đã mất đi linh hồn, nàng cũng không nghĩ đến, yêu quái ở thế giới ngoài kia cư nhiên đã có phương thức di chuyển cao cấp như vậy rồi.

“Cá đuôi to, cho ngươi thêm chút nước, có phải ngươi sẽ bay lên trời được không?” Kỷ Vân Hòa mở miệng nói đùa, nàng ngẩng đầu nhìn y, vốn không mong y sẽ trả lời, nhưng cá đuôi to kia thật sự là cúi đầu nhìn nàng một cái, thần sắc trong đôi mắt cơ hồ là thành thật suy nghĩ về câu hỏi của nàng.

Sau đó y mở miệng, có chút vụng về phát âm: “Cho thêm chút nước, có thể.”

Cư nhiên...mở miệng nói chuyện rồi.

Kỷ Vân Hòa kinh ngạc nhìn y.

Mà câu nói đầu tiên của y, lại là trả lời vấn đề nhắm nhí này của nàng..

Sau khi trầm mặc rất lâu, đưa ra câu trả lời chính chắn thế này, thật sự là quá đáng yêu rồi.

Nàng cong cong khóe môi, sau đó ý cười trên mặt nàng chợt tắt, dưới lòng đất sâu thẳm kia, ánh sáng của thập phương trận hết như một con kim long cực to, từ mặt đất chui lên, từ sau lưng nàng quét đến, người cá lập tức chuyển sang hướng khác, tránh qua kim quang, đồng thời bay cao một chút.

Nhưng chuyện này vẫn chưa xong, sau đạo kim quang thứ nhất vừa lao ra, mặt đất lập tức phóng ra đạo kim quang thứ hai!

Kim quang xông thẳng lên trời, Kỷ Vân Hòa có thể nhìn thấy ánh sáng chói rực trên đỉnh đầu, dường như vươn tay là có thể chạm đến được, nhưng đạo kim quang thứ hai từ đất xông lên kia như có sinh mạng, sau khi bay lên trời lại chuyển hướng, lao thẳng về hướng người cá mà giết đến.

Người cá mượn lực của sức nước, trái phải né tránh, đang lúc khẩn trương, đột nhiên đạo kim quang thứ ba phóng điện, từ dưới đất chui lên!

“Cẩn thận!” Nàng cao giọng hô một tiếng, người cá cúi đầu nhìn, nếu như bây giờ y tránh khỏi đạo kim quang thứ hai, lơ lửng giữa không trung, thì Kỷ Vân Hòa nhất định bị đạo kim quang thứ ba công kích trúng.

Hai ngón tay nàng hóa kiếm, muốn tạo cho mình một lá chắn nhưng lá chắn chưa kịp thành hình, nàng đã cảm thấy bọn họ đang ngừng lơ lửng trên không.

Người cá này...

Người cá này! Cư nhiên không định tránh khỏi đạo kim quang thứ hai!

Trong khoảnh khắc ấy, nàng ngẩn người, trong ánh điện đá lửa, người cá lập tức bị đạo kim quang thứ hai đánh trúng. Y làm sao có thể dùng chút uy lực còn sót lại để chống đỡ thập phương trận được! Kỷ Vân Hòa được y bảo hộ trong lòng, đôi mắt trừng to, không thể tin được nhìn...

Yêu quái này.

Dùng chính thân thể của mình, y thay nàng bị thương.

Ở ngoài kia, bên cạnh tiếng kêu dài của thanh vũ loan điêu, người cá ôm Kỷ Vân Hòa rơi vào ánh sáng của thập phương trận.

Vây cá cùng bọt nước theo họ từ không trung rơi xuống, lần nữa rơi vào vực sâu vạn trượng ở bên dưới.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Xoa Xoa Một Chút Là Khỏi Ngay

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc Kỷ Vân Hòa tỉnh lại, nàng tưởng chừng như bản thân đã chết rồi. Không phải là nàng đã nghĩ nhiều, mà đây thật sự là một nơi rất đổi lạ lẫm. Trừ người cá bên cạnh vẫn đang hôn mê, xung quanh không có gì khác. Nhưng từ mặt đất cho đến bầu trời đều là một màu vàng nhạt, giống như thiên cung trong truyền thuyết, toàn bộ đều nhuộm ánh vàng rực rỡ. Kỷ Vân Hòa đưa mắt nhìn xung quanh nhưng vẫn không nhìn thấy cung điện nào.

Nàng đứng dậy, cất tiếng gọi trường kiếm đến, triển khai kiếm thuật. Nhưng thanh âm truyền đi rất xa vẫn không nhìn thấy kiếm ảnh. Nàng đợi rất lâu vẫn không thấy có động tĩnh gì nên dùng tay trái bắt mạch ở tay phải, đột nhiên vô cùng kinh ngạc...

Linh lực trong cơ thể nàng, đột nhiên hoàn toàn biến mất rồi!!!

Ngự yêu sư có thể trở thành ngự yêu sư là vì bọn họ có năng lực ngự yêu, bẩm sinh đã có linh lực mà người thường không có. Mạch của bọn họ không giống với người thường, ngoài mạch tim đập vẫn còn một mạch ở dưới da, được gọi là ẩn mạch. Ẩn mạch của ngự yêu sư bẩm sinh đã vô cùng mạnh mẽ, tuy rằng tuổi càng cao thì ẩn mạch sẽ yếu dần nhưng không hề biến mất đi.

Song mạch chính là minh chứng để nhận biết ngự yêu sư. Nếu song mạch càng mạnh thì linh lực hấp thụ sẽ càng cường đại, triều đình mỗi năm đều sẽ chọn ra những đứa trẻ có song mạch, tách ly chúng khỏi phụ mẫu, đưa chúng phân bổ đến bốn nơi ở của các ngự yêu sư. Những đứa trẻ có song mạch cường đại nhất thì sẽ được đưa đến phủ quốc sư, trở thành đệ tử của quốc sư, làm việc cho quốc sư. Sống nhiều năm ở bốn nơi ngự yêu sư, chỉ có mỗi

mình Tuyết Tam Nguyệt.

Nhưng trong phủ quốc sư, mặc dù không có nhiều ngự yêu sư vang danh thiên hạ nhưng lại xuất hiện không ít sát thủ giòi thay triều đình ám sát ngự yêu sư và yêu quái.

Kỷ Vân Hòa vỗ vỗ đầu, kéo suy nghĩ đang trôi xa trở về. Nàng lúc trước vẫn có thể tự cảm nhận được song mạch của mình nhưng đột nhiên song mạch cùng linh lực biến mất, nàng vẫn chưa gặp qua chuyện này bao giờ. Nơi này rốt cuộc là nơi nào...

Nàng lại nhìn tứ phía, vẫn chưa tìm được lối ra, đột nhiên nghe thấy một tiếng thở nặng nề. Nàng cúi đầu nhìn, là người cá bên cạnh đang chậm chậm tỉnh lại, y phải tốn không ít thời gian mới có thể mở mắt, đôi mắt nhìn về phía nàng.

Kỷ Vân Hòa giật mình, nàng đột nhiên nhớ ra...

"Người...người lại giúp ta đỡ thập phương trận."

Bởi vì cứ tưởng bản thân đã chết, nên nàng liền đem chuyện này quên mất, thật sự là có chút vô tâm vô phế rồi...

Nàng vội chạy đến sau lưng của người cá, nhìn phần lưng không có vảy cá. Da thịt trên lưng y hết như loài người, nàng có thể cảm nhận được cơn đau truyền đến từ vết thương y. Phần lưng y giống như bị rạch thành từng phần, máu thịt lẫn lộn, thậm chí có phần lộ ra xương trắng, vết thương vô cùng khủng bố.

Nàng nhú chặt mày, thương tích này, đừng nói là người bình thường, đến cả ngự yêu sư thì cũng sẽ mất mạng rồi...

Người cá này thật sự là thay nàng đỡ thập phương trận, cứu nàng một mạng...

Kỷ Vân Hòa nhìn người cá đang nằm sấp trên đất, đôi lúc nàng cảm thấy người cá này không phòng bị nàng, cứ nhiên dám lộ ra toàn lưng thương tích đối diện với nàng.

Tại sao chứ? Chỉ vì trong ngực nàng đã chữa trị vết thương cho y? Hay là, y cho rằng nàng đã cứu y từ trong ngực sâu nên không thể để "ân nhân cứu mạng" chết đi được? Là vì lí do đơn thuần ngây thơ này ư? Nhưng nếu không phải vì lí do này thì lại vì lí do gì đây?

Nàng nhìn sau lưng y, không nhìn được mồm miệng: "Vì sao lại thay ta đỡ một đạo đó?"

Người cá có chút kì lạ về câu hỏi của nàng, đôi mắt lam băng nhìn về phía sau, y bình ổn hơi thở, cố nhịn cơn đau xuống dưới bụng, trầm ổn đáp "Ta đỡ đạo đó thì chỉ bị thương, nhưng nếu nàng đỡ thì nhất định sẽ chết."

Lí do...chỉ đơn giản vậy sao? Chỉ là một câu trả lời đơn giản, thậm chí so với lí do nàng nghĩ còn đơn giản hơn.

Lúc đối với Lâm Hạo Thanh, y xem hẳn như kẻ địch nên thà chết cũng không khuất phục. Nhưng đối với Kỷ Vân Hòa, y không xem nàng như kẻ địch nên dù bị trọng thương cũng muốn cứu nàng. Làm ngự yêu sư nhiều năm như vậy, nàng chưa từng nhìn thấy yêu quái cứng đầu như thế này, một bên cố giữ sự sắc bén, một bên lại đối với mình ôn nhu như vậy.

"Đa tạ người." Nàng nói.

"Không cần đa tạ."

Cứ thế một câu hỏi một câu đáp... Cho dù tình hình tệ thế nào, y vẫn duy trì lễ độ.

Kỷ Vân Hòa cảm thấy người cá này thật thú vị.

"Vết thương đau không?" Nàng hỏi.

"Rất đau."

Y thành thật đáp, thật sự làm cho nàng có chút đau lòng "Ta hiện tại không có linh lực, không thể sử dụng pháp thuật, không tạo ra nước được."

"Không sao." Y vẫn bao dung trả lời nàng.

Kỷ Vân Hòa nhìn không được cười khê, nàng nhìn người cá, y ngồi yên trên đất, chuyển mắt nhìn về hướng nàng, y muốn nhìn nàng. Kỷ Vân Hòa chạy đến ngồi xuống trước mặt y, nàng nhìn hai mắt y nói: "Trên người ta không có thứ gì có thể chữa trị cho người, chỉ có thể đi xung quanh xem thử, e là chỉ tìm được chút nước có thể giúp người dễ chịu đôi chút. Người ngồi đó đừng cử động, đợi ta trở về."

"Được." Thật là ngoan ngoãn ngoài dự liệu của nàng.

Nàng nhìn gương mặt của người cá, có thể là trọng thương lẫn nữa nên vẻ đẹp như tiên tựa phật phát ra ánh sáng rực rỡ của y giảm đi ít nhiều. Hơn nữa, lời y nói khiến nàng cảm thấy khoảng cách giữa hai người kéo gần không ít. Lúc này, nhìn người cá ngoan ngoãn, nàng một phút xúc động, kiểm lòng không đậu mà vươn tay ra.

Người cá bắt động, ngay người nhìn tay nàng xoa đầu y, giống như xoa đầu động vật, từ đỉnh đầu vuốt ve mái tóc bạc của y, cứ thế vuốt xuống. Nàng xoa đầu y, cảm thấy tóc y mềm mượt như tơ lụa, không có lông của động vật nào có thể sánh bằng được, nàng khẽ nhếch môi cười...

Kì thực, nếu như có cuộc sống tự do, nàng nhất định sẽ nuôi một con chó to...

"Như vậy có ý gì thế?" Người cá đối với hành động của Kỳ Vân Hòa vô cùng tò mò.

Ấy da, trong lòng nàng thầm nghĩ, hỏi ra câu hỏi này càng khiến người ta cảm thấy y rất đáng yêu a.

"Cái này..." Nàng xoa xoa đầu y, dùng biểu tình nghiêm túc giống hệt y trả lời "Khi con người bị thương, cái này là một thủ pháp khiến họ dễ chịu một chút."

"Con người? Xoa xoa một chút là khỏi ư?"

Nàng vừa xoa đầu y, mặt vừa không đổi sắc đáp "Xoa xoa một chút là khỏi ngay."

Người cá cũng thành thật hỏi "Sao ta vẫn không thấy khỏi nhỉ?"

"Sẽ khỏi nhanh thôi."

"Ừm." Người cá lại đợi một lúc "Thật là một pháp thuật vừa chậm vừa lâu."

Kỳ Vân Hòa không nhìn được cười, cuối cùng thu tay, vùi đầu tìm áo ngoài rơi trên đất của mình, sau đó kéo ra một sợi dây đưa cho người cá "Nơi này trái dài vô tận, trên trời dưới đất đều là một màu vàng, người giữ giúp ta một đầu dây, ta đi tìm nước, sau đó sẽ theo sợi dây này mà về."

"Ừm."

Người cá cột sợi dây mà nàng đưa vào ngón tay, sau đó một mực giữ lấy áo ngoài của nàng.

"Người biết không, con người vẫn có một truyền thuyết, truyền rằng nếu như hai người cùng cột dây đỏ vào ngón tay, sẽ tạo thành sợi chỉ nhân duyên, cùng nhau bạc đầu giai lão." Nàng đứng dậy, di chuyển theo hướng kim quang bên ngoài "Cá đuôi to, người nhất định phải giữ chặt đầu dây nha, ta có thể trở lại hay không, có thể sống đến già hay không, là dựa vào người đây."

Kỳ Vân Hòa khoát khoát tay, sau đó liền chạy đi. Nàng không thấy được, sau lưng nàng, ngón tay đang nắm lấy sợi dây đỏ của y,攥 chặt thêm chút nữa.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Khẩu toán nhân ngôn (Miệng nói tiếng người)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kỷ Vân Hòa vốn tưởng rằng bản thân phải tìm rất lâu, nhưng nàng chưa đi được bao lâu, sợi chỉ trong tay vẫn chưa kéo hết thì đột nhiên nàng nhìn thấy phía trước có một cái hồ cực to.

Trời đất hết như nơi đây, là một mảng kim quang, nền đất dưới hồ là một mảng cỏ, có hoa, có cây, còn có một con suối nhỏ róc rách, ở giữa hồ là một gian nhà nhỏ.

Nếu như trời đất này không phải là màu vàng, nàng vẫn nghĩ bản thân đang lạc vào cảnh xuân ở xóm nhỏ phương nam.

Trong thập phương trần cái gì cũng không có, thế mà lại xuất hiện một mảnh thế ngoại đào nguyên?

Kỷ Vân Hòa cảm thấy rất kì lạ, chẳng lẽ khi mười vị ngự yêu sư phong ấn loạn điều còn đặc biệt dựng nên cho nàng ta ư? Chỉ có khả năng duy nhất là thanh vũ loạn điều bị giam ở đây nhiều năm, tự tạo cho chính mình một khoảng đất trời.

“Trái lại là một yêu quái kì lạ a.”

Nàng nói xong, càng phát hiện ra nơi này rất thần kì.

Chim hót hoa thơm đều không thiếu, chỉ là có thể nghe tiếng chim hót, nhưng không nhìn thấy chim, chỉ thấy con chim nhỏ bằng đá đặt trên mặt đất màu

vàng. Có thể nghe tiếng chó sủa từ xa xa truyền đến nhưng không thấy chó chạy qua, chỉ thấy xa xa có một chú “chó” màu vàng đặt sau gốc cây to, không hề cử động.

Có thanh âm, có hình dạng, nhưng không có sinh mạng.

Kỷ Vân Hòa ở trong “thế ngoại đào nguyên” kì lạ này đi một lúc, khi sự hiểu kì cùng mới mẻ lúc vừa bắt đầu qua đi, cảm xúc còn lại chỉ là sự cô tịch, trống rỗng giống như bị kéo dài vô tận.

Giữa trời này, trừ nàng ra, tất cả mọi thứ đều là giả.

Thanh vũ loan điều kia lãng phí mấy chục năm để tạo ra mảnh trời đất thuộc về nàng ta, nhưng lại không tạo ra được một thứ có sinh mạng sống động như nàng ta được.

Chim đá, chó đá, âm thanh vô cùng sinh động, nhưng chính sự tịch mịch trống rỗng vô tận này càng giết người hơn nữa.

Nàng nhất thời có chút hoang mang, nếu như nào vĩnh viễn bị nhốt ở nơi này...

Vừa nghĩ như thế, sau lưng nàng chợt lạnh lẽo, nàng quay đầu, đằng sau nàng chỉ có mỗi sợi dây liên kết giữa nàng và người cá.

Không do dự nhiều nữa, nàng không muốn đi tiếp, xoay người bước đến con suối, sờ sờ nước suối, đột nhiên phát hiện con suối không đầu không đuôi này cư nhiên là thật.

Nàng cởi ra áo ngoài, ném nó xuống nước, đợi hút đủ nước, nàng cầm chiếc áo ướt đầm nhỏ giọt, dọc theo sợi chỉ mà quay về.

Lúc trở về nhanh hơn lúc đi nhiều.

Nàng cảm thấy bản thân chỉ tốn một nửa thời gian lúc đi, đã tìm được người cá.

Y vẫn hệt như lúc trước khi nàng rời đi, ngón tay quấn lấy sợi dây đỏ, không hề cử động.

Khoảnh khắc nhìn thấy người cá, nàng chỉ cảm thấy không khí cô tịch chết chóc kia tựa như bọt nước trong bình trà, thổi cái là biến mất hết.

Nàng không nói cho y biết cảm xúc vừa rồi của chính mình, chỉ ngồi xuống, đem y phục đã hút đủ nước rải chút lên đuôi y, vừa giúp y xoa đều nước trên đuôi vừa hỏi: “Vết thương trên lưng cần không?”

Người cá gật đầu nói: “Cần.”

Nàng nhìn chiếc lưng da thịt nứt toác như cũ của y: “Ta không giỏi giúp người ta trị thương, nên ra tay không biết nặng nhẹ. Ngươi nhịn chút.”

“Nàng rất giỏi giúp ta trị thương.”

Kỷ Vân Hòa không nghĩ đến, y cư nhiên lại nói câu này.

Tỉ mỉ nghĩ lại, bọn họ chỉ mới quen biết vài ngày, thế mà nàng đã ba lần giúp y trị thương rồi. Lần đầu là ở trong ngục giam, nàng không để ý lễ nghi mà giúp y thoa thuốc trị thương, lần thứ hai là lúc này nàng lừa y xoa dầu y, còn lần thứ ba chính là bây giờ.

“Ta cũng chỉ là giúp ngươi bôi thuốc, làm phép tạo chút nước thôi mà.” Nàng vừa nói vừa đem y phục ướt đầm rải nước lên vết thương sau lưng y.

Giọt nước dọc theo da thịt y, lăn trên miệng vết thương khiến người khác kinh tâm kia.

Thân thể y khẽ run run, chắc là sự đau đớn khi nước thấm nhập vào miệng vết thương, qua một lúc, giọng y lại như bình thường mở miệng: “Đều rất hữu hiệu.”

Người cá này...

Kỷ Vân Hòa nhìn vết thương đang chậm rãi hấp thu nước trên lưng y, nàng nhìn gò má y, nhìn thấy y không có nửa phần thần sắc nói đùa...y thực sự cảm thấy, nàng giúp hắn “trị liệu” có hiệu quả ư...

Lần thứ nhất không nói, nhưng đến cả nàng xoa dầu y cũng hữu hiệu ư?

Kỷ Vân Hòa đột nhiên bắt đầu hoài nghi, trên thế giới này có phải thật là có một loại pháp thuật gọi là “Xoa xoa liền khỏi ngay”...

Đem giọt nước cuối cùng rải xuống, nàng giữ giữ y phục:

“Trước tiên ngươi nghỉ ngơi một chút, đợi vết thương ngươi bớt đau, ta sẽ đưa ngươi tiến về phía trước, bên đó có tiền bối của ngươi để lại một...cơ nghiệp.” Nàng cố tìm một từ phù hợp nhất để hình dung hố đất mà thanh vũ loan điều để lại.

Mà người cá hiển nhiên không hiểu từ của nàng có nghĩa gì, y chỉ trầm mặc một lúc, ngồi dậy: “Chúng ta qua đó đi.”

Nàng nhìn thấy y ngồi dậy, có chút thất thần: “Ngươi không...” Nàng đưa mắt nhìn vết thương sau lưng y, chợt thần kì phát hiện ra những vết thương trông rất đáng sợ kia, sau khi được nước suối làm ẩm, cứ nhiên không còn chảy máu khi y cử động nữa.

Trời ơi...(nguyên văn là 乖乖 trong trường hợp này không phải là ngoan ngoãn mà là biểu lộ sự ngạc nhiên tương tự OMG nên tớ dịch thành vậy) Trong lòng nàng cảm thấy vô cùng kì lạ, chẳng lẽ thực sự là có loại pháp thuật gọi là “xoa xoa liền khỏi ngay” ư?

Nàng không nhìn được, đưa tay tự xoa đầu mình, thử xem xoa xong linh lực có quay về không, nhưng xoa hai cái, nàng lại càng thấy bản thân đại khái thật ngu rồi.

Nàng là người, y là yêu quái, nghe nói người cá ngoài biển trường thọ, trong người được thấp đèn trường mệnh, họ có bị thương cũng sẽ rất nhanh hồi phục, đại khái là vì ưu thế của giống loài. Con người làm sao có thể chỉ cần xoa xoa một cái liền hết bị thương được.

Cũng không phải thần tiên trong truyền thuyết...

Kỷ Vân Hòa cảm khái: “Tộc người cá các ngươi, thể chất thật không tệ.”

“Chỉ là chăm chỉ tu hành mà thôi.”

Nghe được câu trả lời đó, nàng lại thấy buồn cười, cảm thấy cá đuôi to này vừa thành thật vừa nghiêm túc, đáng yêu vô cùng.

Nàng vươn tay khoác qua vai y, dịu y đứng dậy: “Cá đuôi to, ngươi có thể đi đường không?”

Cá đuôi to cúi đầu, nàng cũng theo y cúi đầu——

Chỉ thấy đuôi cá hết như hoa sen khổng lồ đang tản ra ánh sáng lấp lánh trên đất, ánh sáng luân chuyển, đẹp không tả xiết nhưng là...không thể đi đường được.

Đẹp mà không thực dụng!

Trong lòng nàng đưa ra bình luận này, sau đó rơi vào trầm mặc.

Cá đuôi to cũng có chút trầm mặc.

Hai người đứng ngốc hồi lâu, y nói: “Ồ trong trận này, ta không thể sử dụng pháp thuật.”

“Ta cũng vậy.” Nàng tiếp lời, không nói nhiều nữa, cúi người trước người y, hai chân khụy xuống, tạo thành một thế đứng tấn tiêu chuẩn, thân thể hơi ngã về trước, lộ ra cả tấm lưng “Nào, ta công ngươi.”

Y nhìn sau lưng nàng.

Sống lưng nàng rất thẳng trông rất cường tráng nhưng khung xương vẫn là của nữ tử gầy yếu.

Y vươn tay, một cánh tay của hắn cũng thô bằng cổ nàng rồi.

Nàng đợi rất lâu cũng không thấy y leo lên lưng nàng, liền ngoảnh đầu lờm y một cái, chỉ thấy người cá đứng sau lưng nhìn nàng chằm chằm, cũng không nói lời nào.

Kỷ Vân Hòa hỏi y: “Sao vậy? Sợ ta không công nổi ngươi hả.” Nàng nhếch môi cười, phải có lòng tin với nàng chứ “Yên tâm, ta thường ngày, cũng là người chăm chỉ tu luyện.”

“Chăm chỉ tu luyện, rất tốt.” Y thừa nhận sự nỗ lực của nàng.

“Vậy thì mau leo lên lưng ta đi. Ta công ngươi, không vấn đề gì hết.”

“Nhưng nàng quá lùn rồi.”

“...”

Dứt khoát trối y rồi đem đi thôi...Kỷ Vân Hòa nghĩ, người cá thành thật này, cũng thành thật quá rồi.

“Ngươi cố gắng đem đuôi cá nâng lên một chút!” Nàng chê bai y, cũng không tốt tính như lúc nãy nữa “Không có chuyện gì mọc ra cái đuôi dài như vậy làm gì, lên đây!”

Cá đuôi to bị nàng hung dữ, không dám đòi co nữa, hai tay khoác qua vai nàng, nàng kéo hai tay y, để y ôm lấy cổ mình, ra lệnh: “Ôm chặt vào, ôm đằng hoàng!”

Người cá thành thành thật thật ôm lấy cổ nàng.

Tay nàng đặt ở sau lưng, ôm “mông” của người cá để y ngồi vững trên tay nàng.

Lúc tay nàng đặt trên mông y, toàn thân y đột nhiên cứng đờ.

Kỷ Vân Hòa tưởng đề trúng vết thương y: “Đau không?”

“Không...không đau” Người cá thành thật chính chắn kia đột nhiên nói lấp.

Nàng không hỏi nữa, đem y công đi.

Nàng rất kiêu ngạo, mặc dù song mạch không thấy đau, không có linh lực nhưng bàn về thể chất, nàng vẫn lợi hại đứng nhất nhì trong đám ngư yêu sư.

“Ngươi xem, ta nói ta công nổi ngươi mà.”

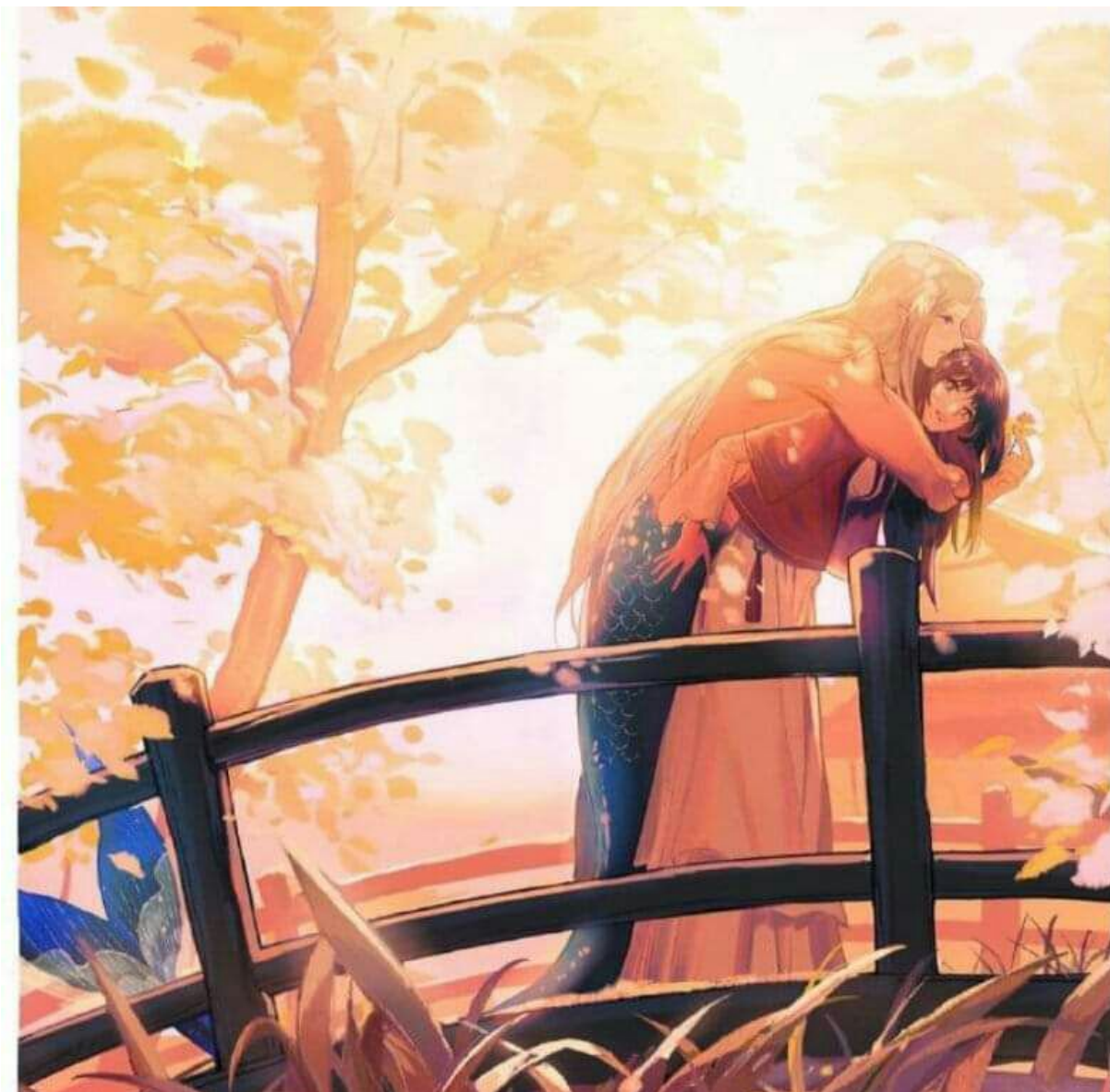
Nàng công người cá bước về phía chiếc, đuôi cá cực to không ngừng lê trên mặt đất, quét qua quét lại, tiếng xào xạc theo bước chân họ. Người cá ngây ngốc trên lưng nàng, cơ hồ thập phần không quen, phải cách rất lâu y mới quen dần, nhớ đến lời đáp vừa rồi của nàng.

“Ừm, ta vừa nãy không nói là nàng không công nổi ta, ta là nói, nàng quá lùn rồi.”

“...Ngươi nên im miệng đi.”

Kỷ Vân Hòa cảm thấy, nếu như Thuận Đức công chúa một ngày nào đó biết được phong cách nói chuyện của người cá này, e rằng nàng ta sẽ hối hận vì mệnh lệnh của bản thân “lệnh cho người cá nói tiếng người”.

Lời nói của y, có thể làm người ta tức chết.

Chương 16: Trường Ý

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khoảng trời đất mà thanh vũ loạn điều tạo ra thật sự rất vi diệu.

Ở trong cái hồ khổng lồ này, trước mặt là thảm cỏ, rừng cây cùng dòng suối nhỏ nhỏ, ở giữa có một căn nhà gỗ nhỏ, còn sau lưng căn nhà là một cái đầm nhỏ sâu không thấy đáy, trong đầm hoa sen nở rộ, đẹp đến động lòng người.

Kỷ Vân Hòa vốn dĩ định đem người cá vào trong nhà nhưng mắt vừa nhìn thấy đầm nước liền vô cùng mừng rỡ.

“Cá đuôi to, người ở trong nước sẽ mau khỏi hơn phải không?”

“Phải.”

Vì vậy nên nàng không đặt y xuống, công y trên lưng, đuôi cá quét qua sảnh đường, một mạch kéo đến sau nhà, nàng xoay người ném y xuống đầm nước.

Người cá tuy đẹp nhưng cơ thể quá to, ném vào trong đầm, lập tức khiến cho vô số bọt nước văng lên, nàng đứng trên bờ bị bắn ướt nửa người. Dưới ánh kim quang, sau lớp sương mù, hậu viện xuất hiện cầu vòng.

Kỷ Vân Hòa nhìn xuyên qua cầu vòng ghé mắt vào trong đầm, chiếc đuôi cá to hết như một đóa hoa sen nổi trên mặt nước rồi lại ưu nhã chìm xuống. Chiếc đuôi to trông vụng về trên cạn là thế, nhưng khi di chuyển trong nước lại rất linh hoạt.

Y ở dưới nước mới có bộ dáng xinh đẹp hoàn mỹ nhất. Nàng cảm thấy cho dù là vì bất cứ lý do nào đi chăng nữa cũng không nên cướp y đem lên bờ.

Y ở trong đầm trở người mấy cái, tựa như cá gặp nước, đại khái đây là hình ảnh tả thực về y của hiện tại.

“Nước trong đầm này, người có thể thích ứng không?” Kỷ Vân Hòa hỏi y.

Người cá lộ đầu lên “Không có vấn đề gì, rất cảm tạ nàng.” Y rất nghiêm túc thành thật trả lời câu hỏi của nàng. Mà trong mắt nàng bây giờ, y đáp gì cũng đã không còn quan trọng nữa, đôi đồng tử màu lam băng sau khi bị nước làm ẩm ướt toát ra ánh sáng tựa như bảo thạch, mái tóc ướt đầm màu bạc phủ lên trên người y hết như ranh giới phân biệt rõ ràng với cơ thể y, sinh ra một loại mâu thuẫn khiến nàng cảm thấy y rất cao không thể với tới nhưng đồng thời lại hấp dẫn chí mạng.

“Cá đuôi to.” Kỷ Vân Hòa nhìn y, bất giác cười khẽ “Lớn lên có bộ dáng này, khó trách Thuận Đức công chúa lại muốn có được người đến như vậy.”

Nghe nàng nhắc đến tên Thuận Đức công chúa, sắc mặt y trầm xuống.

Nàng nhìn thấy biểu cảm này của y, nổi lên chút tò mò. Mọi người đều cho rằng người cá rất hiếm gặp được, bởi vì biển khơi rộng lớn, vốn dĩ không phải là nơi con người nên đến, ở nơi đó dù chỉ một giọt nước cũng do người cá chi phối, thế nên...

“Rốt cuộc vì sao người lại bị Thuận Đức công chúa bắt được vậy?” Nàng hỏi y “Người cá các người ở ngoài biển khơi tự do tự tại, thuyền của triều đình dù nhanh cách mấy cũng không thể đuổi kịp, mà dù có đuổi kịp, chỉ cần các người lặn sâu thêm chút, cho dù là ngư yêu sư lợi hại đến mấy cũng chỉ có thể đứng ngốc trên biển...”

Y vẫn không nói một lời nào. Đuôi cá đục đưa dưới nước làm bọt nước nổi trên mặt đầm.

“Cũng rất ít người cá bị bắt lên bờ, có thể là vì bị thương sau đó bị sóng biển dạt vào bờ, hoặc là bị con người câu dẫn lừa lên bờ. Người thuộc loại nào?”

“Đều không phải.”

“Vậy làm sao người lại bị bắt? Trong sách nói, đuôi cá đại diện cho sức mạnh của các người, ta thấy đuôi cá to như thế này của người...người....có phải là quý tộc của tộc người cá?”

Người cá nhìn nàng, không phủ nhận đáp “Là ta cứu nàng ta.”

“Người cứu ai?”

“Người mà các nàng gọi là Thuận Đức công chúa.”

Nghe được đáp án, nàng có chút kinh ngạc.

“Hôm đó ngoài biển nổi giông, thuyền của bọn họ bị chìm, nàng ta rơi xuống biển, là ta cứu nàng ta đưa về bờ.”

“Sau đó thì sao? Người không lập tức rời đi sao?”

“Lúc đưa nàng ta đến bờ, có mấy trăm người đang tìm kiếm. Nàng ta ra lệnh cho người bắt lấy ta.”

“Thật không nên a.” Kỳ Vân Hòa cảm thán “Nhưng mà ở trên bờ, gần biển như thế, người vừa xoay người liền có thể trốn đi, kẻ nào lại có thể bắt được người?”

Ánh mắt y chợt lạnh lẽo “Sự phụ của nàng ta, đại quốc sư của các nàng.”

Nàng suy nghĩ nửa thì quên mất, Thuận Đức công chúa chính là ti ti cùng mẫu thân của hoàng đế, năm ấy Đức phi chuyên sủng, muốn đem hai người con gái đại quốc sư làm sư phụ, tiên hoàng liền mời hẳn về dạy pháp thuật cho con.

Nhưng đương kim hoàng thượng không có song mạch chỉ có danh là đệ tử của đại quốc sư. Còn Thuận Đức công chúa thì quả thật là người có song mạch. Thuận Đức công chúa mặc dù chỉ mang danh công chúa, nhưng nàng ta là đệ tử chân truyền duy nhất trong hoàng tộc có song mạch. Trong triều, Thuận Đức công chúa là người nắm giữ quyền lực.

Dân gian sớm truyền rằng thời thế bây giờ là long phụng cộng chủ (nghĩa là có 2 người chủ, 1 là hoàng đế, 2 là công chúa).

Đại quốc sư xem ra thập phần chiều cố đệ tử chân truyền duy nhất này, nàng ta trên biển gặp nạn, hẳn ta đương nhiên sẽ đích thân đến...

Chỉ tội cho người cá này, cứu ai không cứu lại cứu phải một người như vậy.

Kỳ Vân Hòa nhìn người cá, thở ra một hơi, muốn y nhớ kỹ bài học này nên vờ đùa “Người xem, tùy tiện cứu nhầm người, có hối hận không?”

Y gật đầu: “Có.”

“Lần sau vẫn còn tùy tiện cứu nhầm người chứ?”

Người cá có chút trầm mặc, giống như thật sự nghiêm túc suy nghĩ câu hỏi tùy tiện đặt ra của nàng. Suy nghĩ rất lâu, y hỏi: “Các người làm sao biết là chính mình có tùy tiện cứu nhầm người hay không?”

Câu hỏi y đặt ra có chút hóc búa, khiến cho nàng có chút kinh ngạc. Nàng cũng suy nghĩ thật lâu, sau đó nghiêm túc nói: “Ta cũng không biết, vậy thì cứ tùy tiện cứu nhầm người đi, xem tâm tình, tùy duyên. Làm những chuyện mình muốn làm, sau đó đảm đương hậu quả.”

“Là như vậy?”

“Là như vậy.”

Đơn giản, thô bạo, trực tiếp, rõ ràng.

Sau đó y bình tĩnh tiếp thu: “Nàng nói rất đúng.” Y ở trong đầm, nhìn xuyên qua cầu vòng đang dần dần biến mất để nhìn nàng “Ta rất thương thức nàng ta muốn biết tên của nàng.”

Làm một ngư yêu sư, cả đời Kỳ Vân Hòa cũng chỉ mới nghe câu nói này từ miệng của một tên yêu quái.

Nàng bước xuyên qua cầu vòng, đi đến bên đầm, cúi người nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của y nói: “Ta họ Kỳ, Kỳ trong kỷ luật, tên là Vân Hòa.”

“Tên nghe rất hay nhưng họ Kỳ của nàng là Kỳ trong kỷ luật ư?”

Kỳ Vân Hòa gật đầu: “Họ này không ổn sao?”

“Họ này không phù hợp với nàng.” Người cá rất nghiêm túc thành thật nói “Ta ở trong ngục thấy, nàng không hợp với kỷ luật của loài người cho lắm.”

Nàng vừa nghe câu này liền phì cười, trong lòng cảm thấy người cá này ngốc đến rất đáng yêu.

“Người nói đúng, ta quả thật không hợp với kỷ luật của loài người, ta đối với loài người bọn ta có rất nhiều điểm không tương đồng, nhưng họ của loài người bọn ta không thể tự mình chọn, chỉ có thể theo họ cha. Tuy nhiên, ta vốn dĩ không biết cha ta trông thế nào...”

“Họ của cha nàng không hợp với nàng.”

Nàng thấy thú vị “Vậy người cho rằng họ nào sẽ hợp với ta?”

“Nàng nên họ Phong.”

“Phong Vân Hòa?” Nàng khó hiểu “Nghe lạ quá, tại sao vậy?”

“Nàng nên giống như ngọn gió, tự do tự tại, không bị trói buộc.”

Nàng có chút gượng cười, sau đó chậm chậm ngưng cười.

Nàng không nghĩ đến, khát vọng chôn sâu nhiều năm trong lòng, cư nhiên bị một tên người cá vừa gặp mặt mấy lần đã nhìn ra.

Kỷ Vân Hòa trầm mặc, nàng khẽ nhếch môi, cười nhưng không cười nói: “Người...người cá này...” Nàng đưa tay búng vào trán y, y ngây ngốc nhìn nàng, cũng không né không tránh, nàng không thêm khách khí, búng một cái giữa mi tâm xinh đẹp của y.

Đồng thời nói “Cũng không biết là giả đần hay là thực sự đần đần đần đần.”

Người cá chịu một cái búng tay, mắt cũng không nhắm chỉ là có chút bối rối, y nghiêm túc hỏi nàng: “Nàng có thể không thích cái họ ta đặt, nhưng vì sao lại đánh ta?”

Nàng đứng thẳng người lại, vắn eo, lười biếng trả lời một câu cho có lệ: “Đánh là thương mắng là yêu, quy định của loài người.”

Người cá nhăn mày: “Loài người thật kì quái.”

Nàng khoát khoát tay, xoay người rồi đi “Người ngâm nước một chút đi, ta đi tìm xem trong trận này có lối ra hay không.”

Kỷ Vân Hòa ra khỏi căn nhà nhỏ, trong lòng tự hỏi, thập phương trận này không chỉ khống chế linh lực của nàng, mà còn chế ngự cả yêu lực của người cá, theo lý mà nói, ở nơi đây vốn dĩ không thể sử dụng phép thuật mới đúng.

Nhưng nơi này có gì đó kì lạ, có dòng suối trong vắt, có đầm nước, còn có cả cỏ cây hoa chim, mặc dù mọi thứ đều là giả...

Vẫn có thể chứng minh rằng thanh vũ loan điều đã ở đây trăm năm, mặc dù không dùng phép thuật để ra ngoài, nhưng vẫn có thể sử dụng pháp thuật để chế tạo đồ vật. Nơi này, hoặc nói chính xác hơn là, bên ngoài cái hồ này, nhất định có nơi có thể sử dụng linh lực mặc dù có thể là không dùng được nhiều...

Chỉ cần có linh lực nhất định sẽ có biện pháp ra ngoài, trước đây thanh vũ loan điều không ra ngoài là vì thập phương trận hoàn mỹ không khuyết nhưng hiện tại, trận này bị Li Thủ phá một lần, nàng là một ngự yêu sư lại có thêm một cá đuôi to ở đây, vẫn không thể liên thủ phá trận thêm lần nữa sao?

Chỉ cần tìm thấy nơi có thể lưu thông linh lực, nàng nhất định sẽ có biện pháp.

Kỷ Vân Hòa nghĩ như vậy nhưng khi nàng ở trong hồ này tìm hết lần này đến lần khác, đào hết rễ cỏ gốc cây vẫn không tìm thấy ngọn nguồn linh lực, nàng cảm thấy có chút tuyệt vọng.

Bầu trời nơi này phủ đầy kim quang, không có ngày đêm, nhưng căn cứ vào sự mệt mỏi của cơ thể, nàng đoán rằng bản thân đã tìm suốt một ngày một đêm.

Không có một chút thu hoạch.

Mặc dù bây giờ đang tách biệt với thế giới bên ngoài nhưng trong lòng nàng vẫn có chút lo lắng.

Nếu một ngày một đêm đã trôi qua, thanh vũ loan điều ở bên ngoài có phải là vẫn đang đấu với bọn ngự yêu sư hay đã đem Tuyết Tam Nguyệt đi rồi. Điều không thể lường trước được, nếu như trận đấu của bọn họ đã kết thúc, ngự yêu cốc lập lại trật tự, chỉ sợ rằng nàng có đem người cá rời khỏi được thập phương trận thì cũng chẳng được gì.

Nàng và người cá đều không có cơ hội trốn ra khỏi ngự yêu cốc, mặc dù nàng đã trốn được giải được nhưng chuyện này nhất định sẽ bị lão giả Lâm Thương Lan phát hiện, đến lúc đó nàng chỉ có thể đối mặt với cái chết.

Nàng dốc hết sức lực quay về căn nhà nhỏ, vốn dĩ nàng định đi chào hỏi người cá rồi nghỉ ngơi một chút nhưng khi đến bên đầm thì không thấy y đâu.

Nàng đứng một bên hồ to mấy tiếng “Cá đuôi to” cũng không nghe thấy tiếng trả lời.

Không lẽ... cá đuôi to này tự mình tìm được lối ra, trốn đi rồi chẳng?

Từ trong đầm nước trốn đi ư?

Nàng vừa nghĩ như thế, lập tức cúi đầu xuống nhìn. Đầm nước rất trong nhưng sâu không thấy đáy, bên dưới là một mảng xanh đen, hoa sen trong đầm chỉ là sinh trên trường mặt nước, không có rễ cây.

Nàng chuyên tâm nhìn, đột nhiên trong mảnh tối đen ấy xuất hiện ánh sáng đang chuyển động.

Trong chớp mắt, chiếc đuôi to tựa như đóa hoa sen từ trong mực nước sâu từ từ trôi lên. Y giống như con rồng nước, rất nhanh liền xuyên qua mặt nước

nổi lên.

Y mở mắt, gương mặt từ trong nước hiện ra, tựa như thần tiên bước ra từ trong nước, y đứng trước mặt Kỳ Vân Hòa.

Bốn mắt nhìn nhau, nàng ngây ngốc “A, cá đuôi to, ta còn không biết tên của ngươi.”

Ánh mắt y vẫn trong veo, nàng cảm nhận được y đứng rất gần mình, gần đến nỗi chạm vào gò má nàng “Tên của ta, loài người gọi là Trương Ý.”

Trương Ý...

Cái tên này giống như lúc nàng kinh ngạc nhìn thấy y ở dưới nước, trong một khoảnh khắc hít thở.

Nghe thấy cái tên này, Kỳ Vân Hòa đột nhiên nghĩ, người cá này vốn nên vĩnh viễn đứng đưa cái đuôi cá to của y, có cuộc sống nhàn nhã trên biển khơi.

Trong lòng nàng cho rằng, y nên có được tự do.

Không phải bởi vì nàng quen biết y, mà là vì người cá như y chỉ nên tung hoành ở biển lớn, chỉ thế mới xứng với sự trong trẻo cùng tuyệt sắc của y.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Phụ Yêu

Trương Ý nói với Kỳ Vân Hòa, đầm nước này sâu không thấy đáy.

Nàng suy nghĩ trong thập phương trận này khắp nơi bằng phẳng, chỉ có nơi họ đang ở là một cái hố rộng. Theo như trước đây nàng thăm dò khắp nơi thì đầm nước này vốn dĩ cũng là trung tâm của cái hố.

Nếu như nàng đoán không sai, đầm này cũng có thể là trung tâm của thập phương trận hoặc là cũng có thể là mắt trận, nếu như có thể làm chấn động mắt trận, nói chừng có thể phá vỡ được thập phương trận này...

Kỷ Vân Hòa vươn tay vớt một chút nước trong lòng bàn tay. Lúc nàng chạm vào dòng nước, nàng liền biết, lối ra của bọn họ chính là trong đầm nước này.

Bởi vì...dòng nước trong tay nàng, khiến nàng cảm nhận được chút ít song mạch của chính mình, rất yếu nhưng có tồn tại.

Nàng tỉ mỉ quan sát màu sắc của nước trong lòng bàn tay, muốn tìm ra chút manh mối.

Đột nhiên, Trường Ý nhíu mày: “Có người.”

Nàng nghe xong ngẩn người, trái phải dò xét: “Ở đâu?”

Hình như muốn đáp lại lời nàng, chỉ nghe thấy dưới đầm nước sâu truyền đến từng tiếng ầm ầm, giống như một con thú khổng lồ đang thức giấc.

Kỷ Vân Hòa cùng Trường Ý đưa mắt nhìn nhau.

Dưới nước hình như có thứ gì rất bất ổn.

Nàng lập tức nắm lấy cánh tay Trường Ý, tay tập hợp sức mạnh toàn thân, “nhỏ” Trường Ý từ trong đầm nước ra. Nàng ngã trên đất, Trường Ý cũng bị ném ra tạo thành một đường cong trên không.

Đuôi cá cực to của y vẩy vẩy giữa không trung, nhất thời trong sân như đang đổ một trận mưa to.

Sau đó “mưa” còn chưa ngừng, giữa đầm đột nhiên xuất hiện một ngưng khí tức màu đen, khí tức tựa như một lưỡi kiếm sắc bén, chém nát mặt nước, xông thẳng lên trời, nhưng chưa đến mười trượng liền đột ngột dừng lại, giữa không trung xuất hiện hình dáng của loan điều.

Một...một con loan điều màu đen từ đầm nước xuất hiện, ở đó biến hình.

Loan điều kêu lên, âm thanh rung động đến tận chín tầng mây, hai cánh cử động như chiếc quạt đang xoay, màu vàng của trời đất cũng vì thế mà nhạt đi chút ít.

Kỷ Vân Hòa kinh ngạc nhìn loan điều ở giữa không trung. Trên đời này tự nhiên có thanh vũ loan điều thứ hai ư? Lúc trước, mười vị ngự yêu sư hợp lực phong ấn hai con loan điều lợi hại thế này sao?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, nàng lập tức phát hiện ra chỗ không đúng.

Con loan điều đen này tuy có màu sắc khác thanh vũ loan điều ở bên ngoài nhưng nó không có chân. Hoặc là...chân nó ở trong đầm nước, mặc kệ hai cánh đang vẩy nhưng nó không rời khỏi mặt nước.

Nó bị giam giữ ở trong đầm nước.

Tiếng kêu của loan điều rất khủng bố, nhưng qua vài lần Kỷ Vân Hòa cũng nghe quen tai rồi, nàng áp xuống sự kinh ngạc trong lòng, xoay đầu nhìn Trường Ý bị nàng “nhỏ” lên bờ: “Lúc này người ở trong đầm đã chào hỏi nàng ta rồi chứ?”

“Ta chưa từng gặp nàng ta.”

“Vậy nàng ta từ đâu đến...”

Thanh âm chưa dứt, loan điều đen đột nhiên vỗ cánh, trong làn khí đen, đôi tròng mắt đỏ như máu đang trừng Kỷ Vân Hòa trên mặt đất.

“Ngự yêu sư!”

Loan điều đen oán hận gào thét: “Ta phải nuốt ngươi!” Đôi cánh tựa như chiếc quạt, thân hình loan điều vừa xoay, mỏ chim cực to theo hướng nàng mà giết đến.

Sát ý đột ngột nhân lúc nàng không phòng bị mà lao đến, nàng gấp đến độ lơ mơng lùi ra sau, trừng mắt nhìn chiếc mỏ nhọn đâm xuống mặt đất giữa nàng và Trường Ý.

Mặt đất bị chiếc mỏ sắc nhọn xuyên thủng, tạo thành một cái hố sâu. Đầu của loan điều màu đen bị chôn xuống dưới đất.

Nàng nhìn cái hố, bủi môi.

“Ta và ngươi có bao nhiêu đại thù...”

Kỷ Vân Hòa nhân lúc loan điều muốn ngẩng đầu, vội chạy đi, nàng muốn chạy về căn nhà nhỏ, nhưng loan điều màu đen nâng đầu, xông thẳng đến làm cho cả căn nhà bị lật ngược, sau khi cỏ rom và cây gỗ của căn nhà bị hư hỏng, tất cả đều hóa thành cát vàng bay tán loạn giữa không trung.

Nàng nhào lộn vài vòng, tránh né sự tấn công của loan điều đen, nhưng khi nàng vừa sảy chân, chiếc mỏ cực lớn liền nhắm hướng nàng mà mổ đến.

Không thể tránh né được nữa, nàng không còn đường lui, nàng trơ mắt nhìn chăm chăm cái miệng cực lớn của loan điều đen đang há to. Đột nhiên, chiếc mỏ nhọn bị giữ lại trên mặt đất, cách mặt nàng khoảng một tấc.

Kỷ Vân Hòa nghiêng người, đưa mắt nhìn nó. Loan điều đen như bị giam giữ trong đầm nước, không thể thoát được. Nó rất là tức giận, khi thì há to chiếc mỏ nhọn, lúc thì khép chặt mỏ lại, tiếng miệng đóng mở tựa như tiếng sập cửa gỗ.

Nàng nhân lúc nó khép miệng liền chạm xuống chiếc mỏ nhọn của nó: “Ta nói con gà to nhà ngươi thật sự là không nói đạo lý, ta đã làm gì ngươi chứ, ngươi lại muốn nuốt ta.”

Bị nàng sờ lên mỏ, loan điều đen càng tức giận, bán mạng mổ về phía trước như muốn khoét một cái lỗ máu trên người nàng. Nhưng nó không thể rời khỏi một tấc.

“Nàng thật to gan.” Ngay lúc này, Trương Ý ma sát chiếc đuôi to của mình trên mặt đất, từ đầu của loan điều đen đến nàng “Nếu như lúc này đoán sai, nàng đã mất mạng rồi.”

“Làm sao có thể đoán sai được chứ?” Kỷ Vân Hòa ở trước mặt loan điều đen vẽ hai nét “Cả người nàng ta dài như vậy, thế mà cũng chỉ vươn lên được có nhiều đây thôi.”

Loan điều đen bị lời nói của nàng chọc tức đến độ kêu ầm ĩ, vừa kêu vừa hét lên “Ngự yêu sư, ta muốn các người chết không toàn thây, ta muốn nuốt các người, muốn nuốt các người!”

Nàng đánh giá trái phải loan điều đen này, tiến lại gần, nàng có thể nhìn thấy có phải là toàn thân nó tản ra khí đen hay không, còn có đôi mắt đỏ như máu lóe ra lẹ quang.

Phần nộ đến mức này sao?

“Ngươi khóc gì chứ?” Kỷ Vân Hòa hỏi nàng ta.

“Bọn ngự yêu sư các người...đều là kẻ phụ tình, ta gặp một người nuốt một người.”

Ừm, lại còn có chuyện của một con gà lớn.

Loan điều đen nói xong, toàn thân khí đen xoay chuyển, hóa thành hình người, đứng ngay giữa hồ, dáng vẻ hết như thanh vũ loan điều mà Kỷ Vân Hòa từng gặp ở bên ngoài.

Gương mặt bảy phần tương tự Tuyết Tam Nguyệt.

Chỉ là nàng ta toàn thân hắc y, tròng mắt đỏ như máu, trên khóe mắt vẫn còn khóe lệ.

Oán hận, phần nộ mà bi thương.

Thật là một con gà lớn kì lạ.

“Oa, người cùng thanh vũ có quan hệ gì?” Kỷ Vân Hòa không vòng vo nữa, trực tiếp hỏi nàng ta “Ngươi vì sao bị giam trong đầm nước này?”

“Thanh vũ loan điều?” Loan điều đen xoay đầu nhìn nàng “Ta chính là thanh vũ loan điều, Thanh Cơ, là yêu quái bị nhốt trong thập phương trận.” Loan điều đen ở giữa đầm xoay một vòng, nàng ta nhìn tứ phía, khóe mắt lại trào lệ, từng giọt nước mắt rơi xuống đầm nước. Nàng chỉ lên bầu trời màu vàng cao giọng chỉ trích “Ta chính là bị Vô Thường thánh giả lừa gạt, bị hãm giam trong thập phương trận.”

Vô Thường thánh giả là một đại ngự yêu sư, năm đó đã hợp sức cùng chính ngự yêu sư khác đem nhốt thanh vũ loan điều vào trong thập phương trận.

Kỷ Vân Hòa chỉ từng thấy trong sách khen ngợi văn chương của Vô Thường thánh giả nhưng chưa từng nghe về câu chuyện như thế giữa hắn và thanh vũ loan điều.

Bất quá chuyện này nàng không thể đi tìm hiểu được.

Bây giờ nàng cảm thấy nơi này thật sự quá kì lạ rồi, nếu như người này thật sự là thanh vũ loan điều vậy người thoát khỏi thập phương trận kia là ai? Thanh vũ loan điều kia cũng tự xưng là Thanh Cơ, mèo yêu Li Thủ cũng thực sự nhận ra nàng ta.

Kỷ Vân Hòa cảm thấy khó hiểu, Trương Ý ở bên cạnh mở miệng nói:

“Nàng ta không phải là yêu.” Y nhìn loan điều đen “Trên người nàng ta không có yêu khí.”

“Vậy nàng ta là gì?”

“Sợ là...một ít cảm xúc bị chủ thể tách ra.”

“Hả?”

Kỷ Vân Hòa từng thấy qua trên sách ghi những đại yêu quái vì muốn duy trì sự ổn định của bản thân, tu hành không bị hủy hoại, thường sẽ xem những cảm xúc ưu tư, vui vẻ ấy như là thứ vô dụng, vứt ra khỏi cơ thể. Có yêu quái tùy tiện vứt bỏ, có yêu quái lại cẩn thận tìm một nơi cố định chôn xuống.

Thời gian lâu dần, những cảm xúc bị vứt bỏ này sẽ hóa thành gió, tự động tiêu tan nhưng cũng có vài trường hợp đặc biệt là vì cảm xúc quá mạnh nên tự thành hình, người đời gọi nó là phụ yêu.

Phụ yêu có hình dáng hệt như chủ thể nhưng không có được sức mạnh như chủ thể, hình dạng cơ thể cũng lúc ẩn lúc hiện. Trên sách có ghi phần lớn các phụ yêu sống không lâu, bởi vì chúng không phải là vật sống nên sẽ tùy theo sự biến đổi thể gian, chúng sẽ từ từ tiêu tan, không còn hình dạng.

Kỷ Vân Hòa chưa từng thấy một phụ yêu thật thật tại tại như thế này, thậm chí..

Nàng nhìn xung quanh căn nhà bị phá hỏng.

Phụ yêu này tuy không có yêu lực nhưng cơ thể quá khỏe, có thể hóa thành hình người, có thể phá hỏng mọi thứ xung quanh đến trình độ này.

“Phụ yêu này cũng quá lợi hại rồi.”

“Ừm, có thể là cảm xúc của chủ thể quá mãnh liệt, hoặc là cảm xúc bị ném vào trong đầm quá nhiều, theo năm tháng mà thành hình.”

Có thể không nhiều ư, nàng nghĩ, thanh vũ loan điều bị giam trong này cả trăm năm đó.

Nàng nhìn nữ tử hắc y ở giữa đầm xoay hai vòng, tự nói với mình vài câu rồi đau đớn khóc to: “Vì sao! Vì sao! Trữ Nhược Sơ vì sao nguoi lại phụ ta? Vì sao nhốt ta ở đây? Aaa!”

Nước mắt của nàng ta rơi xuống đầm, nhưng cảm xúc của nàng ta lại trào lên, nước trong đầm bắt đầu dao động, dâng lên, hoa sen bị ném đầy trên sân sau.

Mắt thấy khí đen bạo phát, cả người hóa thành loan điều, nàng ta lần nữa không thêm đề ý đến Kỷ Vân Hòa, tựa như nàng không hề tồn tại. Chỉ là nàng ta đã phát điên, vũ cánh liên tục, không ngừng dùng đầu khoan thủng mặt đất, hết cái hố này đến cái hố khác, cát vàng xung quanh bay tán loạn.

Kỷ Vân Hòa đưa tay che mũi miệng, lùi hai bước.

“Chúng ta đi trước thôi, chờ nàng ta bình tĩnh lại đã.” Nàng nhìn loan điều đen đang phát điên trên đất, đầu mày nhíu chặt “Nếu ta đoán không sai, lối ra chính là ở giữa đầm.”

Phụ yêu này đối với ngự yêu sư tràn đầy địch ý, nếu như nàng xông vào giữa đầm chắc chắn nàng ta sẽ lập tức tấn công nàng. Kỷ Vân Hòa nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy cần phải hóa giải phụ yêu này trước.

Nhưng phụ yêu có cảm xúc mãnh liệt thế này, làm thế nào hóa giải được đây?

Một nữ tử bị nam nhân lừa gạt, trái tim bị tổn thương..

Nàng một bên suy nghĩ, một bên cúi người cõng Trường Ý lên.

Nàng từ đằng sau ôm lấy đuôi cá của y, đi về phía trước, rời khỏi chốn hỗn độn này. Nhưng tâm tư nàng thì vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi. Nàng vẫn mãi nghĩ biện pháp để an ủi kẻ bị tình yêu tổn thương kia. Kỷ Vân Hòa cảm thấy nếu như là mình thì bị người ta phụ tình sẽ lập tức tìm người khác, cái cũ không đi cái mới không đến.

Nhưng trong thập phương trần này, kiếm đâu ra một nam nhân để an ủi phụ yêu chứ?

Đội đã...

Kỷ Vân Hòa dừng bước, nhìn xuống cánh tay cường tráng đang ôm lấy cổ mình.

Nam nhân không có nhưng cá đực thì có một con to.

Nàng đặt Trường Ý xuống.

Trường Ý có chút buồn ngủ hỏi “Ta quá nặng ư? Nàng mệt rồi?”

“Không nặng không nặng không nặng.” Nàng nhìn y, lộ ra nụ cười triều mến “Trường Ý, nguoi muốn đi ra đúng không?”

“Đương nhiên.”

“Chỉ là chúng ta muốn ra ngoài, nhất định phải giải quyết phụ yêu đó, nhưng ở nơi này nguoi mất đi yêu lực, ta không còn linh lực, nó lại to như thế, chúng ta rất khó ra ngoài, nguoi thấy đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Nên ta có một biện pháp, ngươi có nguyện ý thử không?”

“Sẵn sàng nghe nàng nói chi tiết.”

“Ngươi đi câu dẫn nàng ta, giả vờ ngươi yêu nàng, để nàng...”

Nàng chưa nói xong, Trương Ý liền chau mày nói “Không được.”

Bị cự tuyệt thế này, Kỳ Vân Hòa có chút kinh ngạc “Không phải, ta không bắt ngươi làm chuyện gì gì đó với nàng...” Nàng nhìn không được cúi đầu nhìn chiếc đuôi tựa đóa hoa sen cực to của y.

Tuy nhiên...nàng không biết người cả bọn họ rốt cuộc “hành sự” như thế nào...

Kỳ Vân Hòa ho khan hai tiếng, nói tiếp suy nghĩ của mình “Ý của ta là ngươi cứ dỗ dỗ nàng ta, hóa giải khúc mắc trong lòng của nàng. Phụ yêu bọn họ, chỉ cần hóa giải khúc mắc trong lòng sẽ rất nhanh tiêu tan, đối với nàng ta mà nói cũng là một giải...”

“Không được.”

Lại lần nữa thẳng thắn cự tuyệt nàng.

Kỳ Vân Hòa không hiểu hỏi: “Tại sao?”

“Ta không nói dối, cũng không lừa gạt.”

Nhìn gương mặt chính trực của y, nàng trầm mặc “Vậy...lời nói dối thiện ý thì sao?”

“Không có lời nói dối thiện ý.” Thần sắc, ngữ khí của y vô cùng kiên định, dường như là y nói với đức tin của mình “Sở dĩ “thiện ý” chính là tự dối người gạt mình.”

Kỳ Vân Hòa đỡ trán: “Vậy thì thế nào? Chẳng lẽ lại để ta tự đi sao?” Nàng có chút giận, trừng mắt nhìn y, hai người bốn mắt nhìn nhau, đồng tử y trong vắt như nước, nàng thực sự không muốn y nói ra một câu lừa gạt người khác.

Vậy thì...

Chuyện đến nước này, hình như...

Chính nàng phải một mình xông lên vậy.

Kỳ Vân Hòa cúi đầu, tự sờ sờ ngực mình, trong lòng thầm nghĩ, cần quần ngực một vòng, thay đổi kiểu tóc, áp gốion trầm thấp, xắn xắn tay áo...

Xông lên thôi.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Vô Thường Thánh Giả

Kỳ Vân Hòa tự xé phần còn lại của áo ngoài, biến thành mảnh vải quần ngực, sau đó làm thành tóc quan (*) đem toàn bộ tóc búi lên.

*tóc quan: Vật ở trên đầu giống như cái mũ, ngày xưa các nam nhân thường đội lên đầu.

Trương Ý ngồi trên bãi cỏ, xoay lưng lại với nàng, Kỳ Vân Hòa không cho y ngoảnh đầu lại, y liền ngoan ngoãn nghe theo, đến cổ cũng không dám cử động, chỉ là chiếc đuôi có chút nhàm chán vẩy vẩy mấy cái.

“Xong rồi.”

Chưa đợi y quay đầu, nàng đã chạy đến trước mặt y: “Như thế nào? Giống nam nhân chứ?”

Trương Ý nghiêm túc đánh giá cả người nàng trên dưới hai lượt, thành thành thật thật lắc đầu “Không giống, từ thân hình khí phách cho đến ngũ quan đều không giống nam nhân.”

Nàng cúi đầu trừng mắt nhìn y: “Thế ngươi đi.”

Y lắc đầu: “Ta không đi.”

Người cá này quả thật là chỉ có nhan sắc xinh đẹp tựa thần tiên, những thứ còn lại cái gì cũng không dùng được, thật là quá vô dụng.

Nàng hừ một tiếng: “Còn biện pháp nào sao? Bình đã vỡ rồi thì ném nát luôn.” Vừa nói xong, nàng xoay người bước đi, bộ dáng giống như muốn xông pha ra trận.

Nàng mang tâm thế sẽ bị đánh mà bước đi.

Nhưng nàng không nghĩ đến, sự tình tiến triển thuận lợi như vậy.

Nàng chạy đến khoảng sân hoang tịch bên ngoài cửa căn nhà gỗ, phụ yêu loan điều vẫn còn ở đây, đã biến trở lại hình người. Đường như nàng ta đã bộc phát đủ rồi, cũng đã thấm mệt nên ôm gối ngồi xõm giữa đầm.

Bên cạnh nàng ta là hoa sen đã khô héo, mặt nước dưới chân tựa như mặt gương, nàng ta cùng cái bóng dưới nước, một trên một dưới, tựa như hai thể giới thể mà lại hợp thành một thể. Cho dù nhìn từ góc độ nào, đều giống như một bức tranh xinh đẹp... mang nét đẹp điều tàn, héo úa.

Tiếng bước chân của Kỷ Vân Hòa kinh động đến phụ yêu, nàng ta ngoảnh đầu nhìn nàng.

Thân hình nàng ta vừa động, nước dưới chân lập tức dao động, những con sóng nhỏ tầng tầng lớp lớp nổi lên, phá tan chiếc bóng trong nước. Phụ yêu đứng dậy nhìn nàng hỏi: “Ngươi là ai?”

Lúc này, phụ yêu không nhận ra nàng ư?

Như vậy càng tốt, đỡ cho nàng phải nghĩ cách giải thích vì sao nàng và “cô nương” lúc nãy giống nhau như đúc.

“Ta là một thư sinh.” Kỷ Vân Hòa mặt không đổi sắc nhìn phụ yêu, trước khi đến đây nàng cũng đã nghĩ được mấy chiêu. Trước tiên, nếu như nàng bị phụ yêu nhận ra thân phận nữ nhi, nàng lập tức sẽ tháo chạy, trở về nghĩ cách khác, còn nếu như nàng ta không nhận ra, nàng sẽ nói rằng mình là một thư sinh.

Bên ngoài ngự yêu cốc lưu truyền một số thoại bản nói rằng nữ yêu yêu thư sinh. Kỷ Vân Hòa đọc nhiều sách, ba cái loại sách nữ yêu mô tuyết kiều này, nàng vô cùng quen thuộc.

Nàng giả vờ nhút nhát nói “Ta ở xa xa trông thấy cô nương cô đơn ngồi ở đây, được cô nương câu dẫn đến.”

Phụ yêu nhíu mày, nghiêng đầu đánh giá nàng.

Kỷ Vân Hòa trong lòng nghĩ rằng xong rồi, nàng cảm thấy bản thân vừa ngốc vừa buồn cười, nữ giả nam trang, loại lừa gạt đơn giản này sẽ thành...

Phụ yêu đánh giá nàng rất lâu, ngay lúc nàng nghĩ rằng bản thân sẽ bị đánh thì phụ yêu lên tiếng “Thư sinh là cái gì? Ngươi vì sao lại ở đây? Tại sao lại bị ta câu dẫn?”

Hỏi nhiều vấn đề như vậy, thế nhưng lại không hỏi một câu - ngươi vì sao lại dám nói bản thân mình là nam tử?

Kỷ Vân Hòa thật không ngờ đến nàng ta vẫn tin nàng là nam a.

Chỉ là phụ yêu sau khi bình tĩnh này, tâm tư không khác gì một đứa trẻ, hỏi những vấn đề mà nàng không ngờ đến.

Nàng chậm chậm tiến gần phụ yêu, phát hiện ra nàng ta không hề kháng cự, mới bước đến bên đầm, nhìn nàng ta nói “Thư sinh là người đọc sách, ta đi lạc vào nơi này, nhìn thấy nàng một mình cô đơn ở đây, đáng vẻ ưu sầu, hình như nàng đang có chuyện thương tâm.”

Muốn để một nữ tử bị tổn thương động tâm, trước tiên phải hiểu nàng ta, hiểu được quá khứ và nguyên nhân bị tổn thương tình cảm, đúng bệnh hạ thuốc, đó mới chính là thượng sách. Ân oán giữa thanh vũ loan điều và Vô Thường thánh giả cũng đã là chuyện của trăm năm trước, trong sách không ghi chép lại, chỉ có thể nghe từ phụ yêu này tự kể.

Phụ yêu nghe câu hỏi của nàng, tự mình đọc thoại hai câu “Chuyện thương tâm? Ta làm gì có chuyện thương tâm?” Nàng ta cúi đầu trầm tư, sau đó lại ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt có chút si dại “Ta bị một gã ngự yêu sư lừa gạt.”

Kỷ Vân Hòa nhìn chằm chằm nàng ta, chờ nàng ta nói tiếp.

Ánh mắt vô thần của phụ yêu nhìn nàng, tự mình đọc thoại “Hắn tên là Trữ Nhược Sơ, là một đại ngự yêu sư, vừa bắt đầu liền muốn bắt ta, bọn ta đã đánh nhau, lưỡng bại câu thương, cả hai rơi vào trong cốc...”

Phụ yêu nói thế, sau đó dời mắt khỏi Kỷ Vân Hòa, đưa mắt nhìn tứ phía như muốn nhìn cảnh sắc xung quanh, lại như dời mắt nhìn về nơi xa...

“Trong cốc cũng giống như nơi này, có hoa có cỏ, có một ngôi nhà gỗ, có con suối nhỏ, cũng có một cái đầm.”

Kỷ Vân Hòa cũng đưa mắt nhìn xung quanh, thanh vũ loan điều này sống trăm năm ở đây, chính nàng ta đã dùng sức mạnh của mắt trận tạo ra từng cây từng cỏ nơi này.

Nàng nghĩ, nơi này không phải là “rất giống” cốc núi năm đó mà vốn dĩ là giống như đúc.

“Trong cốc có dã thú, bọn ta đều bị trọng thương, ta không có yêu lực, hấn mất đi linh lực, bọn ta dùng cả máu thịt, hợp lực giết chết dã thú. Sau đó hấn thích ta, ta cũng thích hấn. Nhưng ta là yêu, hấn là ngự yêu sư...”

Không cần phụ yêu nói, nàng cũng biết, trăm năm trước, loại quan hệ thế này sẽ không được thế nhân chấp nhận.

Ngự yêu sư vốn dĩ sống vì ngự yêu.

“Sau đó bọn ta rời khỏi cốc, ta trở về nơi ta ở, hấn cũng trở về sư môn. Nhưng mấy năm sau, sư môn bọn hấn muốn giết mèo yêu Li Thù...” Nhắc đến chuyện này, nàng ta thờ dãi, Kỷ Vân Hòa nghe thấy cái tên quen thuộc, cũng nghiêm túc lắng nghe.

Cuộc sống trăm năm trước của thanh vũ loan điều, điều khiến bọn ngự yêu sư đau đầu nhất chính là vua mèo yêu, vua mèo yêu thích ăn tim người, giết người vô số, tội nghiệt sâu nặng, thế nhân đều oán hận mèo yêu khôn nguôi.

Sau cùng, vua mèo yêu bị trăm ngự yêu sư hợp lực chế ngự, lang thang trong núi cát khó khăn, biến mất giữa thế gian. Mấy chục đứa con của vua mèo yêu bị giam, chỉ có mèo yêu con chạy thoát ra ngoài, chưa bị ngự yêu sư tìm thấy.

Trong sách sử của ngự yêu sư ghi chép lại, không có hồ sơ về hậu duệ của vua mèo yêu.

Kỷ Vân Hòa cho đến hiện tại mới biết rằng, mèo yêu con trốn thoát kia là Li Thù.

Cũng khó trách trước kia Li Thù hóa giải thập phương trận, đã bộc lộ sức mạnh kinh người như vậy.

Huyết mạch của vua mèo yêu đương nhiên phải như thế.

Phụ yêu tiếp “Bọn họ muốn giết Li Thù, ta bảo vệ hấn. Bọn họ muốn giết ta, Trữ Nhục Sư cũng muốn giết ta.”

Nói đến đây, hai mắt phụ yêu bắt đầu róm lệ: “Ta luôn cho rằng hấn và những ngự yêu sư khác không giống nhau, ta giải thích với hấn Li Thù không ăn thịt người, những người ta đã giết đều là những kẻ ác hại người nhưng hấn không tin ta. Không... hấn giả vờ tin ta, lừa ta vào trong cốc - nơi lần đầu bọn ta gặp nhau. Nơi này lúc ấy chưa có thập phương trận, mười người bọn họ hợp lực bắt ép ta, hấn cũng bắt ép ta...”

Nước mắt phụ yêu không ngừng rơi, nhỏ giọt xuống đầm nước: “Trữ Nhục Sư!” Nàng ta hét lớn “Người nói bắt ép ta rồi người sẽ ở cạnh tôi ta. Tại sao! Tại sao!”

Nghe nàng ta hét xong những lời này, Kỷ Vân Hòa giác ngộ, hóa ra Thanh Cơ này không cam tâm, không phải vì Vô Thường thánh giả bắt ép nàng mà là vì sau khi bắt ép nàng xong, hấn không ở lại bên nàng.

Nhưng Vô Thường thánh giả vừa tạo ra thập phương trận đã chết rồi.

Nàng ta...thật sự không biết sao...

“Trăm năm giam giữ, trăm năm cô độc. Người vì sao không đến? Vì sao người vẫn chưa đến!”

Khóe miệng Kỷ Vân Hòa khẽ động, dường như nhất thời nàng không nói nên lời.

Nhưng mà, nàng rất muốn nói cho nàng ta biết chuyện Trữ Nhục Sư đã chết, nhưng lại không tìm được biện pháp tốt hơn. Nếu như không giải trừ cảm xúc của phụ yêu, mà càng gia tăng cảm xúc này, chuyện này sẽ càng phiền phức hơn.

Phụ yêu ngày càng kích động, đầm nước lại lần nữa nổi lên từng con sóng mạnh, mắt thấy phụ yêu hóa hình, nàng vội lùi ra sau, ngay lúc loan điều kêu lên một tiếng, nàng đã quay về tìm đường của Trường Ý.

Nàng quay đầu nhìn sang hướng tiểu viện, lần này phụ yêu không đập phá mọi thứ xung quanh nữa, nàng ta vờn cánh khóc lớn, âm thanh dường như nhỏ ra huyết lệ, như muốn đem khoảng trời vô tận này khóc thét khoét ra một cái mật động, chất vấn cố nhân đợi không được kia.

Kỷ Vân Hòa nhíu mày trở về, Trường ý hỏi nàng “Đã phá vỡ chưa?”

“Không có. Nhưng kế hoạch mà ta dự đoán có chút biến hóa.” Nàng xếp bằng, ngồi trước mặt Trường Ý “Ta cảm thấy thân phận thư sinh này của ta không dùng được rồi, ta phải đổi thân phận thôi.”

“Nàng muốn giả thành ai?”

“Vô Thường thánh giả, Trữ Nhục Sư.”

Chương 19: Ca Và Múa

Kỷ Vân Hòa ngồi bên con suối nhỏ suy ngẫm về kiểu tóc của mình, thử vấn tóc mình thành kiểu khác kiểu trước đó.

Trường Ý ngồi bên bờ suối nhìn nàng, có chút khó hiểu: "Nếu như loạn điều yêu thích nam tử năm đó như vậy, làm sao nàng ta có thể nhận nhầm người khác được?"

Kỷ Vân Hòa ngẩng nhìn bóng mình dưới dòng suối đáp: "Loan điều nhất định sẽ không nhận nhầm, nhưng loạn điều này chỉ là một phụ yêu từ một phần cảm xúc của nàng ta sinh ra thôi. Nàng ta giống như có chút khùng điên, não bộ không nhận thức được quá rõ ràng..."

Nàng chưa nói xong, Trường Ý đã nhủ chặt hai đầu mày.

Không cần y mở miệng, nàng cũng biết, cá đuôi to vừa chính nghĩa vừa đơn thuần này đang nghĩ cái gì: "Này, cá đuôi to." Nàng thử thuyết phục y "Người phải biết rằng nàng là một phần cảm xúc bị thanh vũ loạn điều vứt đi. Nàng không phải là thực thể, càng không được tính là một sinh mệnh. Chúng ta lừa gạt nàng là do thân bất vô kỷ, người cũng không muốn cả đời bị nhốt ở nơi này mà, đúng không?"

Đôi mắt màu lam băng xinh đẹp rũ xuống.

Kỷ Vân Hòa đột nhiên có cảm giác tội lỗi như là bản thân đang dụ dỗ con nít vậy...

Nàng đi đến bên cạnh Trường Ý, vỗ vỗ vai y: "Để thanh vũ có thể rời khỏi nơi này, Li Thù phải đánh đổi bằng tính mạng mình. Chúng ta có thể hay lấy lại tự do tự do đời này hay không đều dựa vào cơ hội này." Nàng sờ lấy hộp giải dược trong người, ngón tay xiết chặt hộp thuốc, đôi mắt nàng sáng rực nhìn chăm chăm y "Vì vậy ta nhất định phải đi gạt phụ yêu này, cũng nhất định phải hóa giải nút thắt này trong lòng nàng ta, cho dù biện pháp gì, ta đều sẽ thử."

Trường Ý lần nữa ngẩng đầu, lẳng lặng hoài nghi nhìn nàng. Dường như không nghĩ đến trong đôi mắt của nàng lại tồn tại cảm xúc mãnh liệt thế này, y lần nữa rơi vào trầm mặc.

"Nàng định sẽ thế nào?"

Kỷ Vân Hòa chớp mắt, ánh mắt sắc bén mãnh liệt kia đột nhiên biến mất.

Nàng mỉm cười, nụ cười có chút khó nắm bắt.

"Ta à..." Nàng nhếch môi "Ta định cùng nàng "nói rõ thân phận", sau đó sẽ dùng thi từ ca phú tỏ rõ tâm ý, nếu như lúc này mọi chuyện vẫn chưa vỡ lẽ thì cứ thuận theo tự nhiên, để nàng được chậm chậm chìm trong sự vỗ về vô tận trong hồi ức." Nàng vấn xong tóc, nhủ nhủ đuôi mày, trông rất soái.

"Tóm lại là nói yêu nàng ấy."

Trường Ý nghe xong, cảm thấy không ổn lắc đầu: "Lời nói của nàng không chút thật lòng, rất khó thành công."

"Không chút thật lòng?" Câu nói này giống như kích thích Kỷ Vân Hòa, nàng cúi người, bước lên trước nửa bước, lại gần Trường Ý, vươn tay xoa xoa mái tóc bạc của y nói "Đương nhiên rồi..."

Nàng khe khẽ gạt đầu, đặt môi xuống mái tóc y, trong lúc y vẫn chưa có phản ứng, bờ môi có chút khô của nàng hôn lên mái tóc dài ẩm ướt của y.

"Đã gặp quân tử, tấm chân tình này, tự nhiên giữ không nổi rồi."

Nàng vẫn hôn lên mái tóc bạc, ánh mắt vừa ngẩng lên, ba phần nhu tình, bảy phần sắc bén, như tiền như câu, giống như muốn đem tim của y moi ra từ ánh mắt y.

Nhưng...

Đôi mắt lam ấy giống như hải nạp bách xuyên (nghĩa là trăm sông sẽ thành biển rộng, vô cùng bao dung, thẳng thắn không kiêu ngạo), đem tất cả nhu tình cùng khiêu khích của nàng đều dung nạp.

Về mặt của Trường Ý vẫn an tĩnh, không một chút biến động.

Giống như đánh vào trong bông gòn, khoảnh khắc ánh mắt của nàng nhìn thẳng vào ánh mắt bình lặng của y, nàng biết bản thân đã thua cuộc.

Giống như có một loại cảm xúc - có lỗi vì đã đường đột, mạo phạm, quấy rối - xông thẳng vào tim

Nhất thời, nàng chỉ cảm thấy đôi môi hôn lên mái tóc y như bị cò độc cưa vào, ngượng ngùng đến có chút tê dại.

Nàng ho khan một tiếng, sau đó đôi môi nàng rời khỏi tóc y. Tay cũng buông khỏi mái tóc mềm mại như tơ bạc kia. Nàng vỗ vỗ tay, bấu bấu môi dưới, dưới ánh mắt vân đạm phong khinh của Trường Ý, đứng thẳng người dậy.

Nàng nhăn nhau mũi, ngại ngùng xoay người.

"Người cá nhà ngươi chưa từng giao tiếp với con người, không biết quy củ của thế gian, tóm lại, ta như thế này đi gặp phụ yêu kia, tám chín phần sẽ thành công."

Nàng nói xong không nhìn được nhìn y một chút, y vẫn như cũ, vẻ mặt bình lặng. Nàng bấu môi, chỉ có thể nói rằng bản thân đã đụng vào một bức tường nam (bức tường nam: ý chỉ người cố chấp, bướng bỉnh, không hiểu trắng đen).

Nàng trái phải quét mắt, neho mắt nhìn từ cổ đến sau lưng người cá, tùy tiện nói một câu: "Này, thương thể của ngươi khỏi nhanh nhỉ, thân thể người cá cũng tốt thật ha. Ngươi ở đây chờ ta, thành công thì chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi, ta đi đây, ở đây đợi ta đó."

Nói xong, nàng khoát khoát tay, rời khỏi.

Trường Ý vẫn ngồi yên trên bờ, chiếc đuôi to tựa như hoa sen ngậm dưới dòng suối, vẫy vẫy hai cái.

Y nhìn bóng lưng ngày một xa dần của nàng, chậm chậm cúi đầu, kéo lấy đoạn tóc tơ được nàng hôn xuống, khe khẽ nắm trong tay, y xoay đầu nhìn bóng mình dưới dòng suối.

Đôi đồng tử lam băng lạnh nhạt kia, sắc lam đậm màu hơn một chút so với bình thường.

Trường Ý trầm mặc ngồi bên bờ suối, đã qua rất lâu nhưng màu sắc của tròng mắt vẫn không nhạt đi.

Đột nhiên, đuôi cá cực to hất lên, đem nước suối hất lên, "rào rào" một tiếng, phá vỡ sự tĩnh lặng cả người y.

Nước suối mát lạnh chảy từ đỉnh đầu xuống mặt y, khiến cho tóc và người y ướt đầm nước.

Nước bị đuôi cá khuấy động từ từ ngưng tụ lại, sóng nước vỗ đến, sau đó mặt nước chậm chậm bình lặng trở lại, mặt nước tựa như tấm gương phản chiếu màu sắc trong mắt y, màu lam đậm nhạt dần, đôi mắt của y cuối cùng cũng trở lại màu sắc thanh lạnh thường ngày.

Kỷ Vân Hòa đi vài bước liền quay về đầm nước.

Trước lúc gặp phụ yêu, nàng đã thu lại hết cảm giác ngượng ngùng vừa rồi, ho khan vài cái, tiến lên phía trước.

Hoặc có lẽ dưới ngòi bút của người viết sách, thánh nhân đều là không cần hi nộ ai lạc (vui vẻ, tức giận, bi ai, khoái lạc).

Nàng không có cách nào từ câu chuyện bên trong mà cố gắng tự phán đoán ra tính cách của một người. Nhưng có thể từ lời nói của phụ yêu, nàng biết được Vô Thường thánh giả Trữ Nhục Sơ, tuyệt không phải là người lòng dạ sắt đá. Nàng thậm chí có thể nhìn ra, hân đối với thanh vũ loan điều đã động tâm rồi.

Nếu không, với sự tín nhiệm cùng tình yêu của loan điều, hẳn cần gì phải lừa gạt giam nàng lại, trực tiếp giết nàng không phải tốt hơn sao. Há chỉ phải hứa hẹn "ở bên nàng".

Trữ Nhục Sơ này được xem là một ngự yêu sư vừa có tình vừa có nghĩa.

Kỷ Vân Hòa lý giải rõ chuyện này, biểu tình liền nghiêm túc hẳn, đem theo vài phần trầm trọng đi tìm phụ yêu trong đầm.

Phụ yêu vẫn ở trên mặt đầm nhưng không ngồi xồm như lần trước, mà là đang nhảy múa trên mặt nước.

Truyền rằng, phượng vũ cửu thiên, bách điều lai triều, loan điều mặc dù không phải là phượng hoàng nhưng đáng về nhảy múa lại tuyệt vời nhất thế gian.

Phụ yêu ở trên mặt nước, giống như nhảy trên mặt gương, hoa sen khô héo bên cạnh như đang cùng nàng ta nhảy múa, lúc mở lúc khép, hoặc nhanh hoặc chậm, toàn thân nàng ta giống như vây quanh những sợi khí đen. Ánh mắt Kỷ Vân Hòa khẽ động, giống như nhìn thấy bức họa trước đây.

Nữ tử trong bức họa, tầm tầm mịch mịch (tìm kiếm), bồi hồi chờ đợi, nhưng vĩnh viễn không đợi được một người từng hứa hẹn kia.

Kỷ Vân Hòa nhìn nàng ta khiêu vũ, nhất thời ngẩn người, cho đến khi phụ yêu xoay người, quay đầu, vừa chớp mắt đã nhìn sang hướng nàng, nàng ta dừng bước, những con sóng nhỏ trong đầm dưới chân trở nên tĩnh lặng.

"Ngươi là ai?"

Lại là câu hỏi này, phụ yêu này, quả nhiên đầu óc không rõ ràng lắm, chuyện gì cũng không nhớ rõ.

"Nàng không nhớ ta ư?" Kỳ Vân Hòa nói "Ta là Trữ Nhược Sơ."

Phụ yêu toàn thân dờ ra, dưới chân không nhện được khe khẽ lùi một bước. Mặt nước lần nữa bị khuấy đảo, dường như khuấy đảo cả ánh mắt của chính mình.

Nàng ta nhìn Kỳ Vân Hòa, chau mày, như muốn nhìn xuyên qua nàng. Nhưng nàng ta soi xét như thế nào, đến cuối cùng vẫn là run môi hỏi: "Vì sao đến bây giờ chàng mới đến tìm ta?"

Không hề có một chút chất vấn, nghi ngờ cũng không hề tra xét kĩ càng, phụ yêu liền hoàn toàn tin tưởng nàng.

Kỳ Vân Hòa cảm thấy, cho dù nàng không quán ngực, không vấn tóc, không áp trăm thanh âm đến tìm nàng ta thì nàng ta vẫn như cũ tin nàng là Trữ Nhược Sơ.

Nàng không tìm ra nguyên nhân vì sao lại như vậy.

Hoặc giả ngay từ lúc thành hình, nàng ta đã là một phụ yêu tâm tri không toàn vẹn. Cũng có thể là nàng ta đã chờ đợi quá lâu, hồ đồ rồi. Hoặc là... đợi Trữ Nhược Sơ là một nhiệm vụ mà nàng cần phải hoàn thành.

Giống như nàng và Trường Ý phải ra ngoài, nàng ta cũng vậy. Nàng ta vì thù niệm của thanh vũ loan điều mà sinh ra, cần phải hóa giải thù niệm này mới có thể giải thoát. Cho nên dù là ai, nàng ta cũng cho rằng đó là Trữ Nhược Sơ.

Ngoài những lý do này, nàng không nghĩ ra còn có lý do nào khác.

Phụ yêu từng bước từng bước tiến đến bên Kỳ Vân Hòa. Nàng không nghĩ ra nếu là Trữ Nhược Sơ thật thì sẽ phải nói gì lúc này. Cho nên nàng im lặng không nói gì, chỉ là chăm chú nhìn phụ yêu, cũng từng bước tiến gần đến đầm nước.

Hai người tiến gần nhau, phụ yêu không thể ra khỏi đầm nước, nàng cũng không bước vào trong.

Nàng ta lặng lẽ nhìn nàng, trong tròng mắt đỏ kia ngập tràn hình bóng của nàng.

Trong lúc yên tĩnh như thế này, nàng mới cảm nhận được, hóa ra thứ tình cảm hư vô, xa tít mù khơi kia, thực sự có thể khoan ra từ trong đôi mắt.

"Chàng nói rằng chàng sẽ ở bên cạnh ta." Đôi mắt của phụ yêu bắt đầu uồn ướt "Ta đã đợi chàng rất lâu."

Trong lòng Kỳ Vân Hòa nghĩ, nàng ta thật sự là một phụ yêu mít ướt.

Thanh vũ loan điều được người đời xem là một đại yêu quái, nàng ta chắc chắn sẽ không mít ướt như vậy, cho nên cảm xúc bị vứt bỏ ra đương nhiên là nội tâm nàng ta có những xúc cảm này. Thật là sự mỏng manh hiểm có nha!

"Xin lỗi." Nhìn thấy cảm xúc đều bị tiếng khóc hu hu của nữ tử này chiếm lấn, nàng không nhện được nói ra hai chữ này.

Nàng nghĩ, nếu như là Trữ Nhược Sơ, đại khái hẳn cũng sẽ nói câu này.

Hai chữ này dường như đã chạm đến một cơ quan nào đó.

Phụ yêu vươn tay ra, hai tay ôm lấy Kỳ Vân Hòa. Thân thể của phụ yêu không có độ ấm, lạnh lẽo hết như đầm nước. Nhưng lời nói của nàng ta lại ngập tràn ấm áp.

"Nhưng ta biết, chàng nhất định sẽ đến."

Nàng ta ôm lấy Kỳ Vân Hòa, thanh âm có tiếng khóc nức nhưng nghe ra nội tâm vô cùng vui vẻ.

Kỳ Vân Hòa đột nhiên nghĩ ra thêm một nguyên nhân, phụ yêu này lại có thể dễ dàng tin nàng là Trữ Nhược Sơ là vì... hoặc là có thể nói chính thanh vũ loan điều, ngay từ lúc bắt đầu, trong mắt nàng ta đã cho rằng, cho dù là bao lâu, dù là năm nào giờ nào thì Trữ Nhược Sơ nhất định vẫn sẽ đến, thế nên nàng ta nhất định phải đợi hắn.

Cho nên ở trong thập phương trần có người bước vào, nàng ta đều tin rằng người đó là Trữ Nhược Sơ. Tin rằng hắn sẽ thực hiện lời hứa, hẳn nhất định sẽ đến cho dù là ở hình thái nào.

Trong thập phương trần này, có lẽ trong lúc chờ đợi, nhẫn nại trăm năm cô tịch, hoặc là sinh hận hoặc là sinh oán, hoặc là có cả hận lẫn oán đều mãnh liệt đến đáng sợ. Nhưng những cảm xúc này, cuối cùng lại vì một câu nói mà hóa giải tất cả...

"Ta cuối cùng... cũng đợi được chàng rồi."

Tim Kỳ Vân Hòa đột ngột đập nhanh.

Toàn thân phụ yêu khí đen bùng lên, cuối cùng cả oán lẫn hận trăm năm đều đã được giải. Sự trông mong, đợi chờ mong manh cùng với tịch mịch trăm

năm..

Khí đen bay lượn, tựa như phượng hoàng đen. Long vũ phát phơ, bước nhảy động lòng người, phiêu phiêu niểu niểu bay lên trời.

Trong lúc khí đen bay lên, dường như có tiếng ngâm từ xa xa tùy ý truyền đến, giọng hát khàn khàn hòa cùng bước nhảy với khí đen, không nhanh không chậm, du dương mà đến, chậm rãi tan đi.

Điều múa và khúc ca tuyệt mỹ kết hợp cùng nhau, tựa như tuyệt tác dưới ngòi bút của thần tiên, do trời cao tạo thành. Đây là tác phẩm tuyệt vời nhất mà Kỳ Vân Hòa từng thưởng thức qua.

Giọng ca đã dừng, bước nhảy tiêu tan, trong không trung chỉ còn tiếng khóc xa xa của thanh vũ loan điều, dần dần...tất cả được biến mất vô hình.

Kỳ Vân Hòa nhìn khoảng trời đất màu vàng vô tận, dường như nhìn rất lâu vẫn chưa hồi hồn, cho đến khi bên tai nghe tiếng nước ầm ầm trầm thấp vang lên, nàng mới giật mình thanh tỉnh.

Vừa xoay đầu, đầm đầy nước sau khi phụ yêu biến mất giống như bị rút cạn nước, ầm ầm ù ù từ từ chìm xuống.

Nàng vẫn chưa biết rõ được tình hình, điều này biết duy nhất chính là mất trận ở đây, bọn họ cần phải ở đây ra ngoài, nhưng hiện tại mất trận biến hóa. Mặc dù nàng không biết đây là biến hóa gì nhưng nếu như hiện tại không rời khỏi, e rằng sau này có thể là sẽ không ra khỏi được nữa.

Nàng chạy đi thật nhanh, không phải là chạy vào đầm nước mà là chạy về hướng của Trường Ý.

Nàng không muốn trở thành Trữ Nhược Sor, khiến cho người khác vừa chờ đợi liền phải đợi cả trăm năm.

Nàng đã từng hứa qua, như vậy thì nhất định phải thực hiện.

Nhưng không để nàng chạy xa, ở đầu nguồn suối, một con cá đuôi to bơi nhanh đến hết như một mũi tên.

So với đôi chân của nàng, tốc độ của y không biết nhanh hơn biết bao nhiêu.

Kỳ Vân Hòa nhìn thấy như thế lập tức nổi giận: "Người lại có thể tự bơi hả! Vậy mà trước đây còn bắt ta phải cống đi cống về!"

Trường Ý vừa bị mắng, oan ức nói: "Nhưng trước đây không phải ở bên dòng suối."

"Bỏ đi. Bây giờ không có thời gian tính đến chuyện này." Nàng đến bên Trường Ý, hai người đứng đó nhìn nước suối đang chảy vào trong đầm. Tay nàng chỉ về hướng đầm nước nói: "Chúng ta thương lượng một chút."

"Thương lượng chuyện gì?"

"Người xem, trước đây đầm đầy nước, hiện tại nước trong đầm đều do nước suối chảy vào, nước trong đầm đã rút đi, cho nên nước suối mới có thể chảy vào được. Trong thập phương trận này vốn dĩ cái gì cũng không có, theo lý mà nói thì cũng sẽ không có nước. Mà theo ngũ hành, thủy chủ sinh (nước chủ yếu tạo ra sự sống), bây giờ nước rút đi nhanh như vậy, theo ta giải thích, có lẽ là con đường sống đang dần dần bị chặt đứt rồi. Thập phương trận này, rất nhanh liền biến thành tử trận. Nếu như muốn đi ra, chỉ có thể nhảy xuống thôi."

Trường Ý chau mày: "Vậy thì nhảy thôi."

"Nhưng đây là phán đoán của ta, ta có thể đoán sai. Nếu như nhảy xuống, chúng ta có thể bị nhốt lại. Dưới kia là cái gì, chúng ta có thể xảy ra chuyện gì, ta đều không biết."

Trường Ý ngoảnh đầu nhìn nàng "Hai lựa chọn này đều không chắc chắn, nàng muốn cùng ta thương lượng chuyện gì?"

Nàng nghiêm túc nhìn y hỏi: "Người biết chơi tù xì không?"

Trường Ý: "..."

Y trầm mặc một lúc, sau đó thành thật hỏi: "Đó là gì vậy?"

Y nghĩ, trong lúc này nàng đề ra chuyện này, chắc hẳn nó là một pháp thuật hoặc pháp khí nào đó rồi.

"Nào." Kỳ Vân Hòa vươn tay ra.

Y bắt chước nàng vươn tay.

Nàng nói: "Cái này là búa, này là kéo, này là bao." Nàng vừa nói, tay vừa làm động tác minh họa.

Y vô cùng nghiêm túc nhớ lấy.

Nàng nhìn y, tiếp tục giải thích: "Ta đếm một hai ba, người tùy tiện ra một cái. Một, hai, ba!"

Nàng ra bao, y mặc dù có chút mơ hồ nhưng vẫn thành thành thật thật ra búa.

Nàng vươn tay bao lấy nắm tay của y nói: "Ta ra bao có thể bao lấy búa của ngươi, cho nên ta thắng."

Trường Ý có chút khó hiểu.

Tiếng nước vẫn âm ỉ ù ù rút xuống, y chăm chăm nhìn nàng hỏi: "Cho nên?"

"Trong lòng ta vừa quyết định, nếu như ta thắng, chúng ta sẽ nhảy xuống. Nếu như ngươi thắng, chúng ta sẽ ở lại." Nàng bao lấy nắm tay của y, nhếch môi cười "Vậy nên, chúng ta nhảy thôi."

Trường Ý lần nữa khó hiểu, người cá vốn dĩ lãnh đạm, bị ngược đãi đáng sợ như vậy nhưng vẫn không làm suy yếu "đại hải chi hồn" (hồn của biển lớn) vậy mà giờ đây trên mặt vẽ một dấu chấm hỏi to.

"Tùy tiện như vậy ư?"

Quá sai trái rồi... Liên quan đến sinh tử mà...

"Lúc không thể lựa chọn, thì tùy theo ý trời thôi."

Kỷ Vân Hòa nói xong, không thèm đề cho Trường Ý có cơ hội cự tuyệt, nàng cúi đầu nhìn y cười, thả cơ thể rơi xuống vực đen, lòng bàn tay nắm lấy nắm tay của y chuyển thành nắm bàn tay y, nắm chặt không buông.

Tay của loài người ấm hơn tay y nhiều. Dường như độ ấm truyền từ bàn tay truyền vào tim y, thậm chí đuôi cá cùng vậy cá cũng cảm thấy ấm áp.

Tóc bạc bay loạn, mái tóc tựa tơ lụa của y dường như vẫn còn lưu giữ độ ấm trên môi nàng.

Trường Ý ngây ngốc nhìn đôi mắt cong cong đang cười của nàng, mặc nàng kéo đi, nhảy xuống vực sâu.

Y không kháng cự, cũng không cự tuyệt.

Y cảm thấy ngư yêu sư đang cười mà nhảy vào hố đen này so với y càng giống lời mà loài người bọn họ thường gọi là...

Yêu nghiệt.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngư Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Lựa Chọn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chìm vào trong bóng tối, kim quang của bầu trời càng lúc càng xa.

Lúc Kỷ Vân Hòa hoàn toàn chìm trong đó, trong lòng nàng vẫn không có một chút sợ hãi nào.

Chỉ là so với lúc ngồi trên mặt đất chờ đợi kết quả, nàng càng hi vọng nhiều hơn. Nàng biết bản thân phải làm gì mặc dù đó là một cuộc đấu tranh để chọn lựa, mặc dù rất có thể sẽ sai lầm.

Kỷ Vân Hòa nắm chặt thật chặt tay Trường Ý, trong bóng tối, âm thanh nước trong đầm rút xuống truyền đến càng lúc càng to, đột nhiên, đầm nước lạnh băng nhấn chìm nàng.

Bọn họ cuối cùng cũng chìm xuống trong lòng đầm nước.

Trường Ý từng nói đầm này rất sâu, quả nhiên không sai.

Nàng bịt chặt miệng mũi, nín thở, nương theo sức nước rút mà bơi xuống.

Ngay lúc này, nàng cảm nhận được tay bị ai đó dùng sức nhanh chóng kéo một cái. Sau đó nàng rơi vào một vòng ôm, chiếc ôm ấm áp hơn so với đầm nước lạnh băng này.

Trường Ý ôm lấy nàng.

Nước chính là vương quốc của y.

Y dùng một tay ôm nàng, tay còn lại vuốt nhẹ lên mặt nàng.

Kỷ Vân Hòa đột nhiên cảm thấy áp lực nước nhất thời giảm đi, đến cả sức nước áp bên tai cũng biến mất. Nàng kinh ngạc, chăm chăm hé miệng, nhất thời phát hiện ra nước không chui vào trong: “Trường Ý.” Nàng gọi tên y.

“Ừm.”

Nàng nghe thấy giọng y trả lời.

“Thật không ngờ người cá các người còn có pháp thuật lợi hại như thế này nha.” Kỷ Vân Hòa nói “Nhưng pháp thuật này với các người hình như không có ích gì nhỉ?”

“Ừ, lần đầu sử dụng.”

“Trường Ý, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, ta lấy đi bao nhiêu lần đầu tiên của người, người có tí mĩ đếm qua không?”

Rời khỏi mảnh đất giam giữ kia, mặc dù vẫn còn ở trong bóng tối nhưng tâm tình của nàng đã thoải mái hơn nhiều, nàng nảy ra vài ý vui đùa. Mà sau khi nàng hỏi như vậy, Trường Ý cư nhiên tưởng thật, trầm mặc rất lâu.

Nghĩ đến cái tính tình của y, nàng cười hỏi: “Người thật sự là đang đếm há?”

“Vẫn chưa đếm xong..”

Nàng thực sự bị y làm cho vui vẻ, nằm trong vòng ôm của y lắc đầu cười rất lâu, cuối cùng nói: “Người thật sự là một cá đuôi to vừa thành thật vừa nghiêm cẩn a.”

“Thành thật và nghiêm cẩn đều nên có mà.”

“Phải, chỉ là thật không ngờ kẻ thành thật nghiêm cẩn như người, trong lúc phụ yêu biến mất, người lại hát tặng nàng ta.”

Trường Ý lần này thừa nhận, không hề lên tiếng.

“Lời người hát có nghĩa gì vậy?”

Nàng tùy tiện hỏi một câu, y lại thành thật đáp: “Là nhạc của người cá, ca ngợi tự do.”

Nghe xong lời này, ý cười trên mặt nàng thu lại một ít, nàng nhìn về khoảng đen vô tận ở trước mặt: “Vậy thì nên hát một chút, Trường Ý, chúng ta cũng sẽ thu được tự do rồi.”

Kì thật lúc rơi vào trong nước, nàng liền cảm nhận được, trong nước có chứa sinh cơ, càng chìm sâu càng cảm nhận rõ sinh khí ở bên ngoài, Trường Ý có thể dùng pháp thuật để giữ lấy hô hấp cho nàng, nàng cũng có thể cảm nhận được song mạch trước đây đã biến mất của mình.

Tiếp tục chìm xuống, sẽ thoát ra khỏi thập phương trận, đến lúc đó, nàng có giải được trong người, rời khỏi ngư yêu cốc, trong khoảng trời đất mênh mông, cũng không cần phải chịu sự trói buộc nữa.

Trùng với cách nghĩ của Kỷ Vân Hòa, ở giữa bóng tối bên dưới kia, thoát ần thoát hiện một đạo ánh sáng. Ánh sáng chiếu vào trong mắt nàng và y, cũng chiếu vào người y khiến vẩy toàn thân y phát sáng.

Trong bóng tối, vẩy cá lấp lánh phát ra ánh sáng tựa như những ngôi sao rực rỡ, sóng nước vỗ đến, những đốm sáng chậm rãi tan đi. Nàng có cảm giác rằng bọn họ dường như đang ở trong ngân hà ngoài tầm với tới kia.

“Trường Ý, đợi rời khỏi ngư yêu cốc, ta sẽ đưa người đến biển lớn.” Nàng nói “Đợi người về nhà rồi, ta sẽ ngao du thiên hạ, trong lúc ta gần chết, ta sẽ chuyển đến sống bên bờ biển, nếu như có duyên gặp lại, người cũng giống như hôm nay hát tặng ta một bài nhé.”

Trường Ý kì thực không hiểu, vì sao ngay lúc này nàng lại nói như vậy, rõ ràng sau khi ra ngoài, trời cao biển rộng, nàng hình như luôn cảm thấy bản thân sẽ phải đối diện với cái chết.

Nhưng y không nhiều lời, chỉ hỏi: “Hát cái gì?”

“Ca ngợi tự do” Nàng nói “Tự do chân chính, cũng có thể chỉ có ngày đó mới có thể thấy được.”

“Được. Đến lúc đó, nàng tìm ta.”

Không hẹn thời gian, không hẹn địa điểm, Trường Ý đã đáp ứng, Kỷ Vân Hòa biết rằng người cá này nhất định sẽ giữ lời hứa.

Nàng khẽ cười, nhìn về điểm cuối của bóng tối.

Ánh sáng đẩy lùi bóng tối bên cạnh.

Người cá đem ngư yêu sư thoát khỏi mặt nước lạnh băng kia, một bước nhảy vọt ra ngoài. Ánh sáng chiếu rọi, nắng xuân tháng ba ảm áp sưởi ấm toàn thân.

Vừa bước ra từ trong nước, cả người nàng có chút vô lực, nàng nằm trên mặt đất, không ngừng hít thở. Trường Ý bên cạnh này cũng hô hấp dồn dập.

Nàng thở chậm lại, ngẩng đầu, nhìn y, trên mặt xuất hiện nét cười, nhưng nụ cười này có chút gượng gạo.

Không vì chuyện gì khác, chỉ là trong lúc bọn họ thoát ra từ trong nước, xung quanh vây lại thành một đoàn ngư yêu sư.

Biểu tình trên mặt nàng nhất thời trở nên nghiêm túc, trong tim truyền đến sự tuyệt vọng cực lớn, huyết sắc trên mặt nàng trở nên tái đi.

Nơi này, nàng vô cùng quen thuộc.

Là nơi ở của cốc chủ ngư yêu cốc, hậu viện Lệ Phong đường, tuy rằng hậu viện này hiện tại bị phá hoại không ít, lầu các đổ nát, đá vụn rơi đầy trên mặt đất, nhưng nàng đã sống ở đây nhiều năm, tuyệt đối không nhận nhầm. Nàng quay đầu nhìn, mặt nước mà vừa rồi Trường Ý ôm nàng nhảy vọt ra ngoài, cư nhiên lại là hồ sau của Lệ Phong đường.

Hóa ra...hồ nước này, lại là mắt trận của thập phương trận.

Trong lòng nàng chỉ cảm thấy hoang đường.

Nàng ngẩn ngơ, lại không tính ra, từ thập phương trận ra ngoài, lại rơi xuống hậu viện này.

“Hộ pháp?”

Trong đoàn ngư yêu sư có người nhận ra nàng, sau đó lại có người hô to “Nàng ta vì sao lại ở cùng người cá kia?”

Có người đang nói khẽ: “Chúng ta tìm cả một ngày, đảo ngược cả trời đất cũng tìm không ra, hóa ra là người đem người cá đi mất, hộ pháp đang muốn làm gì vậy?”

“Trước đây, mọi người trong cốc đang cùng thanh vũ loạn điều khổ đấu, cũng không thấy nàng ta...”

Kỷ Vân Hòa bất động nhưng trong lòng đang suy nghĩ vô vàn thứ.

Xem ra lúc này, thanh vũ loạn điều đã rời khỏi, có lẽ đã qua một khoảng thời gian rồi, mà tình hình của Tuyết Tam Nguyệt vẫn chưa rõ, không thể nghe ngóng được gì.

Sau khi thanh vũ loạn điều rời đi, ngư yêu sư trong cốc phát hiện ra người cá bị giam trong lồng đã biến mất liền chạy ra ngoài tìm. Bởi vì nhiệm vụ này do Thuận Đức công chúa giao xuống, nếu để mất người cá, mọi người trong cốc nhất định sẽ không có kết cục tốt gì.

Nhưng hiện tại, nàng là đại hộ pháp của ngư yêu cốc, lại cùng người cá cùng vọt ra từ hồ sau của Lệ Phong đường.

Muốn phá cục diện này, chỉ có hai phương pháp.

Một là, đánh trọng thương Trường Ý, đem y nhốt lại, để mọi người hiểu rõ, bản thân vì bắt người cá mà không cẩn thận rơi vào thập phương trận, vô cùng gian nan, cuối cùng cũng bắt được y đem ra ngoài.

Hai là, giết ra một con đường máu.

Đối với Kỷ Vân Hòa mà nói, con đường thứ nhất tương đối dễ đi. Nếu như đây là ngày đầu hai người quen biết, nàng nhất định sẽ chọn con đường này.

Nhưng nàng từng nghe y nói chuyện, nghe y hát, được y cứu mạng...

Nếu chỉ còn con đường này, nàng đành bước trên đường này vậy.

Nàng hít sâu một hơi, đứng thẳng người dậy, nước trên người nàng nhỏ xuống đá vụn trên đường đi.

Nàng luôn không nghĩ sẽ làm thế này. Nhưng kẻ nắm trong tay vận mệnh của nàng, giống như sẽ mãi không buông tha cho nàng.

Nàng cảm kích, trong chớp mắt, đuôi cá cực to của người cá vừa động, chiếc đuôi quét qua hồ nước. Nước trong hồ bay ra ngoài, bị đuôi cá y vừa vẩy, giọt nước tức thời hóa thành片片 băng nhon, hướng đến ngư yêu sư xung quanh mà giết đến.

Trường Ý không nói một lời...nhưng lại động thủ trước.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đề Tuyển Mộc Ngẫu (điều khiển rối gỗ)

Người cá đột nhiên động thủ, bọn ngự yêu sư hoảng hốt không kịp phòng thủ, bọn họ trước đó đã cùng loạn điều tranh đấu, cơ thể đã bị thương, mà hiện tại cũng không còn sức lực để phản kháng. Cả đám người hoảng loạn chạy trốn, trong lòng Kỳ Vân Hòa nghĩ chỉ có thể chọn lối thoát bằng con đường máu thôi, nói không chừng thực sự có bảy phần thành công!

Nàng nắm chặt kiếm, nhưng ngay lúc này, từ đằng sau mọi người đột nhiên xuất hiện một đạo bạch quang giết đến, nàng không nhìn thấy người đến, đôi mắt cố gắng đuổi theo hướng đạo bạch quang kia.

Yêu phó của cốc chủ Khanh Thư, nàng ta vừa cùng thanh vũ loạn điều tương đấu bị thương, trên trán có vết sẹo máu, nhưng vết thương này không hề ảnh hưởng đến sát khí nồng đậm của nàng ta.

Tim của Kỳ Vân Hòa dường như đang treo lơ lửng, nàng không phải lo lắng cho Trường Ý không đánh lại Khanh Thư, nàng chỉ là đang nghĩ... nếu như Khanh Thư cư nhiên đã đến, vậy thì Lâm Thương Lan...

Ánh mắt của nàng không tự chủ nhìn về phía chính diện của Lê Phong đường, trong lúc lơ đãng, Lâm Thương Lan đang ngồi trên xe lăn bước ra. Nàng còn chưa kịp nhìn rõ, đạo bạch quang vừa lóe lên, trên trán truyền đến sự đau đớn cùng cực vì bị kim châm!

Nhất thời, nàng cả thấy vô cùng khó chịu, xương sọ giống như bị ai đó từ tứ phương tám hướng gỗ nát thành từng mảnh vụn.

Sự đau đớn dường như đoạt đi toàn bộ sức lực toàn thân, khiến nàng không còn cách nào chống đỡ cơ thể, kiếm trong tay rơi xuống, nàng ngã nhào xuống đất.

Trong lúc trời đất xoay vòng, nàng chỉ nhìn thấy trùy băng trên trời và trường kiếm va vào nhau, phát ra âm thanh “bang bang”.

Sau đó, dường như cả thế giới rơi vào sự im lặng chết chóc.

Nàng không biết bản thân đã rơi vào trong bóng tối bao lâu, giống như cả vạn năm dài đằng đằng lại giống như thời gian một con gió thổi qua, đến lúc nàng cảm nhận được sự tồn tại của tứ chi, là vì có người châm một châm vào đầu ngón tay nàng.

Năm giác quan trong giây lát được tìm về.

Kỳ Vân Hòa mở mắt, cả người mềm oặt không có cách nào cử động, nhưng đôi mắt lại chuyển động đánh giá xung quanh.

Nàng quay về rồi.

Quay về căn phòng vô cùng quen thuộc, đây là căn phòng nàng ở trong ngự yêu cốc, tiểu viện của nàng, nhà giam của nàng.

Tuy nhiên, căn phòng này trước đây vừa trải qua một trận đại loạn nên bây giờ có chút hư hỏng, nhưng lồng giam vẫn y nguyên, vô cùng kiên cố.

Lúc này, trong phòng nàng vẫn còn có một kẻ khác, hồ yêu Khanh Thư lặng lẽ ngồi bên giường nàng, dùng ngón châm, châm vào tất cả đầu ngón tay của nàng, những ngón tay giống như đã chết đi, lần nữa cử động trở lại.

Nàng muốn ngồi dậy nhưng chỉ cần dùng sức, trên trán lại truyền đến cơn đau, sau đó truyền ra toàn thân, nàng cảm thấy mỗi đoạn gân cốt đều đau đến run rẩy.

“Ấn hôn châm chưa giải, tùy ý động loạn, ngươi biết hậu quả không?” Khanh Thư đạm mạc nói.

Ấn hôn châm, là thủ pháp của Lâm Thương Lan, một châm định hôn người, có thể khiến cho năm giác quan biến mất, cả người trở thành xác chết.

Khanh Thư vừa dùng ngón châm từng chút từng chút một châm lên các huyệt vị trên người nàng, vừa nói: “Cốc chủ vẫn không muốn giết ngươi.”

Kỷ Vân Hòa nghe xong, chỉ muốn cười lạnh.

Đúng vậy, ngự yêu cốc này, giam giữ tự do của con người, khiến cho người ta đến quyền lợi chọn lựa cái chết cũng không có.

Nàng chống người, mở miệng hỏi: “Người cá đâu?” Chỉ là vừa nói xong ba chữ này, toàn thân khí lực đều tiêu biến.

Khanh Thư trừng mắt nhìn nàng: “Phải làm lại từ đầu rồi.”

Cho dù là thương thế trên người y rất nhanh khỏi nhưng cuối cùng vẫn là đang bị thương, chưa thể một mình chống trả... nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng phải, mặc dù nàng và Trường Ý quen biết chưa lâu, nhưng với tính tình của y, nếu như đã xem ai là bạn bè, nhất định sẽ không bỏ rơi bạn mình mà trốn đi.

Trong lúc nàng hôn mê, có thể đã trở thành cơ hội cho Trường Ý rời đi, nhưng y không đi...

Vừa nghĩ như thế, nàng nhắm mắt.

Sau này, bọn họ còn có thể nghĩ ra cách gì để rời khỏi đây...

“Thuốc ngươi lấy trộm trong phòng cốc chủ, ta đã lấy đi rồi.” Khanh Thư tiếp tục lãnh đạm nói.

Kỷ Vân Hòa nghe xong lời này liền kinh ngạc, chẳng qua là rất nhanh nàng liền bình tĩnh trở lại. Lúc nàng rời khỏi thập phương trận, rơi xuống hậu viện của Lệ Phong đường, nàng liền nghĩ đến kết cục này, mọi hành động trước khi nàng rơi vào thập phương trận, Lâm Thương Lan không thể nào không biết được.

“Các ngươi muốn làm gì?” Kỷ Vân Hòa không trốn tránh nhìn thẳng Khanh Thư.

Nàng làm ra chuyện này, đã quyết tâm làm thì đã chuẩn bị sẵn việc chịu trách nhiệm với hậu quả tệ nhất, hoặc sống hoặc chết, sự trừng phạt đáng sợ thế nào, nàng đều biết cả.

Khanh Thư nghe xong chỉ cười lạnh mĩa mai nàng: “Chỉ là một số thuốc trị thương hàn như là thuốc giữ ấm, nếu ngươi cần thì cứ lấy, cốc chủ khoan dung, sẽ không vì chuyện này mà trừng phạt ngươi.” Khanh Thư châm kim xuống, cả gương mặt và ánh mắt của nàng ta đều có chút khinh thường “Ta giúp ngươi lấy ra, đặt ở trên bàn ngươi.”

Thuốc giữ ấm...

Lâm Thương Lan sớm biết ý nghĩ trong lòng nàng, cho nên trong phòng giấu loại thuốc này, chờ đợi một ngày nàng tự nhảy vào cái bẫy này.

Lão giảm vào tự do và tôn nghiêm của nàng mà nói, ta khoan dung, sẽ không vì chuyện này mà trừng phạt ngươi.

Cũng giống như kẻ bề trên nói với nàng rằng, ngươi xem đi, con kiến hôi đáng thương nhà ngươi, nỗ lực vô ích, lấy tay của bộ ngựa làm xe (ý chỉ là không biết tự lượng sức).

Kỷ Vân Hoa thu tay về, ngón tay chậm rãi nắm chặt thành quyền.

Khanh Thư không thèm để ý đến thần sắc của nàng, chỉ lãnh đạm rút lấy cây kim từ trên trán nàng ra. Cả cơ thể của Kỷ Vân Hòa lập tức nhẹ nhõm, từ chỉ lần nữa quay về sự kiểm soát của chính mình.

Bọn họ đều là như vậy, một châm có thể định hôn nàng, khiến nàng không thể cử động, một tay vươn ra liền có thể rút bỏ cây châm này ra. Đường như không một thời khắc nào mà họ không nói với nàng rằng nàng chỉ là con rối trong tay họ, họ muốn nàng sống nàng phải sống, muốn nàng chết nàng phải chết.

Muốn điều khiển nàng, chỉ đơn giản như vậy.

“Kỷ Vân Hòa, trong lòng ngươi nghĩ gì, chủ nhân không quan tâm, nhưng những gì ngươi nghĩ chỉ có thể để trong lòng, trong đầu ngươi. Còn nếu ngươi muốn thực hiện, chỉ có thể là những chuyện do chủ nhân muốn ngươi thực hiện mà thôi.”

Kỷ Vân Hòa cười lạnh một tiếng.

“Lần này, ngươi muốn trực tiếp động thủ với ngự yêu sư trong cốc, chủ nhân đã không chế ngươi rồi.” Kim trong tay Khanh Thụ sáng lóa, châm vào người nàng “Chủ nhân vẫn giữ cho ngươi vị trí hộ pháp, ngươi nên đi cảm ơn đại ân của người đi.”

Dường như cả căn phòng đều phủ đầy những sợi dây vô hình, càng ngày càng vây chặt nàng, lần nữa không chế nàng. Kỷ Vân Hòa nhắm mắt, nàng không muốn nhìn thấy đáng về này của chính mình.

Nàng tưởng rằng chỉ cần thoát khỏi thập phương trận thì sẽ có được tự do rồi, nhưng nàng không thể ngờ rằng, ở trong thập phương trận, nàng mới thật sự có được tự do ngắn ngủi.

“Khanh Thụ đại nhân.”

Bên ngoài truyền đến một tiếng gọi khe khẽ.

Khanh Thụ thu lại túi ngân châm, chậm rãi đáp lại: “Vào đi.”

Ngự yêu sư ở bên ngoài đẩy cửa tiến vào, đi đến bên Khanh Thụ, nói vài câu bên tai nàng ta, mắt nàng ta vừa lóe lên, ngoảnh đầu nhìn Kỷ Vân Hòa đang nằm trên giường.

“Kỷ Vân Hòa, chủ nhân truyền ngươi lập tức đến Lệ Phong đường.”

Kỷ Vân Hòa xoay người, lưng đối mặt với Khanh Thụ và ngự yêu sư, nàng vẫn không mở mắt nói: “Thuộc hạ bị thương trong người, khó lòng tuân lệnh.”

Dù sao thì lão già Lâm Thương Lam vẫn muốn nàng phải sống, lão tạm thời không giết nàng, thậm chí vẫn giữ vị trí hộ pháp cho nàng. Hiện tại nàng không lên mặt thì còn đợi đến lúc nào lên mặt đây. Trước mặt bị họ tính kế cũng tính kế rồi, trào phúng cũng đã trào phúng rồi, chẳng lẽ bây giờ muốn nằm cũng không được nằm hay sao?

Khanh Thụ nói: “Người cá mở miệng nói chuyện rồi.”

Kỷ Vân Hòa mở to mắt.

Nàng ta tiếp tục nói: “Hắn ta hỏi, ‘Tại sao các ngươi lại làm như thế với nàng?’ ”

Không cần nghi vấn, “nàng” trong miệng người cá là chỉ Kỷ Vân Hòa.

Kỷ Vân Hòa đang nằm trên giường, cả người khó chịu như đang lăn trên bàn đing.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Điện Tiền Kịch Biện (Trước điện bàn luận)

Thuận Đức công chúa có ba mong muốn, một là từ trong miệng người cá thốt ra tiếng người, hai là muốn y hóa đuôi thành chân, ba là muốn y một là chung tâm không phản nghịch.

Mà giờ, nguyện vọng đầu tiên của Thuận Đức công chúa đã được thực hiện rồi.

Là Kỷ Vân Hòa giúp nàng ta thực hiện. Mặc dù ngay lúc ti thí bắt đầu, nàng quyết định sẽ làm, nhưng trong lòng cũng không nắm chắc việc có thể khiến người cá nói chuyện trước Lâm Hạo Thanh. Nhưng...

Nhưng không phải là bằng phương thức hiện tại.

Kỷ Vân Hòa đi đến Lệ Phong đường, sau khi thanh vũ loạn điều làm loạn, Lệ Phong đường hồng đi một nửa, trong tương lai sẽ phải tu sửa nhiều. Ánh mặt trời theo lỗ hồng chiếu vào, ánh nắng bị chiếc ghế dày của cốc chủ chặn lại ở bên ngoài một thước. Lâm Thương Lan ngồi ở nơi râm mát, bởi vì dưới ánh sáng mặt trời, ánh mắt của lão càng thêm âm hiểm, hung ác, nếp nhăn trên mặt càng giống những cái rãnh sâu ở đồi núi vậy.

Khanh Thư đứng phía sau lão, trông như đang ẩn nấp sau người lão. Lâm Hạo Thanh đứng ở góc phải đại điện, hẩn đứng dưới ánh mặt trời, liếc mắt một cái liền trông thấy dáng đứng thon dài tựa ngọc, dung mạo trầm tĩnh, dường như vẫn là đại ca ca ôn nhu mà Kỷ Vân Hòa từng quen biết.

Những ngự yêu sư khác đứng ở hai bên đại điện.

Tất cả mọi người đều đang lẳng lặng nhìn nàng từng bước bước đến bên ghế của cốc chủ. Cuối cùng nàng đứng cách Lâm Thương Lan ba thước thì dừng bước: “Cốc chủ vạn phúc.” Nàng quỳ xuống đất hành lễ, hết như ngày thường.

Lâm Thương Lan cười cười, nếp nhăn trên mặt nhiều thêm một chút: “Đứng lên đi. Con hiện tại là công thần của ngự yêu cốc ta.”

“Tạ cốc chủ.” Nàng đứng dậy, như cũ đứng ở trung tâm đại điện.

Lâm Thương Lan tiếp tục nói: “Thanh vũ loạn điều đại náo ngự yêu cốc, đem Tuyết Tam Nguyệt đi, nhiều ngự yêu sư thương vong, hoặc mất tích...khụ khụ” Lão ho hai tiếng, giống như vô cùng đau lòng. “...Triều đình phần nộ, đã lệnh cho đại quốc sư truy bắt Tuyết Tam Nguyệt và thanh vũ loạn điều.”

Kỷ Vân Hòa nghe xong, trên mặt không có bất kì biểu tình gì, nhưng trong lòng lại vì Tuyết Tam Nguyệt mà thờ phào một hơi.

Vẫn còn truy nã, có nghĩa là vẫn chưa bắt được.

Thật may, trong khoảng thời gian ngắn này, Tuyết Tam Nguyệt xem như là được tự do, vẫn còn an toàn.

Một trận hỗn loạn này, nếu như có thể đổi lấy tự do của một người, cũng xem như là có chút đáng giá.

“Triều đình vốn dĩ sẽ trừng phạt ngự yêu cốc ta, nhưng may mà có con...” Lâm Thương Lan chỉ về phía nàng “Con đã hoàn thành được nguyện vọng đầu tiên của Thuận Đức công chúa, công chúa rất vui vẻ, vì thế mà cầu tình hoàng thượng khai ân, không trách chúng ta. Vân Hòa, con lập được đại công rồi.”

Ngự yêu cốc vô năng, để thanh vũ loạn điều trốn thoát là quốc sự, Thuận Đức công chúa muốn người cá nói chuyện là chuyện tư, nay lại vì chuyện tư mà biến quốc sự... Trong lòng Kỷ Vân Hòa cười lạnh, chỉ có thể nói tiểu hoàng đế này vô năng, bị người ta nắm trong tay mà nắn.

Vị tí ti này của hoàng đế, thực quyền đã che cả trời cao rồi.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên mặt nàng một phần cũng không để lộ ra, chỉ cúi đầu nói: “Vân Hòa may mắn.”

“Cốc chủ.” Bên cạnh có một ngự yêu sư bước ra, hành lễ với Lâm Thương Lan nói “Hộ pháp nay đã khiến cho người cá nói chuyện, đây là vinh hạnh của ngự yêu cốc ta, nhưng thuộc hạ có vài điểm nghi hoặc không hiểu, vẫn mong hộ pháp có thể giải đáp.”

Kỷ Vân Hòa khẽ nghiêng đầu, liếc mắt nhìn ngự yêu sư kia, trong lòng đã tỏ - đây là người của Lâm Hạo Thanh, hẩn muốn làm khó nàng a.

Nàng quay đầu lại, tiếp tục cúi đầu, không có bất kì biểu hiện gì.

Lâm Hạo Thanh muốn làm khó nàng, Lâm Thương Lan há sao không biết. Lão ta không cho phép, ai dám làm khó nàng. Lão đã cho phép chính là lão muốn làm khó nàng.

Trong đại điện này, người nàng cần ứng phó không phải là bất kì ai khác, nàng chỉ cần ứng phó mình Lâm Thương Lan mà thôi.

Lão nhìn ngự yêu sư kia, ho khan hai tiếng: “Hỏi đi.”

Nàng khẽ thở dài, lão hồ ly này, quả nhiên là không muốn nhìn thấy người ta sống yên.

“Vâng. Thuộc hạ muốn biết, lúc mình cùng thanh vũ loạn điều đại chiến, không hề nhìn thấy hộ pháp, hộ pháp năng lực cao cường, nhưng lại không cùng chúng ta chống lại cường địch, xin hỏi lúc ấy hộ pháp đang xử lý việc gì? Đây là nghi hoặc đầu tiên.”

“Ngoài ra, mọi người đều biết người cá vô cùng cứng đầu. Hộ pháp và người cá đồng thời biến mất, rốt cuộc là đã đến nơi đâu, trải qua chuyện gì? Vì sao cuối cùng lại xuất hiện ở hậu viện Lệ Phong đường? Đó là nghi hoặc thứ hai. Còn thứ ba, sau khi hộ pháp và người cá xuất hiện, trong lúc hộ pháp bất tỉnh, người cá liệu chết bảo hộ hộ pháp...”

Liều chết bảo hộ...

Con cá ngốc Trường Ý này, có cái gì mà liều chứ...

Trong lòng nàng khẽ động, nhưng cố giấu hết tất cả cảm xúc, không dám bộc lộ ra ngoài, tiếp tục nghe ngự yêu sư kia nói:

“Sau khi bị giam cầm, người cá cũng chỉ nói ra một câu, mà lời nói này lại vô cùng quan tâm đến an nguy của hộ pháp, thuộc hạ muốn biết, rốt cuộc hộ pháp và người cá có quan hệ gì?”

Ngự yêu sư đó ngừng lại một chút, Kỷ Vân Hòa quay đầu, nhìn hẩn: “Hỏi xong rồi?”

Ánh mắt nàng lạnh lùng, khiến người vừa hỏi khẽ run rẩy.

Hắn cố gắng trấn định nói: “Vẫn mong hộ pháp giải đáp.”

“Lời nghi hoặc này, chẳng qua là nghi ngờ ta. Đoạn thời gian này rốt cuộc đã làm gì, ở đâu ư? Chẳng có gì là không thể nói được.”

Kỷ Vân Hòa quét mắt quan sát mọi người “Lúc cùng thanh vũ loạn đấu chiến đấu, ta chưa tham chiến là vì sau khi mèo yêu Ly Thủ phá vỡ thập phương trận, ta nhìn thấy mặt đất nứt ra, liền xuống địa lao tìm người cá. Sợ rằng người cá chạy thoát, nên trước tiên phải đi kiểm tra. Cùng thanh vũ loạn đấu chiến đấu đối với ngự yêu cốc ta mà nói là quan trọng, còn việc bảo đảm người cá không chạy thoát, chẳng lẽ không quan trọng sao? Các vị ở đây cùng thanh vũ loạn đấu chiến đấu, là vì bảo vệ danh tiếng của ngự yêu cốc, còn việc bảo vệ người cá lại là nhiệm vụ của ngự yêu cốc ta.”

“Mà giờ đây, giữ được chân thanh vũ loạn đấu hay không, có thêm ta, khả năng cũng không quá lớn, nhưng giữ lại người cá, chỉ cần mình ta, cũng đủ rồi.”

Lời nói của nàng, hữu lực trầm tĩnh, không nhanh không chậm, lời nói rõ ràng, bọn ngự yêu sư trái phải nhìn nhau, cũng không có ai đứng ra phản bác nàng.

“Lúc ta tìm được người cá, lồng giam giữ y đã trũng xuống dưới, đất đá nứt ra, lúc ta đang nghĩ cách xử trí y, thập phương trận lần nữa khởi động, các vị chắc hẳn có ấn tượng.”

Mọi người đều gật đầu tán thành.

“Ta và người cá biến mất, là vì thập phương trận lần nữa khởi động, kéo bọn ta vào trong.”

Cả điện nhất thời choáng váng.

Ngự yêu sư muốn làm khó nàng lớn tiếng chất vấn: “Thập phương trận đã bị phá, cốc chủ đã dùng sức lực tàn dư của trận pháp để đối phó với thanh vũ loạn đấu, người làm sao lại bị kéo vào trong?”

“Ta không cần phải gạt người, mặt trận của thập phương trận có mười cái, một cái có thể ở dưới mặt đất lồng giam người cá, một cái khác chính là ở hồ cá của hậu viện Lệ Phong đường. Vì thế mà ta cùng người cá đều đột nhiên xuất hiện ở đó. Người nếu không tin, vậy thì người nói đi, ta tại sao lại đem theo một người cá toàn thân phát sáng, muốn tránh tai mắt của mọi người, còn xuất hiện ở hậu viện Lệ Phong đường ư? Ta hà tất phải làm như vậy?”

“Cái này...”

“Lại nói, người cá bảo hộ ta, quan tâm đến an nguy của ta, thì không thể sao?”

Kì thực, Kỷ Vân Hòa đi đến bước này, là không muốn lại có người làm khó nàng, nếu không nàng không tìm được cơ hội để tự đề bạt chính mình “lập công” rồi.

Nàng nhìn ngự yêu sư kia, nói:

“Lúc ta dạy người mới, đã nhiều lần nhắc qua, ngự yêu, không phải là thô bạo đánh đập, mà là thu phục. Ngự yêu là phải dùng tâm để ngự tâm, mà nếu tâm thuận, mới thật sự thuần phục. Các vị đừng quên rằng, Thuận Đức công chúa ngoài việc muốn y nói chuyện, muốn y biến đuôi thành đôi chân, còn muốn lòng y vĩnh viễn không phản nghịch.”

Nàng khinh miệt nhìn bọn ngự yêu sư trong điện, lúc cần dùng kĩ năng chuyên nghiệp để nói chuyện, bọn họ đều á khẩu, không mở miệng nói.

Nàng tiếp tục hỏi: “Người cá này tính khí ngoan cố, chẳng lẽ các vị đều không biết? Nếu như dùng chút thủ đoạn thông thường liền có thể thu phục được y, Thuận Đức công chúa cần gì đưa y đến ngự yêu cốc của chúng ta? Ta chỉ dùng một ít thủ đoạn mềm mỏng, y liền bị ta thu phục, vì sao không thể? Ta vì ngự yêu, trước mặt y ra diễn một vở kịch, vì vậy mà thành kẻ có tội ư?”

Lời này vừa dứt, cả điện đều im lặng.

Chỉ là những lời nàng nói, nửa thật nửa giả, thật thật hư hư, ai cũng không có cách nào để chất vấn được.

Chỉ là bên trong lời nàng nói có một lỗ hổng, chính là nàng đến thư phòng của Lâm Thương Lan lấy thuốc.

Nhưng trước đó Khanh Thư cũng đã thay Lâm Thương Lan nói rồi, đó đều là thuốc giữ ấm, cốc chủ sẽ không vì chút chuyện này mà phạt nàng. Khanh Thư cũng nói, cốc chủ không muốn nàng chết, vẫn muốn giữ vị trí hộ pháp cho nàng.

Vì vậy, nàng ở trước mặt Lâm Thương Lan quang minh chính đại nói dối, lão cũng sẽ không bóc trần nàng.

Lão muốn làm khó nàng, chỉ là muốn đưa con trai bẩm sinh ôn hậu kia nhìn xem, Kỷ Vân Hòa gian xảo này làm sao có thể an nhiên vượt qua màn làm khó này. Lão muốn nói cho con mình biết, thủ đoạn này của hắn, quá mức đơn giản rồi. Lão là mượn nàng để giáo dục con mình, để hắn biết, muốn hại một người, không thể bài bố đơn giản như vậy.

Lão hồ ly này luôn như vậy, xem nàng làm “giáo trình sống” để giảng dạy.

Nàng liếc nhìn Lâm Hạo Thanh một cái, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt hắn trầm nghị, đôi tay bên người nắm chặt thành quyền.

Chuyện đã đến nước này, nàng đối với cảnh tượng này không còn cảm giác gì, đã nhiều năm như vậy, cho dù nàng không muốn nghĩ đến, nàng đều đã làm quen với việc bị người khác thù hận.

Chỉ là, Lâm Thương Lan dưới ánh nhìn trừng trừng của mọi người mà lợi dụng nàng. Mà hôm nay, nàng cũng lợi dụng loại “ánh nhìn trừng trừng này”, đưa ra yêu cầu của chính mình.

“Cốc chủ, trong thập phương trận, thuộc hạ đã nghĩ ra biện pháp, sau khi rời khỏi thập phương trận, có thể thuận phục người cá càng ôn thuận hơn, thỏa mãn nguyện vọng của Thuận Đức công chúa.”

“Ồ?” Lâm Thương Lan chăm chú nhìn nàng “Biện pháp ngươi nghĩ ra là gì?”

“Thuộc hạ cho rằng, người cá này tính tình cường ngạnh, vì vậy nên dùng kế ôn hòa. Đã có sẵn phương hướng rồi, mà nay thuộc hạ đã lấy được sự tín nhiệm của người cá, vẫn mong cốc chủ đồng ý, về sau, trong lúc thuộc hạ giao tiếp cùng người cá, hạ lệnh cho mọi người rời khỏi và ngừng hành vi trừng phạt y.”

Kỷ Vân Hòa nhìn Lâm Thương Lan, trên mặt là thần sắc lạnh băng, dường như tất cả thật sự đều dùng toàn lực ứng phó, muốn thuận phục người cá, muốn giành được vị trí cốc chủ.

Đưa ra yêu cầu này, có thể là lão sẽ suy đoán rất nhiều đối với tâm tư của nàng, lão sẽ cảm thấy, Kỷ Vân Hòa này thật sự muốn thắng trong cuộc tỉ thí giành vị trí cốc chủ rồi. Hoặc là lão nghĩ, Kỷ Vân Hòa này, sau lưng không biết đang tính toán gì, mượn cuộc thi lần này, muốn phản kháng gì đó.

Nhưng lão vĩnh viễn không ngờ đến, nàng chỉ đơn thuần là không muốn người cá ngốc kia lần nữa phải chịu đòn bị đánh thối.

Nàng không muốn y phải chịu dày dọ, càng không muốn lần nữa nhìn thấy bộ dạng suy yếu của y.

Trong lòng nàng luôn cho rằng, người cá như Trường Ý, vốn dĩ phải được trời cao đối đãi ôn nhu nhất.

Mà suy nghĩ đơn thuần này, tuyệt đối sẽ không xuất hiện trong não Lâm Thương Lan rồi.

Ánh mắt của lão cùng nàng giao nhau giữa đại điện trong thời gian ngắn, rất nhanh, lão liền đưa ra quyết định, bởi vì lão hồ ly này luôn cho rằng bản thân có thể tính kế được người trước mặt mình.

Lão ho khan hai tiếng “Đương nhiên rồi, tuy rằng nói con cùng Hạo Thanh đang tỉ thí, nhưng với tấm lòng của ngươi yêu cốc ta vẫn luôn vì hoàng gia mà hành sự, ai có thể thực hiện nguyện vọng của Thuận Đức công chúa, ai có phương thức nào để hoàn thành mong muốn nàu, lão phu đều sẽ ủng hộ.”

Khóe miệng của nàng khẽ nhếch.

Dưới ánh nhìn trừng trừng của mọi người, Lâm Thương Lan buộc phải lựa chọn như thế. Bởi vì triều đình không chế ngự yêu cốc, không thể chỉ vì uy phong của đại quốc sư mà có thể bình viễn được thiên hạ, trong ngự yêu cốc, nhất định là có tai mắt của triều đình, vì vậy nên lão hành sự không thể vô duyên vô cớ được.

Lời nàng nói ở đại điện hôm nay cũng không chỉ đơn giản là nói cho mọi người ở đây nghe, mà vẫn còn đôi tay khác, đôi mắt khác đang nhìn nàng, nhìn cả ngự yêu cốc.

Trong nháy mắt, nàng thật sự cảm thấy rất vui vẻ, sau này, nàng có thể danh chính ngôn thuận mà ngăn cản mọi sự dày dọ Trường Ý.

Mà người khác nhìn nụ cười của nàng nghĩ thế nào, nàng chẳng thêm quan tâm.

“Nhưng mà.” Lâm Thương Lan lần nữa mở miệng “Vân Hòa vừa tỉnh lại, việc dưỡng thương vẫn vô cùng quan trọng, các con đều là con ta, không thể hành hạ thân thể một mảy mảy được.”

Nàng hiểu ý đồ trong lời nói kia của lão, cuối cùng ôm quyền nói vâng.

Lão khoát khoát tay, “Đã vậy, các ngươi đều lui xuống đi.”

Bọn ngự yêu sư hành lễ, sau đó tự mình giải tán. Kỷ Vân Hòa và Lâm Hạo Thanh đi sau dòng người, hai người không hề chào hỏi, chỉ là trong lúc lướt qua vai nhau, hắn nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái.

“Trận thứ nhất, nàng thắng rồi.”

Kỷ Vân Hòa nhìn hắn, giống như lúc bình thường, lẳng lặng nhìn hắn rời đi.

Tất cả mọi người đều rời đi rồi, nàng mới từng bước rời khỏi đại điện.

Bên ngoài đại điện đồ nát, ánh mặt trời chiếu vào khiến nàng cúi đầu, phơi nắng một chút lại tiếp tục cất bước rời đi.

Nàng thích phơi nắng, bởi vì đây là thời điểm duy nhất nàng cảm nhận được “quang minh” (hiểu theo nghĩa ánh sáng, hoặc là quang minh chính đại) trong ngự yêu cốc này, trong những mưu kế âm mưu quỷ quyết.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Khai Đuôi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trời tối, Kỷ Vân Hòa dự định sẽ đi thăm Trường Ý một chút. Mà nàng vừa ra khỏi tiểu viện, ngoài cửa đã có hai ngự yêu sư cản nàng lại: “Hộ pháp, cốc chủ muốn mấy ngày nay người nghỉ ngơi thật tốt nên hi vọng người đừng phụ tâm ý này của cốc chủ.”

“Ồ trong phòng nằm đến mệt rồi, ta muốn ra ngoài đi dạo cũng xem như là nghỉ ngơi rồi.” Nàng gạt tay một người ra, rảo bước về phía trước, hai người kia lại tiến lên một bước, đem nàng ngăn lại.

“Hộ pháp, ý của cốc chủ là, muốn người ở trong nhà nghỉ ngơi là được rồi.”

Nàng chuyển mắt liếc hai người một cái, trong lòng cười lạnh, chỉ nói lão hồ ly Lâm Thương Lan lòng dạ hẹp hòi, lão ta chắc hẳn ghi hận với yêu cầu của nàng hôm nay trước đại điện, cho nên phái người đến quấy nhiễu nàng, buộc nàng ở trong phòng.

“Vậy theo ý của cốc chủ, ta nên nghỉ ngơi bao lâu?”

“Ý của cốc chủ, ta không dám tự mình liệu đoán.”

Miệng cũng thật kín a.

Kỷ Vân Hòa gật gù đầu: “Được.” Nàng xoay người, quay về tiểu viện, cũng không đóng cửa, khiến cho cánh cửa viện mở ra, có thể nhìn thẳng vào trong phòng, bước vào phòng cũng không đóng cửa lại, ở trong phòng nàng lật ngược chiếc rương tìm đồ đạc.

Hai người kia đứng bên ngoài cửa đưa mắt nhìn nhau, có vài phần khó hiểu nhưng cũng không dám nhiều lời.

Qua được một khắc, nàng ôm bàn trà cùng một bộ ấm trà ra ngoài. Nàng cũng không vì bị giam giữ mà nổi giận, đem bàn trà đặt trên chiếc bàn đá, xoay người gọi hai người đang đứng ở cửa viện: “Ta ngồi trong phòng cũng buồn, các người đứng đây cũng đã mệt, lại đây cùng ta uống trà đi, trò chuyện một chút.”

Nàng nói xong liền bấm tay tạo một pháp quyết, thấp lên mấy nén hương, hương thơm từ từ bốc lên, tản vào trong gió, rất nhanh liền truyền đến mũi hai người kia.

Hai người vẫn không hiểu nhìn nhau, lập tức lắc đầu: “Hảo ý của hộ pháp thuộc hạ xin nhận. Nhưng bọn ta vẫn nên đứng đây canh giữ, không để người khác làm phiền hộ pháp thanh tịnh.”

“Cũng được.” Nàng không miễn cưỡng họ, tự mình ngồi xuống, bên cạnh nước bắt đầu sôi, nàng thật sự bỏ trà vào đun, trông vô cùng nhàn hạ.

Hai người trông thấy nàng như vậy, thật sự cho rằng hộ pháp này hết như lời mọi người nói, tính cách tùy tiện, họ đứng ngoài cửa cũng không nói thêm lời nào.

Ánh trăng mờ mờ, đêm tối trong ngự yêu cốc rất yên tĩnh đến cả tiếng côn trùng cũng rất nhỏ.

Kỷ Vân Hòa lặng lẽ thưởng nguyệt ngắm sao, cả tiểu viện, dường như chỉ còn lại âm thanh của cốc và chén nhỏ chạm nhau, hương thơm nhàn nhạt mất dần, sương khói cũng tan đi. Nàng lười nhác vận người, đứng dậy lần nữa bước ra ngoài cửa, lần này, đã không còn ai vờ tay chặn nàng.

Nàng ra khỏi tiểu viện, ngoảnh đầu nhìn hai kẻ đang nhắm mắt dựa tường ngủ, bọn họ đã ngủ rất sâu, có một người còn ngáy to.

“Mời các người uống trà tinh thần thì không uống, quả nhiên là ngủ luôn rồi.” Nàng nói xong lại lười biếng vận người “Ngủ một tiếng đồng hồ cũng tốt, các người cũng mệt rồi, ta đi lát sẽ về ngay a.”

Nàng khoát khoát tay, như cũ không khóa cửa, nghiêng nghiêng ngả ngả rồi đi.

Xuyên qua biển hoa của ngự yêu cốc, lúc này, so với trước khi ngự yêu cốc có trận chiến kia, biển hoa đã bị hư hỏng rất nhiều, trên mặt đất rạn nứt phủ đầy những cánh hoa tàn, không còn hương hoa ngào ngạt, và cũng không còn ai đi đến đây trong đêm khuya nữa.

Nàng thờ dài, hương hoa trong biển hoa của ngự yêu cốc này, có tác dụng tịnh tâm an thần, nếu luyện chế thêm, sẽ có thể tạo ra thuốc mị hồn.

Chỉ là có chút tiếc nuối, chứ trước đây nàng chưa từng luyện hương, mà nay biển hoa đã lui tàn, đợi chúng lần nữa sinh trưởng như trước kia, không biết phải đợi đến năm nào. Loại hương thơm an thần này ngửi ít đi vẫn tốt hơn, hôm nay nếu không vì muốn đi thăm Trường Ý, nàng cũng sẽ không đến đây rồi.

Nàng không dừng lại lâu trên khoảng đất hoang kia, đi thẳng theo hướng ngục giam mới giam giữ Trường Ý.

Trên đường đi, nàng không gặp một ngự yêu sư nào, lúc này nàng còn nghĩ phải trốn bọn họ một chút vẫn tốt hơn, nhưng nàng thông thả đi từ đầu đến giờ, càng đi càng cảm thấy lạ, người cá đối với ngự yêu cốc vô cùng quan trọng, lần trước y đã đào thoát một lần, Lâm Thương Lan làm sao có thể không để ai giám sát y chứ?

Bước nhanh đến ngục giam giam giữ người cá, sự kì lạ trong lòng này liền biến thành hoang mang cùng khẩn trương, kết hợp với hành động giam giữ nàng của Lâm Thương Lan, trong lòng nàng từ từ đoán ra. Mặc dù trong lòng nàng không quá tin tưởng với suy đoán này nhưng không hoàn toàn phủ nhận nó.

Ở ngoài địa lao vẫn như cũ không có ngự yêu sư nào, nàng vội bước vào trong ngục giam. Trong ngục, ánh lửa trên bức tường đá lay động, tiếng bước chân của nàng vang vọng lại trong địa lao trống rỗng, nàng bước xuống bên dưới địa lao, ngục trong phủ đầy phù vàng, nhiều phù vàng như vậy, giống như muốn đề yêu lực của yêu quái áp chế toàn bộ vậy.

Ở trong ngục giam ẩm ướt, có hai người đang đứng đó.

Người cầm đao là Lâm Hạo Thanh, còn người bị ghim trên tường, máu tươi rơi đầy trên đất là Trường Ý.

Lưỡi dao trên tay Lâm Hạo Thanh phát ra hàn quang, máu tươi sền sệt theo lưỡi dao nhỏ xuống, từng giọt từng giọt, rơi xuống nền đất.

Đôi tay cùng cổ của Trường Ý bị gang thép cố định trên tường, da thịt toàn thân y trắng bệch, mái tóc bạc rủ xuống che khuất gương mặt y, mà chiếc đuôi cá cực to của y...đã không thấy đâu.

Đuôi cá của y từ từ tách ra, thật chậm, thật chậm, hóa thành hình dạng của chân người.

Kỷ Vân Hòa đứng ở bên ngoài, chỉ cảm thấy trong thân thể mình, độ ẩm của máu trong khoảnh khắc này mà biến mất, hàn ý của người trước mặt hướng đến vai nàng, từng chút từng chút công kích xuyên qua cột sống của nàng, bò lên trên đầu, lập tức cả đại não đều lạnh cóng.

Cả mặt nàng như mất đi huyết sắc.

“Trường Ý.” Nàng run run khóe môi, không ngừng gọi tên y.

Nhưng không hề có bất kì tiếng đáp lại.

Người cá bị ghim trên tường, dường như đã chết, toàn thân vô lực, lúc trước người cá này chịu biết bao nhiêu đau đớn, vẫn có thể duy trì thần trí thanh tỉnh, mà hiện tại, y giống như mất hết ý thức.

Âm thanh của nàng mặc dù không hô tỉnh Trường Ý nhưng lại khiến cho kẻ đứng trước mặt Trường Ý - Lâm Hạo Thanh quay đầu nhìn nàng.

Hắn dường như không cảm thấy kì quái khi nàng đến đây.

Lâm Hạo Thanh vung đao trên tay, máu tươi sền sệt văng đến dưới chân nàng, có vài giọt rơi trên áo nàng, máu thấm vào trong vải khiến cho áo nàng nở rộ một đóa hoa máu.

“Người đến rồi cũng vô dụng.” Hắn lãnh đạm thu đao về “Đuôi người cá này bị ta tách ra, mọi người đều biết cả.”

Lâm Hạo Thanh lãnh đạm nói thế.

Hắn không quan tâm vì sao nàng đến, cũng không quan tâm bản thân đang làm gì với người cá, hắn chỉ quan tâm nguyện vọng thứ hai của Thuận Đức công chúa là do hắn thực hiện.

“Trận đầu tiên, coi như người thắng.” Câu nói trước đây không lâu của Lâm Hạo Thanh ở Lệ Phong đường, dường như hiện lên trong đầu nàng.

Hóa ra, “coi” trong “coi như người thắng”, là ý tứ này.

Hóa ra, hắn cố ý nói câu này, là vì chắc chắn sẽ phải thực hiện nguyện vọng thứ hai của Thuận Đức công chúa.

Lâm Thương Lan giam giữ nàng, là để Lâm Hạo Thanh tách đuôi người cá... Hóa ra phụ tử hai người họ, đã diễn ra một màn kịch hay thế này.

Nhất thời, vô vàn cảm xúc đổ dồn vào trong đầu nàng, khoảnh khắc độ ẩm của máu rời đi kia giờ lại quay trở lại, máu nóng xông thẳng lên đầu nàng!

Trong lúc nàng toàn thân lạnh cóng, hắn nhếch môi cười lạnh.

Hắn giống như xem xong kịch, nhìn nàng: “Người cá tách đuôi, là cam tâm tình nguyện, cần phải bổ sung thêm thuốc. Ngươi dùng tình ý để hắn nói chuyện. Ta cũng có thể dùng tình ý của hắn dành cho ngươi, để khiến hắn cắt đuôi thành chân.”

Lời nói của Lâm Hạo Thanh rơi vào tai nàng giống như tiếng nổ vang dội, nàng nhìn người cá ở trên tường, nhưng chỉ thấy chiếc đuôi của y chậm rãi hóa thành chân người, những vảy cái xinh đẹp của y trở nên khô héo rơi trên đất, dường như toàn đất phủ đầy mảnh vụn chết chóc, chiếc đuôi cá tựa như hoa sen kia đã không thấy nữa, chậm chậm biến ngắn, hóa thành năm ngón chân.

Đôi tay bên người nàng, năm ngón chậm chậm xiết chặt thành quyền.

Lâm Hạo Thanh nhìn nàng, dường như quay lại ngày trước, hắn vẫn là một đại ca ca ôn nhu, hắn cất tiếng gọi tên nàng “Vân Hòa.” Hắn cười một cái, ánh mắt trở nên âm hiểm ngoan độc, hết như lão hồ ly ở đại điện kia, giống đến triệt để...

“Ngươi thật là đã đề ra cho ta một chủ ý tốt.”

Vừa nghe xong, nàng cắn chặt răng, trên trán xuất hiện gân xanh gập gập, trong mắt xuất hiện tơ máu phần nộ nhìn hắn, không thể áp chế được cảm xúc nữa, nàng một cước đá cửa lớn của lồng giam, hai bước tiến vào trong.

Lâm Hạo Thanh quay đầu, chỉ nhìn thấy trong mắt nàng hiện lên sự lạnh băng mà hắn chưa từng thấy qua.

Không nói một chữ, nàng một quyền đâm lên mặt Lâm Hạo Thanh.

Da thịt bị ma sát phát ra tiếng trầm nặng, hắn không có phòng bị, bị nàng đâm ngã xuống đất, nhổ ra một ngụm, nước bọt hòa lẫn máu tươi, lần nữa nhổ ra hai chiếc răng rơi xuống mặt đất.

Lâm Hạo Thanh vẫn chưa kịp đứng dậy, Kỳ Vân Hòa hết như dã thú kiếm ăn, xông lên trước, túm lấy cổ áo của hắn không thèm nói lời nào, hai quyền, ba quyền, vô số quyền đâm xuống mặt hắn.

Đau đớn cùng chóng mặt khiến cho Lâm Hạo Thanh thất thần, mà nàng vẫn không thèm quan tâm, dường như muốn đem hắn đang sống sờ sờ đánh đến chết đi, những nắm đấm điên cuồng đều rơi xuống mặt hắn.

Cuối cùng, Lâm Hạo Thanh cũng dùng hết sức lực toàn thân nâng tay, cản lại nắm tay máu thịt mơ hồ của Kỳ Vân Hòa.

Máu tươi nhỏ giọt, đã không phân rõ đâu là máu hắn còn đâu là máu nàng.

“Kỳ Vân Hòa.” Lâm Hạo Thanh một mắt đã bị đánh xung huyết, điều này khiến hắn trông giống hệt yêu quái. “Ngươi điên rồi.”

Từ ánh mắt của hắn mà nhìn, toàn bộ lồng giam đều là một khoảng màu máu, mà Kỳ Vân Hòa, người đã ngồi trên người hắn, túm lấy cổ áo hắn, đang dần dần tách khỏi khoảng màu máu này.

Trong mắt nàng chứa đựng quá nhiều cảm xúc, có thống hận, có phần nộ mà còn chất chứa quá nhiều bi thương.

“Ngươi vì sao lại biến thành thế này?” Âm thanh của nàng vạn phần nghẹn ngào, nếu không phải vì trong địa lao quá mức an tĩnh, Lâm Hạo Thanh có lẽ sẽ không nghe thấy giọng nàng.

Hắn nằm trên mặt đất, đôi mắt xung huyết nhìn nàng, không có nửa phần trốn tránh, hắn giống như một mộc đầu nhân không biết đau đớn, mà gương mặt mơ hồ kia còn đem lại vài phần ý cười, ánh mắt dường như mất hết ánh sáng, tựa như không có linh hồn, hắn hỏi ngược nàng, âm thanh giống như bị cát ma sát qua.

“Thiếu cóc chủ mà mọi người muốn, không phải chính là như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chuyện Cũ

Lời của Lâm Hạo Thanh khiến cho năm đám của Kỳ Vân Hòa không còn cách nào rơi trên mặt hấn lần nữa.

Hấn vì sao lại trở thành như vậy, nàng là người hiểu rõ nhất.

Nhân lúc nàng thất thần, Lâm Hạo Thanh đẩy nàng ra khỏi người mình, hấn lau máu bên khóe môi, đôi mắt xung huyết đỏ tươi liếc nhìn trên tường một cái, lập tức cười ra tiếng:

“Hộ pháp” Hấn xoay người, ngạo mạn nhìn nàng đang ngồi trên đất “Người cá đã tách đuôi xong rồi. Ngươi muốn cùng hấn nói chuyện, thì nói đi.”

Hấn che miệng, ho khan hai tiếng, dường như không định tính toán chuyện nàng đánh hấn vừa rồi, tự mình mở cửa bước ra ngoài.

Đối với hắn mà nói, trận thứ hai đã thắng rồi, thế là được. Những thứ khác, hắn không quan tâm.

Hắn chỉ muốn thắng nàng, thắng hộ pháp của ngự yêu cốc, kẻ từ nhỏ đến lớn dường như đều mạnh hơn hắn.

Thắng nàng mới có thể khiến hắn vui vẻ lên.

Sự phẫn nộ của nàng, hắn xem đó là không cam tâm khi thua cuộc, nàng càng phẫn nộ, hắn sẽ càng vui vẻ.

Lâm Hạo Thanh đem theo ý cười rời khỏi địa lao, mà Kỳ Vân Hòa nhìn chăm chăm Trương Ý đang bị ghim trên tường, dường như nhìn rất lâu, nàng mới đứng dậy bước đến chỗ y.

Người cá đã tách đuôi xong rồi.

Y toàn thân lửa thể bị treo trên tường, y đã có đôi chân hết như của nam nhân bình thường, đã có đặc trưng nam tính của nam giới, chỉ là mất đi chiếc đuôi to xinh đẹp của y, sau này cũng sẽ không mọc lại lần nữa.

Nàng xiết chặt nắm tay, răng cắn chặt, hung hăng đâm vào song sắt bên người.

Lồng giam rung lắc, một tấm phù vàng ở trên nóc bay lượn xuống đất.

Mà khoảng khắc tấm phù vàng rơi xuống, hô hấp của người ở trên tường nặng một chút, phát ra âm thanh khe khẽ, nhưng trong lồng giam yên ắng này, mọi tiếng động đều nghe được rất rõ ràng.

Nàng hít sâu một hơi, đem tất cả cảm xúc kiềm nén lại, đứng thẳng người, bước đến trước mặt Trương Ý.

Mái tóc màu bạc không ngừng rung động, Trương Ý đã tỉnh, y mở to mắt, vẫn là một mảng xanh lam trong vắt mà đơn thuần, sạch sẽ.

“Trương Ý.” Nàng gọi y.

Nàng không đem y từ trên tường thả xuống, vì y vừa tách đuôi, bàn chân đứng trên đất, sẽ đau đớn hết như bị kim châm vậy. Nàng ngẩng đầu nhìn Trương Ý bị ghim trên tường, lẳng lặng nhìn y.

Ánh mắt y cũng nhìn nàng, nhìn nàng thật lâu mới tìm về được ý thức của mình, y mở miệng, nhưng không có sức để lên tiếng.

Tim nàng nhất thời co rút, muốn người cá tách đuôi, điều kiện quan trọng nhất chính là khiến cho người cá cam tâm tình nguyện. Nếu như người cá không nguyện ý, cho dù họ có đứt y ăn bao nhiêu thuốc đi chăng, sẽ khiến đuôi cá y bầm nát mà không thể tách đuôi thành công.

Nàng đã đoán ra cách bọn họ khiến y tách đuôi.

“Bọn họ nhất định là đã lừa ngươi rồi.” Nàng càng xiết chặt nắm tay hơn, đôi môi khẽ mím lại: “Xin lỗi.”

Trương Ý cúi đầu nhìn nàng thật lâu: “Nàng không sao...là tốt rồi.” Âm thanh của y quá nhỏ, dường như không nghe thấy, nàng là dựa vào khẩu hình trên môi y mà đoán ra.

Mà câu nói này càng khiến tim nàng như bị ai giẫm lên một cước, vô cùng khó chịu.

Nàng mấy lần muốn mở miệng nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói được.

Đối diện với Trương Ý thế này, nàng vốn dĩ không biết phải nói lời an ủi thế nào, hoặc là, y căn bản không cần nàng an ủi.

Y đã làm việc mà y chắc chắn phải làm, hậu quả của việc này, y sớm đã nghĩ rõ ràng rồi...

Làm sao có thể không rõ cơ chứ...

“Trương Ý, ta làm sao xứng được ngươi...đối đãi như vậy.”

Trương Ý không đáp, y đã không còn sức để nói chuyện, việc tách đuôi đối với y mà nói, hao phí sức lực vô cùng.

Kỳ Vân Hòa không hỏi nữa, nàng đứng trước mặt y, bàn tay thi triển quyết chú, ngón tay trào ra dòng nước, ngón tay nàng khẽ động một cái, nước trong địa lao chảy xuống, giống như một cơn mưa, tí tách tí tách, khiến cho thân thể trắng bệch của y đều ướt đầm, cũng dội sạch máu tươi nồng đậm trên mặt đất.

Tiếng nước tí tách, nàng cúi đầu nhìn dòng máu hòa lẫn trong nước chậm chậm chảy ra lối thoát nước của địa lao, dường như muốn xóa tan không khí yên ắng này, nàng mở miệng:

“Lâm Hạo Thanh trước đây không phải vậy.” Nàng nói “Lúc ta vừa gặp hắn, tính cách của hắn rất ôn hòa, đối với ta rất tốt, thật sự xem ta như muội muội, ta cũng xem hắn như ca ca vậy. Lúc ấy, hắn nuôi một con cún nhỏ, là do Lâm Thương Lan tặng hắn, hắn đặt tên cho cún nhỏ là Hoa Hoa, bởi vì

cún nhỏ thích nhất là đi cắn hoa ở biển hoa, cả ngày chỉ nghịch hoa cùng mật hoa.”

Kỷ Vân hòa nói xong, giống như nghĩ đến cảnh tượng kia, đôi môi khẽ cong cong.

“Hắn rất sùng ái Hoa Hoa, sau đó không lâu, Lâm Thương Lan bắt hắn giết cún nhỏ. Hắn không chịu, bị ăn một trận đòn, cũng không chịu. Cuối cùng lão đe dọa hắn nói, hắn không giết cún nhỏ, thì sẽ để ta giết, ta không giết, lão sẽ động tay giết ta.”

Giọng nàng bình thản, giống như đang kể chuyện của người khác.

“Lâm Hạo Thanh hu hu khóc lớn, cuối cùng giết Hoa Hoa.”

Kỷ Vân Hòa khoát khoát tay, “mưa” trong địa lao lớn hơn một chút “Đó là một đêm mưa có sấm to, lúc hắn ở trong viện giết Hoa Hoa, toàn thân đều ướt đầm. Nhưng đến lúc con cún chết đi, cũng không cắn hắn... Hắn bệnh nặng một trận, trong lúc hắn bệnh Lâm Thương Lan đem Hoa Hoa đi ninh, cho hắn ăn. Hắn vừa ăn vừa nôn, mà vẫn phải nghe lão mắng hắn vô dụng, chê hắn yếu đuối giống đàn bà.”

“Lâm Thương Lan nói, cóc chủ tương lai của ngự yêu cốc, nhất định phải, tâm ngoan thủ lạt (ngoan độc thủ đoạn). Không chỉ phải ăn thịt con chó mình nuôi, mà phải ăn cả người mình nuôi.”

Trương Ý nhìn nàng, mặc dù không có hành động phản ứng nào, nhưng đôi mắt y vẫn một mực nhìn nàng, không hề dời đi.

“Lâm Hạo Thanh khỏi bệnh, ta đi thăm hắn, ta hỏi hắn, có p

hải hắn ghét ta rồi, bởi vì ta, hắn mới phải đem cún nhỏ mà hắn yêu thích nhất giết đi. Nhưng Lâm Hạo Thanh nói không có, hắn nói ta không làm gì sai. Hắn nói, việc kia, vẫn khiến hắn tìm được chút an ủi, đó là hắn có thể cứu được ta.”

Kỷ Vân Hòa ngừng đầu, đôi mắt nhìn vào mắt Trương Ý: “Trương Ý, trước kia Lâm Hạo Thanh rất giống ngươi. Nhưng sau này...”

Sau này phải trách nàng rồi.

“Tình cảm giữa ta và Lâm Hạo Thanh càng lúc càng tốt, bọn ta cùng làm bài tập, ta không hiểu, hắn liền dạy ta, hắn thường khen ta thông minh, Lâm Thương Lan cũng không tiếc lời khen ngợi ta, lão còn nhận ta thành nghĩa nữ, trong mắt mọi người, mối quan hệ của bọn ta rất tốt.”

“Nhưng mà ta cũng chỉ là công cụ để huấn luyện Lâm Hạo Thanh mà thôi, giống hệt Hoa Hoa vậy, Hoa Hoa là chó bị hắn ăn, mà ta là người bị hắn ăn.”

Ánh mắt nàng chợt lạnh đi: “Lâm Thương Lan bắt ta cùng Lâm Hạo Thanh đi vào một động huyết thi luyện, trong động huyết có một cái hang rắn, chuyện hắn sợ rắn, tất cả mọi người đều biết, cho nên lão muốn ta đẩy hắn vào trong.”

Nàng nói rất giản lược, nhưng đằng sau vẫn còn chuyện Lâm Thương Lan ép nàng ăn bí dược. Sau khi cún nhỏ Hoa Hoa chết, lão bắt nàng ăn bí dược. Từ đó bắt đầu, mỗi tháng nàng đều đợi lão đưa giải dược, thứ này có thể giúp cơ thể nàng giảm chút đau đớn.

Nàng biến thành con rối gỗ bị lão ta điều khiển.

Lâm Thương Lan muốn nàng đẩy Lâm Hạo Thanh vào trong hang rắn, nàng không đáp ứng, nàng sống không bằng chết cả một tháng, lão nói với nàng rằng, không phải nàng cũng sẽ có người khác làm việc này.

Vì vậy nàng gật đầu.

Nàng đã đáp ứng.

Rất nhanh, Lâm Thương Lan an bài nàng cùng Lâm Hạo Thanh đến hang rắn.

“Lúc đến hang rắn, Lâm Hạo Thanh đứng trước mặt ta, phía sau có một con đường, ta chặn nó lại, hắn sẽ không ra được, mà hắn không nhận ra bản thân phải xử lý tình huống này, hắn chắn trước người ta bảo vệ, còn cố nhin đi sợ hãi trong lòng nói, không sao đâu, huynh bảo vệ muội, muội mau chạy đi.”

Kỷ Vân Hòa nhếch môi: “Ta không chạy, ta và hắn không giống nhau, ta không sợ rắn, ta chắn trước cửa không cử động, là vì ta vẫn đang do dự.” Nàng cúi đầu, nhìn lòng bàn tay của mình “Ta vẫn đang nghĩ nếu như chính mình mạo hiểm tự nhảy vào trong, chuyện này sẽ được giải quyết. Nhưng chưa đợi ta hiểu ra, ta bị ai đó tấn công, tay ta đặt trên eo hắn, đẩy hắn vào trong hang rắn.”

Kỷ Vân Hòa lúc ấy chưa động thủ, là Khanh Thu do Lâm Thương Lan phái đến không đợi được nữa, dùng hòn đá ném vào tay nàng khiến nàng đẩy hắn vào trong.

Mà linh lực của nàng cùng hắn lúc đó, căn bản không thể phát giác được sự tồn tại của Khanh Thu.

“Ta vừa ngoảnh đầu liền trông thấy yêu quái làm việc cho Lâm Thương Lan, ả ta lạnh lùng trừng mắt với ta, ta vừa quay đầu, đã trông thấy Lâm Hạo Thanh rơi trong hang rắn, ta nhớ rõ đến tận hôm nay, ánh mắt không dám tin tưởng của y, giống hệt như nhìn thấy quỷ vậy.”

“Lúc ấy ta mới hiểu rằng, Lâm Thương Lan muốn một người con trai tâm ngoan thủ lạt, hắn một ngày không trở thành như lão mong muốn, chuyện này

một ngày sẽ không chấm dứt. Vì vậy, lúc hấn lần nữa vươn tay nhìn ta cầu cứu, ta liền quyết định chọn lựa.”

“Ta đứng bên hang rắn, một cước đạp vào bàn tay vươn lên cầu cứu của hấn.” Trong mắt nàng có tơ máu, từ từ đỏ lên “Ta nói với hấn, lúc ngươi vừa sinh ra đã phải đảm nhiệm vị trí cốc chủ của ngự yêu cốc, đáng về nhu nhược của ngươi, căn bản không xứng. Ta còn nói, khoảng thời gian này ta ác tâm muốn giết ngươi. Ngươi hãy chết ở nơi này đi.”

Nói đến chuyện cũ này, dường như cảm xúc của nàng không giữ được bình tĩnh, nàng trầm mặc hồi lâu, cuối cùng lên tiếng, giọng nói vô cùng ghen ngào.

“Cuối cùng, Lâm Hạo Thanh giống như chết trong hang rắn kia.”

“Sau khi hấn được người khác cứu lên, bị trúng độc rắn, không còn là thiếu niên ôn hòa mà lúc đầu gặp gỡ nữa.”

Kỷ Vân Hòa không nói nữa, trong địa lao chỉ còn tiếng nước tí tách, tựa như gõ lên lòng người, khiến đầu tim khe khẽ run động, khó lòng bình tĩnh.

“Nhiều năm như vậy, ta luôn cho rằng bản thân đã lựa chọn đúng, chỉ để sau này Lâm Hạo Thanh sẽ không bị Lâm Thương Lan bức ép trừng phạt nữa. Nhưng mà Trường Ý a...” Nàng ngẩng đầu nhìn y.

Y bị ghim trên tường, máu đã được rửa trôi, phần da khô kết cùng vảy cá bị cuống đi hết, nhưng da thịt vẫn trắng bệch đáng sợ.

“Chọn lựa năm đó của ta, sợ rằng đã hại ngươi của ngày hôm nay.” Nàng cắn chặt răng “Ta sai rồi...Xin lỗi ngươi, là ta sai rồi.”

Địa lao đã yên tĩnh rất lâu, cuối cùng, nàng nghe được giọng nói khàn khàn nhẹ tênh, ôn nhu an ủi.

“Không trách nàng.”

Âm thanh người cá tựa như một bàn chải mềm mại, khẽ quét lên đầu tim nàng, quét đi khoảng hoang tịch kia, cũng trấn an mọi cảm xúc khó bình ổn của nàng lại.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Xích Vĩ Tiên

Kỷ Vân Hòa ở trong ngục tạo mưa cả đêm cho Trường Ý.

Y đã quá mệt mỏi, lần nữa hôn mê, mà nàng đứng ở đằng xa, một bước cũng không động.

Cho đến buổi sáng ngày thứ hai, ánh mặt trời từ lỗ thông gió ở cầu thang chiếu vào, nàng trông thấy hai gã ngự yêu sư đứng canh trước cửa viện nàng hồng học chạy đến.

Nàng không để ý đến sự hoang mang của bọn họ, tự đem Trường Ý ở trên tường đặt xuống đất, cẩn thận che chở đặt cơ thể y xuống, để cho y nằm với một tư thế thoải mái nhất, sau đó tự cởi áo ngoài, phủ lên thân dưới lóa thể của y.

“Hộ pháp làm sao có thể tự quyết đặt người cá xuống đất!”

“Không có lệnh của cốc chủ, hộ pháp làm vậy thật bất ổn! Hộ pháp trước tiên cùng ta gặp cốc chủ đã!”

Từng tiếng kinh hô vẫn theo đuổi nàng hết như không dứt. Cho đến câu cuối cùng, nàng mới khẽ quay đầu: “Đi gặp cốc chủ thì đi đi, thật ồn ào chết được.”

Nàng đưa mắt nhìn Trường Ý dưới đất một cái, linh lực lần nữa khởi động pháp thuật, dùng ngón tay ngưng tụ thành nước, bôi lên đôi môi trắng bệch của y. Khóe môi y khẽ hé mở, đem sự ẩm ướt trên môi tiến vào trong.

Nàng đứng dậy, bước ra ngoài lao, cùng hai ngự yêu sư kia đến Lệ Phong đường.

Sau khi thanh vũ loạn điều trốn khỏi, người cá tìm về, chuyện lớn của ngự yêu cốc đều đã qua, nên việc tu sửa Lệ Phong đường đã bắt đầu được tiến hành, bên ngoài điện đã được phủ lên một tầng vải lụa mỏng, che khuất ánh nắng bên ngoài, dưới nắng đầu xuân, bên trong điện nhiệt độ tăng lên, mà thật ra không biết nên nói là ấm áp hay là oi bức nữa.

Kỷ Vân Hòa đi từ ngoài điện đang sửa chữa đập đập gõ gõ vào trong đại điện.

Mà loại âm thanh bình thường này không thể giải thích nổi không khí bên trong điện, Lâm Thương Lan nhìn nàng chăm chăm, thần sắc nghiêm túc, khóe

miệng hơi rũ xuống, biểu thị vị chủ nhân trên kia đang không vui, dưới ánh nhìn của lão, nòng tiếng vào trong, ngoài điện vẫn gõ đập đều đều, giống như đang chiếc dùi đang đục vào chân nàng, nàng bước một bước một tiếng dùi vang lên, càng đi càng cảm thấy tổn sức.

Nhưng nàng không hề dừng lại, ánh mắt này trầm xuống, nhìn thẳng vào mắt của Lâm Thương Lan, đứng trước mặt lão, như thường hành lễ: “Cốc chủ vạn phúc.”

“Khụ...” Lâm Thương Lan ho khan một tiếng nhưng không gọi nàng đứng dậy “Vạn phúc e là không được rồi, con cái đều đã trưởng thành rồi, đôi cánh cũng cứng cáp rồi, không nghe lời lão già này nữa.”

Kỷ Vân Hòa quỳ xuống nhưng không tiếp lời.

Trầm mặc nhìn nàng, lão khoát tay, Lâm Hạo Thanh từ bên cạnh bước ra.

Sau một đêm, vết thương trên mặt hắn vẫn chưa biến mất, mà sưng lên trông càng dữ tợn.

“Phụ thân.”

Lâm Thương Lan gật gù đầu, xem như đã nghe, khẽ nâng tay cho Lâm Hạo Thanh đứng lên, sau đó quay đầu tiếp tục hỏi Kỷ Vân Hòa, “Vân Hòa, tối qua, con không ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt, mà chạy đến địa lao động thủ với Hạo Thanh là vì lý do gì?”

Ánh mắt lão phát ra tia âm lạnh, lão nhìn chằm chằm nàng: “Hạo Thanh hôm qua giúp người cá tách đuôi, thực hiện thêm một nguyện vọng của Thuận Đức công chúa, đó là chuyện vui mừng, con vì ganh ghét nên ra tay đánh người?”

Lâm Thương Lan nói xong, tức đến ho khan, tiếng ho hòa lẫn vào trong tiếng đập gõ bên ngoài, khiến cho lòng nàng có chút phiền muộn.

Nàng nâng mắt nhìn Lâm Thương Lan ở trên đài cùng yêu quái vĩnh viễn đứng sau lưng lão Khanh Thu, lại nhìn sang kẻ trầm mặc không lên tiếng Lâm Hạo Thanh. Trong lòng có chút trào phúng, bọn họ sống biết bao nhiêu một mối chứ, càng buồn cười là bản thân nàng cư nhiên cũng không thoát khỏi “người một thuyền” (*) này.

(Nguyên văn “一路人” là người chung một đường, dịch cho suông cho mượt í mà =))

“Các con đều là con ta, vốn không nên tương tàn.” Lão nói xong, Khanh Thu từ sau lưng lão tiến lên một bước, trong tay cầm một sợi roi màu đỏ ném xuống đất.

Ánh mắt của tất cả những người có mặt đều tập trung vào sợi roi dài màu đỏ đang nằm trên điện.

“Trong cốc qui định, làm bị thương đồng môn, sẽ bị thế nào?”

Khanh Thu đáp: “Cốc chủ, dựa theo qui định trong cốc, mưu hại đồng môn, làm bị thương đồng môn, chịu mười roi Xích Vĩ, giết hại mạng người, bị roi Xích Vĩ đánh đến chết.”

Roi Xích Vĩ, trên roi có kim, hết như lưỡi hổ, một roi quật xuống, cả da lẫn thịt đều bị tróc ra, đánh mạnh xuống, vết thương lộ cả xương trắng.

“Vân Hòa thân làm hộ pháp, phải lấy mình làm gương.” Lâm Thương Lan che miệng ho nửa ngày, lấy hơi nói “Hai mươi roi. Hạo Thanh, con đến hành hình.”

Lâm Hạo Thanh không có bất kỳ cảm xúc dao động, bị gọi tên liền xoay người tiến đến nhặt roi Xích Vĩ trên điện lên, bước đến pháp sau lưng Kỷ Vân Hòa. Nàng ngẩng đầu nhìn y, đôi mắt không gọn chút sóng, nhưng trong đầu nàng đột nhiên nhớ đến rất lâu về trước, trong hang rắn, đôi mắt hắn nhìn nàng, mới là đôi mắt của người sống, đem theo phần nộ cũng bị thương, đem theo cảm xúc không thể tin được.

Mà hiện tại, nàng nhìn mắt hắn, ở đại điện này, chỉ nhìn thấy đôi mắt tựa như đầm nước chết.

Nàng rời mắt khỏi hắn.

Mặc cho roi Xích Vĩ “vút” roi trên người nàng.

Lâm Hạo Thanh nói không sai, hắn biến thành thiếu cốc chủ mà mọi người mong muốn, đúng hơn là hắn biến thành thiếu cốc chủ mà Lâm Thương Lan mong muốn, nên hắn xuống tay không hề lưu tình.

Mỗi một roi roi xuống lưng này, da thịt liền rách toạc, không quá hai ba roi, sau lưng nàng là một mảng máu thịt mơ hồ. Nhưng nàng không kêu đau, nàng chỉ cảm thấy, đôi người không có chuyện gì không thể làm, chỉ là bản thân có dám đảm đương hậu quả hay không. Nàng lựa chọn đi gặp người cá, ấu đả Lâm Hạo Thanh, cả đêm qua, những việc này đều làm tùy hứng, có chuyện vì kích động, cũng có chuyện đã suy nghĩ thấu đáo.

Tất cả những chuyện đó, đều hướng đến kết quả của bây giờ.

Cho nên nàng chịu được, một tiếng cũng không rên, mắt cũng không chớp.

Hai mươi roi roi trên người nàng, nàng đem máu muốn nôn ra đều nuốt xuống bụng.

Chịu đánh xong, Lâm Thương Lan nói: “Được rồi, phạt xong rồi, xem như mọi chuyện đã qua, đứng lên đi.”

Kỷ Vân Hòa cắn chặt răng, lão khoát khoát tay để nàng một thân đầy máu cùng mọi người rời khỏi.

Những nơi nàng đi qua, máu nhỏ giọt rơi trên mặt đất, nếu là người khác chắc là sợ đến độ kêu người khiêng đi rồi nhưng mà nàng giống như không có cảm giác gì.

Bọn ngự yêu sư đều đưa mắt nhìn nàng.

Thời gian nàng chịu hình phạt không lâu, nàng vẫn có ý định của riêng mình, biết mình cần làm gì, ví như lần này chọc giận Lâm Thương Lan, thậm chí là ở trên điện dùng thái độ cường ngạnh với lão, đều là quá ít đi.

Nên bọn ngự yêu sư kia đều không biết, hộ pháp này nhìn có vẻ lười nhác, nhưng thật ra lại là một kẻ vô cùng cứng đầu.

“Lâm Hạo Thanh.” Ra khỏi đại điện Lệ Phong đường, ánh nắng rơi xuống, Kỷ Vân Hòa hé đôi môi trắng bệch gọi Lâm Hạo Thanh đang đi phía trước không xa một tiếng, giọng nàng rất nhỏ nhưng rõ ràng “Biển hoa, hang rắn, giò ngo gấp.”

Hắn khẽ ngẩn người, không quay đầu, tựa như không nghe thấy gì, cất bước rời đi.

Nàng cũng không do dự, giống như chưa từng nói qua lời nào, xoay người rời đi.

Nàng quay về phòng, lau đi máu ở sau lưng, đổi bộ quần áo, lại bước ra ngoài.

Lần này không ai ngăn cản nàng nữa, chuyện Lâm Thương Lan muốn Lâm Hạo Thanh tách đuôi người cá đã làm xong, sự “không ngoan” của nàng cũng đã phạt rồi nên bây giờ nàng lên cái thân sống sờ chết dờ này muốn làm gì cũng được.

Nàng để ý, không để người khác đi theo, đi đến giữa biển hoa.

Biển hoa đã trở nên hoang tàn, xa xa chỉ là một mảng cỏ dại.

Hang rắn vô cùng đáng sợ mà bọn họ nói lúc nhỏ, bây giờ xem ra cũng chỉ là một hang động nhỏ xíu mà thôi.

Khi nàng đến nơi, Lâm Hạo Thanh đã đứng trước cửa tiểu động. Hắn đến một mình, chấp tay đứng trước hang động, nhìn vào con đường tối tăm phía trước, không biết đang nghĩ gì.

“Lâm Hạo Thanh.” Kỷ Vân Hòa gọi hắn một tiếng.

Lâm Hạo Thanh cười lạnh: “Thế nào? Trên điện vừa chịu xong đòn roi, còn muốn bị đánh nữa?”

“Chuyện xảy ra nơi này ngươi còn nhớ không?” Nàng không cùng hắn nhiều lời, đưa tay chỉ xuống hang động nhỏ kia, “Ngươi muốn biết chân tướng không?”

Lâm Hạo Thanh nhìn nàng, trên mặt thu lại nét cười lạnh, biểu tình khẽ trầm lại.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Đổi Thay

“Nàng nói đi, là chân tướng gì?”

Gió thổi qua biển hoa hoang tàn, cuốn lấy cát vàng bay lên, lướt qua vành tai hai người, để lại tiếng vù vù bên tai.

“Nếu như nàng muốn nói, trước kia ở hang động không phải là nàng đẩy ta xuống, đều là do Lâm Thương Lan ép nàng...” Hắn nói, sau đó cười lạnh “Chuyện đó ta sớm biết rồi.”

Nghe Lâm Hạo Thanh nói vậy, thật sự là ngoài ý liệu của Kỷ Vân Hòa nhưng khi tỉ mỉ nghĩ lại, cũng giống như hợp tình hợp lý.

“Vân Hòa, năm đó ta nhu nhược nhưng không hề ngốc.” Hắn quay đầu nhìn nàng “Sau khi được người khác cứu từ hang rắn ra, ta thật sự rất hận nàng, nhưng vài ngày sau, ta hiểu rõ tất cả rồi.”

Đúng vậy, Lâm Hạo Thanh không ngốc. Nhiều năm như vậy, nhiều chuyện như thế, tác phong hành sự của Lâm Thương Lan, nàng đều rõ vô cùng, hắn

chẳng lẽ lại không nhìn ra chuyện gì sao?

“Hộ pháp, không cần tự trách bản thân đâu.” Lâm Hạo Thanh biểu tình đậm mạc nhìn nàng “Kẻ khiến ta trở thành như vậy, không phải là ngươi.”

Là Lâm Thương Lan.

Là lão khiến cho Kỳ Vân Hòa hiểu rằng nếu như nàng không đẩy Lâm Hạo Thanh xuống, thì sau đó, hắn sẽ phải đối mặt càng nhiều sự phản bội cùng tính kế hơn, cho đến khi hắn thay đổi hết như ý nguyện của lão.

Lâm Hạo Thanh cũng hiểu được như vậy...

Cho nên hắn cam tâm tình nguyện làm theo những gì mà lão sắp đặt, hắn bước trên con đường biến thành một bộ dạng giống hệt phụ thân của hắn.

Kỳ Vân Hòa nhìn thấy hắn như vậy, bốn mắt nhìn nhau, những lời nàng muốn nói đều tan thành mây khói.

“Nếu như ngươi đều biết cả rồi, vậy thì ta không còn gì để nói với ngươi nữa.” Nàng hé đôi môi trắng bệch, giọng khàn đặc nói “Thiếu cốc chủ phải bảo trọng.”

Kỳ Vân Hòa xoay người bước đi, Lâm Hạo Thanh lên tiếng “Đợi đã.”

Nàng chậm chậm xoay đầu.

“Nàng hôm nay tìm ta, chỉ vì chuyện này?”

“Chỉ vì chuyện này.”

Lâm Hạo Thanh khẽ nhếch môi: “Là vì ta tách đuôi người cá, khiến nàng cảm thấy, chuyện năm đó, nàng làm sai rồi, đúng không?”

Kỳ Vân Hòa trầm mặc.

“Nàng muốn thay đổi chuyện gì, phải không?”

Nàng nghe xong, tâm tư khẽ chuyển, xoay người lại đối mặt với Lâm Hạo Thanh: “Thiếu cốc chủ nghĩ thế nào?”

“Nàng hôm nay đến đây, muốn nói với ta một chuyện, mặc dù là ta đã biết rồi. Nhưng theo lẽ đáp lại, ta cũng sẽ nói cho nàng biết một chuyện.” Hắn tiến lên hai bước, đứng đối mặt với nàng, hắn cúi người, đôi môi tiến gần đến bên tai nàng, khẽ nói “Ta muốn cùng hộ pháp liên thủ, giết...Lâm Thương Lan.”

Lời nói của hắn rất khẽ, bị gió cuốn đi, tựa như bèo công anh, tan biến giữa không trung, nhưng rơi vào trong lòng nàng lại trở thành từng đợt sóng kinh ngạc dao động.

Ánh mắt nàng vừa động, lông mi khẽ run lên, nhất thời không đáp lời. Cho đến khi hắn đứng thẳng người, lui về sau một bước, nàng nhìn gương mặt bình thản của hắn, trong lòng mới chắc rằng vị thiếu cốc chủ này không phải cùng nàng nói đùa.

Hắn nói thật, hắn muốn giết Lâm Thương Lan.

Hắn muốn giết cha mình.

“Ngươi bắt đầu nghĩ đến chuyện này từ lúc nào?”

“Rất lâu rồi.”

Hắn bình thản nói, giống như đang nói, sắc trời đã âm u rất lâu rồi vậy.

Nhìn Lâm Hạo Thanh của hiện tại, nàng không biết vì sao trong lòng lại thốt lên câu - Lâm Thương Lan đã thành công rồi.

Thành công thay đổi Lâm Hạo Thanh, biến hắn trở thành kẻ dám làm chuyện mà người khác không dám làm.

“Ngươi không sợ ta sẽ đi mật báo ư?” Nàng hỏi hắn “Lâm Thương Lan sẽ không cho phép ngươi có suy nghĩ như vậy, vì ngươi là con trai lão.”

Lâm Hạo Thanh cười cười, đối với câu nói của nàng không có ý kiến.

“Ta biết nàng muốn gì.” Hắn nhìn vào mắt nàng “Nàng không thích ngự yêu cốc, muốn rời khỏi.”

Mắt nàng khẽ động “Ngươi biết chuyện này từ khi nào?”

“Ta trước đây luôn có cảm giác này, mặc dù Lâm Thương Lan ép nàng làm rất nhiều việc, nhưng ta vẫn không thể xác định, bên trong đó có việc nàng tự mình muốn làm hay không. Nhưng lần này...khi thanh vũ loạn điều đại náo ngự yêu cốc, với bốn phận của hộ pháp, không vội vàng nghĩ cách công kích, giam giữ nàng ta lại, mà ngược lại chạy đến nơi người cá kia...”

Lâm Hạo Thanh nhìn nàng, trên mặt là nụ cười đắc ý “Mà ta đã tra những ngự yêu sư mất tích trong ngự yêu cốc qua sau trận chiến với thanh vũ loan điều. Tuyết Tam Nguyệt bị đem đi, Cù Hiểu Tinh mất tích, mà nàng, lúc ấy cũng muốn chạy trốn đúng không?”

Kỷ Vân Hòa mặc nhận.

“Nhưng đáng tiếc, nàng muốn quá nhiều rồi, nàng muốn đem người cá kia đi.” Lâm Hạo Thanh đưa tay, khẽ vén tóc mai bên tai nàng “Lão già kia nhìn nhầm nàng rồi, làm việc do dự, thiếu quyết đoán, tính tình nhỏ mọn, rõ ràng là nàng a. Vân Hòa, nếu như lúc đó không có người cá kia cản trở, nàng đã thoát ra khỏi ngự yêu cốc, tự do khoái hoạt rồi.”

Kỷ Vân Hòa đẩy bàn tay đang nghịch tóc mai nàng của hắn ra.

“Vậy nên? Ngươi biết ta muốn gì, ngươi tính sẽ làm sao đây?”

“Ta cho nàng tự do.” Lâm Hạo Thanh nói “Nàng cùng ta liên thủ, khi thành đại sự, ta làm chủ của ngự yêu cốc, sẽ cho nàng ra khỏi cốc, cả đời không bị ngự yêu cốc trói buộc lần nữa.”

Điều kiện này, với nàng mà nói, là vô cùng cảm động. Nhưng mà...

“Ta không thể giết Lâm Thương Lan.”

Lâm Hạo Thanh nhíu mày: “Nàng không có lý do để cự tuyệt.”

“Chỉ là ngươi không biết lý do này.” Kỷ Vân Hòa nói “Ta bị Lâm Thương Lan ép uống thuốc độc, mỗi tháng, lão đầu sai Khanh Thu đưa ta một viên giải được, trước khi ngươi rơi xuống hang rắn, ta đã mỗi tháng đều dựa vào giải được để sống.”

Lâm Hạo Thanh nghe xong, mày nhíu chặt lại. Việc Lâm Thương Lan ép nàng uống thuốc độc, xem ra được giấu rất kỹ, e rằng trừ lão cùng Khanh Thu, cũng không có kẻ thứ tư biết được.

“Cho nên, ta không thể liên thủ cùng ngươi, ta cần Lâm Thương Lan sống, trừ phi...” Nàng nhìn hắn “Ngươi đưa cho ta giải được. Ta chỉ có điều kiện này.”

Gió lùa nửa thoi qua hai người, sự trầm mặc lan rộng sau câu nói của nàng.

Qua rất lâu, nàng tiếp: “Thiếu cốc chủ, ân oán giữa ta và Lâm Thương Lan, ta không cần người khác vì ta mà kết. Cho nên ta đưa ra điều kiện, chỉ vì trong lòng ta biết, điều kiện này khó lòng đạt được.”

Nàng trầm mặc nhìn Lâm Hạo Thanh tiếp tục nói “Liên quan đến ân oán giữa hai phụ tử ngươi, ta cũng vô năng. Ta chẳng qua chỉ là một con rối, chuyện đến nước này, những việc ta có thể làm chỉ là không trái với lương tâm. Nhưng ngươi yên tâm, ta ghê tởm Lâm Thương Lan không hề thua kém ngươi, chuyện ngươi nói với ta, ta cũng sẽ không nói cho người khác biết. Hôm nay, cáo biệt.”

Nàng nói xong, xoay người rời đi.

“Vân Hòa.” Lâm Hạo Thanh lần nữa mở miệng gọi nàng, nhưng lần này nàng không ngoảnh đầu lại, chỉ nghe hắn ở phía sau nàng khẽ nói “Nàng tưởng rằng, bị lão thay đổi, chỉ có mình ta sao?”

Hắn dứt lời, nàng khẽ dừng bước, nhưng sau đó tiếp tục rảo bước rời đi.

Ý của Lâm Hạo Thanh, nàng hiểu rõ.

Lâm Hạo Thanh lần đầu nàng gặp không phải hắn của hiện tại, mà Kỷ Vân Hòa lần đầu hắn gặp cũng không phải bộ dáng của nàng bây giờ.

Trong ngự yêu cốc này, nàng và thiếu niên năm xưa kia, đều đã thay đổi rồi.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Lạc Cẩm Tang

Kỷ Vân Hòa chậm chậm bước về phòng, vết thương trên lưng bị roi Xích Vĩ đánh lại rách ra, máu làm ướt đầm cả mảng lưng áo.

Nàng có chút dùng sức mới cởi được áo ra, bản thân đứng trước gương dùng bột thuốc rải lên miệng vết thương. Nhưng việc tự bôi thuốc cho bản thân thật sự rất khó, nàng đã thử mấy lần nhưng bột thuốc vẫn rơi ra ngoài, số bột thuốc rải được trên lưng lại quá ít.

“Ài...”

Kỷ Vân Hòa không thờ dài, trong phòng đột nhiên truyền đến âm thanh thờ dài của một nữ tử. Nàng khẽ nhíu mày, lập tức xoay người sang góc phòng truyền đến tiếng thờ dài kia, nàng không lên tiếng, trở tay ném lọ thuốc sang.

Lọ thuốc bị ném vào không trung nhưng không rơi xuống đất, mà dừng lại ở giữa, tựa như bị ai đó bắt lấy. Chiếc lọ lơ lửng giữa không trung, từ bên kia bay trở lại.

“Tỉ một chút cũng không sợ ta bắt không được sao.” Trong phòng lại truyền đến giọng nói của nữ tử, âm sắc vui tươi sống động “Nếu như lọ thuốc rơi vỡ, ta cũng không thể đem cho tỉ lọ thuốc mới đâu.”

Nàng nghe xong, nhìn vào gương cười cười, từ đêm qua đến giờ, nụ cười trên mặt nàng lúc này được xem là đem theo mấy phần vui vẻ thật lòng.

“Thả muội đi nhiều năm như vậy, có cái lọ này cũng không bắt được, vậy thì ta phải đánh đòn muội rồi.” Kỷ Vân Hòa nói xong, đi đến bên giường.

Mà lọ thuốc kia cũng theo nàng lơ lửng đến bên cạnh giường.

Kỷ Vân Hòa nằm xấp trên giường, đem phần lưng máu thịt nhầy nhụa kia lộ ra: “Nhẹ chút.”

Chiếc lọ thuốc hơi thấp, nắp đầy màu đỏ bị lấy ra ném sang một bên. Âm thanh yêu kiều của nữ tử lần nữa truyền đến: “Tỉ còn biết nhẹ chút hả, ta xem tỉ quay về, tự cời y phục bôi thuốc, giống như hoàn toàn không biết đau mà. Ta còn cho rằng hộ pháp của ta có thể nhìn giỏi hơn so với trước kia đó.”

Theo âm thanh trách móc kia, lọ thuốc dịch chuyển đến sau lưng Kỷ Vân Hòa, bột thuốc từng chút một rơi xuống, từ từ phủ lên vết thương trên lưng nàng.

Lúc thuốc tan ra trên vết thương, về mặt nàng lộ ra đau đớn, nàng cắn chặt răng, nhíu chặt mày, tay nắm chặt lại, cơ thịt toàn thân đều căng cứng, mà bột thuốc cũng không vì thế mà được đổ xuống nhau hơn, từng chút từng chút, rơi xuống từng miếng vết thương trên người nàng.

Cho đến khi lọ thuốc đứng thẳng lại, bị thả sang một bên, trán nàng xuất hiện một lớp mồ hôi làm ướt cả gối nằm.

“Xong rồi.” Giọng nữ khẽ nói “Thuốc bôi xong rồi, băng gạc để đâu? Tỉ đứng lên, ta giúp tỉ băng bó.”

“Ở dưới học tủ kia.” Giọng nàng khàn đặc, khẽ đưa tay chỉ xuống bên dưới tủ sách.

Sau đó cửa tủ sách bị kéo ra. Băng gạc ở bên trong lại “bay” ra ngoài, ở trên người nàng, từng lớp từng lớp quấn vào.

Nàng lờm sau lưng nói “Vẫn còn ẩn thân, phòng ta như phòng trộm hả?”

“Ồ!” Âm thanh kia tức thời có chút giác ngộ, giống như mới nhớ ra chuyện gì “Thường ngày ẩn thân hoạt động cho thuận tiện, ta suýt chút quên mất.” Lời vừa dứt, nên giường nàng xuất hiện một luồng ánh sáng màu trắng, một thiếu nữ trẻ tuổi đang ngồi ở đó, trong tay vẫn đang cầm băng gạc chưa băng bó xong.

Thiếu nữ quay đầu cười to, hệt như một mặt trời nhỏ, xua tan đi không ít âm u trong lòng Kỷ Vân Hòa.

Lạc Cẩm Tang, cũng là một ngự yêu sư, chỉ là nàng cùng những ngự yêu sư khác không giống nhau, trong ấn tượng của mọi người, Lạc Cẩm Tang đã là một người chết.

Nàng đã chết vào một ngày lập đông của năm năm trước, ngự yêu cóc bắt được một tuyết yêu bị điên, nàng đi khống chế tuyết yêu, bị tuyết yêu nuốt vào. Tất cả mọi người đều tưởng là nàng đã chết, Kỷ Vân Hòa cũng tưởng như vậy.

Lạc Cẩm Tang tính tình hoạt bát, đơn thuần khả ái, là người vô cùng hiếm có thể duy trì được tính tình thật sự của mình trong ngự yêu cóc này. Nàng không giống với Tuyết Tam Nguyệt, Kỷ Vân Hòa đem bí mật của bản thân chia sẻ với Tuyết Tam Nguyệt, hai người là cùng nhau đón lấy gió mưa, mà đối với Lạc Cẩm Tang, nàng bảo vệ nàng ta giống hệt như bảo vệ muội muội vậy.

Sau khi Lạc Cẩm Tang “chết”, nàng đã trải qua một đoạn thời gian dài khó khăn.

Cho đến khi bị thương dần dần tan đi, nàng mới phát hiện...bên cạnh mình bắt đầu phát sinh ra rất nhiều chuyện không thể lí giải được...

Thức ăn trong phòng biến mất không thấy, trong góc phòng truyền đến tiếng kéo kẹt, cửa phòng không gió không mưa nửa đêm đột nhiên bị đẩy ra...

Nàng cảm thấy bản thân hình như gặp ma rồi.

Đoạn thời gian đó, người có tính tình kiên cường như nàng cũng bị làm đến mất ngủ, ở trong phòng vừa treo bùa vừa thắp hương, mấy lần tìm Tuyết Tam Nguyệt, hai người ngồi giữa phòng, nửa đêm đợi “bắt ma”, nhưng không có thu hoạch gì.

Hơn nửa tháng trời, vẫn là Li Thủ nhắc nhở, hai người mới biết trong phòng này còn có một khí tức vô hình khác.

Trôi qua một khoảng thời gian dài, Kỳ Vân Hòa cùng Tuyết Tam Nguyệt mới có thể chắc chắn rằng người kia là Lạc Cẩm Tang.

Là sau khi Lạc Cẩm Tang bị tuyết yêu nuốt vào bụng, không chết, tuyết yêu sau khi bị giết, nằng từ trong bụng nó bò ra, nhưng mọi người đều không trông thấy nằng. Nằng cũng không biết làm thế nằng để bản thân hiện thân trước mặt người khác, nói chuyện cũng không ai nghe thấy, thậm chí có lúc còn có thể xuyên tường mà đi, giống như thật sự đã trở thành ma vậy.

Nằng thập phần hoang mang cùng khẩn trương, vì vậy nên chạy về tìm Kỳ Vân Hòa nhưng Kỳ Vân Hòa không nhìn thấy nằng, nằng chỉ có thể ngồi trong phòng, không biết làm gì mà run rẩy, trải qua vài ngày như thế, bụng đói đến không chịu nổi mới bắt đầu trộm thức ăn trong phòng Kỳ Vân Hòa ăn.

Sau cùng, lúc Li Thủ nhắc nhở, Kỳ Vân Hòa cùng Tuyết Tam Nguyệt mới bắt đầu nghiên cứu cách “chữa trị” cho Lạc Cẩm Tang.

Cuối cùng vẫn tìm ra chút tâm pháp dạy nằng, mặc dù không có cách khiến nằng biến lại giống hệt như người bình thường, nhưng ít ra vẫn có thể giúp nằng tự khống chế thời gian ẩn thân.

Sau đó, Kỳ Vân Hòa không cho Lạc Cẩm Tang xuất hiện trước mặt người khác, nằng muốn Cẩm Tang rời khỏi ngự yêu cốc, ra bên ngoài thế giới kia, ở bên ngoài du ngoạn. Thuật ẩn thân của nằng khiến nằng trở thành ngự yêu sư duy nhất, không chịu sự khống chế của ngự yêu cốc, cũng không chịu sự khống chế của triều đình.

Lạc Cẩm Tang vẫn thường ẩn thân chạy về tìm Kỳ Vân Hòa, cùng nằng nói chuyện bên ngoài, mỗi lần nằng nhìn nằng ta cười, nhìn nằng ta làm loạn, nằng liền cảm thấy đời này vẫn không tệ lắm.

“Cẩm Tang, muội lần này quay về có chút chậm.” Đội Cẩm Tang giúp nằng băng bó xong, nằng xoay người nhìn nằng ta “Đã đến đâu chơi rồi?”

Lạc Cẩm Tang gãi gãi đầu “Ti muội hoa truyền tin cho ta, ta sớm đã nhận được rồi, nhưng... bị Khổng Minh hòa thượng mê hoặc một lúc.” Lạc Cẩm Tang cười không có chút hảo ý.

Nằng từng nhắc qua với Kỳ Vân Hòa, nằng ở bên ngoài thích một họa thượng không quá bình thường, hòa thượng kia không thích uống rượu, không thích ăn thịt, đương nhiên cũng không thích nằng, hắn ta chỉ thích mỗi việc cầm cây thiền trượng đi khắp nơi, gặp chuyện bất bình thì quán, gặp kẻ ác thì giết. Một chút tâm tính của kẻ xuất gia cũng không có.

Nhưng Lạc Cẩm Tang thích hắn muốn chết rồi. Ngày ngày đều chạy theo đuôi hắn. Mà Khổng Minh hòa thượng kia cũng không thèm quan tâm nằng, xuất quỷ nhập thần, vẫn thường không để nằng tìm được người.

“Hòa thượng kia vẫn vậy hả?” Kỳ Vân Hòa hỏi nằng.

“Vậy là sao?”

“Gặp bất bình thì quán, gặp kẻ ác thì giết?”

“Đúng vậy!”

Kỳ Vân Hòa cười khẽ một tiếng “Sớm muộn cũng bị triều đình thanh toán.”

“Còn không phải sao!” Lạc Cẩm Tang xếp bằng ngồi lên giường nằng “Đạo trước, hắn gặp một lão đại quan đang tác oai tác quái ức hiếp người nghèo, liền một gậy giết đến, khiến cả nhà đại quan kia, cả đầu lẫn mũ đều rơi xuống, ha...” Lạc Cẩm Tang hung hãn thờ ra hơi “Triều đình đã ra lệnh lùng bắt, treo thưởng rất cao!”

Nằng ta giờ cao hai tay, chếp miệng nói “Nếu không phải nể tình ta thích hắn, ta liền muốn đem hắn bắt đi lĩnh thưởng rồi.”

Kỳ Vân Hòa cười nói “Khổng Minh đại sư xảy ra chuyện này, muội còn về đây? Không chạy theo bảo vệ hắn hả?”

“Vậy thì ta phải cảm ơn ngự yêu cốc của chúng ta a.” Nằng ta cười đến híp mắt “Đem Thanh Vũ loan điều thả ra, bên ngoài đều loạn rồi, đại quốc sư bên kia toàn bộ lực chú ý đều rơi trên người con chim kia rồi, Khổng Minh hòa thượng tiếp tục tiêu dao tự tại, ta đã đón Cù Hiểu Tĩnh, giúp hắn an bài tốt rồi, đây còn không phải cười ngửa không ngừng để đến tìm ti sao?”

“Cù Hiểu Tĩnh đã an bài ổn thỏa rồi?”

“Ổn ổn thỏa thỏa rồi. Không có vấn đề gì, ta và đại hòa thượng đã đánh nhau lâu như vậy, bắt hắn giúp ta chiêu mộ Cù Hiểu Tĩnh. Hòa thượng kia tính khí có chút tệ nhưng được cái vẫn là nói một không nói hai, chuyện đáp ứng người khác sẽ không nuốt lời, sẽ không gạt ta.”

Kỳ Vân Hòa lắc đầu, liên tục cảm khái “Không được không được rồi, bây giờ có thể đem Khổng Minh hòa thượng nắm trong tay rồi a.”

Lạc Cẩm Tang hi hi cười: “Còn ti thì sao? Vân Hòa nhà ta gọi ta đến đây làm gì? Ti vì sao lại chịu đòn đánh a?”

Nhắc đến chuyện này, ý cười trên mặt Kỳ Vân Hòa chậm chậm thu lại.

“Cẩm Tang, ta muốn muội giúp ta đi trộm thuốc của Lâm Thương Lan.” Sắc mặt nằng trầm xuống nói “Càng nhau càng tốt, ngự yêu cốc, cần đổi chủ

rồi.”

Cho dù cóc chủ là Lâm Thương Lan hay là Lâm Hạo Thanh, đối với nàng mà nói, đều không phải chuyện tốt gì.

Mà bây giờ, nàng vẫn muốn cùng Trường Ý rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đau

Kỷ Vân Hòa đem những biến hóa trong đoạn thời gian này kể cho Lạc Cẩm Tang nghe.

Nàng nghe xong, trầm mặc rất lâu.

“Vân Hòa a, cho ta nói thẳng nhé, ta giúp ti trộm thuốc thì không có vấn đề gì, ta có thể giải quyết được, nói không chừng là sẽ được, nhưng ti muốn ta giúp ti đem người cá trộm ra ngoài, việc này thật sự là không có cách a, hần to như vậy này.”

Kỷ Vân Hòa trầm mặc, nàng cũng không tính đến việc để Lạc Cẩm Tang đem Trường Ý ra ngoài, nàng biết rõ đó là nhiệm vụ không thể hoàn thành được.

Muốn đem Trường Ý đi, hiện tại nàng cũng chưa nghĩ ra biện pháp hay nào.

“Vân Hòa a, ti cùng Lâm Hạo Thanh hợp tác đi, nếu bọn ti có thể giết Lâm Thương Lan rồi, lúc đó chẳng phải ti có thể thoải mái tìm giải được, Lâm Hạo Thanh cũng sẽ để ti tự do a.”

Kỷ Vân Hòa lắc lắc đầu: “Nguy hiểm quá lớn. Một là không chắc Lâm Hạo Thanh có bản lĩnh như vậy hay không, hai là ta không chắc, hiện tại Lâm Hạo Thanh là loại người gì.”

“Ti có ý gì?”

Kỷ Vân Hòa nhìn nàng, cười nói: “Muội xem, Lâm Hạo Thanh cùng ta nói những lời này, có thể có hai âm mưu, thứ nhất, hần đang lừa ta, nói muốn cùng ta giết Lâm Thương Lan nhưng không động thủ mà là ở sau lưng âm thầm bắt ta, muốn Lâm Thương Lan phát hiện ta muốn tạo phản, từ đó trừ khử ta. Hoặc là hần thật sự muốn giết Lâm Thương Lan nhưng không nhất định sẽ giữ chữ tín thả ta đi, con thỏ tính ranh mà chết rồi thì con chó săn giỏi sẽ bị đem nấu, giết cha còn là được, thì giết ta có khó gì?”

Lạc Cẩm Tang nghe xong liền ngăn người: “Cũng đúng... chẳng qua, hần không sợ ti sẽ đem âm mưu của hần đi nói với Lâm Thương Lan sao?”

“Lâm Thương Lan tự phụ. Lão luôn tưởng rằng sau khi biến Lâm Hạo Thanh trở thành như vậy. Người lão một tay dưỡng thành, lòng lão còn không rõ sao? Nếu như thật sự có ngày Lâm Thương Lan chết trên tay Lâm Hạo Thanh, sợ rằng lão già kia sẽ rất kiêu ngạo đó. Mà trước khi ngày này xảy ra, chỉ cần hần chưa động thủ, lão sẽ nuông chiều hần. Trong lòng lão hồ ly, ngự yêu cóc này, vốn là thiên hạ của phụ tử hai người họ. Hơn nữa...”

Nàng dừng một chút tiếp “Lâm Hạo Thanh cũng chắc rằng, ta sẽ không nói cho Lâm Thương Lan nghe.”

“Tại sao vậy?”

“Sự ghê tởm của ta dành cho Lâm Thương Lan, cả thiên hạ này, Lâm Hạo Thanh là người hiểu rõ nhất.”

Kỷ Vân Hòa nhin không được cười trào phúng.

Vì vậy Lâm Hạo Thanh nói nàng đã thay đổi rồi, nàng cũng vì sự ghê tởm cùng thù hận đối với một người mà biến thành dạng người xấu xa như lão.

Trong lòng tràn ngập tính kế, trái phải do dự. Muốn trả thù cũng sẽ không trực tiếp trả đũa.

Thật sự là quá khó coi rồi.

“Sao chọn thế nào cũng sai vậy....” Lạc Cẩm Tang nhíu mày “Nói như vậy, nếu như trừ khử cả phụ tử hai người họ, như vậy không phải là biện pháp an toàn nhất ư?”

Kỷ Vân Hòa trầm mặc.

Lạc Cẩm Tang nhất thời đảo đảo tròn mắt: “Ai! Đúng rồi! Không phải triều đình vẫn còn đại quốc sư, Thuận Đức công chúa sao! Chúng ta có thể mượn đao giết người a!” Lạc Cẩm Tang hưng phấn kéo Kỷ Vân Hòa nói “Thuận Đức công chúa không phải là có ba nguyên vọng sao! Bây giờ chỉ còn

nguyện vọng cuối cùng, ti đem người cá thuần phục, giao cho Thuận Đức công chúa, khiến hấn nói với Thuận Đức công chúa, nói rằng nhiều năm qua Lâm Thương Lan bề ngoài thì vờ như tuân thủ nhưng thật chất ra là tự dùng yêu quái luyện thuốc...”

Thuốc Lâm Thương Lan đưa cho Kỳ Vân Hòa chính là dùng thân thể của những yêu quái kia mà luyện ra.

Kỳ Vân Hòa trước đây cũng không định nói cho Lạc Cẩm Tang biết, chỉ là có một lần nàng làm sai chuyện, Lâm Thương Lan không đưa giải dược tháng đó cho nàng, nàng ở trong phòng phát độc, cho đến khi Lạc Cẩm Tang trở về, nhìn thấy tình trạng của nàng, mới biết rõ chuyện.

“Ti sai người cá đem chuyện đó nói cho Thuận Đức công chúa, sau đó tạt cho Lâm Hạo Thanh một thau nước bẩn, triều đình hận nhất là ngư yêu sư hai mặt, lúc ấy, phụ tử họ Lâm bị triều đình ruồng bỏ, mà ti sẽ thuận lợi ngồi lên vị trí cốc chủ.” Lạc Cẩm Tang nói “Lúc ấy, ti mới có thể xem là thu được an toàn cùng tự do chân chính.”

Kỳ Vân Hòa quay đầu nhìn chăm chăm Lạc Cẩm Tang: “Muội ngày ngày ở cạnh Khổng Minh hòa thượng, hấn ta đã dạy ngươi mấy thứ quyền mưu chi thuật?”

Thần sắc của nàng khiến Lạc Cẩm Tang ngẩn ngơ, nàng ta có chút sợ hãi lui sau một bước.

“Không phải hấn dạy a...Bình thường hấn còn chẳng nguyện ý nói với ta hơn hai câu. Những chuyện...những chuyện này, không phải rất thường gặp ở ngư yêu cốc hay sao, lợi dụng những yêu quái bị thuần phục, đưa đến nhà của quan lại quý nhân, để chúng ở bên tai thổi gió, giúp bản thân làm một chút việc...”

Đúng vậy, thường gặp đến không thể nói nữa rồi.

Nhưng này trước đây cũng không nghĩ đến việc để Lạc Cẩm Tang nhiễm mấy thứ này. Càng không nghĩ, người bị bản thân lợi dụng, là Trường Ý...

“Ta đem người cá tiến cung, vậy người cá tính sao đây? Y phải làm sao?” Kỳ Vân Hòa hỏi Lạc Cẩm Tang, “Muội vào trong cung, dưới tầm mắt của đại quốc sư, bên cạnh Thuận Đức công chúa, lần nữa cứu y ra ư?”

Lạc Cẩm Tang ngẩn người.

Nàng cùng rất nhiều ngư yêu sư đều đồng dạng, căn bản không ở góc độ của yêu quái mà xem xét mọi chuyện.

“Ta là...không nghĩ đến biện pháp phá vỡ cục diện này...”

Kỳ Vân Hòa khẽ thở ra một hơi: “Tóm lại, đoạn thời gian này, muội hãy giúp ta tình huống ở bên Lâm Thương Lan trước. Chú ý quan sát lão, từ đó mà tìm ra nơi lão để giải dược. Lấy được thuốc trước, chúng ta tính mưu kế sau.”

“Được, hôm nay muội liền đi giám sát lão.”

Lạc Cẩm Tang nói xong, tâm pháp vừa động, thân thể nàng lại từ từ ẩn vào trong không trung.

Kỳ Vân Hòa mặc quần áo, bước đến bên cửa.

“Ai? Ti không nghĩ một chút hả?” Không trung truyền đến giọng nói của Lạc Cẩm Tang.

“Ừm, vẫn chưa phải là thời gian nghỉ ngơi.”

Nàng bước ra khỏi cửa, đi thẳng đến nơi giam giữ Trường Ý.

Đến bên ngoài ngục, những ngư yêu sư cũng giữ đều đã trở lại, trái phải đứng đó, nàng cho bọn họ lui xuống, một mình bước vào trong ngục.

Trường Ý vẫn đang ngủ sâu.

Giương mặt y bình thân giống như những chuyện tranh đấu bên ngoài đều không liên quan đến y. Nàng nhìn y, những cảm xúc phức tạp nao loạn vừa rồi trong khoảnh khắc đều yên tĩnh lại.

Người cá hóa ra vẫn có bản lĩnh này, nàng nghĩ, làm thế nào có thể khiến người khác vừa nhìn một cái trong lòng liền yên tĩnh như vậy được nhỉ.

Nàng ngồi bên cạnh Trường Ý, đem đầu y gối trên chân mình, muốn y thoải mái nhiều hơn.

Mà vừa đem đầu y đặt lên chân mình, đôi mắt màu lam mờ ra, y nhìn nàng, chớp chớp mắt, ánh mắt tản ra sự mông lung khi vừa tỉnh dậy: “Nàng đến rồi.”

Không có lời nói dư thừa nào, nhưng lại khiến nàng cảm thấy, bọn họ giống như không phải gặp nhau ở trong ngục giam mà y tựa như ẩn sĩ, tĩnh lại ở trên núi, tựa như hai người bạn già gặp nhau cùng uống rượu, bình đạm nói một câu, nàng đến rồi.

“Ừm”

Trường Ý ngồi dậy, khê động chân, y ngăn người, đưa tay sờ chân mình, chân y vẫn phủ áo ngoài mà trước lúc nàng rời đi phủ lên.

Y không gỡ chiếc áo ra, chỉ là đưa tay thông qua lớp vải sờ sờ đôi chân.

Kỷ Vân Hòa nhìn thấy, trong lòng chua chát: “Trường Ý...xin lỗi.”

Trường Ý quay đầu, trong mắt không có sự đau khổ nào: “Ta không trách nàng.”

“Ta biết, nhưng mà...” Nàng khê đưa tay đặt lên chân y “Vẫn là muốn xin lỗi...nhất định, rất đau đó...”

“Ừm” Trường Ý thành thật gât đầu, lần nữa khiến tim nàng bị ai bóp chặt lại.

Nàng nâng tay, Trường Ý đột nhiên khê động chớp mũi, y không nói đến đôi chân mình nữa, mày đầu khê nhíu lại “Mùi huyết tinh?” Y quay đầu, cúi người, từ cổ nàng khe khê ngửi xuống, hơi thở lạnh lạnh của y bên cổ nàng làm lay động những sợi tóc con.

Nàng khê nghiêng người.

Trường Ý mở miệng hỏi nàng: “Nàng bị thương rồi?”

“Vết thương nhỏ.”

“Mùi huyết tinh rất nồng.”

Môi nàng động động, trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh đêm qua, nàng nhìn thấy y bị ghim trên tường. Vết thương của nàng, nàotính là huyết tinh rất nồng...

“Không sao, vết thương ngoài da thôi.”

“Đau không?”

Kỷ Vân Hòa hé môi, vốn muốn nói không đau nhưng khi nhìn thấy ánh mắt thương tiếc của Trường Ý, trong khoảnh khắc này lại cảm thấy những lời kia giống như quan miện đường hoàng (mũ miện bề vệ), khó nói nên lời. Nàng cũng cảm thấy sự kiên cường, ương ngạnh của mình đều không cần nữa.

“Đau.”

Mọi lời nói dối đều như bị phá vỡ, bức tường thép kiên cố trong lòng nàng nứt ra một lỗ hổng, nàng cuối cùng cũng đem chữ này nói ra “Đau đó.”

Không nói là vì thấy không đáng nói, mà giờ đây, nàng lại cho rằng, trước mặt người cá này, lại đáng để nàng kêu đau.

Giống như phải hồi đáp nàng. Trường Ý khó khăn nâng tay, đặt trên đỉnh đầu nàng, sau đó thuận theo mái tóc nàng, vuốt vuốt, từ đỉnh đầu, vuốt đến đuôi tóc, vô cùng cẩn thận, thật sự xem nàng như một đứa trẻ vậy.

“Xoa xoa chút liền khỏi rồi.”

Kỷ Vân Hòa nhìn y, cảm nhận đầu ngón tay lạnh lạnh của y, chớp mũi dâng lên chút chua chát.

Ai..

Cá đuôi to này, quả thật rất ngốc a.

Mà lúc này, Kỷ Vân Hòa cũng cho rằng bản thân đại khái cũng bị truyền nhiễm bệnh ngốc này rồi.

Bất chợt, nàng cảm thấy vết thương của mình, thật sự là bị “pháp thuật” “xoa xoa chút liền khỏi” trị khỏi rồi a.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Thế giới của Trường Ý

Mấy ngày sau, trong cốc văn bình yên không xảy ra chuyện gì.

So với những ngày trước liên tục xuất hiện chuyện lớn, ngự yêu cốc yên ắng hơn nhiều, mọi người giống như quay trở lại trạng thái thường ngày, nhưng có lẽ sau sự yên ắng này sẽ rất khó mà không xuất hiện tình huống căng thẳng hơn.

Tất cả mọi người đều quan tâm đến việc thuần phục người cá.

Lạc Cẩm Tang ngày ngày đều chăm chăm quan sát Lâm Thương Lan mà vẫn chưa tìm được nơi lão để giải được, nhưng lại nghe được không ít chuyện của bọn ngư yêu sư trong cốc.

Mọi người đều đang bàn về vị trí cốc chủ của ngư yêu cốc e rằng sẽ rơi vào trong tay Kỷ Vân Hòa.

Riêng chỉ mình nàng vẫn không đề chuyện này ở trong lòng.

Lạc Cẩm Tang ngày ngày chạy về nói với nàng, mọi người đều cho rằng người thuần phục được người cá nhất định là nàng, mọi người cũng chắc chắn cho rằng, nếu như nàng thực hiện được nguyện vọng thứ ba của Thuận Đức công chúa, như vậy, Lâm Thương Lan sẽ đem vị trí cốc chủ truyền cho nàng.

"Lời bọn họ nói cũng có thể thành hiện thực lắm, ta cũng tin như vậy rồi." Lạc Cẩm Tang nói với nàng "Ti nói, Lâm Thương Lan sẽ thực hiện lời hứa, thực sự đem vị trí cốc chủ truyền cho ti không?"

Kỷ Vân Hòa nhìn Lạc Cẩm Tang cười: "Lão thực sự truyền cho ta, vậy con trai lão phải làm sao đây? Lão hồ ly kia chỉ có duy nhất một người con trai, sau khi lão chết chẳng lẽ đợi ta lập tức đem con trai lão đi theo lão ư?"

Lạc Cẩm Tang có chút ngẩn người: "Ti thật sự phải làm như vậy hả?"

Kỷ Vân Hòa cốc đầu Lạc Cẩm Tang: "Muội thức tỉnh đi. Chuyện này không đến lượt ta lựa chọn. Muội chỉ cần tập trung điều tra giải được ở đâu là được."

"Được thôi."

Kỷ Vân Hòa không quan tâm đến những lời đồn trong cốc cũng không quan tâm âm mưu của Lâm Hạo Thanh rốt cuộc là gì.

Những chuyện này nàng bận tâm, cũng không có tác dụng gì. Mà trong lúc đầu sôi lửa bỏng, mọi người lại giống như đều đang bận chuyện của mình, không ai đến tìm nàng sinh sự, nàng trái lại càng vui vẻ thoải mái, trải qua những ngày "phù sinh偷得半日闲" (浮生偷得半日闲, trong lúc bận bịu được nửa ngày nhàn hạ).

Nàng ngày ngày đều vào trong ngục gặp Trường Ý, ở trước đại diện nàng đã được Lâm Thương Lan cho phép trong lúc nàng đến đây sẽ không có ngư yêu sư khác đến quấy rầy để họ có không gian tìm hiểu.

Mà lúc nàng đến thăm y, cũng không làm gì, chỉ đem bộ ấm trà của mình đến, dùng hai tảng đá to làm thành bàn trà, trong không gian có chút chật hẹp này cùng Trường Ý pha trà, nói chuyện phiếm.

Không ai biết nàng cùng y ở trong ngục làm gì, bọn họ chỉ biết hộ pháp ngày ngày cầm hồ lô đến, lại đem hồ lô về, đoán già đoán non, cứ tưởng nàng đang dùng canh mị hồn mê hoặc người cá. Khiến cho người cá kia, dù không bị trói chặt lại cũng sẽ không ở trong cốc gây sự nữa.

Kỷ Vân Hòa từ miệng Lạc Cẩm Tang nghe được tin đồn kia, liền tìm một ngày, cầm hồ lô đổ cho Trường Ý một chén nước hỏi y:

"Đây là canh mị hồn, ngươi uống hay không?"

Trường Ý nhìn chén nước vừa đổ ra, nhíu mày: "Nóng quá, không uống."

Tiếng cười của nàng truyền từ trong ngục ra ngoài: "Trường Ý, ta từng nói với ngươi chưa, ta thật sự rất thích tính cách của ngươi."

"Chưa từng nói, mà ta cảm nhận được."

"Cảm nhận được cái gì? Sự yêu thích của ta dành cho ngươi hả?"

Nàng vốn chỉ định đùa một chút với y nhưng Trường Ý sẩy tay khiến cho chén nước làm ướt chân y, qua một lúc y mới có phản ứng, đem chén nước đặt trên bàn, lau lau quần mình.

Y vừa bắt đầu mặc quần nhưng vẫn rất không quen với cách ăn mặc này, hai chân đang đặt cạnh nhau, nên khi nước tràn ra, hai bên quần đều bị ướt.

Nàng vội dùng tay áo chùi giúp y: "Có bị bỏng không?"

Nàng cúi người, Trường Ý ở đằng sau có chút thất thần tránh né.

"Sao vậy?" Nàng hỏi y "Có phải đụng vào chân ngươi, vẫn còn đau không?"

"Không..." Y nhìn nàng, nghiêng đầu, do dự một hồi. Hiếm khi thấy y do dự, nàng cũng không nghĩ ra lúc này nàng có phải nói sai gì không, thì Trường Ý hỏi nàng "Nàng yêu thích ta?"

Bốn chữ này vừa nói ra, nàng cũng có chút ngẩn người.

Cá đuối to này...là đang hỏi rõ ràng ư....

"Sự yêu thích giữa bạn bè với nhau." Nàng giải thích "Để ý, quan tâm."

Trường Ý gật gù đầu, biểu thị đã hiểu: "Giữa ta và nàng, tuy là có tình hữu nghị nhưng không có tình cảm nam nữ, lời nói hành vi, vẫn nên có chút chú ý thì tốt hơn." Trường Ý nhìn nàng nghiêm túc nói ra những lời này xong lại nghe nàng cười.

"Người...cá đuối to..." Nàng dừng một chút, ý cười từ từ thu liễm, chuyển thành khẽ thở dài "Cái tính này của người, rốt cuộc làm thế nào dưỡng thành vậy? Rõ ràng là chất phác lương thiện, nhưng vẫn cứ xem trọng một số lễ tiết không tên kia. Ta có thể đoán ra được, về chuyện nam nữ kia, người để ý hơn ta rồi."

"Có thể nói vậy, tộc ta cả đời chỉ có một bạn đời, nhận định rồi sẽ đồng sinh cộng tử, mãi mãi chịu sự ngưng giám của thần dưới vực sâu. Không được lừa gạt chính mình, cũng không được lừa gạt người khác."

Cả đời chỉ cùng một người, khó trách lại thận trọng như vậy.

"Các người đúng là tộc độc nhất vô nhị đó."

Không chỉ độc nhất, hơn nữa còn thành thật, bất khuất, vĩnh viễn sống dựa vào tấm lòng của bản thân.

Cách sống của bọn họ tựa như ánh sáng rực rỡ khiến cho Kỳ Vân Hòa tự cảm thấy xấu hổ.

"Thật sự ngưỡng mộ người cá bọn người, những đạo đức được nhắc đến trong thơ ca loài người đều có trên người các người."

"Loài người vì sao không thể sống như vậy?"

Nàng trầm mặc rất lâu "Ta cũng không biết, vấn đề này, có thể sẽ có rất nhiều đáp án. Điều duy nhất ta có thể nghĩ ra chính là vì loại người muốn...quá nhiều rồi." Nàng đổ một li trà "Không bàn về thế giới của ta nữa, người cũng tự trải nghiệm rồi." Nàng nhìn y "Thế giới người cá của bọn người, là như thế nào vậy?"

"Rất yên tĩnh." Trường Ý nói "Ở dưới biển, mọi người đều không thích nói chuyện."

"Các người ăn gì vậy?"

"Cái gì cũng ăn."

Đáp án này có chút dọa đến nàng "Cái gì cũng ăn?" Nàng đánh giá Trường Ý một cái, trong ấn tượng của nàng, y vốn phải là một trích tiên không dính khói lửa nhân gian, hóa ra y ở dưới biển sâu vẫn là một đại bá vương ư...

Bắt nạt cá nhỏ tôm nhỏ...

"Tảo biển, động vật có vỏ, những loại cá khác. Không ăn đồng loại."

"Vậy người thích ăn gì nhất?"

"Động vật có vỏ. Thịt rất non."

Ừm, Kỳ Vân Hòa đột nhiên cảm thấy người cá trước mặt trông có vẻ thanh đạm nhưng chốc lát lại trở nên hơi máu me rồi.

"Vậy các người ngủ ở đâu?"

"Mỗi người cá thích nghỉ ngơi ở những nơi khác nhau." Y uống một ngụm trà "Ta thích sau khi ăn con trai to, sẽ ngủ trong vỏ của chúng."

Nàng nuốt một ngụm nước bọt "Động vật có vỏ đã làm sai gì sao?"

Khiến y bắt nạt chúng đến độ...đã ăn chúng còn ngủ lên chúng..."

Trường Ý chỉ vào gà quay mà nàng đem đến đặt ở trên tảng đá to: "Chúng không làm sai gì cả, chỉ là vì ăn ngon thôi."

Hoài bích kì tội...

(Người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội. Ý chỉ những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dèm pha, hãm hại.)

Kỳ Vân Hòa bĩu bĩu môi, xé một bên cánh xuống "Nếu như có cơ hội, thật muốn xuống đáy biển của các người xem xem. Bên dưới có phải là một mảng u tối không?"

"Vò trai lớn của ta đặt một viên trân châu lớn, tự nhiên phát sáng, có thể chiếu rọi mọi thứ xung quanh nàng."

"Lớn cỡ nào?"

"Lớn bằng người nàng."

Nàng vò cùng kinh ngạc: "Vây vò trai nơi người ở lớn cỡ nào?"

Trương Ý ngẩng đầu nhìn lồng giam: "Lớn hơn so với chỗ này."

Kỷ Vân Hòa trầm mặc thật lâu, lắc đầu cảm khái: "Người cá các người...e rằng không phải là quái vật biển sâu chứ...động một cái là ăn cả con trai to hơn căn phòng này, còn ngủ ở bên trong...dùng viên trân châu lớn mà người ta cực cực khổ khổ áp ra để chiếu sáng...nếu như tí mĩ ngắm lại, loài người làm việc vẫn xem là nói đạo lý rồi."

Trương Ý nghĩ rồi nghĩ, nghiêm túc nói với nàng: "Ta không lừa bọn nó, nhìn thấy trai lớn kia, vừa bắt đầu đã không tính để nó sống tiếp. Chỉ là tận dụng hết lợi ích của sự vật mà thôi. Bọn ta không thích xa xỉ lãng phí."

Cả tộc người cá thật sự rất thành thật, đến cả đã ăn người ta cũng thành thật như vậy.

Kỷ Vân Hòa gật gật đầu: "Người nói như thế khiến ta càng muốn xuống đáy biển rồi."

"Ừm, có cơ hội sẽ đưa nàng đi."

Kỷ Vân Hòa gật đầu nói được, nhưng vừa cúi đầu, nhìn thấy đôi chân đang mặc quần của y lập tức trầm mặc xuống, không nói thêm lời nào.

Có thể, nàng...không dám nói với y về chuyện của biển cả nữa...

Nàng thở dài, cầm li trà, vừa muốn uống một ngụm, đột nhiên, lồng ngực chợt nhói, cơn đau kịch liệt trào đến. Nàng ngẩn người, lập tức ôm ngực.

"Sao vậy?"

Nàng không đáp lời y, thở dồn dập, trên trán đã xuất hiện một lớp mồ hôi lạnh.

Cơn đau đang nhức nhở nàng, trong nhiều ngày an nhàn vừa rồi, nàng đã quên mất, một tháng mới lại đến nàng phải uống giải dược thôi, mà thuốc tháng này, Lâm Thương Lan không hề sai Khanh Thư, đem đến cho nàng...

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Phát Độc

Kỷ Vân Hòa loạng choạng đứng dậy.

Thân hình khẽ nghiêng ngã, nàng xô đổ ấm nước ở trên tầng đá to, nước trong ấm tràn ra ngoài làm ướt một mảng đất.

Âm thanh "bình bang" phá vỡ sự yên ắng của địa lao.

Trương Ý nhíu mày nhìn nàng, thần sắc có chút khẩn trương: "Thân thể nàng có chỗ nào không thoải mái?" Y đứng dậy muốn dìu nàng. Nhưng nàng lập tức tránh khỏi bàn tay y, nàng không muốn Trương Ý biết được, giờ này khắc này, mạch tượng của nàng đang rất loạn.

Nàng lắc lắc đầu, vốn dĩ không muốn giải thích nhiều với y: "Ta về trước đây, không cần bận tâm." Dứt lời, nàng đứng dậy tự mình bước ra khỏi phòng giam, loạng choạng bước đi.

Ra khỏi ngục giam, nàng có chút chóng mặt, ngẩng đầu nhìn ánh hoàng hôn đang xuống núi, ráng trời như ngọn lửa, nuốt lấy cả khoảng trời.

Nàng nghiêng nghiêng ngã ngã bước đi, may mà các ngự yêu sư đều đã về rồi, nên trên đường không có ai, nàng xoay người đi con đường ít người, vội vàng bước đi, tránh bị người khác nhìn thấy.

Cho đến khi trở về tiểu viện, nàng ngồi trên bàn, nhìn chiếc giường thấp của mình hồi lâu, nhưng chưa tìm Khanh Thư đến đưa thuốc giải.

Nàng chỉ ở trong phòng cắn chặt răng mà nhịn.

Nhưng sự đau đớn trong lồng ngực vẫn kéo dài, mà càng ngày càng dữ dội khiến nàng khó thể nhịn được. Giống như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang cắn nát da thịt nàng, theo dòng huyết quản bò vào lục phủ ngũ tạng của nàng, bọn chúng cắn nát nội tạng nàng, đục khoét xương cốt nàng, mà vẫn muốn từ trong cơ thể nàng bò ra bên ngoài.

Nàng đau đến quỳ xuống đất, nửa ngày vẫn chưa ngồi dậy.

Không biết là cơn đau này đã kéo dài bao lâu, cuối cùng, cơn đau dần dần ngừng lại. Kỷ Vân Hòa biết, đây là đặc tính khi phát độc, đau đớn chỉ là đang tạm ngừng lại, vừa này chỉ là cơn đau lần thứ nhất khi phát độc, một lát sẽ lại đau thêm lần nữa, chỉ là lần sau sẽ càng đau hơn so với lần trước.

Nàng trước đây cũng từng phản kháng qua mệnh lệnh của Lâm Thương Lan - đó là lúc lão muốn nàng đẩy Lâm Hạo Thanh vào trong hang rắn.

Nàng đã chịu cơn đau sống không bằng chết suốt mấy ngày liền.

Cảm giác đau đớn trong mấy ngày đó khiến nàng rất khó quên, cho đến hiện tại, dù biết Lâm Thương Lan dùng giải dược để thao túng nàng khiến nàng trở thành con rối, mặc dù là vô cùng chán ghét giải dược kia nhưng mỗi tháng sau khi Khanh Thư đem thuốc đến, nàng cũng không dám chậm trễ một khắc nào.

Cơn đau đó sẽ không lấy mạng nàng, nhưng nó làm tiêu tan ý chí cùng thần trí của nàng.

Khiến nàng trở nên đau khổ, không còn là chính mình nữa.

Sau khi cơn đau biến mất, nàng lại đứng dậy, nàng không đi tìm giải dược nữa, nàng biết rằng không phải nàng muốn tìm là sẽ tìm được, mà là tháng này Khanh Thư chưa đem thuốc giải đến đây.

"Cầm Tang..." Nàng cắn răng, âm thanh khàn khàn cất lên "Cầm Tang..."

Nàng muốn bước ra ngoài vườn, mượn hoa trong vườn để truyền tin cho Lạc Cầm Tang.

Mượn hoa truyền tin, đây là cách liên lạc của bọn nàng và Li Thù. Ngày trước khi dạy Lạc Cầm Tang tâm pháp ẩn thân thuật, nàng cũng Tuyết Tam Nguyệt đã cùng nhau nghiên cứu ra.

Mà biện pháp này chỉ có thể dùng để liên lạc với Lạc Cầm Tang, Tuyết Tam Nguyệt và nàng không thể thông qua tâm pháp này để liên lạc với nhau. Giống như khi tuyết yêu nuốt Lạc Cầm Tang vào bụng, đã truyền cho nàng ta cách liên lạc độc nhất vô nhị vậy.

Nàng kéo cửa ra, muốn giấu đi đôi chân có chút đứng không vững của mình, nhưng vừa cúi đầu liền nhìn thấy trên đất có một mảnh giấy không biết bay từ nơi nào bay đến. Trên đó là bút tích viết tắt của Lạc Cầm Tang, viết một câu: "Có người nói Khổng Minh hòa thường bị bắt rồi, ta ra ngoài cốc xem xem, sẽ rất nhanh lại về."

Nàng đọc xong, hận không thể đốt nát mảnh giấy: "Gã trọc kia! Thật là làm hỏng chuyện!"

Lòng ngực nàng không lâu sau lại đau đớn trở lại. Khanh Thư không đến, nàng cũng không thể đợi được nữa. Nàng xoay người, vào phòng cảm kiểm đi đến Lệ Phong đường.

Nàng dùng kiếm chống đỡ, tránh những người khác, từ hậu viện Lệ Phong đường bước vào.

Kì lạ là hôm nay Lệ Phong đường không có nhiều người canh giữ.

Thậm chí ngoài phòng Lâm Thương Lan còn yên tĩnh hơn, một người cũng không có, nàng trong lòng cảm thấy vô cùng kì quái mà trước tình cảnh này không cho phép nàng suy nghĩ quá nhiều.

Nàng đi đến ngoài phòng lão, nhưng không gõ cửa, trực tiếp đẩy vào. Trong phòng không khóa, nàng trực tiếp bước vào bên trong.

Bước vào trong phòng, lại càng kì lạ.

Nếu như ngày thường, có người dám vào phòng của Lâm Thương Lan, thân là yêu phó của lão, Khanh Thư đã sớm hạ đao chặt đầu kẻ đó rồi. Mà bây giờ, trong phòng là một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh đến chỉ nghe nhịp tim kịch liệt nhảy loạn mà nàng không khống chế được.

Không khí u ám đến có phần hơi đáng sợ.

Nàng dùng kiếm chống đỡ thân thể bước vào trong, bước qua bức bình phong cực lớn ở trước mặt, nàng nhìn thấy ngọn nến bên trong, dưới ánh lửa vàng rực phản chiếu bóng của ba người trên rèm trúc.

Kỷ Vân Hòa ngẩn người.

Mặc dù cơ thể nàng đang không thoải mái nhưng thần trí vẫn còn, nàng có thể hiểu được cái bóng kia biểu thị điều gì.

Đang ngồi trên xe lăn là Lâm Thương Lan, đứng ở trước mặt lão là Khanh Thư, còn có kẻ đứng sau đang dùng kiếm chỉ vào cổ lão là...Lâm Hạo Thanh.

Thiếu cốc chủ này, hẳn rút cuộc đã động thủ, hẳn muốn giết cha mình rồi.

Nàng đứng ngoài rèm trúc, giống như đang ở một không gian khác, trong lúc này, nàng che giấu hơi thở không nói lời nào, mà trong phòng ba kẻ kia cũng không nói lời nào.

Cho đến khi lồng ngực nàng lại đau, nàng nhận không được đưa tay ôm ngực, khẽ động thân người.

Trong lúc yên tĩnh thế này, một chút động tĩnh của nàng khiến cho ba kẻ kia đều cảm nhận được.

Bên trong, rút cuộc Lâm Hạo Thanh cũng mở miệng: "Vân Hòa, giết Khanh Thư đi."

Kỷ Vân Hòa từ bên ngoài có thể hiểu được tình hình căng thẳng ở bên trong. Lâm Thương Lan già rồi, Lâm Hạo Thanh dám xuất hiện tâm tư giết lão nhất định là từ trận chiều cùng với Thanh Vũ loạn đấu, nhìn ra đầu mối này nên hẳn mới dám động thủ. Bởi vì Lâm Hạo Thanh đang khống chế Lâm Thương Lan nên Khanh Thư mới không dám động thủ, nếu như hắn đã giết lão, nhất định Khanh Thư sẽ không bỏ qua cho hắn.

Ba người đều đang căng thẳng, chỉ nhìn chăm chăm vào nhau, nàng đã đến đây chính là sức lực để phá vỡ cục diện này.

Nàng giết Khanh Thư, Lâm Hạo Thanh sẽ thắng, nàng động thủ với Lâm Hạo Thanh, Lâm Thương Lan có thể được cứu.

Lâm Hạo Thanh dám mở miệng trước là vì hắn biết được nội tâm của nàng có bao nhiêu chán ghét lão hồ ly không chế nàng nhiều năm như vậy. Mà Khanh Thư...

"Kỷ Vân Hòa, tư vị phát độc, không ổn chút nào đi. Cốc chủ xảy ra chuyện, người vĩnh viễn cũng đừng hòng muốn có được giải dược."

Tay nàng nắm chặt trường kiếm, lồng ngực đau đớn càng lúc càng kịch liệt, nhưng trong cơn đau này, hận ý của nàng dành cho Lâm Thương Lan nhiều năm nay cũng đang bùng phát nồng đậm.

Đề trong lòng mãi, hoặc là nhận mệnh...

Đặt trước mặt nàng là một vấn đề khó lựa chọn.

"Nàng vẫn đang do dự chuyện gì?" Lâm Hạo Thanh nói.

"Người có gì đề mà do dự." Khanh Thư cũng nói.

Cơn đau trong người cùng với áp lực này đồng thời đè lên đầu nàng, hợp lực xé rách tất cả những do dự của nàng. Trong trái tim đang đập, xuất hiện một đốm lửa trong đêm đen nhảy càng lúc càng kinh thiên động địa.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Thí Phụ (Giết cha)

"Hừ, bọn ranh con."

Tiếng cười già nua của Lâm Thương Lan phá vỡ thế cục bế tắc trong phòng: "Lão phu ở tuổi các người, làm bất cứ việc gì cũng sẽ không sợ hãi. Chỉ là tuổi già không bỏ qua cho ta..." Lão nói xong lại ho khan hai tiếng, âm thanh chấn động, ánh lửa nhảy nhót, ánh mắt Kỷ Vân Hòa trầm xuống, trong lòng cảm thấy không ổn.

Mà lúc này, bàn tay cầm kiếm của Khanh Thư khẽ động, một vật nhỏ đánh lên trường kiếm của Lâm Hạo Thanh.

Trường kiếm chấn động, rung lên không ngừng, cổ tay cầm kiếm của Lâm Hạo Thanh bị lực lớn tác động lên khiến cho trường kiếm tuột khỏi tay, cả người Lâm Thương Lan ngồi trên xe lăn liên động, lập tức rời khỏi sự khống chế của Lâm Hạo Thanh.

Lúc này thân ảnh của Khanh Thư ở trên rèm trúc đột nhiên lóe qua.

Trong đầu Kỷ Vân Hòa lúc này không suy nghĩ được gì cả, nàng cắn chặt răng, cố gắng áp chế cơn đau ở lồng ngực, lách người bước vào trong, trong tay là hãn kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, chém nát rèm trúc, chỉ nghe thấy một tiếng leng keng, kiếm trong tay nàng va chạm với kiếm trong tay Khanh Thư.

Kiếm khí lay động, một vòng bồ sát cột và vách tường xung quanh, căn phòng vốn đang trùng tu lần nữa chịu đòn công kích nặng, cột trong phòng "rắc rắc" vang lên, cả căn phòng hình như đã nghiêng sang một bên, những viên gạch ở trên trần nhà rơi xuống như mưa.

Nàng đứng chắn trước người Lâm Hạo Thanh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào lưỡi đao của yêu hồ Khanh Thư.

“Lựa chọn của ngươi thật khiến người khác quá thất vọng rồi.”

Lúc này, Kỷ Vân Hòa đã đứng chắn trước mặt Lâm Hạo Thanh, nàng đang bị yêu lực của Khanh Thu khống chế, cơ thể vẫn chịu sự đau đớn khi phát độc nhưng trong lòng, lại cảm thấy thống khoái quá rồi.

“Phải không...” Khóe môi nàng khẽ nhếch lên nói “Ta lại cảm thấy không tệ.”

Khanh Thu dứt lời, ánh mắt lạnh đi, nàng ta vẫn chưa có động tác gì, đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng rên đau đớn, là tiếng của Lâm Thương Lan.

Lúc lão bị giết, đôi đồng tử chưa từng mang theo cảm tình của Khanh Thu đột nhiên trợn to, nàng ta nhìn đằng sau, gương mặt bộc lộ cảm xúc không thể tin được.

Kỷ Vân Hòa lập tức đâm đến một kiếm, buộc nàng tránh ra.

Khanh Thu liên tục lùi sau ba bước, cầm chặt kiếm nhìn sang bên cạnh, không tiến lên đánh trả.

Kỷ Vân Hòa nhìn theo hướng nhìn của nàng ta.

Lúc này, nàng từ lưỡi kiếm của Khanh Thu đã cứu Lâm Hạo Thanh, lúc này hắn đang đứng cạnh Lâm Thương Lan, kiếm trong tay hắn đâm vào lồng ngực lão.

Lâm Thương Lan ngồi trên xe lăn, lão đã quá già, vốn dĩ không có sức lực phản kháng.

Không thể là đối thủ của Lâm Hạo Thanh được.

Sau trận chiến với thanh vũ loạn điều, Lâm Thương Lan chỉ còn lại thân thể cứng đờ, chỉ nhờ uy danh trước đây, không có sự bảo vệ của Khanh Thu, lão đã không thể làm được gì, thậm chí là đỡ lấy nhát kiếm của Lâm Hạo Thanh, cũng không còn sức đỡ.

Đồng tử âm hiểm của lão nhìn chằm chằm vào Lâm Hạo Thanh “Được...được...” Lão vừa nói, khóe môi vừa trào máu tươi, âm thanh mơ hồ không nghe rõ “Ngươi có dã tâm giết lão phu, ngươi...”

Cơ hồ không muốn nghe lão nói lời cuối cùng, Lâm Hạo Thanh nâng tay rút kiếm ra khỏi lồng ngực lão, bước đến đằng sau xe lăn, nắm lấy tóc lão, để ngang trường kiếm trực tiếp chém đứt cổ họng lão.

Máu tươi văng ra, hòa trộn cùng tiếng đổ nát của căn phòng, giống như căn phòng dần thu hẹp lại.

Nàng không nghĩ đến...không nghĩ đến sự quả quyết của Lâm Hạo Thanh, cũng không nghĩ đến thủ pháp của hắn gọn gàng suông sẻ như vậy.

Hắn thực sự đã giết chết Lâm Thương Lan rồi.

Hắn thực sự đã giết chết lão hồ ly này, giết chết cha của hắn.

Trong một khắc chấn động kinh ngạc này, cơ hồ nàng đã quên đi nỗi đau trong cơ thể, mà Lâm Hạo Thanh toàn thân máu tươi bước ra ngoài, giống như hắn mới ý thức được hắn đang làm gì vậy.

Hắn cầm kiếm trong tay, khẽ mở miệng, hít vào một hơi, lồng ngực phập phồng, sau đó mới phát ra tiếng “Ha...”

Hắn cười: “Ha ha! Lão ta cuối cùng cũng chết rồi.”

Lời nói này khiến cho Khanh Thu đang đứng đờ đẫn thanh tỉnh lại.

“Cốc chủ!” Khanh Thu cắn răng, oán hận nhìn hắn như muốn xé nát hắn ra “Ta giết chết ngươi!” Khanh Thu trở kiếm, Kỷ Vân Hòa muốn chắn nhát kiếm ấy lại nhưng cơn đau trong người khiến nàng không đuổi theo kịp.

Mắt thấy kiếm Khanh Thu đâm vào ngực Lâm Hạo Thanh, hắn cầm kiếm, đôi mắt ngoan lệ, cầm thanh kiếm dính đầy máu cản lấy nhát kiếm của nàng ta.

Khanh Thu và Lâm Thương Lan có chủ phó khế ước, giống như Li Thù và Tuyết Tam Nguyệt, Khanh Thu đã thề mãi mãi là yêu phó của lão.

Trong lời thề chỉ có một chủ nhân, yêu phó sẽ đem một phần yêu lực trong thân thể mình đưa cho chủ nhân, để biểu thị sự tôn trọng cùng phục tùng. Mà sau khi Lâm Thương Lan chết, một phần yêu lực kia sẽ không mất đi mà qua về cơ thể yêu phó.

Theo lý mà nói, lúc Lâm Thương Lan chết, yêu lực đã từng đưa cho Lâm Thương Lan vốn dĩ đã về lại cơ thể của Khanh Thu. Nàng ta so với lúc lão còn sống sẽ khó đối phó hơn.

Mà Lâm Hạo Thanh có thể chống đỡ được nàng ta.

Tỉ mỉ nghĩ lại, lúc này thực sự là nàng thật lòng mà chán lấy, mặc dù là dùng toàn lực nhưng là vì lúc đó nàng đang phát độc, theo lý nàng vốn phải không có biện pháp hoàn toàn đầu lại Khanh Thư mới phải.

Sức lực của Khanh Thư vốn không thể suy yếu, mà Lâm Thương Lan cũng sẽ...

Linh lực của bọn họ và yêu lực giống như sau trận đấu thanh vũ loạn điều, đột nhiên suy yếu đi rất nhiều.

Nàng lúc này không nghĩ ra được nguyên nhân. Nàng chỉ thấy Khanh Thư đột nhiên mất đi chủ nhân giống như phát điên, điên cuồng công kích Lâm Hạo Thanh, vừa bắt đầu hẳn vẫn có thể chống cự nhưng thời gian càng dài, hẳn như cũ không phải là đối thủ của Khanh Thư. Nàng ta rút cuộc vẫn là một đại yêu quái sống nhiều năm như vậy, bên cạnh Lâm Thương Lan rất lâu, càng không biết đã thay lão tham gia bao nhiêu trận chiến lớn nhỏ, giết chết bao nhiêu người.

Bản về kinh nghiệm chiến đấu, e rằng Lâm Hạo Thanh lấy hết lực bú sữa ra cũng không thể là đối thủ của nàng ta.

Lúc này, tuy là Kỳ Vân Hòa đang phát độc nhưng vẫn có thể điều khiển tốt thân thể này. Cố gắng nhịn đau cùng Khanh Thư sống mái một trận! Mặc kệ hôm nay Lâm Hạo Thanh đã làm gì, sau này trở thành loại người nàng, trước sự lựa chọn của nàng, chỉ còn một con đường, chạy vào trong bóng tối.

Trong lòng đã hạ quyết tâm, nàng lập tức công kích mạnh vào tử huyệt của mình, lúc này toàn thân huyết mạch của nàng đều chảy ngược, tứ chi tê dại không còn tri giác.

Mà cách “lấy độc kích độc” này khiến cho nàng tạm thời kiềm chế được cơn đau.

Trong lòng nàng rõ ràng, biện pháp chế ngự cơn đau này, nếu như trong ba chiêu không thể giết chết Khanh Thư, thì không cần kẻ khác giết nàng, kinh mạch toàn thân của nàng sẽ đứt hết mà chết.

Không tiếp tục do dự, năm ngón tay nàng nắm chặt trường kiếm, trong lúc Lâm Hạo Thanh đang tránh chiêu thức của Khanh Thư, Kỳ Vân Hòa nhảy lên từ đằng sau nàng ta mà đâm lên, một chiêu đâm vào sau lưng nàng ta.

Khanh Thư cảm nhận được sát khí từ đằng sau liền xoay người, tránh sát chiêu của Kỳ Vân Hòa nhưng nàng lập tức biến chiêu, sau khi rơi xuống, đầu ngón chân điểm đất tựa như ngựa đạp yến bay, đạp vào không trung nhảy lên cao, tiếp tục hướng đến Khanh Thư.

Ánh mắt Khanh Thư rét lạnh, xoay lưng, sau đó tiếp được sát chiêu của nàng từ phần hông.

Kiểm khí của Kỳ Vân Hòa ép Khanh Thư công kích mà bay lên, sau lưng nàng ta tuôn trào máu tươi, nhưng không ảnh hưởng đến việc nàng ta trở người giết ngược kiếm chiêu của nàng, yêu lực khiến cơ thể nàng ta chuyển động ở không trung, cả người nàng cùng trường đao giống như mũi tên được kéo căng ra từ khung tên bắn ra, nhắm thẳng hướng nàng mà giết đến.

Kỳ Vân Hòa mắt thấy không thể tránh được, mà Lâm Hạo Thanh lúc này được nàng cứu kia đột nhiên đá vào chân sau nàng khiến nàng cong gối ngã xuống.

Nàng ngã ngửa trên đất, trở tay cầm kiếm đặt ngay trên trán mình.

Lúc Khanh Thư giết đến, cả người lặn qua lưỡi kiếm của nàng.

Máu tươi phun đầy mặt nàng.

Nàng thậm chí không rảnh để quan tâm sự sống chết của Khanh Thư, sau khi nàng ta bay qua người nàng, Kỳ Vân Hòa lập tức nâng tay, lần nữa công kích mạnh vào tử huyệt của bản thân.

Kinh mạch đang chảy ngược lập tức ngừng lại, huyết dịch lần nữa lưu thông bình thường, cơn đau lần nữa phát tán toàn thân.

Lúc này, nàng cắn răng nhịn đau, xoay người nhìn xem.

Yêu phó Khanh Thư uy phong một đời toàn thân đầy máu ngã ở góc phòng.

Y phục trên mặt đều là vết xước rỉ máu bị lưỡi kiếm quét qua, trông vô cùng khủng khiếp. Nàng ta vẫn muốn đứng dậy nhưng máu toàn thân đều đang trào ra ngoài khiến cho nàng ta đã không còn sức lực mà đứng dậy. Trên mặt nàng ta xuất hiện màu xám chết chóc, lúc này không nhìn Kỳ Vân Hòa cũng không nhìn Lâm Hạo Thanh, ánh mắt nàng ta lướt qua hai người trực tiếp rơi xuống trên người Lâm Thương Lan ở phía sau.

“Người không nên làm như vậy.” Khanh Thư nói “Người nếu như biết cha người đã làm gì, người sẽ biết hôm nay người đi đến bước này một nửa là vì đại nghiệp, một nửa là vì người. Người không nên hủy đại nghiệp của cha người.”

Đại nghiệp?

Kỳ Vân Hòa ôm lồng ngực nhìn Khanh Thư. Nàng không còn sức tiếp lời nhưng Lâm Hạo Thanh vẫn có thể. Hắn lạnh lùng nhìn Khanh Thư.

“Mà đại nghiệp của lão đã hủy nửa đời của ta.”

“Hạn hẹp...”

Ánh mắt nàng ta không rời khỏi người Lâm Thương Lan, cũng không nói lời nào khác, cho đến khi hơi thở ngừng lại, thân thể nàng ta nằm trên đất hóa thành đất bụi.

Yêu quái sau khi chế, giống như bây giờ, càng tinh khiết, càng hóa vô hình. Khanh Thu khiến cho trong lòng Kỳ Vân Hòa có chút kinh ngạc.

Hình thái, yêu lực của nàng ta sau khi chết đại khái không giống với Li Thù.

Trước khi Li Thù chết, lấy sức của một người phá vỡ thập phương trận, hồ yêu Khanh Thu này...yêu lực không phải vì trận chiến hôm nay...

Nàng ta từng nói qua đại nghiệp của Lâm Thương Lan...lại là cái gì?

Chưa tìm được đáp án, cơn đau trong lồng ngực khiến nàng không nhìn được mà rên lên, nàng quỳ trên đất, áp chặt lồng ngực, Lâm Thương Lan đã chết, Khanh Thu cũng đã chết, trên thế gian này sẽ không ai biết giải được đề đâu.

Nàng trước đó còn nói với Trường Ý sau này phải xuống đáy biển nhìn xem, nhưng không nghĩ đến...hôm nay, cư nhiên lại là ngày cuối cùng của nàng, sau này...cũng không còn có sau này nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tinh] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Mâu Thuẫn Tái Khởi

Kỳ Vân Hòa tuyệt vọng quỳ trên mặt đất, nhìn nhìn cơn đau trong người.

Lúc này, nàng đột nhiên nghĩ đến rất nhiều chuyện, nàng nghĩ đến trước khi vào ngự yêu cốc, nàng là một đứa trẻ có ản mạch, liền bị cha mẹ đem đi, muốn tránh khỏi sự truy lùng của triều đình, nhưng rốt cuộc vẫn tránh không khỏi, cha mẹ nàng bị binh lính bắt được, lập tức bị giết, nàng cũng bị bắt đưa đến ngự yêu cốc.

Cho đến bây giờ, nhiều năm như vậy, nỗi đau khi mất cha mẹ đã sớm bị thời gian bào mòn, sau này, nàng luôn sống trong cảnh u ám bị Lâm Thương Lan khống chế.

Nàng luôn nghĩ, nếu một ngày nàng không bị lão khống chế nữa, nàng có thể thoát ra khỏi ngự yêu cốc, ở bên ngoài thới giới rộng lớn kia chạy nhảy, vui cười, tự do tự tại, không bị trói buộc.

Nhưng đáng tiếc, nàng bây giờ đã thực hiện được nguyện vọng thứ nhất, nàng không bị lão khống chế nữa, nhưng nàng vĩnh viễn không có biện pháp rời khỏi ngự yêu cốc rồi...

Thật muốn...ngửi ngửi hương hoa ở thế giới ngoài kia.

Nàng nhịn đau, đồng thời không hi vọng bản thân bị đau đến chết, sau đó bình tĩnh chấp nhận tử vong.

Nhưng hình như ông trời không muốn nàng thanh thản chết đi, lúc Kỳ Vân Hòa nghĩ rằng bản thân không thể chống cự tiếp được, đột nhiên bên cạnh có người đỡ nàng dậy.

Miệng nàng bị người khác cậy ra, một viên thuốc bị nhét vào trong.

Vị của viên thuốc này vô cùng quen thuộc, lúc vị thuốc vừa tiếp vào trong, nàng đang bị đau đến mất hết thần trí, lập tức bị kéo trở về.

Giải được!

Khát vọng sinh tồn lần nữa trỗi dậy, nàng lấy sức lực cuối cùng, tốn sức nuốt viên thuốc xuống.

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng viên thuốc ở chỗ huyệt trượt xuống dạ dày đường ruột, cơn đau chậm chậm tiêu giảm, cuối cùng biến mất. Mà lần này giải được so với những lần trước không giống nhau.

Sau khi nuốt viên thuốc, nàng không chỉ cảm thấy cơn đau biến mất mà còn cảm thấy trong viên thuốc có một luồng khí nóng, từ ruột vị không ngừng trào ra, lan tỏa khắp tứ chi cuối cùng tập trung ở đan điền, giống như từng tầng từng tầng, ngưng tụ lại thành một viên đan.

Sau khi cơn đau biến mất, khí nóng cũng không thấy nữa.

Kỳ Vân Hòa cuối cùng lấy lại thần trí, nàng nâng đầu nhìn, chỉ nhìn thấy giấy ở khung cửa đã sáng ra, vừa nãy trời tối mà bây giờ đã gần sáng rồi.

Hóa ra đã trôi qua một đêm.

Toàn thân nàng đều ướt đẫm mồ hôi, lúc nàng ngẩng đầu giống như nàng đang ở trong nước lúc lao ra vậy, tóc tơ đều đang nhỏ nước.

Sau khi trải qua cơn chóng mặt kia, cuối cùng nàng cũng nhìn rõ mọi thứ xung quanh.

Nàng không nằm trên đất nữa, nàng được bế nằm trên giường của Lâm Thương Lan. Lâm Hạo Thanh lúc này đang ngồi bên cạnh nàng, hẩn nhìn nàng ánh mắt trầm ngưng. Trên người họ là những vết máu đã khô. Mà lúc này trong phòng vẫn còn có thi thể phát xanh của Lâm Thương Lan.

Hòa vào trong đó là tiếng gà gáy, bên ngoài yên tĩnh đến lạ.

“Cuộc sống này giống như một tuồng kịch.” Giọng Kỳ Vân Hòa khàn khàn, mở miệng, phá vỡ sự mong lung của buổi sớm, phá vỡ sự yên ắng lạ lùng “Người nói xem đúng không, thiếu cóc chủ. Ồ...” Nàng dừng chút “Nên gọi là cóc chủ rồi.”

Lâm Hạo Thanh trầm mặc một lúc, không nói theo chủ đề mà đang nói, hẩn nhìn nàng mở miệng hỏi: “Độc trên người nàng, e rằng, nàng đã chịu đựng rất nhiều năm rồi?”

Hóa ra là lúc đêm qua nàng phát độc hẩn vẫn luôn thủ ở bên cạnh này hả...

Kỳ Vân Hòa nhìn hẩn một cái: “Cho nên ta rất nghe lời.” Nàng nhìn thi thể Lâm Thương Lan sau đó rời đi hỏi Lâm Hạo Thanh “Giải được, người tìm được ở đâu? Còn bao nhiêu viên?”

“Chỉ tìm được một viên.”

Nàng khẽ híp mắt, đánh giá hẩn.

Hai người biết nhau nhiều năm, hẩn sẽ không thể không rõ đằng sau ánh mắt này của nàng là đang nghĩ gì, hẩn nói thẳng “Đêm qua, nàng đến, ở bên ngoài rèm trúc, trên tay Khanh Thu dùng vật màu đen bắt lên tay cầm trường kiếm của ta, nàng nhớ rõ không?”

Kỳ Vân Hòa gật đầu “Ta vẫn chưa đau đến mất trí.”

“Đó chính là giải được ta cho nàng nuốt.” Lâm Hạo Thanh nói “Đêm qua lúc ta đến tìm Lâm Thương Lan, trùng hợp là lúc đó Khanh Thu rời khỏi, xem ra theo như lời nàng nói, là đi đưa giải được mỗi tháng cho nàng, chỉ là bị ta hiểu lầm...”

Nghĩ lại, những gì nàng nói cũng đã nói qua.

Nàng lựa chọn tin hẩn. Thở dài một hơi: “Thuốc khác có thể tìm được chứ?”

“Sau khi cho nàng nuốt thuốc kia, ta đã thử tìm trong phòng một vòng, chưa tìm ra tảng hảm hoặc mật thức, cho nên tìm không thấy.”

Ý này chính là tháng sau, nàng vẫn sẽ lần nữa chịu cơn đau này, đau cho đến chết đi...

Nàng trầm mặc.

“Kỳ Vân Hòa.” Lâm Hạo Thanh đột nhiên gọi họ tên nàng.

Nàng quay đầu nhìn hẩn, từ nhỏ nàng luôn nghe hẩn ôn ôn nhu nhu gọi nàng “Vân Hòa”, lớn lên thì nghe hẩn lãnh đạm gọi nàng là “hộ pháp” hoặc là mấy phần trào phúng gọi nàng “Vân Hòa”, nhưng lần này là lần đầu tiên hẩn tiết chế, xa cách gọi cả họ tên nàng.

“Đa tạ nàng hôm qua liều chết tương cứu.”

Nàng nghe xong, khẽ nhíu mày. Rất nhanh, nàng liền che giấu cảm xúc: “Không cần đa tạ, nếu không phải người đá ta khiến ta cong gối nằm trên đất, ta cũng không có cách giết Khanh Thu.”

Lâm Hạo Thanh lại trầm mặc nói: “Nếu như ta không may mắn tìm được thuốc giải kia, nàng sẽ thế nào?”

“Có thể thế nào?” Nàng nhếch môi, trào phúng cười “Nhận mệnh thôi.”

Lâm Hạo Thanh nhìn nàng một lúc, đứng dậy: “Trước đó ở hang rắn biển hoa, ta nói, nàng cùng ta liên thủ giết chết Lâm Thương Lan rồi, ta sẽ cho nàng tự do. Bây giờ ta sẽ giữ lời hứa, đợi ta ngồi lên vị trí cóc chủ, ngự yêu cóc sẽ không trở thành ngục giam nàng nữa, mà giải được, ta không có cách điều chế, nhưng cho dù đào ba tấc đất ta cũng sẽ đem giải được của Lâm Thương Lan đào ra, đưa cho nàng.”

Kỳ Vân Hòa ngẩng đầu nhìn hẩn, thật kì lạ, sau khi Lâm Thương Lan chết, nàng đột nhiên cảm thấy, Lâm Hạo Thanh ngày xưa dường như đã trở về một chút...

“Giải được nếu như tìm được, ta sẽ rất mừng, nhưng nếu như không tìm được, ta cũng sẽ cam chịu. Nhiều năm như vậy, trong ngự yêu cóc này, ta đã sớm rõ, kẻ mà ta cùng người chống lại, Lâm Thương Lan chống lại, không phải là ai khác mà là ông trời. Ý trời nếu đã như vậy ta đành thuận theo ý trời,

chỉ là...”

Nàng nhìn chằm chằm Lâm Hạo Thanh: “Ta vẫn còn một yêu cầu.”

“Nàng nói đi.”

“Ta cần phải rời khỏi ngục yêu cốc, hơn nữa ta vẫn muốn đem người cá rời khỏi tù giam này.”

Nói ra lời này, cả căn phòng lần nữa rơi vào im lặng.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt nàng thể hiện sự kiên quyết nhưng Lâm Hạo Thanh cũng không lùi bước, nhìn nhau hồi lâu cuối cùng hắn mở miệng: “Nàng biết người cá đối với ngục yêu cốc có ý nghĩa gì không.” Hắn trầm mặt nói: “Ngục yêu cốc mất đi một ngục yêu sư, triều đình chưa chắc sẽ để ý, nhưng người cá thì không ai được đem đi.”

“Nếu như ta nhất định muốn thì sao?”

“Vậy thì ta lần nữa xem nàng thành kẻ địch.”

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngục Yêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Đồng Mưu

Thì thế của Lâm Thương Lan ở bên cạnh đã lạnh ngắt.

Mà trong lúc này không khí trong phòng rơi vào trầm tịch, hai người sống vẫn ở đây trông không khác gì xác chết.

Cuối cùng, Kỳ Vân Hòa từ trên giường bước xuống, đứng trước mặt Lâm Hạo Thanh, nàng thấp hơi hẳn hơn nửa cái đầu nhưng khí thế không thua kém hắn.

“Lâm Hạo Thanh.” Nàng cũng gọi cả họ tên hắn, không khác chút nào “Chuyện đã đến nước này, nếu như ta như cũ trở thành kẻ địch của ngươi, ta sẽ cảm thấy rất đáng tiếc nhưng ta cũng sẽ không hối hận.”

“A.” Lâm Hạo Thanh cười lạnh một tiếng, lập tức âm trầm nhìn nàng “Ta thấy nàng vẫn là chưa nghĩ kỹ, nàng đem người cá đi, không chỉ bị ta xem là kẻ địch mà còn bị cả ngục yêu cốc xem là kẻ địch, thậm chí là cả Thuận Đức công chúa, cả một triều đình xem nàng thành địch!” Hắn tiến lên một bước, tiến đến gần nàng “Hơn nữa, chưa nói đến việc nàng có thể đem hắn ra khỏi ngục yêu cốc hay không, cho dù nàng có thể đem hắn đi, nàng nghĩ như vậy là kết thúc ư? Nàng và hắn sẽ tiêu điều tự tại ư?”

Hắn ném cho nàng hai chữ: “Ngây thơ”

“Ngây thơ hay không ta không biết.” Nàng đáp “Ta chỉ biết, y vốn thuộc về biển cả không nên bị giam lại ở nơi này.”

“Hắn đã tách đuôi rồi, nàng còn cho rằng hắn vẫn thuộc về biển cả?”

Lâm Hạo Thanh nhắc đến chuyện này khiến cho tay nàng nắm chặt thành quyền, nàng trầm mặc một lúc, cuối cùng vẫn là ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, lập tức nói với hắn:

“Y thuộc về.”

Mặc kệ y có tách đuôi hay không, mặc kệ y có bộ dáng không giống với người khác, đuôi cá xinh đẹp của y, đã từng xuất hiện sẽ không biến mất.

Kỳ Vân Hòa luôn cho rằng, Trường Ý vĩnh viễn thuộc về biển xanh trong vắt và tuyệt đẹp kia, bất kể là quá khứ hay hiện tại, hoặc là tương lai mà không ai có thể biết trước được. Nhưng nàng vẫn cố chấp tin tưởng, Trường Ý cuối cùng cũng sẽ tìm về biển lớn.

Lâm Hạo Thanh nhìn thần sắc kiên định trong mắt nàng, trầm mặc hồi lâu, “Nàng nghĩ kỹ đi, ta chỉ cho nàng cơ hội lần này. Nàng muốn tự do nhiều năm mong ước hay muốn đem người cá thả ra?”

Nàng nghe xong lời hắn nói, có chút suy nghĩ: “Lâm Hạo Thanh, người giết Lâm Thương Lan, là do may mắn ta đến hỗ trợ trợ ngươi. Vì vậy, cơ hội lần này không phải ngươi cho ta mà là trời cao cho ta. Mà tự do cũng không phải thứ ngươi cho ta. Nó vốn dĩ thuộc về ta.”

Nàng nói xong, sau khi đã suy nghĩ kỹ càng, trong lòng nàng cũng đã có tính toán. Hôm nay xem như là cùng Lâm Hạo Thanh nói xong rồi.

Không có Lâm Thương Lan, sau khi nàng cùng hắn hòa giải ngắn hạn, nên đầu thế nào vẫn sẽ đầu thế ấy.

Nàng cất bước muốn rời đi, hần đứng phía sau nàng hỏi: “Giải được nàng không cần sao?”

“Ta cần chứ, ngươi hiện tại cũng không có để đưa ta.” Nàng chỉ thị thể Lâm Thương Lan trên ghế “Ngươi trước tiên nghĩ cách an táng tốt cho lão đi. Người già trong tộc, tai mắt của triều đình, ý của đại quốc sư, cũng sẽ không thể chấp nhận một kẻ mưu phản giết cha để lên ngôi tộc chủ, bọn họ chỉ cần một tộc chủ tuyệt đối nghe lời mà thôi.”

Kỷ Vân Hòa bước ra bên ngoài. Lời nói vừa rồi của nàng giống như được linh nghiệm, lúc nàng đẩy cửa ra, bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân vội vàng.

“Cốc chủ! Cốc chủ!”

Ngoài cửa, một tên ngự yêu sư khẩn trương gọi, hần đứng bên cửa, gõ cửa hai tiếng.

Mặt trời bên ngoài đã lên cao, bóng của ngự yêu sư in lên trên cửa, cùng nàng chỉ cách nhau một cánh cửa.

Tay đẩy cửa của nàng ngừng lại.

Kì thực, sau khi nàng cùng Lâm Hạo Thanh nói rõ, nàng vẫn muốn lật đổ hần ngồi lên vị trí tộc chủ, muốn mọi người biết hần giết Lâm Thương Lan, đây là biện pháp tốt nhất. Hần sẽ bị người trong ngự yêu tộc bỏ mặc, cũng sẽ bị triều đình bỏ rơi. Lúc này, nàng sẽ là người được đề cử trở thành tộc chủ ngự yêu tộc. Quyền lực trong tay mà không có người đằng sau điều khiển, nàng có thể đem Trường Ý rời đi.

Nhưng mà...

Ngự yêu sư ngoài cửa, nàng và Lâm Hạo Thanh ở trong nhà, hai người toàn thân máu tươi.

Ai là kẻ giết Lâm Thương Lan, chuyện này vốn dĩ không rõ ràng.

Kỷ Vân Hòa quay đầu nhìn Lâm Hạo Thanh ở trong nhà.

Hần lập tức bước ra nhìn nàng một cái, hai người đều không nói gì, cho đến khi người ở bên ngoài gõ cửa lần nữa: “Cốc chủ!” Giọng ngự yêu sư có chút gấp gáp, giống như sẽ đẩy cửa ra.

“Thân thể tộc chủ đang không thoải mái cần phải nghỉ ngơi.” Lâm Hạo Thanh rút cuộc mở miệng “Ồ ào chuyện gì?”

Nghe thấy giọng hần, ngự yêu sư bên ngoài cuối cùng tìm được chủ ý “Hồi thiếu tộc chủ! Bên ngoài núi truyền tin, Thuận Đức công chúa bãi giá ngự yêu tộc, bây giờ đã ngự giá đến trước sơn môn rồi!”

Kỷ Vân Hòa ngẩng người, lồng ngực lập tức đập nhanh.

“Ngươi nói cái gì?” Lâm Hạo Thanh cũng không thể tin được.

“Thiếu tộc chủ, Thuận Đức công chúa đã ngự giá đến trước sơn môn rồi! Vẫn mời thiếu tộc chủ nhanh chóng báo lại với tộc chủ, thay mặt ngự yêu tộc chúng ta tiếp giá a!”

Thuận Đức công chúa...

Vị cao cao tại thường kia, hình như chỉ tồn tại trong tin đồn “Nhị Thánh”. Cự nhiên...thân lâm ngự yêu tộc rồi...

Kỷ Vân Hòa cùng Lâm Hạo Thanh nhìn nhau. Hai người không hẹn cùng nhìn về thi thể đã lạnh của Lâm Thương Lan.

Nàng khẽ nắm chặt quyền đầu.

Lâm Thương Lan chết thật không đúng lúc rồi. Nếu Thuận Đức công chúa biết hai người họ đã giết chết lão, bọn họ sẽ bị đánh và tội bất hiếu, sẽ bị in dấu lửa lên người, triều đình không thích kẻ phản nghịch, Thuận Đức công chúa cũng vậy.

“Thiếu tộc chủ!”

Giọng ngự yêu sư bên ngoài gấp gáp.

Kỷ Vân Hòa khẽ huyếch tay vào Lâm Hạo Thanh đang thất thần. Hần hồi thần định tâm: “Biết rồi, ngươi trước tiên đem các ngự yêu sư đến ngoài sơn môn, ta sẽ vào gọi tộc chủ dậy, lập tức ra ngoài nghênh đón.”

“Vâng.”

Ngự yêu sư bên ngoài vội lui xuống.

Cũng may là hần vội vàng rời đi, nên không phát hiện ra trận chiến đêm qua trong phòng tộc chủ có gì không đúng.

Sau khi kẻ kia rời đi, Lâm Hạo Thanh cùng Kỳ Vân Hòa không nói lời nào, bước vào trong nhà.

Hai người nhìn Lâm Thương Lan đã đoạn khí ngồi trên xe lăn, lão như cũ trừng mắt, giống như đối với ham muốn nhân gian có chút không cam. Mà vết thương trên cổ lão khiến người khác kinh tâm.

Lâm Hạo Thanh trầm mặc nâng tay, khép mắt lão lại.

“Lão già sống không đúng lúc, chết rồi vẫn khiến người khác hỗn loạn.” Lời hắn có chút khinh bạc.

Kỳ Vân Hòa nhìn hắn một cái: “Lão sống đáng hận lão, nhưng lão chết rồi thì không còn chuyện của lão nữa.” Nàng nhìn xung quanh “Bây giờ quá bất mắt nếu đưa lão ra ngoài, cũng không có thời gian làm những chuyện này nữa.”

“Nàng định thế nào?”

Kỳ Vân Hòa nâng tay chỉ về phía giường: “Người đem lão đặt lên giường, đắp chăn đàng hoàng, nhớ phủ lấy vết thương trên cổ lão.”

“Sau đó?” Hắn cười lạnh “Đợi lão tự sống dậy hả?”

“Lão sống dậy, người ta cũng chết.” Nàng nhìn hắn “Đẹp thái độ nói lời mát mẻ của người đi, ta và người, nên đấu sẽ đấu, nên tranh sẽ tranh. Nhưng trước mặt Thuận Đức công chúa, người ta chỉ là con cháu cháu trên cùng một dây mà thôi. Người giết Lâm Thương Lan rồi, tay ta cũng không sạch. Bây giờ, người và ta, tốt nhất là liên thủ diễn một màn kịch, mau chóng thỉnh đi vị thần không mời mà đến.”

Lời này của nàng không khiêm tốn cũng không cao ngạo, thần sắc nhịp nhàng hữu lực. Lâm Hạo Thanh nhìn nàng, nụ cười trào phúng trên mặt rút cuộc thu lại.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Thuận Đức Công Chúa

“Người đưa Lâm Thương Lan, bố trí tốt cho lão, lão ngày thường nằm như thế nào, xe lăn để ở đâu, ta cần người để lại không sai một ly. Ta sẽ đem máu trên nền nhà dọn dẹp sạch sẽ trước.”

Kỳ Vân Hòa vừa nói vừa cúi xuống y phục của mình, đặt trên bàn trà “Đợi làm xong những chuyện này, ta và người trở về thay bộ quần áo sạch sẽ, rửa sạch mặt, chúng ta sẽ đi gặp Thuận Đức công chúa.”

“Chúng ta sẽ đi gặp?”

“Đúng, chúng ta sẽ đi gặp.” Kỳ Vân Hòa quỳ trên đất, lau sạch máu trên đất “Chúng ta đi nói với Thuận Đức công chúa, cốc chủ tôi qua đột nhiên bị bệnh nặng, nằm liệt giường không đứng nổi, khí tức suy yếu.”

Trong lúc nói những lời này, nàng đang lau góc tường, ở góc tường Khanh Thư hóa thành bụi đất, nàng đặt y phục lau máu để qua một bên, thu dọn bụi đất đổ lại, đặt vào trong lọ hoa trong phòng Lâm Thương Lan.

“Động tác nhanh một chút đi.” Nàng ngoảnh đầu nhìn Lâm Hạo Thanh “Chúng ta không có thời gian chậm trễ nữa.”

Sau khi nàng cùng hắn dọn dẹp xong phòng Lâm Thương Lan, hai người trốn khỏi mắt người khác, nhanh chóng trở về thay thường phục, lần nữa gặp nhau là lúc đến trước son môn của ngự yêu cốc.

Lúc này ngoài ngự yêu cốc hoa xuân đã tàn, trước mắt chỉ còn một màu xanh ngắt.

Kỳ Vân Hòa cùng Lâm Hạo Thanh đã lau sạch máu trên mặt, thay xuống bộ thường phục nhiệm máu, hai người trái phải đứng ở trước son môn. Không nói một lời, vẫn hết như thường ngày, mối quan hệ không quá ôn giữa thiếu cốc chủ cùng hộ pháp.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, không nói lời nào, chỉ nhìn con đường ở trước mặt, lẳng lặng đợi gió xuân thổi Thuận Đức công chúa trong truyền thuyết đến.

Không lâu sau, trên đường núi xa xa truyền đến tiếng bước chân ầm ầm, người ngựa rất đông, xếp thành hàng dài, không cần phải nhìn cũng có thể đoán ra rõ ràng.

Ngự yêu cốc tọa ở hướng tây nam, cách kinh thành rất xa, hiếm khi có cảnh tượng rầm rộ, ngự yêu sư đa số khoanh ở trong ngự yêu cốc, trừ đi Tuyệt Tam Nguyệt có năng lực hơn người, còn lại đều rất ít ra ngoài.

Cho nên khi nghe thấy động tĩnh ở xa, bọn ngự yêu sư liền có chút ồn ào, đứng ngồi không yên, kinh ngạc nghi ngờ, còn cả chút tò mò về kẻ ở vị trí tối cao của hoàng gia.

Ở hướng trên đường núi, tiếng bước chân càng lúc càng gần, dần dần xuất hiện trước mắt mọi người, trên mặt cờ đỏ rực thêu một con rồng cực to có năm vuốt.

Hoàng đế lấy hình hoa văn thêu con rồng màu vàng, đại diện quyền lực tối cao của ngài, mà Thuận Đức công chúa thích màu đỏ, màu đỏ càng tươi, nàng ta càng thích. Vì vậy nên cờ của nàng ta là cờ đỏ thêu con rồng chỉ vàng năm vuốt.

Những lịch triều đại từ trước đến nay, công chúa, hoàng hậu, phàm là nữ tử đều chỉ được thêu phụng, duy chỉ mình Thuận Đức công chúa, không thêu phụng, chỉ thêu rồng.

Dã tâm này của nàng ta, đến cả che đậy cũng lười. Mà tiểu đệ hoàng đế của nàng, cũng không để ý, mặc nàng muốn tham gia triều chính, thậm chí là quân cả quân đội và phủ quốc sư.

Sắc cờ thêu hình rồng năm vuốt tiến lại gần, Kỷ Vân Hòa cúi đầu nhìn mặt đất, không muốn quan tâm đến những chuyện này, đến khi cờ rồng dừng lại, đằng sau xe ngựa cũng đều dừng lại. Nàng mới ngẩng đầu nhìn hàng người xếp hàng dài kia.

Chiếc kiệu đỏ tươi diễm lệ đến quá khoa trương, nhiều người nâng kiệu đến độ nàng không đếm xuể.

Trên kiệu treo tầng tầng lớp lớp rèm sa, chiếc rèm dùng chỉ vàng chỉ bạc mà dệt nên, phản chiếu ánh sáng mặt trời, rực rỡ bức người, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Mà ở trung tâm ánh sáng kia, giữa tầng tầng rèm sa có một nữ tử mặc áo đỏ đang nằm, thân ảnh lười nhác, khẽ nâng tay lên, giống như nằm trong rèm uống rượu.

Không lâu sau, một gã thái giám trong hàng ngũ bước đến, nhìn Lâm Hạo Thanh một cái sau đó lại lườm sang Kỷ Vân Hòa đột nhiên cười lạnh một tiếng.

Nàng cũng đánh giá nhìn gã, chỉ cảm thấy ngũ quan thái giám này có chút quen thuộc.

“Cốc chủ ngự yêu cốc đâu? Công chúa thân lâm, vì sao cốc chủ chưa đến đón tiếp? Các ngự yêu sư trong ngự yêu cốc các người, đơn giản chỉ vì sự trễ nãi mà thôi.”

Thái giám nhìn Kỷ Vân Hòa nói ra những lời này.

Khi âm thanh sắc nhọn của vào tai, nàng mới nhất thời nhớ ra, một tháng trước, chính thái giám này đưa chiếc rương giam giữ Trường Ý đến ngự yêu cốc. Nàng khi ấy còn dán lên tấm phủ cấm ngôn lên cổ gã ta. Nghĩ lại, là trở về tìm người của quốc sư phủ lấy ra rồi...

Bây giờ nhìn ngũ khí thần sắc của hắn, chắc là chưa quên nàng, mà vẫn còn ghi thù, nhớ rõ như vậy. Hôm nay hắn lại theo Thuận Đức công chúa đến đây, xem ra có chúa khó đối phó.

Nàng cúi đầu, không nói lời nào, giống như bản thân chuyện gì đều không biết. Dù sao nơi này vẫn còn một thiếu cốc chủ chờ lấy.

“Mong công chúa tha tội.” Lâm Hạo Thanh cúi người hành lễ “Đêm qua cốc chủ đột nhiên phát bệnh nặng, người vẫn chưa tỉnh táo, thực sự khó lòng đến đây nghênh đón công chúa.”

“Bệnh nặng?” Trương công công nghi hoặc “Cốc chủ bệnh nặng, sao không thấy báo?”

“Đột nhiên phát bệnh...”

“Bệnh rồi?”

Xa xa, ở trong rèm sa truyền lại một tiếng hỏi khẽ.

Thái giám ngạo mạn vừa rồi, trong chớp lát giống như bị đánh một quyền, cả người cúi xuống lập tức bước ra phía sau, cung cung kính kính đứng bên cạnh chiếc kiệu: “Công chúa tức giận.”

“Đã sinh bệnh rồi, còn cung giận cái gì?” Bên trong rèm sa khẽ động, thân ảnh đỏ rực ngồi dậy “Bỏ cung vốn nghĩ, phải thương cho Lâm cốc chủ thật tốt, vì ngự yêu cốc liên tục thỏa mãn hai nguyện vọng của ta, công vẫn chưa thành, sao lại đột nhiên bệnh rồi.”

Rèm sa bên trong bị một đôi tay trắng đến quá đáng khe khẽ vén lên.

Mỗi ngón tay nàng ta trông giống như thông bạch (một loại thuốc ở TQ), trên móng tay đều có bông hoa nhỏ bằng tơ vàng hơn rủ xuống.

Nàng ta vừa vén rèm, kiệu phu trước kiệu lập tức đồng loạt quỳ xuống, chiếc kiệu đáp xuống một góc độ vừa đẹp để nàng ta từ màn sa bước ra ngoài.

Chân ngọc chưa mang giày, đôi chân trần đạp trên đất, mà chưa đợi ngón chân chạm đất, sớm đã có một thị nữ chuẩn bị sẵn từng làn cánh hoa tươi rải xuống đất, cánh hoa bao phủ đất đá trên mặt đất thành tầng tầng lớp lớp, để cho bàn chân trần của công chúa đạp lên cũng không bị sao.

Thuận Đức công chúa cũng không để ý đến người hầu bên cạnh, cất bước đến bên Lâm Hạo Thanh cùng Kỳ Vân Hòa, thị nữ bận rộn rải hoa, chưa được chốc lát, cả mặt đất đã phủ thành một con đường hoa tươi.

Hương thơm của trăm hoa phủ đầy trước son môn, nàng nhìn cánh hoa bị dẫm lên trên mặt đất, nhất thời chỉ cảm thấy đáng tiếc.

Đáng tiếc cho những cánh hoa xuân mơn mớn kia, hoa vừa nảy mầm trong ngày đông, dùng một ngày xuân để trưởng thành, cuối cùng lại có kết cục thế này.

“Đường trong son cốc không thể để loan giáo (xe đi theo công chúa).” Thuận Đức công chúa khoát khoát tay, sau lưng có thị nữ khoát lên chiếc áo choàng cho nàng “Bỏ cung đi xem xem Lâm cốc chủ.” Nàng nói xong lườm Lâm Hạo Thanh một mắt, chưa từng hỏi qua người khác trực tiếp nói “Thiếu cốc chủ, dẫn đường đi.”

Kỳ Vân Hòa cúi đầu nhìn mặt đất, trên mặt không có bất kì dao động, chỉ là trong lòng nói thầm, Thuận Đức công chúa này, e rằng không dễ ứng phó.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Thăm Bệnh

Kỳ Vân Hòa và Lâm Hạo Thanh cùng Thuận Đức công chúa từ trước son môn đi vào trong cốc.

Dưới chân Thuận Đức công chúa hoa tươi không ngừng rải, từng lớp dày phủ trên đường đi, mà Lệ Phong đường của Lâm Thương Lan ở vẫn còn khá xa, trong lòng Kỳ Vân Hòa đã có tính toán.

Nàng nhìn cánh hoa dưới chân của Thuận Đức công chúa, nghe thanh âm bận rộn của các thị nữ phía sau, đột nhiên dừng bước.

“Công chúa.” Nàng mở miệng.

Thuận Đức công chúa dừng lại nhưng thị nữ rải hoa vẫn không dừng, bận rộn tiến về phía trước như muốn dùng cánh hoa phủ tất cả lối đi ở ngự yêu cốc.

Lâm Hạo Thanh cũng ngoảnh đầu nhìn nàng, thần sắc có vài phần không thoải mái, giống như không muốn nàng mở miệng nói bất kì lời không liên quan nào.

Nhưng nàng không nhịn được, nàng hành xong lễ nói: “Trong ngự yêu cốc đã bị thanh vũ loạn điều náo loạn, đá rơi loạn các nơi. Trong những ngày này, cũng không có ai dọn dẹp đường hoàng, công chúa đi chân trần, cho dù có trăm hoa phủ lên, thảo dân cũng sợ rằng những mảnh đá rơi loạn kia sẽ tổn thương đến phụng thể, vẫn mời công chúa mang giày vào ạ.”

Thuận Đức công chúa nghe xong, khẽ nhíu mày, nàng ta đánh giá Kỳ Vân Hòa hồi lâu, không mở miệng, khiến cho người bên cạnh đoán mò nàng ta đang nghĩ gì.

“Người là người thương tiếc cho hoa.” Sau đó, nàng ta đột nhiên cười nói “Tốt bụng.”

Kỳ Vân Hòa không nói lời nào.

Lúc mọi người tưởng rằng Thuận Đức công chúa đang khen Kỳ Vân Hòa thì đột nhiên nàng ta thu lại nụ cười: “Nhưng bổn cung không phải.” Bông hoa đỏ rực điểm ở mi tâm nàng ta tức thời lộ rõ sát ý “Bổn cung là kẻ hái hoa.” Nàng ta nói “Bổn cung càng thích hái hoa vừa nở rộ, càng thích đem chín phần điểm lệ trên thiên hạ dẫm dưới chân, phần còn lại sẽ khoác trên người.”

Nàng ta vươn tay, ngón tay thon dài, móng tay sắc nhọn bóp lấy cằm Kỳ Vân Hòa.

Khiến nàng phải ngẩng đầu nhìn nàng ta.

“Thiên hạ giang sơn, một nửa là của ta, trăm hoa này cũng là của ta. Kẻ thương tiếc hoa này như người, vẫn là của ta.” Ngón tay nàng ta khẽ quét qua mặt nàng “Ta không thích hoa không nở, cũng không thích kẻ nhiều lời.”

Tay Thuận Đức công chúa đặt trên hai má nàng, nàng ta tuyệt sắc điểm lệ, tựa như lời vừa nói, thiên hạ mười phần điểm lệ, chín phần bị nàng ta dẫm dưới chân, vẫn còn một phần bị nàng ta khoác trên người. Mà Kỳ Vân Hòa, một thân bồ y, không trang điểm, sắc môi còn có vài phần trắng bệch, cả người đều quá nhạt rồi.

Một kẻ ở trên trời cùng một người dưới mặt đất, trong lúc Thuận Đức công chúa nâng tay, nàng như bị ép khung vào một bức họa lạ lùng.

Nàng không hề né tránh, chăm chăm nhìn vào mắt của Thuận Đức công chúa, không khiếm tốn không kiêu ngạo hỏi: “Vậy công chúa vẫn mang giày chứ?”

Lời nói vừa dứt, sắc mặt Thuận Đức công chúa lạnh đi mấy phần, mà Lâm Hạo Thanh bên cạnh cũng nhú chặt mày, tùy tùng cùng các ngự yêu sư đều thấy rét lạnh, chỉ dám nín thở sợ rằng mình hít thở quá lớn tiếng.

Duy chỉ Kỳ Vân Hòa vẫn không cảm nhận được áp lực này. Nàng nhìn Thuận Đức công chúa nói: “Đường trong ngự yêu cốc, gồ ghề khó đi.”

Nàng nói xong, Lâm Hạo Thanh càng nhú chặt mày, cuối cùng không nhìn được đứng ra ôm quyền hành lễ: “Công chúa, ngự yêu cốc ở xa, ngự yêu sư trong cốc lỗ mãng, không biết lễ nghi, vẫn mong công chúa tha tội.”

Thuận Đức công chúa liếc nhìn Lâm Hạo Thanh một cái: “Nàng ta rất thú vị.”

Ngoài ý liệu của mọi người, Thuận Đức công chúa mở miệng, nhưng giống như là một câu bình luận, không giết cũng không trách, cứ nhiên nói Kỳ Vân Hòa...thú vị.

Lâm Hạo Thanh có chút ngẩn người.

Thuận Đức công chúa ở bên cạnh vừa nhìn một cái, Trương công công liền hiểu ý, lập tức chạy vào trong đoàn người ngựa xếp dài, không lâu sau liền đem một đôi giày đến cho Thuận Đức công chúa, ngoài ra còn có một thái giám lập tức quỳ bực xuống, cong lưng bất động. Nàng ta cũng không thèm nhìn thái giám kia trực tiếp ngồi lên lưng hân. Tay thái giám áp trên đất, bình bình ổn ổn, không hề nhúc nhích.

Tì nữ cầm giày giúp nàng ta mang vào.

Đôi giày thêu tơ đỏ, cùng với y phục trên người nàng phối thành một bộ.

Ai cũng không nghĩ đến, sau khi Kỳ Vân Hòa “mạo phạm”, Thuận Đức công chúa không nổi giận mà trái lại vẫn nghe lời nàng. Mọi người không nhìn được gãi đầu. Mà trong lòng Kỳ Vân Hòa đang tính toán, qua mưu kế vừa rồi có thể thấy, nàng ta rất giống với Lâm Thương Lan.

Ở vị thế cao, giận mà không giận, cười như không cười, trừ bản thân nàng ta ra, đại khái mọi người đều không nhìn ra nội tâm nàng ta rốt cuộc nghĩ gì.

Mang xong giày, Thuận Đức công chúa đứng dậy, lườm Kỳ Vân Hòa một cái tiếp tục đi về phía trước.

Một đường không nói lời nào cho đến phòng ngoài Lâm Thương Lan.

Lâm Hạo Thanh bước lên cầu thang, gõ cửa phòng Lâm Thương Lan, trong miệng không hề do dự gọi: “Cốc chủ.”

Mặc dù trong lòng hân và Kỳ Vân Hòa đều hiểu rõ, bên trong vĩnh viễn sẽ không có người đáp lại.

Đợi được một lúc, trên mặt Lâm Hạo Thanh lộ ra chút khó xử nhìn Thuận Đức công chúa, lại gấp gáp gõ thêm hai cái: “Cốc chủ, công chúa đến thăm người.”

Kỳ Vân Hòa đứng dưới bậc thang nhìn Lâm Hạo Thanh diễn, không nói lời nào.

Không thấy có hồi đáp, Lâm Hạo Thanh nói: “Công chúa, gia phụ bệnh nặng...”

“Lâm cốc chủ vì sao đột nhiên bệnh nghiêm trọng như vậy? Tháng trước truyền thư cho triều đình vẫn không thấy nhắc đến chuyện này.” Thuận Đức công chúa nói, bước lên bậc thang, mắt nhìn vào trong phòng.

Kỳ Vân Hòa như cũ đứng dưới bậc thang, trên mặt không có biểu tình, mà tay trong tay áo, khẽ nắm chặt lại.

Thuận Đức công chúa đi đến bên cửa, Lâm Hạo Thanh đứng một bên trầm giọng, không hề kinh loạn hỏi: “Công chúa có muốn vào trong không?”

Chưa đợi hân nói xong, Thuận Đức công chúa đã đẩy cửa phòng ra.

Kỳ Vân Hòa khẽ nín thở.

Thuận Đức công chúa đứng ngoài cửa nhìn vào trong.

Nàng đại khái biết được từ góc độ của nàng ta có thể nhìn thấy gì.

Bình phong nhiễm máu ở ngoài cửa, nàng đã dẫn Lâm Hạo Thanh đẹp đi, trong phòng cùng gian ngoài được rèm trúc che chắn đã bị nàng chém nát, sáng hôm nay bọn họ cũng đã xử lý xong. Cho nên trong mắt Thuận Đức công chúa sẽ không có bất kì thứ gì che chắn, nàng sẽ trực tiếp nhìn thấy Lâm Thương Lan đang “nằm” trên giường.

Lâm Thương Lan bị chắn che phủ, nên chỉ lộ ra nửa mặt bên đang nhắm mắt.

Trông lão không khác gì bệnh nặng, chỉ có một điều không giống chính là lão không hô hấp, chỉ cần Thuận Đức công chúa không tiến lại gần, không kéo chân ra sẽ không thể nhìn thấy được vết thương máu thịt nhầy nhụa trên cổ lão...

Thuận Đức công chúa ở bên ngoài đánh giá trong phòng, lúc này Trương công công đột nhiên mở miệng: “Công chúa, công chúa.” Gã vô cùng nịnh nọt cho nên lúc này cũng lộ chút gấp gáp, “Công chúa vừa đi đường xa đến đây, phải cẩn thận, tránh nhiễm khí bệnh!”

Thuận Đức công chúa ngoảnh đầu nhìn Trương công công một cái “Ừ.” Nàng đáp xong, quét mắt trong phòng rồi xoay người bước ra ngoài cửa.

Lâm Hạo Thanh không vội vàng đóng cửa lại, đứng bên cửa mặc kệ người khác đánh giá.

Kỷ Vân Hòa khẽ thở phào một hơi. Nàng cũng nhìn sang hướng Trương công công đang cười nịnh nọt, diu Thuận Đức công chúa kia.

Nàng lúc này chỉ muốn xin lỗi Trương công công, muốn nói với gã, Trương công công, ngài chính là một công công tốt, tháng trước vừa dùng phù khiến ngài á khẩu thật sự là lỗi của ta, xin lỗi nha.

“Được rồi.” Thuận Đức công chúa bước xuống cầu thang nói “Lâm cốc chủ cư nhiên bệnh nặng, ta cũng không làm phiền ông ấy nữa, ta lần này đến là vì muốn nhìn người cá.”

Nàng ta vừa nói ra lời này, trong lòng Kỷ Vân Hòa vừa thả lỏng đột nhiên lại căng thẳng.

Thuận Đức công chúa xoay người hỏi Lâm Hạo Thanh: “Người cá đang ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Bức Bách

Lâm Hạo Thanh đóng cửa phòng Lâm Thương Lan lại, nghe Thuận Đức công chúa hỏi về người cá liền thẳng thắn nói: “Trước đó bị thanh vũ loạn điều làm loạn ngự yêu cốc nên phòng giam người cá đã đổ nát. Thế nên hiện tại hắn đang bị giam ở ngục giam khác, chỉ là không an toàn bằng ngục giam trước kia...”

Thuận Đức công chúa cười, đánh đứt lời hắn “Bổn cung chỉ hỏi, người cá đang ở đâu?”

Lâm Hạo Thanh trầm mặc một lúc, cúi đầu dẫn đường: “Công chúa, mời đi theo thảo dân.”

Một đoàn người từ Lệ Phong đường lại đi đến bên ngoài ngục giam Trường Ý.

Lúc Kỷ Vân Hòa đi đến bên ngoài ngục giam, bước chân không nhịn được dừng lại, cho đến khi người sau lưng va vào vai nàng, nàng mới hít một hơi sau, cất bước tiến lên phía trước.

Nàng chưa từng nghĩ đến, hôm nay gặp Trường Ý lại phải đem theo tâm lý nặng nề thế này.

Nhưng nàng nhất định phải vào, bởi vì nàng là người duy nhất vì y mà nghĩ cách.

Kỷ Vân Hòa theo đoàn người bước vào trong.

Trong ngục, từng từng đã chuẩn bị xong ghế ngồi cho Thuận Đức công chúa. Nàng ta ngồi trước lồng giam, nhìn Trường Ý bị tách đuôi ngồi bên trong, lộ ra nụ cười khê hài lòng.

Mà Trường Ý nhìn thấy Thuận Đức công chúa, ánh mắt lộ rõ sự xa cách cùng địch ý. Y đứng ở trong lồng giam, không nói lời nào, hết như ngày đầu tiên đưa đến ngự yêu cốc. Y là yêu quái trong ngục giam, mà bọn họ là người đứng bên ngoài, bọn họ bị ngăn cách qua những song sắt, ngăn cách thâm thù đại hận, nước lửa bất dung.

Y chán ghét Thuận Đức công chúa.

Nàng đều cảm nhận rõ sự khinh bỉ cùng ghê tởm đối với loài người của Trường Ý, tất cả chỉ vì nữ tử giẫm đạp mười phần điểm lệ của thiên hạ kia.

Y và nàng ta vốn dĩ không giống nhau. Nàng ta cho rằng thiên hạ giang sơn đều thuộc về nàng ta, còn Trường Ý lại cho rằng, y thuộc về trời đất rộng lớn này, không có bất kì ai có tư cách cùng năng lực có thể thao túng son hà mệnh mông.

Cho đến khi Kỷ Vân Hòa bước vào ngục giam, ánh mắt Trường Ý mới rời khỏi người Thuận Đức công chúa.

Y nhìn nàng, khê nhú mày, đôi mắt trong vắt chưa đầy sự lo lắng.

Đúng rồi, đêm qua sau khi nàng phát độc, vốn dĩ không đến gặp y giải thích rõ ràng. Cá đuối to này... ở trong ngục nhất định sẽ lo lắng rất lâu rồi.

Nàng vừa nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy trái tim chợt ấm lên, nhưng khi nhìn thấy y ở trong lồng giam, lại cảm thấy lồng ngực chua xót.

“Thiếu cốc chủ, người giúp người cá này tách đuôi, thực sự không tệ.” Lời Thuận Đức công chúa đánh dứt cảm xúc của nàng. Lần nữa tất cả mọi người đều nhìn sang nàng ta “Chỉ đáng tiếc thế gian này không có biện pháp song toàn, bốn cung muốn chân hân, lại muốn ngắm đuôi cá xinh đẹp của hân lần nữa.” Nàng ta thờ dài, đánh giá Trường Ý, hết như đang thưởng thức một món đồ chơi yêu quý “Chẳng qua, thiếu cốc chủ vẫn là nên thương. Bốn cung thích đôi chân hân hơn là đuôi cá.”

Kỷ Vân Hòa nghe xong, đột nhiên nhớ đến đêm ấy, trong ngục giam toàn đất đầy máu tươi, cùng với gương mặt trắng bệch dọa người của Trường Ý.

Sự đau đớn sống không bằng chết kia, trong miệng nàng ta chỉ là một câu nói nhẹ tênh – nàng ta thích.

Sự yêu thích của nàng ta, quả thật là trân quý hơn cả sinh mạng.

Nắm đấm của nàng nhin không được nắm chặt lại.

Mà Lâm Hạo Thanh không nghĩ giống như Kỷ Vân Hòa, hân hành lễ cảm tạ: “Tạ công chúa.”

“Nào, khiến người cá mở miệng nói một câu với bốn cung xem.” Nàng ta lại ra lệnh.

Mà lần này, cả ngục đều rơi vào một mảng yên ắng lạ lùng. Lâm Hạo Thanh lườm Kỷ Vân Hòa một cái, nhưng nàng vẫn đứng yên không cử động, hân bước đến bên ngục, trừng mắt nhìn Trường Ý nói: “Người cá, mở miệng.”

Trường Ý không thèm nhìn hân một cái.

Trong ngục yên ắng. Thuận Đức công chúa cũng không vội, nàng ta nhắc ngón tay, bên cạnh lập tức có người dâng lên một bình nhỏ bằng ngọc, nàng ta ngẩng đầu uống một ngụm rượu.

Lúc nàng ta vui vẻ, bầu không khí dễ chịu cũng được hình thành.

Tiểu thái giám Châu Tử dâng rượu cho công chúa cũng không dám xoay loạn, đến cả Trương công công nịnh nọt cũng ngoan ngoãn đứng một bên, nhìn xuống mặt đất như một pho tượng Phật.

Rất lâu sau, Thuận Đức công chúa cuối cùng đã uống hết rượu trong bình ngọc nhỏ, nàng không đưa lại bình cho tiểu thái giám mà tiện tay ném xuống, bình ngọc vỡ nát trên phiến đá trong ngục, nát thành từng mảnh.

Tiểu thái giám dâng rượu lập tức quỳ xuống, đập đầu xuống đất, toàn thân run rẩy.

“Là vị ngự yêu sư nào trong cốc dạy người cá nói chuyện?” Nàng ta rút cuộc mở miệng, nụ cười ôn hòa, khẽ hỏi Lâm Hạo Thanh “Bốn cung nhớ khi báo tên lên không phải là tên thiếu cốc chủ thì phải.”

Không khí nhất thời yên lặng.

Kỷ Vân Hòa từ trong đoàn người bước ra.

Sống lưng nàng rất thẳng, đứng trước mặt Thuận Đức công chúa.

Ánh mắt Trường Ý lập tức dừng sau lưng nàng.

“Là ta.”

Thuận Đức công chúa nhìn nàng, mở miệng nói từng câu từng chữ: “Bốn cung muốn người cá, miệng nói tiếng người.”

Kỷ Vân Hòa không quay đầu nhìn Trường Ý, chỉ nhìn nàng ta nói: “Công chúa, ta không bức bách y.”

Nói xong lời này, mọi người đang yên lặng không nhìn được nhìn nàng một cái, có người kinh ngạc, có người sợ hãi, có người khó hiểu.

Mà Trường Ý cũng có chút ngẩn người.

Thuận Đức công chúa hí híp mắt, nàng ta nghiêng đầu, trái phải đánh giá nàng hai lượt: “Được.” Nàng ta nhìn sang Trương công công bên cạnh “Ngự yêu cốc bọn họ, không phải có sợi roi Xích Vĩ sao? Đem ra đây.”

“Đã chuẩn bị rồi ạ.”

Trương công công vừa dứt lời, từ bên cạnh liền dâng lên một sợi roi màu đỏ tươi.

Thuận Đức công chúa nhận lấy roi Xích Vĩ, nhìn một cái, lập tức ném xuống như ném bình ngọc, roi Xích Vĩ bị ném xuống đất.

“Thiếu cốc chủ.” Nàng ta chỉ roi Xích Vĩ.

Lâm Hạo Thanh chỉ đành tiến lên trước, nhặt roi Xích Vĩ lên.

“Trước đây bốn cung gửi thư cho ngự yêu cốc các người, viết như thế nào, thiếu cốc chủ vẫn nhớ rõ chứ.”

“Nhớ rõ.”

“Vậy người từng điều từng điều nói cho vị...hộ pháp này.” Nàng ta nhìn Kỳ Vân Hòa “Nguyện vọng của bốn cung là gì? Nói một điều, đánh một điều, bốn cung sợ hộ pháp, lại quên mất.”

Lâm Hạo Thanh cầm roi, đi đến sau lưng Kỳ Vân Hòa.

Hắn nhìn thấy nàng vẫn đứng thẳng như cán bút, khễ cán răng, hấn đá nàng khụy gối xuống.

Nàng bị bắt quỳ xuống.

Đêm qua, động tác này của hắn đã cứu nàng một mạng, hôm nay, cùng một động tác nhưng không giống tình huống của ngày hôm qua.

Lâm Hạo Thanh cầm roi Xích Vĩ, trong lòng hắn hoàn toàn không thể hiểu nàng.

Lúc này, rốt cuộc nàng có chấp vì cái gì.

Khiến người cá nói một câu, chẳng lẽ đau hơn khi nàng lần nữa bị roi Xích Vĩ đánh ư? Vết thương trên lưng nàng, vẫn chưa khỏi nữa.

“Thuận Đức công chúa có ba nguyện vọng.” Hắn áp chế tất cả cảm xúc nhìn lưng nàng nói “Nguyện vọng thứ nhất là muốn người cá nói tiếng người.”

“Ba” một tiếng, hắn dứt lời, roi Xích Vĩ roi trên lưng nàng.

Một roi vừa quất xuống, cả da lẫn thịt đều bị rách ra, áo sau lưng vị roi quét rách. Vết thương chẳng chịt sau lưng nàng lộ ra trước mặt Trương Ý.

Y trừng mắt nhìn.

“Nguyện vọng thứ hai là muốn người cá hóa đuôi thành chân!”

“Ba!” lại một roi hung hãn quất xuống.

Lâm Hạo Thanh nắm roi rất chặt mà nàng cũng nắm chặt quyền đầu, nàng hệt như trước đây, cắn răng nhịn tất cả máu tươi cùng đau đớn, nuốt máu vào trong bụng.

Hắn nhìn nàng thế này, trong lòng không biết vì sao lại trở lên lửa giận.

Nàng rốt cuộc vẫn là trong lúc cần kiên trì lại không kiên trì, bình thường nàng đều thỏa hiệp, tính kế, nhưng giờ đây, rõ ràng chỉ là cách thức đơn giản, nàng lại kiên quyết ương ngạnh, cắn răng nuốt hết tất cả máu muốn phun ra.

Mà nàng càng kiên trì, càng khiến hắn...

Đố kị.

Hắn đố kị sự kiên trì của nàng, đố kị sự ương ngạnh kia, đố kị nàng trong lúc này lại chen vào nội tâm hắn...những chuyện hắn làm, đã bản đến không thể nhìn ra.

Sự kiên trì của nàng khiến Lâm Hạo Thanh tự chán ghét chính mình.

“Nguyện vọng thứ ba là muốn người cá vĩnh viễn không phản nghịch!”

Roi thứ ba đánh xuống.

Lâm Hạo Thanh cầm chặt roi Xích Vĩ, bàn tay dùng sức đến trắng bệch.

Mà sắc mặt Trương Ý còn khó coi hơn mặt hắn. Đôi mắt trong vắt, ôn nhu của y tựa như kéo đến một trận bão to gió lớn, lộ rõ sự vẫn đục mà u ám.

Y trừng mắt nhìn Thuận Đức công chúa đang ngồi ngay giữa ngực.

Nghe nàng ta hỏi nàng: “Bây giờ, người có thể bức bách hắn không?”

“Không thể.”

Lời đáp này, đơn giản, gọn gàng, mà không thiếu đi sự kiên cố.

Thuận Đức công chúa cười cười “Được, hần không nói lời bỗ cung muốn nghe, ngươi cũng không nói. Bỗ cung thấy đầu lưỡi của ngươi để lại cũng không có tác dụng gì.” Thần sắc nàng ta đột nhiên lạnh đi “Cắt đi cho ta.”

“Ngươi muốn nghe cái gì?”

Trường Ý rút cuộc...cũng mở miệng.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tán Ca

Giọng thanh lạnh mà ngữ điệu không cao, truyền đến rõ vào tai mỗi người nghe.

Trong ngực giam u tối, lần nữa yên tĩnh lại.

Ánh mắt của Thuận Đức công chúa rút cuộc rời khỏi người Kỳ Vân Hòa, chuyển sang nhìn người cá bên trong lồng giam.

Kỳ Vân Hòa cũng nghe được thanh âm này, nàng không quay đầu nhìn Trường Ý, nàng chỉ khẽ cúi đầu, lúc chịu roi Xích Vĩ, nàng không thềm lộ ra chút nhu nhược nhưng mà giờ đây hai vai nàng lại khẽ run lên.

Người khác không thấy nhưng Lâm Hạo Thanh đứng sau lưng nàng thấy vô cùng rõ ràng.

Cũng là trong khoảnh khắc thấy vai nàng khẽ run lên, cùng nàng xa cách nhiều năm như vậy, đến bây giờ hần mới đột nhiên phát hiện ra bờ vai của nàng kì thực rất mỏng manh, giống hệt như những nữ tử khác, mảnh mai, gầy yếu. Tựa như cánh bướm..

Chỉ là con bướm này, vẫn nói rõ với hần, nói nàng muốn bay qua biển lớn, thế nên hần liền muốn nàng cắt cánh trở thành đại bàng mà quên rằng, nàng vốn dĩ nhỏ bé gầy yếu như vậy, sự vô năng cùng bất lực của nàng.

Mà nhiều năm như vậy, hần chưa từng nhìn thấy cảm xúc trên người nàng, lúc này, nàng cư nhiên vì một người cá rút cuộc lộ ra vài phần.

Chỉ vì yêu tiếc thứ tôn nghiêm không đáng nói đến của người cá kia ư?

Nghĩ đến hành động cử chỉ của nàng dành cho người cá trong khoảng thời gian qua, hần bắt chặt nắm chặt roi Xích Vĩ trong tay, quay đầu nhìn Trường Ý trong lao.

Kỳ Vân Hòa đối với người cá này...

“Thả nàng đi, ngươi cần ta nói gì” Trường Ý nhìn Thuận Đức công chúa, lần nữa mở miệng “Ta nói.”

“Ừm, thanh sắc thật dễ nghe.” Thuận Đức công chúa nheo mắt nhìn y, giống như là thập phần hưởng thụ “Đều nói là giọng ca của người cá tuyệt vời nhất thiên hạ.” Nàng ta tiếp “Hát một bài cho bản cung nghe đi.”

Lời nàng ta vừa nói ra khiến cho Kỳ Vân Hòa đang quỳ trên đất, đột nhiên nắm chặt năm ngón tay lại.

Đồ chơi.

Lời nói của Thuận Đức công chúa, giống như là nói với nàng vậy.

Trường Ý là đồ chơi của nàng ta mà những kẻ khác cũng đều là nô lệ của nàng.

Có thể đánh, có thể giết, có thể cắt lưỡi, có thể móc mắt.

Vạn lý sơn hà đều là của nàng, thiên hạ thương sinh cũng là của nàng.

Trong ngực, sau khoảng ngắn yên ắng, giọng hát của người cá đột nhiên truyền đến. Giọng hát du dương, rung động lòng người.

Lúc nàng nghe bài hát này, đột nhiên ngẩn người.

Bài hát này...nàng đã nghe qua.

Chỉ nghe một lần, nhưng khó lòng quên được, làm thế nào có thể quên, âm điệu cùng giọng hát như thế này, vốn dĩ không thuộc về nhân thế này.

Giọng hát này đột nhiên đem nàng trở về quá khứ, trong thập phương trận tàn nát kia, nàng hóa trang thành Vô Thường thánh giả, độ hóa phụ yêu Thanh vũ loan điệu, trong lúc phụ yêu xoay tròn, hóa thành bụi bay lên trời cao, Trường Ý đã theo điệu múa của nàng ta, hát lên khúc ca này.

Sau khi nàng kéo y cùng nhảy vào đầm nước.

Nàng từng hỏi y, nàng hỏi y hát gì vậy, khi ấy y nói với nàng, đây là bài ca của người cá, là đang...ca ngợi tự do.

Ngay lúc ấy, nàng tưởng rằng tự do mà nàng khao khát đang đến gần trước mắt rồi, lúc ấy trong lòng nàng chỉ cảm thấy rất vui vẻ.

Mà lúc này, lời nhạc lại vang lên bên tai, nhưng nàng nghe thấy chỉ có sự bi tráng vô danh.

Y đã mất đi đuôi cá rồi, bị giam trong ngục tù, nhưng y vẫn như cũ tán tụng tự do.

Thuận Đức công chúa muốn Trường Ý hát cho nàng ta nghe, mà Kỷ Vân Hòa lại biết rằng Trường Ý không hát cho nàng ta nghe, y là đang hát cho nàng nghe.

Nàng nhắm mắt, không muốn nhìn thấy sự bất kham này, mặc kệ sự lạnh lẽo cùng bi thương đang lan tràn trong lòng cô đại sinh trưởng. Nàng chỉ muốn yên tĩnh, thật tốt để nghe xong khúc ca này.

Giọng ca hát xong, cả ngục lại yên ắng.

Cơ hồ đến cả tiếng hô hấp cũng đều biến mất, sự ô trọc, sát phạt trong địa lao giống như được gột rửa sạch sẽ vậy.

Trong khoảnh khắc yên tĩnh này, đến cả Thuận Đức công chúa cũng không muốn đánh vỡ.

Trường Ý tiến lên một bước, bước đến bên lồng “Thả nàng đi.” Y nói.

Tất cả mọi người nhất thời kinh tỉnh, bọn họ hít một hơi sâu, Thuận Đức công chúa nhìn người cá trong lồng, đôi mắt diễm lệ nhìn Trường Ý, đầy khí thế nói: “Bốn cung cũng chưa giam nàng lại.”

Nàng ta đưa mắt nhìn bên cạnh. Trương công công lập tức tiến lên phía trước, thu lại roi Xích Vĩ trong tay Lâm Hạo Thanh.

“Nguyện vọng của bốn cung, ngự yêu cốt hoàn thành không tệ. Bốn cung rất hài lòng.” Thuận Đức công chúa đứng dậy, nàng ta vừa động, tùy tùng sau lưng lập tức giống như sống lại “Nhưng mà bốn cung cũng không muốn đợi quá lâu đâu.” Nàng ta quay đầu nhìn Kỷ Vân Hòa cùng Lâm Hạo Thanh một cái.

“Cho bọn ngươi thêm mười ngày, bốn cung không muốn vẫn phải đến nơi này mới có thể nghe giọng hân.”

Để lại một câu sau cùng, nàng ta rảo bước ra ngoài, không hề dừng lại.

Tất cả mọi người đều theo sau nàng ta đi ra, Lâm Hạo Thanh nhìn Kỷ Vân Hòa một cái lại nhìn người cá trong ngục, rốt cuộc không nói gì, xoay người bước ra.

Không lâu sau, trong ngục chỉ còn lại hai người Kỷ Vân Hòa và Trường Ý, yên tĩnh hết như ngày thường, nhưng không khí không giống như vậy.

Nàng vẫn quỳ trên đất, chưa đứng dậy.

Rất lâu sau, đến khi Trường Ý gọi tên nàng “Vân Hòa.”

Nàng vẫn như cũ không quay đầu.

Nhưng nàng đưa tay, lưng đối diện Trường Ý, tay ôm lấy mặt.

Tiếng hô hấp của nàng có chút dồn dập, nàng đang không chế cảm xúc của mình, cố gắng áp chết tất cả phần nộ, không cam cùng sự oán hận nhân gian đáng ghét này.

Trường Ý lẳng lặng nhìn lưng nàng, đợi một lúc sau, nàng mới buông tay, giống như hạ xuống quyết tâm, nàng không chờ dẫn dưới đất nữa, lập tức đứng dậy, lau lau mặt, quay đầu nhìn y.

Vành mắt nàng đỏ đỏ nhưng cảm xúc đã bị nàng không chế xuống.

Nàng cất bước đến bên lồng giam, kiên định nhìn Trường Ý, cũng không nhắc đến chuyện khác, thẳng thắn hỏi: “Trường Ý, ngươi mặc dù đã tách đuôi nhưng yêu lực chưa hoàn toàn biến mất đúng không?”

Trường Ý trầm mặc.

“Mười ngày. Ta sẽ đem cho ngươi một viên thuốc. Ngươi cố gắng phục hồi thân thể, phù vàng trong ngực sẽ không chế ngự nổi ngươi.”

“Nàng muốn làm gì?” Y trầm tĩnh nhìn nàng, thanh tích hỏi nàng.

Nàng đáp rõ ràng: “Ta muốn giúp ngươi đi.”

Cả ngục giam này, không thể kiên cố bằng ngục giam trước kia.

Trường Ý trước kia từ bên đại quốc sư vận chuyển đến ngục yêu cốc, mà còn có thể chấn động địa lao một hai lần, huống hồ ở gì nơi này. Hơn nữa thập phương trận ở ngục yêu cốc đã vỡ, Lâm Thương Lan cũng chết rồi, với yêu lực của Trường Ý, y muốn trốn đi, không còn là vấn đề.

Hoặc là, với Trường Ý mà nói, hiện tại y đã có thể rời khỏi rồi.

Y chỉ là...

“Ta đi rồi, nàng sẽ thế nào?”

Trường Ý hỏi nàng, mà vấn đề này hết như những gì nàng đã nghĩ.

Y chỉ là, đang lo lắng cho nàng.

Rời khỏi thập phương trận, rơi vào từ đường của hậu viện Lệ Phong đường, y đã có thể trốn đi rồi. Nhưng y không đi bởi vì y đang “liều chết bảo vệ nàng”.

Bị giam ở địa lao này, Lâm Hạo Thanh muốn y tách đuôi, y cam tâm tình nguyện tách. Cũng là vì y đang “liều chết bảo vệ nàng”.

Mà hôm nay, Thuận Đức công chúa muốn y nói chuyện, y có thể không nói, nhưng y vẫn là từ bỏ kiêu ngạo, nói chuyện.

Cũng là vì y đang “liều chết bảo vệ nàng”.

Y không đi, không phải là không thể đi, mà là vì y cũng muốn đem nàng, cùng đi.

Nàng nhắm mắt, cố nhịn sự chua xót trong mắt.

Đem tất cả cả xúc cảm tính trong lòng lau đi, nàng nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của Trường Ý nói với y:

“Trường Ý, ta rất lâu trước kia đã sống như thế này. Thế nên ta mới mong đợi, sau này sẽ có thể trải qua cuộc sống không giống thế này. Ta phản kháng, bất khuất, tranh đấu, ta muốn ta có thể xứng đáng khi ta ngửi mỗi một đóa hoa, có thể xứng đáng khi ăn mỗi một ngụm cơm! Ta muốn sống tiếp, càng muốn thống khoái sống tiếp! Nhưng cuối cùng ta cũng không làm được những thứ ta muốn, đây là mệnh ta, ngươi hiểu không Trường Ý, đây là mệnh ta.”

Nàng dừng chút nói: “Nhưng đây không phải là mệnh ngươi.”

Nàng đã quen biết Trường Ý. Y khiến nàng nhìn thấy được linh hồn thuần phác nhất thế gian. Mà nàng không muốn làm chậm trễ, hoặc trở thành gánh nặng với linh hồn như vậy. Nàng không muốn khiến cho linh hồn này mắc cạn, chìm sâu.

“Ngươi phải rời khỏi.”

Nàng đứng đối diện y, lời nói có chút kích động, Trường Ý vẫn như cũ rất ôn nhu mà hỏi đáp. Y nói:

“Ta sẽ không rời khỏi.”

Ánh mắt của y ôn nhu mà kiên định.

Khiến cho trái tim được nàng bọc từng lớp từng lớp băng cứng, lần nữa vì thế mà khẽ run, tan tác.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tâm Cảnh Biến Động

Thuận Đức công chúa đã đi rồi.

Trăm hoa được rải trên đường không quá nửa ngày đã héo tàn, hương hoa biến thành mùi thịt ôi. Thời tiết mùa xuân, rơi xuống một cơn mưa rào, muối hoành hành quanh cả ngự yêu cốc, khiến mọi người khổ không chịu được.

Thi thể của Lâm Thương Lan cũng không thể giấu được nữa, Lâm Hạo Thanh không lâu sau cũng công bố tin tức về cái chết của lão.

Tin tức vừa truyền ra, cả ngự yêu cốc đều kinh ngạc, tất cả mọi người đều chưa có sự chuẩn bị. Đối với đa số ngự yêu sư trong cốc, Lâm Thương Lan không phải là một lão hồ ly có đôi mắt âm hiểm, mà là lão cốc chủ cả đời tâm huyết vì ngự yêu cốc mà hi sinh.

Bọn họ nhìn thấy biểu tượng của ngự yêu cốc vì Lâm Thương Lan. Nên mặc dù lão đã già rồi, cơ thể suy nhược, cũng bắt đầu tự tìm cho mình kẻ kế thừa nhưng mọi người vẫn luôn tôn trọng lão, hơn nữa họ luôn tin rằng lão sẽ sống mãi ở đây.

Thậm chí đến cả Kỳ Vân Hòa cũng cho rằng, lão hồ ly này sẽ không dễ chết đi.

Nhưng mà lão cũng đã chết rồi.

Lâm Hạo Thanh nói lão bệnh chết, nhưng cự tuyệt tất cả những người muốn nhìn thi thể lão, đến đêm khuya liền dùng lửa thiêu thi thể lão.

Kỳ Vân Hòa lại cho rằng đó không phải là một cách làm thông minh, nhưng nàng cũng không nghĩ được cách làm nào tốt hơn.

Vết thương trên cổ Lâm Thương Lan vô cùng rõ ràng, nói rõ nguyên nhân cái chết của lão, chỉ có lửa thiêu, mới có thể thiêu thành tro bụi, mặc kệ người ta nói loạn.

Cho nên rất nhiều người không tin tưởng Lâm Hạo Thanh.

Bọn trưởng lão trong ngự yêu cốc bắt đầu đi tìm Khanh Thu, yêu phó của cốc chủ cả đời chỉ trung thành với một mình lão, bọn họ trong lúc này lại đi tin tưởng yêu quái mà cả đời chê bai, tin hơn cả huyết mạch của cốc chủ.

Nhưng làm thế nào có thể tìm được Khanh Thu.

Cốc chủ đột nhiên bệnh chết, yêu phó cũng biến mất, cho nên dù Lâm Hạo Thanh có cường biện thế nào cũng không thể chế ngự lòng đồn đãi trong cốc.

Đây điều là những phiền phức với hắn, Kỳ Vân Hòa cũng không quá quan tâm. Nàng vốn không có hứng thú với vị trí cốc chủ, mong muốn của hắn cùng với mong muốn của nàng, khi không có ngoại lực áp bách, vốn là nam viên bắc triệt.

Nàng sống trong tiểu viện của mình, mỗi ngày chỉ buồn rầu vì một chuyện.

Không phải vì giải được thánh sau, cũng không phải là thời hạn cuối cùng để thuần phục người cá của Thuận Đức công chúa.

Nàng chỉ buồn vì không có cách thuyết phục Trường Ý, khiến y tự rời khỏi.

Sau ngày nàng bị Thuận Đức công chúa đánh, nàng cũng không đến ngục giam nữa, nàng không muốn khiến cho Trường Ý đi sâu vào mối quan hệ giữa hai người, nàng muốn để cho y từ quên nàng, ý nguyện này của nàng mạnh đến nỗi, thậm chí trong lúc mơ, nàng cũng mơ thấy Trường Ý trốn khỏi ngục giam.

Y sẽ đẩy cửa phòng nàng ra nói với nàng “Kỳ Vân Hòa, ta nghĩ kĩ rồi, nàng sẽ sống cuộc sống của nàng, ta sẽ sống cuộc sống của ta, ta sẽ trở về biển cả, ta sẽ không ngốc ở đây nữa đâu.”

Sau đó này sẽ vui mừng vỗ tay, vui vẻ tiễn y, đi cùng y đến sơn môn, vẫy tay tiễn y rời khỏi.

Nàng nhìn thân ảnh càng lúc càng xa của y, trong lòng vui đến muốn nhảy cẫng lên.

Nhưng khi trời sáng, ánh mặt trời chiếu rọi vào trong phòng, nàng tỉnh lại, Trường Ý vẫn chưa đến tìm nàng.

“Ta sẽ không rời khỏi.”

Y nói chắc nịch như vậy. Không định để cho bất kì ai làm lung lay.

Rốt cuộc phải làm thế nào, mới có thể khiến y rời khỏi đây nhỉ...

Nàng toàn tâm toàn ý nghĩ về vấn đề này cho đến khi hai trưởng lão ngự yêu cốc đến tìm nàng.

Là hai trưởng lão già nhất.

Hai lão già này không phải là có năng lực mạnh nhất trong ngự yêu cốc, thậm chí họ còn không lợi hại bằng Cù Hiểu Tinh, nhưng thời gian bọn họ ở ngự yêu cốc là lâu nhất. Sau khi Lâm Thương Lan đột nhiên qua đời, theo quy định của ngự yêu cốc, phải để các trưởng lão chủ trì hình thức nhậm chức của tân cốc chủ.

Nhưng bọn họ không định làm việc này.

Đại trưởng lão nhìn thấy Kỷ Vân Hòa liền trực tiếp nói: “Bọn ta hoài nghi, là thiếu cóc chủ động thù với cóc chủ.”

Trong lòng Kỷ Vân Hòa nói, đúng vậy, các người hoài nghi không sai.

Nhưng nàng không nói gì, không động thanh sắc uống trà.

“Ngày Thuận Đức công chúa đến ngự yêu cóc ta, có ngự yêu sư trước khi mời cóc chủ, theo lời của kẻ đó, người đáp lời trong phòng cóc chủ là thiếu cóc chủ.”

Đúng vậy, trong phòng còn có nàng.

Kỷ Vân Hòa tiếp tục uống trà.

“Mà sau đó, Thuận Đức công chúa vừa đi, thiếu cóc chủ lập tức công bố cóc chủ bệnh nặng mất đi.” Nhị cóc chủ tiếp lời “Hắn thậm chí không cho bất kì kẻ nào đến nhìn thi thể, trực tiếp thiêu thân thể. Tất cả mọi hành vi cử chỉ đều vô cùng quái lạ.”

“Cho nên hai vị trưởng lão đến đây tìm ta, là muốn ta đại diện mọi người đứng ra, chỉ trích thiếu cóc chủ?”

Hai vị trưởng lão nhìn nhau: “Bọn ta muốn người làm cóc chủ.”

Kỷ Vân Hòa đặt tách trà xuống, ngón tay lướt qua chiếc tách một vòng: “Vì sao vậy?” Nàng rút cuộc quay đầu nhìn về hai vị trưởng lão, “Ngự yêu cóc chỉ nhỏ thế này, đều là những con thú bị giam, ai làm vua thú, có gì không giống ư?”

Nàng và Lâm Hạo Thanh, một kẻ giết Lâm Thương Lan, một kẻ giết Khanh Thư, đều cùng một mẹ.

Kỷ Vân Hòa cười nói: “Các người hoài nghi Lâm Hạo Thanh là đại nghịch bất đạo, vạn nhất, ta cũng không khác gì thì sao?”

Cơ hồ không nghĩ nàng sẽ đáp như thế, hai vị trưởng lão đều ngẩn người.

“Mặc dù ta bây giờ bị giam ở tây nam, nhưng ta tuyệt không nhận kẻ giết cha là chủ. Hộ pháp, lúc cóc chủ còn sống, đã nói qua, ai có năng lực thực hiện ba nguyện vọng của Thuận Đức công chúa, người đó sẽ trở thành cóc chủ ngự yêu cóc. Mà nay, người trong cóc đều biết người cá ý lại người thế nào, người dùng thật tâm đối đãi, khiến cho người cá cam tâm tình nguyện đi theo Thuận Đức công chúa, nếu không...”

“Được rồi.” Nghe xong lời trưởng lão, nàng lập tức đứng dậy “Hai trưởng lão tự an bài chuyện của mình là được rồi, ta có chuyện, không phiền mọi người hao tâm.”

Thần sắc của nàng đột nhiên lạnh xuống, hai trưởng lão nhìn thấy, nhũn mày không vui: “Kỷ Vân Hòa, ta nể tình người nhiều năm qua vì ngự yêu cóc làm không ít việc, nên mới đến thuyết phục người, cơ hội lần này, người khác cầu mà không được. Người bây giờ, là có ý gì?”

Kỷ Vân Hòa có chút trầm mặc, ánh mắt lạnh lẽo nhìn trưởng lão “Không có ý gì, chỉ không muốn chơi cùng các người mà thôi.”

Nàng cảm thấy nàng mệt rồi.

Tranh mệnh rồi, đấu cũng mệt rồi, Thuận Đức công chúa đã đi, nàng trừ nghĩ đến việc khiến Trường Ý rời khỏi, cũng không có nguyện vọng khác nữa.

Hoặc là sinh mệnh nàng thật chỉ có thể thế thôi, không thể rời khỏi ngự yêu cóc này, cũng không thể trốn thoát xiềng xích của số mệnh.

Nàng không tranh, không giành, cũng không đấu nữa, đưa Trường Ý đi, nàng chỉ còn chưa đến một tháng để sống, nên như thế nào sẽ làm như vậy.

Nhìn thấy nàng như vậy, hai vị trưởng lão phẫn nộ vô cùng, tức đến chỉ để lại một câu: “Cóc chủ bao năm qua, đã uống phí bồi dưỡng người rồi.” Nói xong xoay người rời đi.

Nàng nhếch môi trào phúng cười khê: “Thật là đa tạ sự bồi dưỡng của cóc chủ rồi.”

Mất nhìn hai vị trưởng lão rời khỏi, nàng lại ngồi xuống, tiếp tục uống trà của mình, nghĩ chuyện đưa Trường Ý đi.

Đột nhiên bên nàng khe khẽ xuất hiện một cơn gió mát, nàng ngẩng đầu, Lạc Cẩm Tang đã ngồi đối diện nàng, thân ảnh dần xuất hiện, chậm chậm biến thành thực thể, nàng ta thờ hồng học ngồi xuống, cũng không khách khí với nàng, ngẩng đầu rót một bình trà, nói: “Ai, vội vàng trở về, thật mệt chết ta rồi.”

Kỷ Vân Hòa lười nàng ta một cái: “Còn biết phải về à? Không Minh hòa thượng không còn chuyện gì rồi?”

“Hừ! Đừng nhắc đến gã hói chết tiệt kia nữa, ta gấp gấp chạy đi cứu hắn, hắn còn chê bai ta, nói ta vụng tay vụng chân, mặc kệ hắn đi, để hắn tự chạy nhảy đi.” Lạc Cẩm Tang nhìn nàng cười rạng rỡ “Ta về giúp ti trộm thuốc, chẳng qua, nghe Lâm Thương Lan chết rồi, lúc ta đi rút cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Vừa rồi hai lão già kia đến tìm ti chuyện gì vậy?”

Nghĩ đến những ngày Lạc Cẩm Tang không ở đây, nàng cười cười: “Tìm ta là tân cốc chủ.”

“A? Chuyện tốt a! Ti đáp ứng rồi hả?”

“Chưa.”

“Vì sao vậy?”

“Không muốn xen vào.”

“Nhưng ti không phải muốn cứu người cá sao? Ti làm cốc chủ, không phải quang minh chính đại thả người cá kia ư?”

Lạc Cẩm Tang nghĩ mọi chuyện đều rất đơn giản, nhưng lời này của nàng ta lại nhắc Kỳ Vân Hòa, cho dù làm cốc chủ cũng không có biện pháp quang minh chính đại, nhưng đem người cá ra khỏi ngư yêu cốc, hiện đang có một cách làm quang minh chính đại.

Nàng búng vào mi tâm của Lạc Cẩm Tang: “Muội cũng chưa tính là vô dụng lắm.”

Nàng đứng dậy, Lạc Cẩm Tang vội gọi nàng: “Trà còn chưa uống xong a, ti muốn đi đâu vậy hả?”

“Tìm Lâm Hạo Thanh.”

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Mưu Hoạch

Lúc Kỳ Vân Hòa đến ngoài phòng Lâm Hạo Thanh, bên ngoài vừa khéo xung quanh là một vòng tường lão.

Sắc mặt mọi người trầm ngưng, họ nhìn trong phòng, mà bên trong truyền đến từng lời chất vấn.

“Vì sao không đáp ứng thỉnh cầu của ta! Mà tự thiêu xác của cốc chủ!”

“Thiếu cốc chủ có phải đang muốn che giấu chuyện gì không!”

Kỳ Vân Hòa nghe xong, khẽ nhíu mày, hóa ra bọn trưởng lão này, một bên đến viện nàng muốn thuyết phục nàng làm cốc chủ, một bên đến đây tìm Lâm Hạo Thanh ư...

Kỳ Vân Hòa đẩy lùi những trưởng lão đang chắn trước người nàng, rào bước tiến vào trong phòng Lâm Hạo Thanh, mọi người nhìn thấy nàng, trong lòng đang tự tính toán, nhường đường cho nàng. Khiến cho nàng thuận lợi tiến thẳng vào trong.

Nàng vừa đến, bên trong lập tức yên tĩnh không ít.

Lâm Hạo Thanh quay đầu nhìn Kỳ Vân Hòa một cái, lúc bị mọi người bức hỏi, thần sắc của hắn vốn không tốt, tay ở trên bàn đang nắm chặt cây bút, mà mực trên đầu bút đã thấm ướt trên giấy thành một mảng mực lớn.

Thần sắc hắn nhìn nàng, có chút trào phúng, ánh mắt ấy giống như đang hỏi một câu “Ngươi cũng là đến bức cung đúng không?”

Nàng không tránh né ánh mắt hắn, cũng không nói nhảm, ôm quyền hành lễ: “Cốc chủ.”

Lâm Hạo Thanh ngăn người.

Tất cả mọi người ở đây đều ngăn người.

Nàng hành lễ gọi “cốc chủ”, chứ không phải là “thiếu cốc chủ”.

Nàng cư nhiên trực tiếp trước mặt mọi người lộ rõ thái độ, muốn thần phục Lâm Hạo Thanh!

Có trưởng lão nói: “Nay hình thức lập cốc chủ kế vị vẫn chưa thành, hộ pháp xưng hô như thế, không tính hợp lễ!”

“Vậy thế nào mới tính là hợp lễ nhỉ?” Nàng quay đầu, trực tiếp nhìn những vị trưởng lão vừa hỏi kia “Xưng ngươi là cốc chủ có tính là hợp lễ hay không?” Đại trưởng lão sắc mặt khẽ biến, nàng cười tiếp “Cốc chủ bệnh nặng, trước đó Thuận Đức công chúa đã đến thăm, thiếu cốc chủ đưa ta đến tiếp công chúa, thay cốc chủ làm việc. Công chúa rời khỏi, cốc chủ cũng qua đời, với thân phận thiếu cốc chủ bây giờ, hình thức kế vị kia còn cần ư?”

Không phải là chuyện thuận lý thành văn ư? Ta xưng hán một câu cóc chủ, thì có gì sai?”

“Cái này!...” Trường lão không nói được lời nào, vị khác mở miệng nói: “Cái chết của cóc chủ ly kì, chân tướng chưa rõ, làm sao có thể hấp tấp lập tân cóc chủ?”

“Chân tướng vẫn chưa rõ, không nên gấp gáp lập tân cóc chủ, còn phải tra những chuyện này sao? Tiền cóc chủ đã mất, cóc chủ thân là con trai của người, sẽ không thương đau ư? Vẫn còn có kẻ muốn khiến hán phải tra rõ chân tướng? Các người đối xử với hán như vậy, phải chăng là còn có mưu đồ khác?”

Lời này của Kỳ Vân Hòa vừa nói ra, tất cả đều kinh ngạc, các trưởng lão đưa mắt nhìn nhau, không ai nhiều lời nữa.

Mà nhìn thấy nàng như vậy, họ nhất thời cũng mất đi chủ ý, trầm mặc hồi lâu, tất cả đều rút đi.

Không lâu sau, trong phòng Lâm Hạo Thanh chỉ còn lại hai người.

Kỳ Vân Hòa đem cửa phòng đóng lại, lần nữa tiến vào trong, đem một cái ghế, ngồi đối diện bàn của Lâm Hạo Thanh, nàng cười: “Nhiều năm như vậy, miệng lưỡi cũng không phí công luyện tập. Vẫn xem là có chút tác dụng. Đúng không?”

Lâm Hạo Thanh nhìn nàng, thần sắc của nàng hôm nay, phút chốc khiến hán nhớ đến thiếu nữ ở trong biển hoa của ngự yêu cóc thẳng thần cười to.

Nàng đeo vòng hoa hán tặng nàng, hỏi hán “Hạo Thanh ca ca, huynh xem muội xinh không?”

Lâm Hạo Thanh đem tâm tư trở lại, thần sắc ôn nhu hơn một chút, hán đáp: “Đúng, miệng lưỡi này thật sự lợi hại. Chẳng qua...” Hán dừng chút “Hôm nay hộ pháp sao lại tốt bụng vậy?”

“Không, ta không tốt bụng, ta giúp người là vì muốn người giúp ta.” Nàng trực tiếp mở miệng “Cóc chủ.”

Lâm Hạo Thanh đặt bút trong tay xuống, vò lấy tờ giấy đã nhiễm mực: “Ta không thể thả người cá đi. Nàng cũng nhìn thấy ánh mắt của Thuận Đức công chúa nhìn người cá rồi đó.”

Nhắc đến chuyện này, nàng cười trên mặt nàng thu lại.

“Thả hán đi, cả ngự yêu cóc đều phải bồi táng.” Lâm Hạo Thanh ngẩng đầu nhìn nàng “Bọn người kia và ta mặc dù cũng không tính là người tốt. Nhưng ta không muốn chết, họ vốn cũng không cần phải chết.”

“Ta không định để người trực tiếp thả người cá.” Nàng nói “Ta chỉ cần người giúp một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Ta muốn người lấy danh nghĩa cóc chủ, lệnh cho ta, đưa người cá đến Kinh Sư.”

Lâm Hạo Thanh nhíu mày: “Nàng muốn làm gì?”

“Người cá cố chấp, y xem ta là bạn bè, nên lúc này dù người thả y đi, y cũng không đi.”

“Ồ?”

“Người không tin? Người cũng từng thấy qua lực lượng của y lúc đầu đến ngự yêu cóc rồi. Y mặc dù bị người tách đuôi, nhưng yêu lực vẫn còn, nếu y liều chết độc hết sức, người thật sự nghĩ y không thoát khỏi ư?”

Lâm Hạo Thanh trầm mặc.

Kỳ Vân Hòa bắt lực cười, lắc lắc đầu: “Người cá này, có phải là rất đàn không?”

“Cho nên, nàng lại muốn vì người cá này, làm chuyện đàn gì?”

“Ta cần gạt y.” Nàng nói “Ta cần gạt y, nói rằng tuân lệnh Thuận Đức công chúa, ta buộc phải đưa y về Kinh Sư. Y sẽ không cự tuyệt. Ta sẽ đưa y rồi khỏi ngự yêu cóc.”

Lâm Hạo Thanh nhíu mày: “Nàng đưa hán rời khỏi ngự yêu cóc, sau đó trốn mất? Nàng nghĩ như vậy sẽ không liên lụy đến ngự yêu cóc?”

“Không. Ta muốn người báo với triều đình, để họ phái người đến nhận người cá. Đồng thời ta sẽ nhận lệnh hộ tống người cá tiến cung từ ngự yêu cóc đến Kinh Sư, hẹn một ngày rời lộ trình. Sau khi ta đem người cá rời khỏi ngự yêu cóc một ngày, đêm đến sẽ nhốt y ở trong một doanh trường, lúc đó ta cần người xuất cóc, nói với y một số chuyện.”

“Nói chuyện gì?”

“Ta muốn người nói với y, Kỳ Vân Hòa ta, ngay từ lúc bắt đầu, tất cả mọi hành động, lời nói, đều có mưu đồ. Ta đối với y tất cả đều là giả, thật lòng đối

đãi với y cũng là già, ta làm tất cả mọi chuyện, đều là vì lúc này, có thể đem y lên Kinh Sư. Ta vẫn muốn người nói với y, lần hành động ở trong ngục bị Thuận Đức công chúa đánh, chẳng qua cũng chỉ là ở trước mắt y diễn màn khổ nhục kế. Ta muốn người, chân chân thực thực, gạt y.”

Nàng càng nói, thần sắc càng thả lỏng. Giống như nàng vô cùng đắc ý, nàng cuối cùng cũng nghĩ ra biện pháp hoàn mỹ để thả người cá đi.

“Con cá này, ghét nhất là người khác gạt y. Lúc này, người hãy mở khỏi lồng giam để y đi. Sau đó trở về ngục yêu cốc, đợi Thuận Đức công chúa, triều đình truy trách nhiệm, người hãy đưa ta ra, ta là kẻ hộ tống người cá đến Kinh Sư, mà kẻ kề cận ta là những kẻ triều đình của nàng ta, lửa giận của nàng ta sẽ không trút xuống ngục yêu cốc. Kẻ đáng chết, chỉ có thể là ta.”

Nàng nói xong, đắc ý hỏi: “Thế nào?”

Lâm Hạo Thanh nghe xong, sắc mặt càng trầm ngưng hơn lúc này.

“Nàng không cần mạng nữa rồi?”

“Lâm Hạo Thanh. Người tìm ra giải được chưa?” Nàng hỏi ngược lại hắn.

Hắn trầm mặc.

“Cho nên, mạng của ta vốn chỉ có một tháng thôi.” Nàng ngả ra sau, lộ rõ sự thoải mái tự nhiên, thậm chí có vài phần lười nhác, nàng giống như đang không nói đến việc nàng chỉ còn sống một tháng. Nàng giống như đang nói.

Người xem, ta lập tức tìm được tự do vĩnh viễn rồi.

Nàng cũng thật sự muốn nói với Lâm Hạo Thanh như vậy.

“Kì thực trong ngục yêu cốc ngột ngạt này, ta khiến người chóng mặt, khiến bọn trưởng lão chóng mặt, chỉ bằng để ta ra ngoài một ngày, được một ngày tự do, sau đó bị tòa cốt dương hôi (bị bẻ gãy xương cốt hóa thành tro bụi). Ta cả đời này, cũng không tính là trôi qua lãng phí.”

Lúc ấy, Lâm Hạo Thanh đã có được thứ hắn cần, Trường Ý lần nữa trở về biển cả.

Mà nàng..

Rốt cuộc cũng đối diện với số phận của mình.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Ngục Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 40: Tam Sinh Hữu Hạnh

Đối diện những lời này của Kỷ Vân Hòa, Lâm Hạo Thanh rất lâu cũng không nói lời nào.

Y trầm mặc nhìn Kỷ Vân Hòa, đúng lúc ánh mặt trời chiếu vào phòng, khiến cho ánh sáng trở nên có chút khác biệt, y giống như lại nhìn thấy nữ tử trước mặt mọc ra cánh bướm, nàng lại nói với hắn, nàng muốn bay ra ngoài rồi, lần này nàng sẽ bay qua biển lớn.

Có chấp đến buồn cười nhưng lại chân thực đến khiến người khác khóe mắt cay cay dòng lệ nóng.

“Tại sao vậy?” Qua rất lâu, hắn rốt cuộc mở miệng, ba chữ này giống như không đầu không đuôi, khiến người khác không biết phải đáp thế nào, nhưng nàng lại rất nhanh đáp lời hắn.

“Ta đau lòng y.” Ánh sáng xiên xiên chiếu sau lưng nàng, khiến ánh mắt này có chút mị hoặc, cả người nàng giống như đồng thời tỏa ra sự sắc bén cùng ôn nhu, nàng nói “Ta cuối cùng cũng không có được tự do, ta hi vọng y có thể có được tự do. Nếu như sinh mạng của ta vẫn còn có giá trị, ta hi vọng sẽ dùng giá trị ấy trên người y.”

Lâm Hạo Thanh có chút thất thần, khẽ nhìn nàng.

Nhiều năm xa cách, cho đến bây giờ, hắn cuối cùng đã trở thành kẻ chỉ biết quan tâm đến bản thân.

Mà nàng, lại muốn dùng sinh mạng mình, để đổi lấy tự do của một người.

Thời gian trôi đi, vận mệnh luân chuyển, bọn họ rốt cuộc cũng có lựa chọn của chính mình, trở thành hai loại người khác nhau.

Không thể nói đúng sai, cũng nói không rõ thị phi, chỉ là khi ngoảnh lại, lưu lại một mảng đất hoang tàn, trước mặt mọc đầy cỏ dại.

Kỷ Vân Hòa ngồi trên ghế đứng dậy, tỉnh táo nhìn Lâm Hạo Thanh đột nhiên như đang nằm mơ.

“Sao vậy, cóc chủ?” Nàng khẽ cười, hỏi hần “Đây chính là di nguyện của ta, nể thân phận khăng khít nhiều năm của chúng ta, tiễn ta một đoạn nhé.”

Lâm Hạo Thanh trầm mặc rất lâu, dưới ánh nắng mùa xuân của ngự yêu cốc, hần nhìn gương mặt đang cười của nàng, cũng khẽ nhếch môi.

“Được.”

“Đa tạ.”

Cũng không nói nhiều lời nữa, nàng xoay người.

“Kỷ Vân Hòa.”

Nàng khẽ ngoảnh đầu.

“Nàng tính toán khi nào đi?”

Nàng trầm tư một lúc: “Hôm nay người viết thư gửi triều đình đi, để bọn họ phái người đến tiếp chúng ta, tính toán khoảng thời gian thư từ cùng thời gian họ đến, chắc là ba ngày sau sẽ bắt đầu lộ trình rồi.” Nàng cười nói “Cũng tốt, vẫn có thể xem người ngồi lên vị trí cóc chủ của Lệ Phong đường.”

Lâm Hạo Thanh cúi đầu.

“Đi đi, bây giờ ta giúp nàng viết thư.”

Kỷ Vân Hòa khoát khoát tay, bước ra ánh nắng bên ngoài.

Nàng quay về tiểu viện, Lạc Cẩm Tang vẫn ngồi trong viện uống trà, nàng nói với nàng ta: “Cẩm Tang, lần này muội trở về, thật là đưa cho ta một chủ ý tốt.”

“Cái gì? Lâm Hạo Thanh đáp ứng nhường vị trí cóc chủ cho tì hã? Tì có thể thả người cá đi rồi?”

Kỷ Vân Hòa cười cười: “Đúng, ba ngày sau, ta có thể đưa người cá đi rồi, muội trước tiên ra khỏi cốc, đến bên ngoài tìm Khổng Minh hòa thượng của muội đi, nếu như có thể nghe ngóng được tin tức của Tuyết Tam Nguyệt, sẽ càng tốt rồi. Muội cùng bọn họ hội tụ, sau đó ở bên ngoài đợi ta.”

“Ài? Tì giữ được vị trí cóc chủ, mà không làm cóc chủ, là vì cần phải đem người cá trốn đi hả?”

“Đúng vậy.” Nàng đưa tách trà cùng bình trà cho Lạc Cẩm Tang “Bộ tách trà này dùng nhiều năm rồi, ta vẫn rất thích, muội đem giúp ta ra ngoài trước, tự dùng đi, lúc về ta sẽ tìm muội lấy lại.”

Lạc Cẩm Tang nghe vậy, liền đáp “Được rồi. Rất cuộc đại nghiệp cũng có hi vọng rồi!”

Kỷ Vân Hòa cười nhìn nàng: “Muội mau ra cốc đi.”

“Ừm, được. Vậy muội đi trước, tì đại khái lúc nào làm xong chuyện?”

“Đại khái... mười ngày sau đó.”

Lạc Cẩm Tang ẩn thân, đem theo bộ tách trà của nàng, đinh đinh đang đang đi khỏi. Mắt nhìn Cẩm Tang đi xa, nàng đã nhì thấy ánh hoàng hôn gần xuống núi, hít sâu một hơi, nàng xoay người vào ngục tìm Trường Ý.

Lúc nàng bước vào ngục, Trường Ý đang tự ngồi chơi cờ.

Bàn cờ là do nàng cùng y trước đây ở trong địa lao vẽ, cờ là do nàng đem đến, nàng dạy y chơi cờ, đã chơi được vài ván. Trường Ý không có tâm kế, nên không thể thắng được nàng, nhưng y cũng không tức giận, rất nhẫn nại, từng ván từng ván thua trận nghe giáo huấn, là một học sinh rất ngoan ngoãn.

Kỷ Vân Hòa tiến vào địa lao, Trường Ý xoay người nhìn nàng, ánh mắt trầm tĩnh, không có nửa phần tức giận, cơ hồ mấy ngày nay nàng tránh y không gặp vốn dĩ không hề tồn tại.

Y nói với nàng “Ta tự chơi mấy bàn cờ, ta đã tiến bộ rất nhiều.”

Học sinh này, cũng không ngần ngại mà tự khen bản thân.

Nàng cười, mở cửa ngục giam, tiến vào bên trong: “Phải không, chúng ta cùng chơi một ván đi.”

Trường Ý dọn cờ trên bàn cờ, đưa hộp cờ màu trắng cho nàng. Nàng nhận lấy, hai người tâm chiêu bất tuyên (gần giống nghĩa tâm linh tương thông), đều không nhắc đến chuyện hôm Thuận Đức công chúa, cũng không nhắc sự hung hãn của nàng khi cảm xúc dâng trào.

Bọn họ yên yên tĩnh tĩnh đánh cờ. Ván cờ kết thúc đã là nửa đêm.

Trường Ý vẫn thua, nhưng thời gian “tồn tại” của y trong ván cờ đã lâu hơn lần trước khá nhiều.

“Thật sự tiến bộ rồi.” Nàng thừa nhận thực lực của y.

Trường Ý nhìn nhìn bàn cờ, vẫn còn chút trầm tư: “Bước này đi sai rồi, những bước sau đều sẽ sai. Không thể quay về.”

Nàng lắng lắng đợi y nghiên cứu ván cờ, tổng kết ra nguyên nhân thất bại, sau đó mới nhìn y mở miệng nói: “Trường Ý, ta muốn...nhờ ngươi giúp một chuyện.”

Trường Ý ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt lam trong vắt in bóng hình nàng.

Mà lúc này dưới ánh nhìn của y, mặc dù trước khi đến nàng đã chuẩn bị vô số phương án, nhưng mà khoảnh khắc khắc này, nàng vẫn đang hoài nghi.

Nàng hoài nghi rằng có nên gạt y không, cũng đang do dự lời mình định nói sẽ tổn thương y không.

Nhưng thế gian này vẫn là như vậy, khó có biện pháp song toàn.

“Trường Ý,” Kỳ Vân Hòa bình tĩnh nhìn vào mắt y, trầm giọng nói “Ngươi nguyện ý...đi Kinh Sư, phục vụ cho Thuận Đức công chúa không?”

Trường Ý lắng lắng nhìn nàng, ánh mắt không hề né tránh “Nàng hi vọng ta đi ư?”

“Đúng vậy, ta hi vọng ngươi đi.”

Y rũ mắt, nhìn xuống ván cờ thua trận ở trên mặt đất.

Bảng đá ở địa lao được khắc thành bàn cờ đơn giản, tất cả con cờ, y nhấn nạy sắp xếp chúng, trắng ra trắng, đen ra đen, sắp xếp ngay ngắn vô cùng.

“Nàng hi vọng, ta sẽ đi.”

Kỳ Vân Hòa sớm đã đoán ra y sẽ trả lời thế nào, nhưng khi ngồi trong lồng giam u ám này, nghe giọng đáp bình đạm như nước, tiếng va chạm thanh thúy giữa các con cờ, trong lòng nàng vẫn là không nhịn được mà run lên.

Nàng trầm mặc nhìn Trường Ý, chỉ cảm thấy trong tim hỗn loạn trăm vị, mà tất cả cảm xúc muốn tràn ra, rốt cuộc vẫn bị chặn lại trong mắt.

“Trường Ý.” Nàng nhếch môi “Ngươi thật là quá ôn nhu.”

Trường Ý dọn xong tất cả các con cờ, nâng mắt nhìn nàng.

“Ta không muốn nàng lại chịu sự đày đoạ nhân thế này.”

“Đa tạ ngươi.”

Nàng đứng dậy, xoay lưng bước ra ngoài: “Ngày mai, ta lại đến thăm ngươi.”

Nàng bước vội ra bên ngoài ngục, bước chân không dám dừng lại, nàng tiếp tục đi, tiếp tục đi, tiếp tục đi đến biển hoa đã hoang tàn kia, đến khi không có tiếng người, nàng mới dừng lại.

Lúc này bầu trời đầy sao, nàng ngẩng đầu nhìn khoảng trời sao mênh mông, cắn chặt răng, cuối cùng đưa tay hung hãn đâm vào lồng ngực mình hai đâm, dùng sức đâm đến bản thân cúi người.

Ngươi không muốn ta lại chịu sự đày đoạ của nhân thế.

Mà ta càng không muốn ngươi lần nữa lên đên trên nhân gian này.

Cho nên, xin lỗi, Trường Ý.

Đồng thời, cũng rất cảm tạ, cảm kích, tam sinh hữu hạnh để gặp được ngươi...

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41: Rời Cốc

Hai ngày qua, Kỳ Vân Hòa ở ngự yêu cốc cũng xem như là yên ắng.

Nàng nhìn Lâm Hạo Thanh đang vị cốc chủ ngự yêu cốc.

Đó là ngày thời tiết rất tốt, ánh nắng chiếu rọi cả cốc, gió mát cuối xuân đầu hạ thổi đến khiến lòng người có vài phần mị hoặc.

Trong Lệ Phong đường vẫn chưa tu sửa xong, Lâm Hạo Thanh một thân hắc bào, từng bước từng bước bước đến vị trí cao nhất. Gió khe từ bên ngoài điện thổi vào, khiến cho áo bào cùng tóc trước trán y bay bay,

Hắn đi đến trước vị trí cốc chủ, nhưng chưa xoay người lại, hắn đứng trước chiếc ghế kia, trầm mặc hồi lâu.

Một đường trắc trở, thiên hạ bất dung (tờ chỉ hiểu nghĩa đại khái, chưa tìm được cụm từ dịch chính xác, nguyên văn là 倉皇难堪 [thương hoàng bất kham]), phản nghịch giết cha, hắn rút cuộc cũng đi được đến bước này, lúc này Kỳ Vân Hòa khó lòng đo lường được cảm xúc nội tâm của Lâm Hạo Thanh, nàng chỉ lẳng lặng đứng ở vị trí thường nhìn hắn.

Cho đến khi đằng sau truyền đến tiếng nho nhỏ thảo luận của các ngự yêu sư, hắn mới xoay người lại, y bào khẽ động, hắn ngồi xuống ghế.

Khoảnh khắc hắn ngồi xuống, nàng liền quỳ xuống một chân, hành lễ nói: “Cốc chủ vạn an.”

Các ngự yêu sư đằng sau cũng dần hết tiếng xì xào, họ đồng loạt quỳ xuống.

“Cốc chủ vạn an.”

Tiếng hành lễ thanh thanh, lần nữa một người trở thành tân cốc chủ.

“Mọi người không cần đa lễ.” Lâm Hạo Thanh nâng tay, cho mọi người đứng dậy.

Trong lúc nàng đứng dậy, ánh nắng chiếu lên vị trí cao đường, hình ảnh của tân cốc chủ giống như hợp lại với cựu cốc chủ.

Cùng vị trí đó, cùng dòng huyết mạch, giống cả về ánh mắt, khiến cho nàng đột nhiên kinh tâm. Mà khi ánh mắt hắn lướt đến, nàng chỉ nhìn hắn lạnh nhạt cười khẽ.

Những phân tranh này của ngự yêu cốc, thậm chí là đại chiến nhân gian, cũng đều không liên quan đến nàng nữa.

Xem xong Lâm Hạo Thanh kế vị, nàng trong ngự yêu cốc không còn cần làm gì nữa.

Nàng dạo quanh ngự yêu cốc một vòng, cảnh tượng quen thuộc đến ghê tởm này, lúc nghĩ đến sau này cũng không nhìn thấy nữa, cơ hồ đều trở nên không quá chán ghét, thậm chí là nàng cảm thấy có chút trân quý nó.

Đêm trước ngày rời khỏi ngự yêu cốc, nàng nằm trên nóc nhà ngắm sao, đến hôm sau tỉnh lại, nàng phát hiện cơ hồ đêm qua bản thân đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, mà cũng giống như chuyện gì cũng chưa nghĩ đến.

Có chút mơ hồ, cũng có chút vội vã.

Mà lúc này thời gian vẫn tiếp tục trôi đi. Không cho nàng có cơ hội cảm khái nhiều, đội quan đến tiếp nhận người cá của triều đình đã đến từ sớm, đang đợi bên ngoài sơn môn ngự yêu cốc.

Kỳ Vân Hòa đi đến ngục giam Trường Ý, mà trong lao, sớm đã có ngự yêu sư đẩy ra cái lồng sắt ra.

Lúc nàng đến, các ngự yêu sư đang tính toán bắt Trường Ý đeo xiềng xích dày cộm, sau đó nhốt y vào trong lồng.

“Không cần làm những chuyện dư thừa này.”

Nàng vừa nói vừa tiến vào trong ngục đem xích sắt trên tay ngự yêu sư đang cầm ném xuống đất “Cái lồng này cũng đẹp đi, không cần dùng.”

“Nhưng mà...” Các ngự yêu sư rất không yên tâm.

Kỳ Vân Hòa cười cười: “Nếu như bây giờ y muốn chạy, vậy chúng ta vẫn còn có thể đưa y đến nơi Thuận Đức công chúa sao?”

Nàng nói những lời này, các ngự yêu sư đưa mắt nhìn nhau, không nói gì nữa.

Kỳ Vân Hòa ngoảnh đầu, đưa tay ra với Trường Ý: “Đi thôi.”

Trường Ý nhìn tay nàng một cái, lúc này vẫn còn mở miệng nói “Không tính hợp lễ nghi.”

Đứng rồi, người cá bọn họ, cả đời chỉ có một bạn đời, bọn họ muốn tặng cho bạn đời tương lai, biểu thị tuyệt đối trung thành. Mà y lúc này sẽ không nhận Thuận Đức công chúa sắp phải gặp mặt làm bạn đời. Mà trong nhận định của y, sau này y cũng không còn có thể tự do, cho nên y sẽ không xem nàng trở thành bạn đời được.

Nàng đều thấu hiểu cách nghĩ trong lòng y, nên cũng không miễn cưỡng: “Được, đi thôi.”

Nàng xoay người, đem y rời khỏi địa lao.

Sau khi Trường Ý tách đuôi thành chân, đây có lẽ lần đầu tiên y dùng chân mình đi một đoạn đường dài, y đi không được nhanh, Kỳ Vân Hòa cũng chậm chậm đi bên cạnh.

Đến sơn môn ngự yêu cốc, bọn lính triều đình phái đến đã đợi đến buồn bực.

Tướng quân mặc giáp sắt đang ngồi trên lưng ngựa, đeo mặt nạ sắt, không ngừng kéo dây cương, đi lại trước cửa ngự yêu cốc, nhìn thấy Kỳ Vân Hòa đem Trường Ý đến. Hắn nói: “Hí yêu tiện nô, thật là tiêu dao, đã biết là đến giờ đưa người cá đi, nên đáng tội gì?”

Lâm Hạo Thanh đưa Kỳ Vân Hòa đến, nghe xong, hấn cau mày.

Trong triều đình luôn xem ngự yêu sư bên ngoài đại quốc sư phù không ra gì, đến cả các đại quan quý nhân đưa yêu quái đến cũng xem nhẹ tên họ, gọi hí yêu nô, nói bọn họ là yêu quái diễn trò, hết như nô lệ để những kẻ đó mua vui.

Lời nói này rất chướng tai, Lâm Hạo Thanh muốn mở miệng, Kỳ Vân Hòa đã cười ra tiếng trước: “Thời gian hẹn là một nén hương, tướng quân nếu như gấp gáp, tâm tính bất nhẫn, sau này ở trên trận chiến e là sẽ chịu tổn thất lớn a.”

Thiết giáp tướng quân nghe thế, giận dữ, tuốt trường kiếm bên hông ra, giật cương ngựa đạp đến trước mặt Kỳ Vân Hòa, tay cầm kiếm chém xuống.

Lưỡi kiếm cách đỉnh đầu của Kỳ Vân Hòa ba tấc, cả thân kiếm như bị một sức mạnh vô hình chặn lại.

Đôi mắt xanh lam của Trường Ý đứng sau lưng Kỳ Vân Hòa, đang trừng mắt nhìn thiết giáp tướng quân, màu lam trong đồng tử lưu chuyển, ánh sáng vừa lóe lên, kiếm trong tay tướng quân liền hóa thành bột mịn, bị gió ngoài sơn môn cuốn bay.

Cảnh tượng trước mặt yên ắng lại, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Yêu lực xuyên qua không khí làm nát đồ vật, biểu thị yêu lực hùng hậu của Trường Ý.

Tướng quân ngồi trên ngựa đột nhiên ngẩng người, lui về sau, cho dù hắn có kéo dây cương thế nào, cũng không khống chế được chiến mã, hắn càng muốn tiến về trước, ngựa càng phản kháng kịch liệt.

Tướng quân rất giận, xoay người xuống ngựa, trực tiếp rút ra một đại đao trên người một tướng sĩ, trực tiếp chém đầu ngựa, đầu ngựa rơi xuống đất, máu chảy đầm đìa, bên ngoài ngự yêu cốc lập tức xông lên mùi tanh bay ra tứ phía.

Thiết giáp tướng quân cưỡi mặt nạ thiết đen xuống, xoay đầu giận dữ mắng: “Ai là kẻ nuôi chiến mã! Tra cho bốn tướng! Phải trả!”

Đội hấn gỡ mặt nạ xuống, Kỳ Vân Hòa mới nhìn thấy, tướng quân thiết giáp kia chẳng qua chỉ là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, mà toàn thân ngạo khí cùng lệ khí vô cùng lợi hại.

Hắn trút xong tức giận với những người đằng sau, xoay đầu, trừng mắt nhìn Trường Ý: “Người cá nhà ngươi, không phải vì ngươi đi phục vụ công chúa có thể miễn tội! Bốn tướng không cần đầu của ngươi, nhưng cũng có thể chặt đứt tay chân ngươi.”

Lời nói của hắn khiến Kỳ Vân Hòa khẽ cười: “Vị tiểu tướng quân này, chuyện chặt tay chân hấn, chuyện này không phải chuyện ngươi có thể làm hay không, mà là ngươi vốn dĩ không thể làm vậy.”

Tiểu tướng quân nhìn sang nàng, ánh mắt ngoan lệ, vẫn muốn tiến lên, nhưng đột nhiên có một người sau lưng chạy lên trước giữ hấn lại: “Tiểu tướng quân, công chúa cùng quốc sư đã dặn dò, bình an trên đường là quan trọng nhất. Đừng cùng ngự yêu sư này gây chuyện.”

Người đến mặc một thân bạch y, trên tóc còn buột sợi dây trắng, mặt tựa quan ngọc, đó là...đệ tử phủ quốc sư.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Cốc Ngoại Nhân Thế

Kỳ Vân Hòa nhìn đệ tử phủ quốc sư ở trước mặt, đột nhiên nhớ đến chuyện đại quốc sư thích nhất là màu trắng, truyền thuyết kể rằng cả phủ quốc sư

từ trang sức đến trang phục của các đệ tử, tất cả đều lấy màu trắng làm chủ đạo.

Từng có quý nhân trong cung, dò xét về đại quốc sư.

Người đó nói: “Người trong thế ngoại phiêu dật mới mặc áo bào trắng.”

Mà đại quốc sư chỉ lãnh lãnh hồi đáp: “Ta mặc bạch y, là vì bán tang cho thiên hạ.”

Quý nhân biến sắc. Mọi người đều im lặng không nói lời nào.

Chuyện này truyền đến nhân gian, càng khiến cho địa vị cùng năng lực của đại quốc sư được nói đến vô cùng thần kì.

Kỷ Vân Hòa lúc trước chưa từng nhìn thấy người của phủ quốc sư, mà nay nhìn thấy đệ tử cả người bạch y này, trên trán còn cột sợi dây đeo màu trắng, xem ra đúng là giống như đeo tang, giúp thiên hạ bán tang...chẳng qua dung mạo thiếu niên này hiền hòa hơn tiểu tướng quân mặc giáp đen kia nhiều.

Hắn chặn tiểu tướng quân lại, quay đầu nhìn Kỷ Vân Hòa và Trường Ý nói: “Thuận Đức công chúa muốn người cả vĩnh viễn không phản nghịch, tâm tính người cả này xem ra chưa hoàn toàn thuần phục, nếu như giao cho Thuận Đức công chúa, sau này không cần thận tâm làm tổn hại đến công chúa, e rằng ngy yêu cốt khó tránh khỏi bị khiển trách.”

“Ta sẽ không tổn hại đến công chúa loài người.” Trước khi Kỷ Vân Hòa mở miệng, Trường Ý nhìn đệ tử phủ quốc sư nói “Nhưng cũng không để ai có thể làm tổn thương Vân Hòa.”

Lời nói của Trường Ý khiến cho tất cả mọi người có mặt đều ngẩn người.

Kỷ Vân Hòa không nghĩ rằng đến lúc này, Trường Ý vẫn bảo vệ nàng như thế, rõ ràng...nàng muốn đem y đưa đến Kinh Sư, giao cho Thuận Đức công chúa kia a.

“Là tiểu tướng quân đường đột rồi, tại hạ Cơ Thành Vũ, thay tiểu tướng quân nói lời xin lỗi.” Đệ tử phủ quốc sư ôm quyền cúi người hướng về phía Kỷ Vân Hòa cùng Trường Ý.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của nàng cùng Lâm Hạo Thanh.

Điều nói đại quốc sư đã lịch kinh mấy đời đế vương, uy danh vô cùng cao, những đệ tử phủ quốc sư đều là những ngy yêu sư có song mạch mạnh nhất trên thiên hạ, nàng vốn cho rằng, những đệ tử đi theo quốc sư, nhất định sẽ ngạo mạn ngang ngược, hết như vị tiểu tướng quân kia, nhưng không ngờ rằng vẫn nói lễ nghĩa như vậy.

“Ngươi cần gì phải xin lỗi hi yêu nô cùng yêu quái này chứ!” Tiểu tướng quân ở bên cạnh vội vàng kéo hắn “Bỏ tướng không cần ngại thay ta! Ta mới không thêm xin lỗi đó!”

Kỷ Vân Hòa nhìn tiểu tướng quân, lộ ra một nụ cười khê...

Hóa ra hắn vẫn chỉ là một đứa oắt con thôi.

Cơ Thành Vũ nhíu mày: “Chu Lăng.” Giọng hắn rất trầm, khiến cho toàn thân tiểu tướng quân sợ hãi, Cơ Thành Vũ xoay người kéo vị tiểu tướng quân sang một bên. Hình như nói hai câu với hắn mới quay trở lại, tiểu tướng quân Chu Lăng đã đeo lại mặt nạ giáp đen, cũng không biết giận dữ ai mà ‘hừ’ một tiếng, không quay đầu, cũng không lên tiếng.

“Hai vị.” Cơ Thành Vũ cười nói “Phía trước đã chuẩn bị hai cỗ xe ngựa cho hai người, xin mời.”

Kỷ Vân Hòa nói: “Ta cùng y ngồi một cỗ xe ngựa là được.”

Cơ Thành Vũ đánh giá nhìn Kỷ Vân Hòa một cái: “Được.”

Mà hắn chưa nói xong, Trường Ý cũng mở miệng nói: “Vẫn là nên ngồi tách nhau ra đi.”

Đáy lòng của nàng có chút buồn cười, nàng biết y đang nghĩ gì, cũng là vì nguyên nhân thụ thụ bất thân, không hợp lễ nghi...

Cơ Thành Vũ gật đầu: “Cũng được.”

“Sao lại phiền phức như vậy.” Chu Lăng xoay người rồi đi, “Ngựa của bốn tướng mất đầu rồi, không chạy được nữa, cỗ xe ngựa đó, bốn tướng muốn ngồi, hai người ngồi một cỗ thôi.”

Không thèm nghe lời bất kì ai, tiểu tướng quân xoay người rồi đi, Cơ Thành Vũ cười: “Vây...”

“Cứ như vậy đi.” Kỷ Vân Hòa tiếp lời.

Nàng cùng Trường Ý cùng ngồi trên xe ngựa, rốt cuộc vẫn là xe ngựa do hoàng gia phái đến, mặc dù không xa hoa trượng như xe của Thuận Đức công chúa ngày đó đến đây, nhưng bên trong xe ánh sáng vàng ngọc lấp lánh.

Màn thêu kim tơ rủ xuống, bốn vách xe ngựa, đệm ngồi phủ da cáo, dưới lớp da cáo còn lót không ít bông gòn, ngồi trên xe ngựa, vốn dĩ không có cảm giác đường đi gập ghềnh. Mà vì tiết trời gần đến mùa hè nên trong xe có chút nóng bức, trên đỉnh xe vẫn có một cái móc câu, dán phủ chú của phủ quốc sư, không phải để bắt giữ yêu quái mà là tản ra từng trận gió mát, có công dụng làm mát.

Nàng đánh giá phủ chú trên móc câu kia.

Giấy màu vàng rắc vàng kim cùng với chu sa sắc tím đến từ mây núi, chu sa này, giá hơn một hai trăm lượng vàng.

Cái này đặt trong ngự yêu cốc, trừ phi là vì hàng phục đại yêu, chứ theo quy cách của phủ chú thường ngày này đều không dễ lấy ra, huống chi là dùng để làm mát.

Kỷ Vân Hòa nhìn Trường Ý trước mặt, cười cười.

“Sao vậy?” Mặc dù không nguyện ý cùng nàng ngồi chung một xe ngựa nhưng Trường Ý vẫn rất quan tâm nàng.

Nàng lắc đầu, vẫn cười nói: “Chỉ là cảm thấy người trên nhân thể này, có rất nhiều chuyện hoang đường.”

May mà, chuyện hoang đường này, đối với nàng mà nói, cũng mau chóng phải kết thúc rồi.

Đoàn xe xuất phát, Kỷ Vân Hòa kéo màn đang rủ xuống lên, nhìn cánh vật bên ngoài. Đi được nửa ngày, nàng lẳng lặng nhìn nửa ngày, Trường Ý cũng không làm phiền nàng. Đến trưa đoàn xe dừng lại, tìm được trạm dịch ở đường lớn để dừng chân.

Nàng cùng Trường Ý xuống xe, Cơ Thành Vũ đưa hai người lên lầu hai của trạm dịch dùng bữa, tránh cho xe ngựa bên dưới làm phiền họ.

Kỷ Vân Hòa không đáp ứng, ngồi ngay trong góc lầu một, nhìn thấy người người đang ngồi ở phòng trà của trạm dịch rời khỏi. Thần sắc mỗi người không giống nhau, cách ăn mặc có người giống có kẻ khác. Nàng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn, đèn mắt cũng không chớp một cái.

“Trường Ý.” Nàng nhìn xong đoàn người, lại nhìn trà trên bàn, giống như đang tự độc thoại, “Nhân gian thật là rất hoang đường.”

Những người qua qua lại lại này, vẫn tiếp tục nói chuyện bình thường. Nhưng đối với nàng mà nói, chưa từng trải qua náo nhiệt như nàng, cảm thấy chuyện này không hề bình thường.

Bọn họ dường như cũng không biết rằng, trong ngự yêu cốc trên nhân gian vẫn còn có chuyện hoang đường này chẳng.

“Trước đây ngươi có từng gặp qua những người giống vậy chưa?”

Trường Ý lắc đầu.

“Tò mò không?”

Trường Ý nhìn nàng, trong đáy mắt nàng hình như lóe lên ánh sáng loang lổ, nhất thời, y cư nhiên đối với ánh mắt của nàng nổi lên mấy phần hiếu kì.

Y gật đầu, nhưng không phải đối với nhân thể này có hứng thú. Y là đối với nàng có hứng thú.

Y cũng không hiểu, trên người nàng rốt cuộc có thứ gì thu hút y, khiến y hiếu kì, để ý, không cách nào không quan tâm nàng.

“Lại đây.” Nàng đứng dậy, kéo tay áo y, y cũng đứng dậy theo nàng.

Kỷ Vân Hòa chào Cơ Thành Vũ một cái: “Ngồi cả ngày trời có chút buồn, ta đưa y ra ngoài dạo chút.”

Cơ Thành Vũ gật gù: “Được.”

Nàng ngược lại có chút tò mò: “Ngươi không sợ ta đem y trốn mất ư?”

Cơ Thành Vũ vẫn chưa đáp, Chu Lăng bên cạnh đã uống một ngụm trà, đặt cốc lên bàn nói: “Quốc thổ Đại Thành đều dưới đôi mắt của đại quốc sư, ai có thể trốn đi.”

Kỷ Vân Hòa nhếch môi cười: “Thanh vũ loan điều cùng Tuyết Tam Nguyệt cũng trốn rồi.”

Sắc mặt Chu Lăng liền thay đổi: “Ngươi ít cùng ta tranh luận đi! Yêu quái cùng phản đồ này, sớm muộn cũng bị bắt được!”

Nhưng mà bây giờ vẫn chưa bắt được.

Nàng không nói nhiều lời nữa, kéo lấy tay áo Trường Ý, kéo y ra cửa sau trạm dịch.

Phía trước trạm dịch là đường lớn, sau lưng là một tiểu viện, trong viện có một hàng bụi tre làm thành bờ rào, lâu ngày, trên thân tre đã mọc đầy rêu xanh, mà bên ngoài là rừng cây xanh mướt.

Cuối xuân, hoa trên cây đã sớm tàn nhưng những mầm non xanh biếc vẫn như cũ khiến cho lòng người vui vẻ.

Kỷ Vân Hòa bước qua hàng rào đi về hướng rừng cây.

Bước chân giẫm lên bãi cỏ dại sinh trưởng rậm rạp, mỗi một bước đi, đem theo mùi bùn đất cùng cỏ xanh thơm ngát, ánh sáng loang lổ, gió thổi nhẹ, nàng dang rộng đôi tay, muốn ôm lấy khung cảnh ấm áp cuối xuân đầu hạ này vào lòng.

Trường Ý đưa tay phui xuống chiếc lá non trên mặt. Y đánh giá mầm non trên tay, giống như vì màu tươi xanh sống động này mà cảm thấy hiếm có. Lần nữa ngẩng đầu, Kỷ Vân Hòa đã đi xa, nàng chạy nhanh về phía trước như muốn chạy đến điểm tận cùng của rừng cây.

Hệt như muốn chạy vào màu sắc thanh thúy không biết xa đến bao nhiêu kia, sau đó vĩnh viễn biến mất dưới ánh mặt trời loang lổ của rừng cây.

Mà trong lúc thân ảnh nàng thoát ắt thoát hiện, nàng đột nhiên dừng bước, xoay người, quay đầu lại, dang rộng hai tay chạy về phía y, vẫy tay: “Trường Ý” Nàng gọi y “Mau lại đây! Bên này có một tòa núi nhỏ!”

Giọng nàng tựa như tinh linh dưới vực thẳm (nguyên văn 深渊精灵 [thâm uyên tinh linh]) trong truyền thuyết dưới biển của bọn y, nàng dụ hoặc y đi đến nơi y chưa biết đến.

Trường Ý vô thức bước qua hàng rào, đi về hướng nàng.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Không Sợ Hãi

Xuyên qua rừng cây, Kỷ Vân Hòa đứng ở một sườn núi nhỏ, ánh mặt trời chiếu rọi khắp người nàng, nàng ngẩng người nhìn về phương xa, sau đó xoay người lại nhìn Trường Ý dưới sườn núi, hưng phấn như một đứa trẻ gọi y: “Trường Ý Trường Ý! Mau lại đây!”

Trường Ý trước giờ chưa từng nhìn thấy một Kỷ Vân Hòa sinh khí bùng bùng như vậy.

Trong ngự yêu cốc hoặc là trong thập phương trận, y nhìn thấy được là sự trầm ổn của nàng, hoặc là đôi lúc sẽ lộ ra chút tùy hứng nhưng nàng chưa bao giờ buông thả chính mình.

Không giống như hiện tại, nàng đang nhảy nhót trên sườn núi.

“Ngươi xem ngươi xem!” Nàng chỉ về xa xa.

Y bước lên sườn núi, đưa mắt nhìn ra xa, trước mắt là đồi núi thấp trải dài vô tận, liên miên trập trùng, không biết là kéo dài bao nhiêu, càng xa càng nhiều núi to nguy nga, chọc thủng trời cao, chót vót khoảng mây, tình này cảnh này, khiến cho y cũng không nhận được mà thất thần.

Sông núi tráng lệ mệnh mông, dưới núi sông trời cao này, tất cả mưu kế tính toán, dường như đã không còn quan trọng.

Kỷ Vân Hòa thất thần nhìn trời đất mệnh mông, khóe môi khẽ run run, mở miệng nói:

“Trời đất sông núi này, có phải là rất đẹp không?” Cũng không biết là đang hỏi y hay là đang hỏi chính mình.

Trường Ý quay đầu qua, nhìn gò má nàng, nàng yên tĩnh, đôi mắt nhìn về xa xa, đồng tử cùng khóe môi đều khẽ run lên, giống như biểu thị cảm xúc nội tâm của nàng đang kích động mất khống chế.

Nàng cơ hồ muốn dùng đôi mắt này, đem trời đất núi sông đều khắc vào trong đầu.

Trường Ý nhìn nàng nói: “Rất đẹp.”

“Đúng a.” Nàng đáp “Ta không thích nhân thế này, nhưng hình như...yêu thích sự thoát li của núi sông rộng lớn.”

Dứt lời, nàng giống như nhớ ra chuyện gì, quay đầu nhìn vào đôi mắt Trường Ý, lập tức lui hai bước, đứng cách y một khoảng, đánh giá y.

Y khó hiểu: “Sao vậy?”

“Ngươi cũng vậy.”

“Cũng vậy cái gì?”

“Giống như núi sông này vậy, đều khiến người ta yêu thích.”

Trường Ý ngẩn người, nhìn đôi mắt cười khê nheo lại của nàng, không biết tại sao, đột nhiên cảm thấy bản thân không cách nào có thể nhìn thẳng gương mặt tươi cười của nàng. Y xoay đầu, chuyển sang nhìn dãy núi, đám mây ở xa xa, không nhìn nàng nữa.

Nhưng nhìn qua mây núi, vẫn không nhận được quay đầu lại nhìn nàng: “Lời nói này của nàng, đừng nói lại lần nữa?”

“Tại sao?”

“Sẽ khiến người khác hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì?” Nàng cười hỏi, giống như không hiểu.

Mà vì vẻ mặt không hiểu này của nàng khiến y nhìn nàng chằm chằm nói: “Hiểu lầm nàng yêu thích ta.”

“Cũng không tính là hiểu lầm gì.”

Trường Ý lại ngẩn người.

“Nàng yêu thích ta?”

“Đúng vậy, yêu thích gương mặt tuyệt mỹ cùng tính cách của ngươi.”

Y suy nghĩ một lúc: “Hóa ra là như vậy, nếu như chỉ vì loại yêu thích này, vậy cũng không sao.”

Thật là một người cá tự tin!

Nàng cười, qua một lúc sau mới tiếp: “Trường Ý, ngươi biết ngươi giống gì không?”

Y cúi đầu, nhìn chính mình: “Giống con người.”

Từ lập trường của y mà nói...nàng trái lại không có gì để phản bác, bây giờ người cá Trường Ý, thật giống một con người..

Kỷ Vân Hòa lắc đầu nói: “Ngươi giống như một câu chuyện. Tất cả mong ước tốt đẹp của con người đều ở trên người ngươi, chính trực lại bền bỉ, ôn nhu mà cường đại. Ngươi hết như một câu chuyện tươi đẹp trong truyền thuyết.”

Nàng nói đến những lời này xong thì dừng lại, y đợi một lúc mới hỏi: “Ta giống một câu chuyện, sau đó thì sao?”

Lúc này, sườn núi đột nhiên truyền đến giọng của tiểu tướng quân giáp đen: “Ai, phải đi rồi.”

Nàng quay đầu nhìn, thấy Cơ Thành Vũ cùng Chu Lăng đều đã đến, sau lưng còn có vài binh lính. Nàng quay đầu nhìn Trường Ý: “Đi thôi.”

Y gật đầu, cũng không tiếp tục cuộc nói chuyện vừa rồi, bước xuống sườn núi.

Nàng nhìn bóng lưng của y, theo mấy người kia xuống núi, xuyên qua rừng cây, bước qua hàng rào, lần nữa trở về trạm dịch.

Sau đó đi ra ngoài, ngồi lên phía trước xe ngựa, nàng lướt qua Chu Lăng trực tiếp nói với Cơ Thành Vũ: “Buổi chiều ta cưỡi ngựa của ngươi được không?”

Lời cự tuyệt của Chu Lăng vẫn chưa nói ra, Cơ Thành Vũ đã cười mỉm chỉ gật đầu: “Được.”

Chu Lăng vô cùng không vui: “Vì sao ngươi lại đáp ứng nàng ta?”

“Ngự yêu sư không dễ xuất cốc, chẳng qua là muốn ngồi xe thành cưỡi ngựa mà thôi, có gì không thể?”

Chu Lăng bĩu môi: “Vậy ngươi qua ngồi với ta.”

“Không qua.” Cơ Thành Vũ không thèm đáp ứng Chu Lăng, nâng chân lên xe ngựa của Trường Ý.

Trường Ý nhìn nàng một cái, không nói nhiều, bước lên xe ngựa.

Kỷ Vân Hòa cưỡi ngựa của Cơ Thành Vũ, cùng đoàn xe bước đi trên đường lớn.

Phong cảnh xa xa thu vào trong mắt, người qua đường đều hiếu kỳ đánh giá bọn họ, nàng cũng nhìn họ khê cười.

Ngựa nàng luôn chạy bên cạnh xe ngựa Trường Ý, rèm xe bị gió thổi bay, nàng trừ việc ngắm phong cảnh, ngắm người trên đường, những lúc còn lại nàng đều đánh giá tất cả tình huống trên xe ngựa.

Cơ Thành Vũ cùng Trường Ý ngồi ở hai bên xe ngựa, Trường Ý nhắm mắt dưỡng thần, không mở miệng nói chuyện, Cơ Thành Vũ đối với y vẫn có chút hiếu kỳ, đánh giá y rất lâu, vẫn là mở miệng hỏi: “Người cá tính tình cổ chấp, dù chết cũng không khuất phục, trên thế gian này dường như không có người cá nào bị thuần phục, ngự yêu sư kia rốt cuộc đã làm gì với người, khiến người bị nàng thuần đến thần phục như vậy.”

Kỷ Vân Hòa nhìn không được đưa mắt nhìn qua, qua khoảng rèm xe lộ ra, nàng chỉ nhìn thấy bàn tay yên tĩnh đặt trên đùi của Trường Ý, chứ không thể nhìn thấy biểu tình y.

“Nàng không thuần ta, ta cũng không phục tùng.”

“Ồ?” Cơ Thành Vũ khẽ cười nói “Vậy...đoàn xe này của ta đều phải roi đầu rồi, lại phải đi ngự yêu cốc một chuyến rồi.”

“Không cần, ta đã nói, ta sẽ không tổn hại đến công chúa loài người.”

“Vậy là người thần phục rồi.”

“Ta chỉ là đang bảo vệ một người.”

Y không thần phục, cũng không nhận thua, y chỉ là đang ở trong một thế giới không thuộc về y, dùng biện pháp tốt nhất mà y có thể nghĩ ra để bảo hộ nàng.

Kỷ Vân Hòa rũ mắt, xoa đầu con ngựa to mà nàng đang cưỡi.

“Tại sao vậy? Người hiểu rõ việc người đang làm là lựa chọn gì không?” Cơ Thành Vũ tiếp tục hỏi.

“Ta hiểu rõ.”

Sau đó, cũng không còn đối đáp nữa.

Nàng giắt dây cương, cho người chạy đến xe ngựa phía trước, nhìn đường núi phía xa, khoe môi treo nụ cười nhàn nhạt.

Đêm xuống.

Xe ngựa Chu Lăng ngồi bị hư một bánh xe, đoàn xe cũng không gấp gấp đến trạm dịch, mà lúc này ở lại trong núi dựng doanh.

Kỷ Vân Hòa đã đánh giá qua toàn bộ địa hình xung quanh, nhìn một cái về hướng đường lớn, trong lòng tính toán, đường đi của đoàn xe vẫn là khá rõ ràng, nhưng chưa đến trạm dịch, Lâm Hạo Thanh có lẽ cũng đã tìm đến đây, chỉ là cần phải tìm phương pháp bảo đảm nhất, nàng vẫn nên để lại một ẩn kỵ gì đó...

Trong lúc này đang suy nghĩ thì Trường ý bước đến bên cạnh nàng: “Nàng đang xem gì vậy?”

Nàng quay đầu nhìn y một cái: “Không có gì, doanh trưởng của bọn họ đều đã dựng xong rồi chứ?”

“Ừm.”

“Đi thôi.”

Doanh trưởng trong núi trừ đi bọn binh lính, doanh trưởng của nàng, Trường Ý và hai người kia đều tách riêng, xếp thành hình chữ nhật, Chu Lăng ở bên trái, tiếp đến là Cơ Thành Vũ, bên phải còn hai cái, Kỷ Vân Hòa suy nghĩ một hồi, chọn cái bên cạnh Cơ Thành Vũ. Như vậy, chỉ cần doanh trưởng bên cạnh có động tĩnh gì, nàng đều có thể xem tình hình mà ứng phó rồi.

Trường Ý sẽ không dành chỗ với nàng, ngoan ngoãn bị an bài tốt, trước khi y tiến vào trong, nàng đột nhiên gọi y.

“Trường Ý.”

“Ừm?”

Nàng nhìn y, đến giờ này, nàng đột nhiên có chút cảm xúc buồn bã khi phải chia ly, bây giờ, có thể là lần cuối cùng trong đời nàng nhìn thấy y rồi.

Nàng giúp y kéo lại vạt áo trước hơi bị nhăn: “Y phục nhăn rồi.”

“Cảm ơn.” Y ngoảnh đầu khi nàng lần nữa gọi y.

“Trường Ý.”

Trường Ý quay đầu nhìn nàng, hai người dưới ánh lửa đêm khuya nhìn nhau, nàng cười nói: “Hôm nay, ta cảm thấy ta sống rất vui vẻ, cũng rất tự do.”

“Bởi vì rời khỏi ngự yêu cốc ư?”

“Cũng có chút, nhưng hôm nay ta đột nhiên phát hiện, tự do không phải là phải đi xa, mà là quả tim này, không sợ hãi.” Nàng nói “Ta hôm nay, sống một tí cũng không sợ hãi.”

Y nhìn nàng đang khẽ cười, giống như bị nàng lây nhiễm, khóe môi cũng khẽ cong lên.

“Ừ, sau này nàng cũng sẽ vậy.”

“Đúng, ta sẽ.” Nàng nâng tay, xoa xoa đầu y “Người cũng sẽ vậy.”

Sẽ tự do, sẽ vui vẻ, sẽ không sợ hãi.

Nàng buông tay, y có chút khó hiểu nhìn nàng: “Trên người ta không có chỗ nào đau.”

“Xoa xoa cũng sẽ càng khỏe mạnh.” Nàng khoát khoát tay, rút cuộc xoay người rời đi “Ngủ ngon.”

Kỷ Vân Hòa quay về doanh trường của mình, rèm trường phủ xuống một khắc, nàng nhìn không gian không có hơi người ở bên trong, hít một hơi thật sâu. Nàng nói với chính mình. Trường Ý là một câu chuyện tươi đẹp.

Tươi đẹp thế này, vốn dĩ phải tiếp tục đi tiếp.

Mà câu chuyện này, vẫn chưa đến lúc phải kết thúc.

Bạn đang đọc truyện [*Ngôn Tình*] *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tru Tâm (Trái tim tổn thương)

Đêm khuya, trong doanh trường chỉ có tiếng côn trùng kêu.

Kỷ Vân Hòa lẳng lặng nằm trên giường đắp một tấm chăn đơn giản, trong bóng tối, nàng mở mắt ngáy người nhìn đỉnh doanh trường như đang ngẩng đầu ngắm nhìn dải ngân hà đầy sao bên ngoài.

Đột nhiên, tiếng côn trùng ở bên cạnh yếu đi một chút, trong lòng nàng đoán ra Lâm Hạo Thanh đã tìm đến.

Nàng biết, nếu như hắn đã đến, sẽ làm như theo lời nàng nói. Cho nên doanh trường bên cạnh phát sinh chuyện gì, nàng không cần nhìn, không cần nghe, mọi chuyện tựa như đều lọt vào mắt nàng, ở trong tai nàng.

Nàng có chút đau lòng. Thậm chí cảm thấy cách làm này của nàng, đối với Trường Ý mà nói là có một chút tàn nhẫn.

Nhưng, không còn đường lui nữa rồi.

Đêm khuya như cũ yên ắng.

Dường như có chuyện gì đó sẽ phát sinh trong đêm yên tĩnh này, hồi ức ngày xưa đột nhiên không khống chế được, xuất hiện trong đầu nàng.

Đó là những kí ức mơ mơ hồ hồ lúc nhỏ, hoảng loạn chạy theo phụ mẫu lưu lạc để tìm lối thoát khỏi cơn hoạn nạn, còn có một chút chuyện hơi rõ ràng về những ngày tháng sống trong ngục yêu cốc...ví dụ như ngày đầu tiên Lâm Thương Lan bắt nàng uống thuốc độc.

Đó không phải là một đêm trăng sáng, lão gọi nàng đến phòng lão, chưa đợi nàng nói câu nào, Khanh Thư đứng một bên đã cạy miệng nàng ra, bỏ vào một viên dược, sau đó nàng cảm nàng lên, bắt nàng phải nuốt viên thuốc ấy xuống.

Trong lúc mơ hồ, nàng không biết đã bị bắt uống thứ gì, chỉ ngây ngốc nhìn Lâm Thương Lan cùng Khanh Thư.

Hai người họ cũng quan sát nàng, trong phòng yên lặng rất lâu, nàng vừa mở miệng muốn hỏi thứ nàng vừa ăn là gì thì đột nhiên đầu tim truyền đến một trận nhói đau.

Đó là lần đầu tiên nàng biết được sự lợi hại của thuốc độc, nàng không biết bản thân đã làm gì sai, đau đến lăn trên mặt đất, Lâm Thương Lan cùng Khanh Thư không quan tâm, chỉ lắc đầu nói đáng tiếc.

Nàng chịu đựng tất cả cơn đau suốt một đêm, bọn họ luôn ở bên cạnh nhìn nàng, dường như là đang đợi đến lúc nàng chết đi. Bây giờ nghĩ lại, đêm đó cùng với đêm nay giống nhau đến kì lạ.

Chỉ là lúc ấy là con đau trong người công kích. Mà bây giờ, là do không chịu nổi mà đau lòng..

Sau đó, sáng ngày thứ hai Khanh Thư lại đưa cho nàng một viên thuốc, chữa khỏi con đau cho nàng. Lúc ấy nàng ta nói, nàng là kẻ đầu tiên.

Cho đến bây giờ nàng cũng không hiểu lúc ấy Khanh Thư nói nàng là kẻ đầu tiên có nghĩa là gì, nhưng hiện tại nàng chỉ cảm thấy trên thế gian này người khiến nàng đau lòng, Trường Ý là người đầu tiên.

Bên cạnh lại truyền đến một tiếng vang.

Tiếng vang này có hơi lớn rồi, kinh động đến bọn binh lính, bên ngoài truyền đến âm thanh của bọn họ: “Người cá bên kia hình như có động tĩnh, mau đi xem xem.”

Kỷ Vân Hòa đẩy chân ra, ngồi dậy.

Đột nhiên, bên ngoài doanh trường lóe qua một đạo ánh sáng màu lam, theo sau đạo ánh sáng kia là tiếng băng nứt thanh thúy.

Giống như bên hồ ngày đông, tiếng băng trên mặt hồ nứt ra. Âm thanh chưa dứt, một đạo trụ băng phá nát doanh trại của Kỷ Vân Hòa.

Chậu lửa đang cháy bên ngoài đột nhiên bị trụ băng làm đổ, chiếc chậu lăn xuống khiến cho gỗ khô trên đất bị đốt cháy, nhất thời ánh lửa bùng lên, khiến cho trụ băng trong doanh trường của nàng phát lên ánh sáng lấp lóe.

Nàng vẫn chưa bước ra ngoài, đã nghe binh lính rống lên: “Người cá trốn rồi! Người cá trốn rồi!”

Âm thanh binh mã hỗn loạn bên ngoài hòa lẫn tiếng trống chửi của Chu Lăng cùng tiếng binh tinh sắp xếp của Cơ Thành Vũ, rốt cuộc phá vỡ sự yên ắng của cánh rừng.

Mà trong lúc đang vô cùng hoảng loạn này, nàng đột nhiên mỉm cười, trên mặt nàng hiếm khi có nụ cười rạng rỡ như vậy.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại, từ sau khi nàng uống thuốc độc, cả đời này, những ngày vui vẻ cười lên còn không nhiều bằng hai tháng khi gặp Trường Ý.

Y đi rồi, sẽ không bị nàng cản trở nữa.

Thật phải chúc mừng.

Nàng ngồi xuống, lúc này, nàng thực hiện được ba chữ “Không sợ hãi” mà khi này nàng cùng y cáo biệt đã nói.

Ít ra, lúc Trường Ý chưa đi nàng còn sợ nếu như y không đi, mọi chuyện sẽ hỏng mất.

Bây giờ, chuyện cuối cùng này, nàng đã làm xong rồi.

Trên thế gian này, rốt cuộc không còn chuyện gì khiến nàng phải sợ hãi nữa.

Nàng thả người nằm xuống. Đột nhiên, rèm trong doanh trường bị một người nhấc lên. Trong tim nàng đột nhiên căng thẳng, tưởng rằng Trường Ý lại trở về tìm nàng, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn thấy là Cơ Thành Vũ.

Cơ Thành Vũ đứng bên cửa doanh trường, chiếc bóng bị ánh lửa bên ngoài kéo dài đến bên chân nàng.

Hắn nhìn nàng, nụ cười mỉm ôn hòa trên mặt đã thu lại: “Người cá trốn rồi, người thân là ngự yêu sư, vì sao lại an ổn ngồi ở đây?”

Cơ Thành Vũ này, đến bây giờ vẫn không to tiếng mắng nàng, xem ra đúng là được nuôi dưỡng rất có lễ độ rồi.

Nàng cũng bình tĩnh nhìn hắn nói: “Người cá yêu lực cao thâm, y chạy rồi thì sẽ không ai có thể đuổi kịp.”

“Người tự nhận là đã thuần phục người cá, mà nay người cá trốn đi, công chúa truy cứu xuống, người có biết sẽ có kết quả gì không?”

Nàng nghĩ ngợi, cố tỏ ra vẻ ưu sầu lắc đầu thờ dãi: “Ta chắc là sẽ không cứu được rồi, chỉ liên lụy người cùng tiểu tướng quân chịu phạt.”

Nàng tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng hiểu rõ. Hai kẻ đến đây, trong phủ quốc sư cùng triều đình, thân phận tuyệt đối không thấp, nhìn cách hành sự của họ, dứt khoát một hai. Thuận Đức công chúa có bá đạo hơn nữa, e rằng cũng không thể nói giết liền giết người trong phủ quốc sư và con của cao quan võ tướng.

Nhìn thấy Kỷ Vân Hòa thế này, Cơ Thành Vũ hiển nhiên không còn lời gì để nói. Hắn thả cửa rèm, xoay người rời đi, bên ngoài lại truyền đến tiếng ra lệnh của hắn: “Một đội quân ngựa, đi theo ta.”

Cơ Thành Vũ này, xem ra không dễ đối phó. Trong lòng nàng tính toán, bây giờ có nên đi theo hay không thì cửa doanh trường lại bị kéo ra.

Lòng nàng chê bai người trong triều đình làm việc thật là rườm rà. Nhưng vừa ngẩng đầu, nàng liền ngăn người.

Người trước mặt nàng, mái tóc màu bạc rủ xuống, cả người bạch y đã nhiễm bụi lửa, khiến cả người y lộ ra sự hoảng loạn. Mà đôi đồng tử màu lam băng kia, một mực nhìn nàng không dời đi.

Bên ngoài tiếng binh ngựa hỗn loạn đã đi dần xa, chỉ còn lại tiếng “xì xèo” của gỗ khô bị lửa đốt cháy.

Y vẫn chưa đi, vẫn cố chấp đến tìm nàng.

Nàng nhìn y, cố đem tất cả cảm xúc trong lòng lau đi, bây giờ nàng chỉ có thể nói một câu, trừ câu này ra, tất cả những câu trả lời khác đều là sai——

“Ta đoán ngươi sẽ quay về, Trường Ý.”

Ánh lửa bên ngoài chiếu vào trụ băng trong doanh trướng, khiến ánh sáng phát ra in trong mắt nàng.

Nụ cười của nàng, mang bảy phần giả tạo.

Trường Ý lặng lẽ nhìn nàng: “Kỷ Vân Hòa, ta chỉ tin lời nàng nói, cho nên ta chỉ đến để hỏi nàng.”

“Hỏi cái gì?”

“Bắt đầu từ lúc nàng gặp ta, tất cả hành vi cùng lời nói, đều là có mưu đồ?”

Kỷ Vân Hòa thu lại ý cười, thần sắc trở nên lạnh lẽo: “Là ai nói với ngươi.”

Trường Ý nhìn thấy thần sắc trên mặt nàng, sắc môi bắt đầu chậm chậm trắng bệch, âm thanh của y có chút run rẩy: “Nàng đối với ta đều là giả sao? Thật lòng đối đãi cùng là giả? Những gì nàng đã làm, đều là vì thuận phục ta, khiến ta cam tâm tình nguyện, đi phục vụ cho công chúa loài người kia?”

Nàng tiến gần đến bên y: “Trường Ý, nói cho ta biết, là ai nói với ngươi.”

“Có phải không?” Y cố chấp hỏi.

Kỷ Vân Hòa trầm mặc.

“Có phải không...” Lăn nửa mở miệng, y né tránh ánh mắt nàng, xoay đầu nhìn sang hướng khác, không hiểu, không cam tâm, còn có tổn thương.

Nàng nhìn y: “Phải.”

Trường Ý xiết chặt tay lại, ánh mắt đục đi.

“Hôm đó công chúa loài người vào trong ngục, đánh nàng, bức nàng, hại nàng, cũng đều là giả, là nàng đang diễn cảnh khổ nhục kế ư?”

“Đúng vậy.”

Trong phòng trầm mặc hồi lâu, ánh lửa bên ngoài càng cháy càng kịch liệt, mà không khí trong phòng lạnh đến thấu xương.

Trường Ý nhắm mắt: “Kỷ Vân Hòa.” Y dùng hết toàn bộ sức lực để không chế hô hấp rối loạn của chính mình “Ta...cứ tưởng nàng cùng những nhân loại khác, không giống nhau.”

Câu nói này, nàng nghe ra y đang cố gắng áp chế sự phẫn nộ, đau khổ còn có bao nhiêu...ừy khuất.

Đúng vậy, y rất ủy khuất.

Giống như một đứa trẻ, nâng niu món đồ chơi mình yêu thích nhất lại bị đối phương giành mất.

“Trường Ý, ta cùng những người khác không giống nhau.” Nàng nhìn y “Người khác không có biện pháp khiến ngươi phục vụ Thuận Đức công chúa, nhưng ta thì có.”

Nàng nói câu này xong, đâm thẳng một nhát xuyên tim Trường Ý.

Cuối cùng nàng cũng đã làm được rồi.

Trường Ý lăn nửa quay đầu nhìn nàng.

Kính ngạc, đau khổ cùng không thể tin được.

Trụ băng bên cạnh bị rút ra đâm thẳng vào lồng ngực y, khiến cả người từ đầu xuống đuôi y đều lạnh cóng.

Y khẽ loạng choạng một bước, lúc này y mới lộ ra chiếc đuôi bị tách thành đôi chân, kì thực đối với y mà nói có rất nhiều chuyện không thể thích ứng được——loạng choạng một chút, y bám lấy khung gỗ dựng doanh trướng mới nhịn lại được.

Kỷ Vân Hòa lạnh lùng nhìn y.

Đi đi.

Nàng bước đến gần y: “Người chính là công cụ để ta có được tự do.”

Đi đi.

Nàng vươn tay, lòng bàn tay ngưng tụ linh lực, giống như muốn giam giữ Trường Ý lại: “Người đừng hòng đi.”

Tại sao người còn chưa chịu đi vậy...

Lúc linh lực trong lòng bàn tay nàng tiến gần Trường Ý, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng của Chu Lăng: “Người cá ở bên này!”

Lòng nàng chợt rét lạnh, ánh mắt đột nhiên trở nên ngoan lệ, linh lực ngưng tụ trong tay, cũng không thêm tí sức lực đánh đến người y.

Mà Trường Ý chỉ đứng ngẩn người nhìn một churong đầy sát khí này của nàng, ngây ngốc tiếp xuống, y rên lên một tiếng, trực tiếp vọt từ trong doanh trướng ra ngoài, đầu đón ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu.

Máu cùng bùn đất làm bẩn tóc và y phục y, Trường Ý quay đầu, chỉ nhìn thấy Kỷ Vân Hòa đang đứng trước doanh trướng, sắc mặt lạnh lẽo nhìn y. Mà sau lưng nàng có mười mấy tên tướng sĩ.

Y cắn chặt răng, phun ra một ngụm máu tươi, khoát tay, dưới bùn đất đột nhiên bắn ra vô số trùy băng, hướng thẳng đến bọn tướng sĩ, có kẻ bị xuyên qua lồng ngực, có kẻ bị trùy băng chém đứt chân. Nhất thời tiếng rên rỉ trong rừng vang lên không dứt, mặt đất phủ đầy máu tươi, khí tanh xông trời.

Mà trùy băng bắn đến như từng con sóng biển, chỉ có mình Kỷ Vân Hòa đứng phía trước, không bị trúng một cây nào.

Giống như là, trong khoảnh khắc này, tất cả sự ương ngạnh cùng ngoan lệ của y đều đã lộ ra, nhưng vẫn không có cách nào có thể đối với người này, sắc bén vô tình.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Quyết Tuyệt Cùng Bảo Hộ

Ánh trăng lạnh xuyên qua rặng mây chiếu sáng cả núi sông.

Trong đêm khuya tĩnh mịch, giữa ngàn vạn dặm sông núi, cả một cánh rừng, lộ ra sự hoảng loạn.

Tiếng côn trùng râm rang, tựa như âm thanh hồi thúc mạng sống, dưới bóng cây bị ánh trăng chiếu rọi, một nam tử tóc bạc ôm lấy đầu vai, hoảng loạn mà chạy, tốc độ rất nhanh, sau lưng y, tiếng binh ngựa không dứt truyền đến bên tai.

Trường Ý ngoảnh đầu nhìn, trong đám người đằng sau cười ngựa đuổi theo, đập vào mắt y chỉ là hình ảnh Kỷ Vân Hòa ở trong đám đông kia.

Vốn dĩ không có ý cảm thương nhiều hơn, y cắn răng, quay đầu vội vàng rời khỏi. Đột nhiên, cây cối bốn phía lui về sau lưng, trước mặt xuất hiện một mảng đất trống, Trường Ý chạy lên thêm vài bước, một trận gió từ phía trước thổi đến, y đột nhiên dừng lại.

Trước mắt là một vực sâu, không còn đường đi nữa.

Trường Ý quay đầu, sau lưng binh lính đã cười ngựa đuổi kịp, mà lúc này bọn họ nghiêm ngặt bao vây y thành một vòng tròn.

Bọn tướng sĩ đều không hề cử động, duy chỉ mình Kỷ Vân Hòa từ trên lưng ngựa nhảy xuống, nàng cầm kiếm, từng bước tiến gần y.

Trường Ý ngoảnh đầu nhìn vực thăm đẳm sau rồi lại quay sang nhìn gương mặt không còn chút ôn hòa của Kỷ Vân Hòa.

Y chịu một churong của nàng, yêu lực bên trong cơ thể nhất thời không thể sử dụng thuật cười mây, lui một bước là vực sâu vạn trượng, mà tiến một bước...lại phải chăng không phải vực sâu ư.

Kỷ Vân Hòa dừng lại trước mặt y một trượng.

Đám mây trên trời tản đi, ánh trăng tròn rọi xuống vách núi, khiến cho bóng của bọn họ đều được kéo dài ra. Trường Ý nhìn bóng mình bị kéo đến dưới chân nàng, mà nàng đang giẫm lên cổ họng trên bóng y.

Nàng nói: “Không còn đường lui nữa rồi.”

Y trầm mặc nhìn chiếc bóng của mình, như bị nàng giẫm đạp lên, ngây ngốc dính chặt trên đất, không có sức lực để phản kháng.

Nàng nâng kiếm lên, tuốt kiếm khỏi vỏ, đem vỏ kiếm ném sang một bên, lưỡi kiếm của nàng chỉ thẳng vào Trường Ý.

Lúc này ánh mắt của y mới rời khỏi chiếc bóng kia, dừng trên mặt nàng, trong đôi đồng tử màu lam phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo của thanh kiếm, khóe môi y khẽ động: “Ta không tin.” Cho đến tận lúc này, y vẫn như cũ nhìn nàng nói ra lời nói đó.

Gió đêm thổi đến, đem lời y đến bên tai nàng, nhưng lời nói của y không thể ngăn cản lưỡi kiếm của nàng.

Ánh mắt nàng lạnh băng, không một lời cảnh báo nào, dưới ánh trăng lạnh lẽo mà động thủ với y.

Lưỡi kiếm đâm thẳng vào lồng ngực y, nhưng nỗi tuyệt vọng cực lớn đã xâm nhập toàn thân y, thậm chí là không cảm nhận được sự đau đớn trong lồng ngực nữa rồi.

Cả lồng ngực tê dại, cả cơ thể, từ mi tâm đến ngón tay đều tê dại, cảm giác duy nhất của y chính là lạnh.

Y chỉ cảm thấy lạnh.

Con lạnh xuyên tim, thấu tận xương cốt.

Một kiếm xuyên tim này của Kỳ Vân Hòa, lực đạo rất lớn, trực tiếp đem y đẩy xuống vực sâu.

Y vốn dĩ không có sức lực phản kháng, hoặc nói là, y vốn dĩ không hề phản kháng.

Y chỉ nhìn nàng, nhìn bóng mình in trong đôi đồng tử đen như mực của nàng, y nhìn sự hoảng hốt, bất kham của bản thân, cũng nhìn thấy sự tri độn, bàng hoàng của mình. Mà trong mắt nàng không hề có chút tình cảm dao động nào.

Tiếng gió bên tai đem tất cả âm thanh cuốn đi xa, hình bóng xa xa của thiết giáp tướng quân cùng bạch y ngự yêu sư kia đều đã không còn trong tầm quan sát của y.

Trong khoảnh khắc thân thể y ngã xuống vực sâu, tiếng gió như đánh nát thân thể y, nhưng không hề chém nát ánh mắt lạnh lẽo tựa như ánh trăng của Kỳ Vân Hòa...

Ta không tin...

Y vẫn muốn nói, nhưng toàn thân không còn sức lực, gió ở phía dưới cùng bóng tối dưới vực đem đi tất thảy.

Cả thế giới của y, rơi vào khoảng yên ắng...

“Dừng tay! Công chúa muốn giữ lại vật sống!”

Giọng của Chu Lăng phá vỡ đêm tối, chưa truyền đến bên tai của Trường Ý dưới vực, nhưng đã truyền đến bên tai Kỳ Vân Hòa.

Mà theo sau giọng nói y là thân ảnh màu trắng ngự kiếm xông đến, trực tiếp lướt qua Kỳ Vân Hòa, bay xuống dưới vực, muốn kéo người cá lên, nhưng không để hần bay qua một thước, kiếm dưới chân hần đột nhiên bị một lực lớn đánh vào.

Thân hình Cơ Thành Vũ vừa chuyển, dừng lại giữa không trung, nhưng không để hần lần nữa đuổi theo, chỉ nghe một tiếng “rắc”, hần kiếm dưới chân hần đã gãy.

Cơ Thành Vũ chỉ đành tung người nhảy xuống đất. Hần cùng Chu Lăng đuổi theo phía sau nhìn thanh kiếm gãy trên mặt đất, có mấy phần ngẩn người.

Cơ Thành Vũ quay đầu, ánh mắt trực tiếp nhìn về hướng phát ra lực lượng đánh gãy trường kiếm của hần.

Là Kỳ Vân Hòa.

Nàng vẫn mặc bộ y của ngự yêu cốc, nhưng khí tức toàn thân hoàn toàn không giống.

Nàng nâng tay phải lên, dùng ngón trỏ cùng ngón giữa lau đi máu của người cá trên lưỡi kiếm, sau đó dùng ngón tay dính đầu máu tươi chạm lên trán mình, dùng máu của người cá vẽ lên hai dấu máu trên trán.

Trông như những người man di ở ngoài biên giới, vẽ xuống tổ vật tín ngưỡng trên thân thể.

Nàng cầm kiếm xoay người, kiếm hoa trong tay vừa chuyển, giữa không trung liền để lại kiếm khí lạnh lẽo.

“Đêm nay, kẻ vượt qua vực này, giết.”

Nàng cảm ngang kiếm chắn trước vực bên, sau lưng là vực sâu vạn trượng, thân ảnh ở dưới ánh trăng, cơ hồ đều nhiễm sát khí cùng mùi máu tanh. Đấy vực truyền lên trận gió to đem theo hơi nước lạnh lẽo, ngựa chiến dao động, móng ngựa đập lên, không theo không chế mà lui về đằng sau.

Nàng cơ hồ trong giây phút này, từ một ngự yêu sư bình thường trở thành một sát thần, như lời nàng nói, nếu có người dám vượt lên, giết.

“Phóng thích! Hí yêu nô hung dữ này to gan dám chặn ta!”

Chu Lăng không tin lời nói kia của nàng, hấn lập tức leo lên yên ngựa, kéo dây cương, con ngựa bị kinh động, liền xông đến hướng của Kỳ Vân Hòa.

“Chu Lăng!” Cơ Thành Vũ muốn ngăn cản lại, nhưng ngựa đã lướt qua.

Cơ Thành Vũ không dám chậm trễ, lập tức tay tạo kết ấn, đem trường kiếm bên hông của tướng sĩ bên cạnh hút đến, cầm vào trong tay, bay người cản lấy Chu Lăng phía trước, động thủ với Kỳ Vân Hòa.

Nàng đỡ lấy kiếm của hấn, đại đao của Chu Lăng bên cạnh lại chém xuống, tay phải nàng vội tạo kết ấn, dùng tay không chắn lấy đại đao trong tay Chu Lăng.

Chu Lăng nhìn thấy thế, lạnh lùng chê bai: “Chỉ chút kỹ xảo nhỏ!” Hấn vừa thu đao, lại rống lên một tiếng, lần nữa chém xuống.

Kỳ Vân Hòa vốn dĩ không đặt hấn vào trong mắt, kết ấn trong tay lóe lên, đại đao của Chu Lăng lập tức bị văng ra, hấn ngã xuống chiến mã, không có người khống chế, chiến mã phát hoảng, vội chạy trốn.

Mà trong lúc tay phải nàng ứng phó với Chu Lăng, tướng sĩ ở xa xa đột nhiên kéo cung, một cung tên bắn ra, sượt qua bên tai nàng.

Chu Lăng xoay người hạ lệnh: “Các người tìm đường xuống vực, người cá này nhất định phải còn sống cho bản tướng, nếu hấn chết, bản tướng cũng phải khiêng về Kinh Sư!”

“Tuân lệnh!” Binh lính cao giọng đáp.

Ánh mắt Kỳ Vân Hòa chợt rét, nhưng nhìn thấy bọn họ muốn kéo dây cương, lập tức rút cây kiếm đang chắn lấy kiếm của Cơ Thành Vũ về, hung hăng đâm một nhát về phía hấn, rồi trở tay ném kiếm ra, trường kiếm bay ra chém đứt vô số chân ngựa của các tướng sĩ kia.

Chiến mã đau đớn kêu rên, bọn tướng sĩ đồng loạt nhảy xuống ngựa.

Kỳ Vân Hòa cắn răng, tay giữ lấy trường kiếm trong tay Cơ Thành Vũ, quát lớn một tiếng, dùng thân chém gãy trường kiếm kia, mà đoạn kiếm gãy bị nàng ném về hướng Chu Lăng. Thân thủ hấn nhanh nhẹn, lập tức cúi người né nhưng vẫn tránh không kịp, mũi quan trên đầu hấn lập tức bị đoạn kiếm gãy chém nát, tóc đen xòa xuống, khiến hấn lộ rõ sự chật vật cùng lúng túng.

Toàn thân nàng lộ ra linh lực, chắn lấy Cơ Thành Vũ.

Nàng bị lấy vết thương trên vai bị kiếm hấn đâm phải, ánh mắt chứa đầy sát khí lãnh lẽo quét qua mọi người.

“Ai còn muốn tiến lên, ta sẽ chém đầu kẻ đó xuống. Nói được, làm được.”

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45-2: Một chút cảm nhận

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm nay lướt page dạo mã Cửu đăng bài thì tó đột nhiên nhìn thấy 2 cái bình luận của bạn 许你一曲清 song [sub sát nghĩa nick name tiếng Trung - Anh kết hợp thì là Cho bạn một khúc thanh ca =)], bình luận của bạn rất dài và được nhiều like, tó đọc thấy hay hay nên sub cho mọi người cùng đọc trong lúc đợi chương mới của mã Cửu nè:

Cmt phía trên ngày 12/11/2018 lúc 13:28: "Bắt đầu rơi lệ, Vân Hòa của mị còn có cá đuôi to của chị ấy thật quá khổ cực rồi. Có thể là cuộc sống gần đây khiến A Cửu của mị giác ngộ được nhiều điều sâu sắc, cho nên quyền tiểu thuyết này thực sự bao gồm quá nhiều quá nhiều hiện tượng xã hội. Những cái khác không nói đến, bất luận là Vân Hòa hay là Trường Ý, thậm chí là thiếu cóc chủ và những ngự yêu sư khác, trong cuộc sống của bọn họ đều tràn ngập sự bất lực, cho dù là cố gắng muốn thay đổi cũng bởi vì nhiều nguyên nhân khác nhau, như Vân Hòa vì tồn tại mà trở thành chủ thủ của cóc chủ, Trường Ý vì Vân Hòa mà lựa chọn từ bỏ kiểu ngạo mở miệng nói chuyện, thiếu cóc chủ vì muốn trở thành kẻ mạnh mà thay đổi trở thành kẻ vô tình lãnh đạm. Cảm ơn A Cửu của mị nhiều lắm, những chuyện mà Vân Hòa trải qua đến tận bây giờ, từng chút từng chút, không chỉ là sự trưởng thành của A Cửu mà đồng thời sách của cậu cũng khiến mị trưởng thành lên không ít, đây cũng là lí do vì sao có nhiều loại hình tiểu thuyết như thế nhưng mị

vẫn chỉ thích của cậu. Hi vọng tiếp theo sau đây A Cửu có thể cố gắng cố gắng cố gắng cố gắng đem lại cho mọi người càng nhiều tác phẩm lợi hại hơn nữa (mì đặc biệt mong đợi phim chuyển thể Chiêu Diêu nè) và trong những ngày sau, Vân Hòa của mì cùng Trường Ý sau khi trải qua vô vàn sóng gió vẫn có thể ở bên nhau lâu dài nha (ngàn vạn lần đừng ngược quá, mì biết là xã hội rất hiện thực nhưng mà mì muốn cầu xin cậu, đừng quá tàn nhẫn với Vân Hòa của mì và Trường Ý). Cuối cùng, hi vọng A Cửu viết quyền này vì lấp hố cho bọn tớ đừng quá mệt mỏi nè, phải chăm sóc bản thân thật tốt đó!!!"

Cmt phía dưới ngày 14/11/2018 lúc 13:00: "Vân Hòa của chúng ta vì sao lại tốt như vậy chứ! Bởi vì con cá kia ghét nhất bị người khác lừa gạt, tất cả vì muốn khiến anh rời khỏi, mà chị lại dùng phương thức này lừa gạt anh để cho anh được tự do, đồng thời cũng tự hi sinh tự do của chính mình, hi sinh cả tính mạng, chỉ vì không muốn cá đuối to nhiễm phải bụi trần, gặp được cá đuối to là phúc ba đời của Vân Hòa, mà vì sao chị lại không nghĩ đó cũng là phúc phận của Trường Ý nhỉ. Vừa bắt đầu, Vân Hòa đã vì tự do của chính mình mà nhẫn nhịn phục tùng làm việc cho cốc chủ, nhưng sau này lại vì bảo vệ sự lương thiện của Trường Ý, chị đã từ bỏ bao nhiêu công sức trong nhiều năm qua của mình, có thể nói, là vì sự xuất hiện của Trường Ý mà khiến cho chị thay đổi trở về với chính con người thật của mình ngày trước, chị vốn dĩ là một cô gái lương thiện tốt đẹp, chỉ vì cuộc sống vô thường mà khiến chị học cách nguy trang. So với Trường Ý, kì thực chị càng khiến người khác đau lòng, mặc dù anh chịu qua rất nhiều khổ cực nhưng chị ít vẫn còn có Vân Hòa bảo vệ anh, còn đối với Vân Hòa, trước khi gặp Trường Ý, tuy rằng có Tuyết Tam Nguyệt bầu bạn nhưng trên con đường chông gai mà chị bước đi, vẫn chỉ có một mình chị chống đỡ. Cho nên sự chăm sóc cùng ôn hòa của anh chính là một chút bằng phẳng trên con đường đầy chông gai của chị, cuộc gặp gỡ an nhiên này khiến cho Vân Hòa càng thêm quý trọng, nguyện ý dùng sinh mạng để báo đáp anh. Dựa vào chương này có thể thấy, Vân Hòa và Trường Ý đều định dùng tự do của mình để đổi lấy tự do của đối phương, có thể chính vì nguyên nhân anh ghét bị người khác lừa gạt cho nên sau này Trường Ý mới trở nên lạnh lùng bởi vì Vân Hòa vì sự tự do của anh mà lựa chọn gạt anh (ha ha, cũng có thể là càng đau lòng vì chị đi, cho nên lúc đọc tiết tử, mì cảm thấy Trường Ý mặc dù có chút hận Vân Hòa nhưng thật ra là vì đau lòng nàng, thậm chí là yêu chị ấy sâu sắc..."

Thật ra thì sau khi đọc 45 chương truyện Ngự yêu tớ cũng có một chút cảm nghĩ giống với bạn này.

Tớ cảm thấy cốt truyện lần này của má Cửu khá là độc đáo và có nét gì đó khác với những tác phẩm trước.

Tình yêu của hai người này rất sâu nặng, cho dù là khoảng thời gian hai người tiếp xúc không lâu nhưng lại có thể hi sinh cho nhau nhiều hơn cả những cặp vợ chồng sống nhiều năm bên nhau.

Nếu nói đây là tình bạn thì cảm thấy khó có thể chấp nhận được, hai người rõ ràng biết rõ vị trí của đối phương trong lòng mình là ở đâu nhưng vì bao nhiêu ngăn cách, họ quyết định tự che giấu thứ tình cảm "không dám tin yêu" ấy. Hoặc cũng có thể là vì hai người đều là "gà mờ" trong lĩnh vực này, chưa một lần rung động vì người khác nên mới chưa nhận thức rõ bản thân đã yêu sâu sắc người kia như thế nào.

Nhưng tớ thật sự rất thích hai nhân vật này, cả hai đều suy nghĩ cho nhau, một người hết lòng tin tưởng, một người dốc sức bảo hộ. Sự đồng điệu về tâm hồn khiến họ như tìm được tri âm tri kỷ, tìm được một người đặc biệt so với tất cả những kẻ còn lại. Hai nhân vật đều lương thiện tốt đẹp, khiến tớ không thể nào không yêu thích.

Dù thế nào đi nữa, tớ vẫn rất cảm khái tác phẩm mới này của má Cửu. Rất mong đợi ngày ngày má đều up chương mới, và hi vọng sẽ có cái kết HE như mong đợi.

Tiết tử về Trường Ý vẫn khiến tớ tò mò mãi, suy nghĩ đủ thứ để đoán tiếp tình tiết =>) mọi người có đoán tiếp được mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào không???

46% 8:29 AM

驭妖最新章节 微信阅读_九
评论 (2339)

← → ↺
m.yuedu.163.com/sns/comment/mu
☆ 🔊 ⋮

精彩评论 (2339)

许你一曲清song

★★★★★

11月12日 13:28

开始哭泣，我的云禾还有她的大尾巴鱼真的太辛苦了，可能是最近的生活让我的阿九有了更深的感悟，这本小说真的包含了太多太多的社会现象，别的不说，无论是云禾还是长意亦或是少谷主还有其他的很多云禾派的驭妖师，大家的生活里都充满着无可奈何，就算极力想改变，也总是因为各种原因，像云禾为了活着而被迫成为谷主的匕首，长意为了云禾而选择放下傲骨开口说话，少谷主为了成长到足够强大变的残酷冷漠。谢谢我的阿九，从祥云相遇到目前的驭妖追更，一点一滴，可以说不仅仅是阿九的成长，同时，你的书也让我长大了不少，这就是为什么所有类型的小说，我只喜欢你的。希望接下来的阿九可以加油加油加油加油给大家带来更厉害作品（超级期待我的招摇开播呐），还有在接下来的日子里，我的云禾和长意可以在历经千帆以后走到一起，长相厮守（千万千万不要太虐，我知道社会很现实，可是我求求你，不要对我的云禾和长意太狠呐）。最后，希望在写剧本以及为我们更文的阿九不要太累啦，要好好照顾自己！！！！

💬 回复
👍 95

许你一曲清song

★★★★★

11月14日 13:00

我们的云禾怎么会这么好啊！因为那条鱼最讨厌别人骗他，所以为了让他离开，云禾以欺骗他的方式给予他自由，同时也放弃了自己的自由，放弃生命，只为了大尾巴鱼能够像一直一直纤尘不染。其实，遇上大尾巴鱼是云禾的三生所幸，也何尝不是长意的所幸。一开始，云禾为了自由可以忍辱负重的为前谷主做事，但到了后面，为了守护住长意的善良，她放弃她多年来的经营，可以说，是长意彻底的让云禾变回了以前的她，她本来就是一个善良美好的女孩子，只是无常的世事让她变的学会伪装。相对于长意，其实还是更心疼云禾的，毕竟长意从遭受苦难以来，至少还有一个云禾在守护他，可对于云禾，在长意以前，虽然有三月她们的陪伴，但是实际上在荆棘上行走的，也还是只有云禾一人，所以长意的温柔和照顾，约莫是这条荆棘路上难得的平坦之地吧，正是这一隅的安宁，使得云禾更加的珍惜，愿为他报以生命吧。其实从目前的章节来看，云禾和长意都是打算为了对方的自由而牺牲自己，可能正是因为讨厌别人骗他，所以后面长意才会因为云禾为了他可以自由而选择欺骗他变的黑化（咳咳，也可能更多的是为云禾心疼吧，毕竟看楔子的时候，我觉得长意虽然表现的有点恨云禾，但是更多的是心疼她，以及，对云禾的...

💬 回复
👍 50

黄酒不炖汤

★★★★★

昨天 17:24

喜欢九九很久了，她的书我基本上都看过，喜欢小祥子跟初空 喜欢三生跟陌溪 喜欢司命跟长渊 喜欢小兰花跟魔尊 喜欢招摇和墨青 喜欢雁回和天曜 喜欢云禾跟长意 反正很多很多 这篇文给我最感动的一点就是对自由的那种渴望和信仰 最抓

×

网易云阅读

每天都有阅点领，免费就能看好书

我要评论

立即打开

Chương 46: CỬ VĨ HỒ

Trên vực, tiếng ngựa hí không ngừng vang lên bên tai, sắc trắng cơ hồ bị nhiễm khí tanh, mặt đất nơi Kỳ Vân Hòa đứng cũng bị máu nhỏ giọt tí tách nhuộm đỏ, máu tươi từ tay trái nàng nhỏ xuống, các ngón tay chuột rút như đang run rẩy. Nhưng dù thế nào đi nữa, đồng tử của nàng còn sáng hơn so với vầng trăng trên trời.

Nàng một mình đứng bên vách vực, sau lưng là hơi nước đang bốc lên từ vực sâu vạn trượng khiến nàng cảm thấy an tâm.

Dưới vực có sông.

Năng lực hồi phục cơ thể của người cá vô cùng mạnh mẽ, trong lòng nàng cũng đã tính qua việc nàng sẽ tổn thương y, nhưng sẽ không để y chết. Cho nên để Trường Ý rơi xuống sông dưới vực, bị nước cuốn đi, là điều tốt nhất, nhưng không đảm bảo bên dưới có sự cố gì không, cho nên nàng phải dốc hết sức lực tranh giành thời gian để y trốn thoát.

Nhưng e rằng một mình nàng, chỉ có thể cản thêm một khoảng thời gian ngắn, như vậy cũng được.

Cơ Thành Vũ nhìn Kỳ Vân Hòa như muốn hi sinh cả sinh mệnh ra, trường kiếm trong tay khẽ lạnh: “Kỳ Vân Hòa, ngươi thân là hộ pháp ngự yêu cốc, hiểu rõ chuyện bây giờ ngươi làm là gì không?”

“Không thể rõ hơn.”

Nàng đáp rất quả quyết, ánh mắt hần khẽ trầm ngưng, rót linh lực vào thanh kiếm trong tay: “Nếu đã như vậy, đừng trách ta thực sự động thủ.”

Nàng ngẩng đầu nhìn hần, thiếu niên bạch y phong độ phiêu phiêu, nàng nhin không được nhếch môi cười mỉa: “Tất cả đều là kẻ bị ả nặc làm hại, hà tất...”

“Bớt nói nhảm cùng ả ta!” Chu Lăng một tiếng gạt đi, đánh đứt lời nói của nàng, hần dùng đao chém đứt đoạn tóc ngắn trên đầu mình, mái tóc dài không buộc tóc quan che chắn tầm nhìn của hần, tóc đen bị hần bỏ đi như một món đồ cũ trên đất: “Giết tiện nô này trước! Sau đó đuổi theo người cá! Lên cho ta!”

Hần vừa ra lệnh, tất cả tướng sĩ đều cao giọng hét lên, cầm đao tiến gần về hướng Kỳ Vân Hòa.

Nàng nhìn vực thẳm sau lưng mình.

Dưới vực sâu ấy, bóng tối vô tận, nàng quay đầu lại, sự quả quyết trong mắt dường như càng kiên định hơn so với vừa rồi.

Nàng cúi đầu nhìn cánh tay trái còn chưa đến nửa phần sức lực, tiến về phía trước, cánh tay phải đang bịt lấy đầu vai trái đang nhiễm đầy máu tươi ra, không còn lực áp vào, máu bên vai trái đột nhiên trào ra càng lợi hại hơn.

Sắc mặt nàng trắng bệch, cơ hồ như không biết đau là gì, từng bước từng bước, tiến gần bọn tướng sĩ phía trước, tay phải nàng kết ấn, đem đoạn kiếm gãy thu về, kiếm gãy nằm trên bùn đất chịu sự chiêu hô, vừa rồi mặt đất liền bị thanh kiếm bên cạnh chấn lầy, “đỉnh” một tiếng, bay thẳng xuống vực sâu.

Ánh mắt Cơ Thành Vũ lạnh lẽo nhìn nàng: “Ngươi đi sai đường rồi.”

Âm thanh vừa dứt, thân ảnh Cơ Thành Vũ hóa thành một luồng sáng, tựa như mũi tên hướng nàng mà lao đến, từng chiều từng thước, lăm lẹ vô cùng, như lời hần nói, quả nhiên không chừa cho nàng đường sống.

Kỳ Vân Hòa không có vũ khí, lại thiếu đi một cánh tay, chỉ đành dùng tay phải kết ấn, dùng linh lực bảo vệ máu thịt trong người, liều mạng phản kích lại công kích của Cơ Thành Vũ.

Nhưng mà nàng không chỉ phải đối phó với mình hần, Chu Lăng bên cạnh cũng cầm đại đao xông vào cuộc chiến.

Chu Lăng không có linh lực nhưng cùng Cơ Thành Vũ phối hợp đến thiên y vô phòng, một người dùng linh lực công kích lối đi của nàng, một người làm loạn thân pháp nàng. Một người toàn lực công kích, một người kim thương cô thủ...

Thân thể Kỳ Vân Hòa vốn suy nhược, linh lực tiêu hao, không đỡ nổi nữa, liên tiếp chịu ba kiếm của Cơ Thành Vũ, lại bị Chu Lăng một đao chém lên đầu gối.

Nàng rên một tiếng, một gối quỳ xuống bên vách vực.

Chu Lăng nóng lòng, muốn một đao chém nát hộp sọ nàng, nhưng Cơ Thành Vũ không tiến lên theo, nhất thời, bàn tay phải của Kỳ Vân Hòa vừa động, hung hăng đánh lên phần bụng của hần.

Lực đạo một chương này rất lớn, toàn thân Chu Lăng run lên, đại đao rời khỏi bàn tay, liên tục lui về sau mười bước, ngã trên đất, miệng phun ra một búng máu tươi, giáp đen trước ngực vỡ thành bột mịn.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Lòng Cơ Thành Vũ nhất thời trầm xuống, nhảy đến bên người Chu Lăng, niệm huyết bảo hộ tâm mạch hắn. Cơ Thành Vũ kiểm tra kỹ thương thế của Chu Lăng, tâm kinh không nói, chỉ là, nếu như không phải hắn có huyền thiết hắc giáp hộ thể, lúc này e là tâm mạch đều bị đánh nát! Kỳ Vân Hòa này vốn đã là cường nỗ chi mạt (ân dụ, sức mạnh đã suy yếu, không còn sức nào), cư nhiên vẫn còn phần công lực này...

Kỳ Vân Hòa nhặt đại đao rơi trên đất của Chu Lăng, tay phải cầm đại đao, dùng một chân đứng dậy.

“Vẫn còn...à?”

Nàng một thân đầy máu tươi, âm thanh khàn khàn không rõ, nhưng nàng vẫn đứng dậy, thủ bên vực, tựa như vị sát thần từ địa ngục bước ra, muốn bảo hộ lấy công của địa ngục.

Chu Lăng ôm lấy lồng ngực, ngón tay khẽ động: “Giết! Người cá...nhất định phải đuổi theo.”

Cơ Thành Vũ áp lấy lồng ngực hắn, không cho hắn ngồi dậy, dùng linh lực bảo hộ tâm mạch hắn, Cơ Thành Vũ quay đầu nhìn chúng binh sĩ một cái:

“Phóng tên.”

Tất cả tướng sĩ bị Kỳ Vân Hòa làm cho chấn sợ, nhất thời kinh tỉnh, bọn họ vội vàng rời khỏi lưng ngựa bị chặt đứt chân giương cung lên, đồng loạt kéo cung, Cơ Thành Vũ khoát tay, cung tên mũi tên như bị phủ lên một tầng linh lực màu trắng nhàn nhạt.

“Phóng.”

Hắn vừa ra lệnh, tất cả tên đều đồng loạt phóng ra.

Phía trước vực sâu vạn trượng, nàng không còn đường để lui, lúc trời đất phủ đầy mưa tên hướng đến nàng giết đến, nàng vẫn như cũ không muốn bỏ cuộc, cao giọng hét một tiếng, dùng một chân mà nhảy lên, ở giữa không trung, đại đao như khiên, đem tất cả mưa tên đỡ xuống.

Nhưng trận mưa tên này chưa dừng, trận khác lớn hơn lại ủa đến, đến trận thứ ba, nàng đã không còn sức lực, cánh tay phải trúng tên trước, nàng cắn răng, dùng miệng cắn lên thân mũi tên, cắn lấy túm lông vũ trên mũi tên đem tên nhổ ra khỏi cơ thịt, da thịt bị rách ra, máu tươi tuôn trào, mũi tên nhổ ra nhưng tay phải nàng cơ hồ như phế rồi, không thể cầm lấy đại đao nữa, mà lúc này một mũi tên lại bắn đến, bắn thẳng vào đầu gối còn lại của nàng.

Nàng không còn cách nào đứng lên, hai đầu gối của nàng quỳ trên mặt đất, chỉ còn tay phải vẫn cầm lấy cán đao, đao cắm trên đất, trở thành vật chống đỡ cuối cùng cho cơ thể nàng.

Nàng chưa ngã xuống.

Cơ hồ không ai hiểu nổi, nàng vì sao vẫn chưa ngã xuống.

Nàng rũ đầu, cả người giống như đã ngắt xiêu.

Mưa tên ở trong trung vẫn tiếp tục bay đến, bắn đến đầu vai nàng, mà nàng giống như một tấm bia thịt, chịu một tên này cũng không cũng phản ứng..

Nàng giống như đã chết rồi.

Máu như đã chảy tận, lực như đã dùng hết, đã liều cả cái mạng này rồi.

Dùng một tư thế cương cứng, chết ngay bên trên vực sâu vạn trượng.

Cơ Thành Vũ nhìn về hướng Kỳ Vân Hòa đang quỳ, nàng giống như một pho tượng, nói lên kết cục bơ vơ cùng bi thương nhất của ngự yêu sư.

Hắn cho rằng nàng đã chết, ngoảnh đầu, nhìn Chu Lăng cũng đã hôn mê, tay bảo vệ tâm mạch hắn không dám buông ra, chỉ quay đầu ra lệnh: “Mấy người các ngươi, đi tìm đại phu, mau. Còn các ngươi, tìm đường xuống vực đuổi theo người cá.”

“Vâng.”

Tướng sĩ vừa tuân lệnh, còn chưa cất bước, đột nhiên mặt đất nổi lên cuộn phong, từng trận mạnh mẽ quét qua, tựa như sóng lớn, công kích tất cả mọi người.

Tiếng gió vi vu, mây đen trên trời ngưng tụ lại, che khuất ánh trăng, khiến cho đêm tối lập tức trở nên âm u khủng bố.

Mọi người cơ hồ bị cuồng phong thổi đến đứng không vững, nhịn không quay đầu lại, nhìn theo hướng cuồng phong nổi lên từ bên vực.

Ở bên kia, Kỳ Vân Hòa như cũ quỳ xuống, dùng đao để chống đỡ cơ thể, nàng vẫn rũ đầu xuống, không hề cử động, nhưng xung quanh nàng nổi lên khí

tức màu đen, khí đen kéo lấy đầu tóc cùng y phục nàng, chuyển động hỗn loạn quanh người nàng.

Cuồng phong này, từ xung quanh nàng mà nổi lên.

Lúc khí đen di chuyển, nó từ từ ngưng tụ lại, chậm chậm, chậm chậm...ở sau lưng nàng, ngưng tụ thành hình chiếc đuôi.

Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc...khí đen càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nồng đậm, một lúc sau đó, dưới ánh mắt mọi người, sau lưng nàng đột nhiên xuất hiện chiếc chiếc đuôi màu đen kì lạ vậy động.

“Yêu...yêu quái...”

Bọn tướng sĩ kinh ngạc không thôi.

Cơ Thành Vũ nhìn về hướng Kỳ Vân Hòa, đôi mắt kinh ngạc tròn to, trong lúc chấn kinh chỉ phun ra ba chữ:

“Cửu...vĩ hồ...”

Đầu của Kỳ Vân Hòa khẽ động, giữa mái tóc tán loạn, một đôi đồng tử màu đỏ tươi xuyên qua khí đen trùng mắt nhìn Cơ Thành Vũ:

“Kẻ nào dám đuổi theo?”

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Đại Quốc Sư

Khí đen lan tràn, cuồng phong rít gào như muốn đem âm khí ở địa ngục đều cuốn lên trên cửu trùng thiên.

Những vết thương bị chém rách, máu chảy ướt đầm trên toàn thân Kỳ Vân Hòa đều bị khí đen thâm nhập, tựa như một đôi tay đến từ thế giới khác trổ lấy vết thương đang chảy máu, cũng giúp nàng băng bó lại da thịt bị rách.

Trong chín chiếc đuôi hồ yêu kì lạ màu đen kia, có một chiếc trôi đến trước người nàng, đem tất cả mũi tên trên người đều nhổ ra, ném xuống đất, tên lập tức bị khí đen hóa thành bột mịn, trong cuồng phong hóa vô hình.

Đuôi hồ giống như cho nàng sức mạnh, khiến nàng lần nữa đứng dậy.

Tóc đen bay tán loạn, giữa không trung kéo ra một hình thù kì lạ.

Các tướng sĩ không thể không kinh hãi, dù là tướng sĩ được triều đình huấn luyện nghiêm ngặt, đối diện với sức mạnh cùng yêu khí thể này, cơ hồ không khống chế được cánh tay đang run rẩy. Bọn họ không còn sức lực để nâng lên cung tên trong tay, rồi rút lui về sau, một bước một bước, lui về sau lưng Cơ Thành Vũ.

Chu Lăng lúc này đã hôn mê, Cơ Thành Vũ không dám buông bàn tay đang bảo hộ tâm mạch của hắn ra, chỉ có thể ngây ngốc ở đằng xa, ngẩn người nhìn Kỳ Vân Hòa.

Hắn không thể hiểu nổi.

Hắn trong phủ quốc sư tu hành nhiều năm, từng nhìn thấy vô số ngự yêu sư cùng yêu quái, hơn nữa đến yêu quái cường đại cũng không thể che giấu yêu khí trong người, nửa điểm không để lộ ra. Mà ngự yêu sư trời sinh song mạch, linh khí trong người vốn tương xung với yêu lực.

Từ trước đến nay, cho dù là trong sử sách hay những truyền thuyết kì quái, đều chưa ghi đến việc ngự yêu sư vừa có song mạch mà còn có linh lực của yêu quái.

Kỳ Vân Hòa này...rất cuộc là vì sao...

Không đợi Cơ Thành Vũ nghĩ nhiều, Kỳ Vân Hòa một bước giẫm lên, đột nhiên, mặt đất rung chuyển, khí đen xoay tròn khiến cho mây đen trên trời càng đặc hơn, theo bước chân nàng mà chuyển động về phía trước, sau lưng nàng khí đen ngưng thành hình đuôi yêu đem tên trên mặt đất quét qua.

Nhất thời mũi tên đều bị khí đen nâng lên, hàng trăm chiếc tên bay lơ lửng trên không, mũi tên xoay chuyển hướng về Cơ Thành Vũ cùng các tướng sĩ, trong cuồng phong, những chiếc tên ẩn sau lưng nàng tựa như một mặt tường cấm đầy tên chỉ chờ phóng ra.

Lúc tên nhọn lóe ra hàn quang hướng về chính mình, tất cả mọi người đều cảm nhận thiết thực về sự đe dọa.

Sự đe dọa đến từ cái chết.

Giữa mái tóc bay tán loạn của nàng đột nhiên lộ ra đôi đồng tử màu đỏ tươi khiến mọi người không thể không thấy lạnh người. Không lâu sau, chưa đợi nàng bước đến một trượng, bọn họ đã rối rít ném bật bỏ giáp, hoảng loạn chạy trốn.

Cơ Thành Vũ căn bản không có cách nào để gọi các binh lính quay về, lúc này Kỷ Vân Hòa hoàn toàn đánh thức sự sợ hãi phải đối diện với cái chết chân thực nhất trong nội tâm của tất cả mọi người.

Nàng rất cường đại, vượt xa sức mạnh mà nàng bộc lộ ra một chút ít kia.

Mà Cơ Thành Vũ nhìn nàng không hề cử động, hần không thể đi, trên người Chu Lăng bị thương rất nặng, hần nhất định phải bảo hộ tâm mạch của Chu Lăng.

Cho nên hần chỉ có thể nhìn nàng từng bước từng bước đi đến trước người hần.

Cho đến khi nàng cách hần ba bước, nàng dừng chân, mũi tên sau lưng rối rít chỉ về Cơ Thành Vũ trên mặt đất.

Hần ngẩng đầu nhìn nàng, đôi đồng tử đỏ tươi trong khí đen trông khủng bố hơn so với ở xa gấp mười lần.

Trán hần rỉ ra lớp mồ hôi lạnh, bàn tay bảo hộ tâm mạch của Chu Lăng cũng không khống chế được mà run rẩy.

“Người không chạy?” Nàng mở miệng.

“Ta không thể chạy.”

Kỷ Vân Hòa nhìn hần cùng Chu Lăng, nhìn thấy hần lúc này vẫn đang bảo vệ Chu Lăng, nàng trầm mặc rất lâu, sau đó nâng tay...

Cơ Thành Vũ cơ hồ cho rằng, bản thân phải mất mạng ở đây, vì vậy, hần nhắm chặt mắt lại. Nhưng một nhোáng, chỉ là trên trán truyền đến cảm giác lạnh băng, thân nhiệt có chút lạnh lẽo này là thuộc về thân nhiệt của yêu quái...

Dây buộc quấn trên trán bị kéo xuống. Nhưng nàng không hề làm hần bị thương. Cơ Thành Vũ tròn mắt, chỉ nhìn thấy Kỷ Vân Hòa toàn thân khí đen trên tay đang cầm dây buộc trắng thuần. Cuồng phong lôi kéo đoạn dây buộc ấy, mà giọng nàng vô cùng bình tĩnh, thậm chí được xem là ôn hòa.

“Thiên hạ này, vạn lý sơn hà, phong cảnh đẹp như vậy, vì sao người lại phải bán tang?”

Nàng thả lỏng tay, dây buộc màu trắng theo gió cuốn đi. Hàng trăm tên vũ ở sau lưng nàng lúc này đột nhiên rơi xuống đất.

Cơ Thành Vũ ngẩng đầu nhìn nàng, cơ hồ có vài phần ngây ngốc.

Nàng không có sát khí, cũng không có lệ khí, giữa khí đen bay loạn, thậm chí mang theo vài phần bi ẩn... khác thường. (*)

(*): nguyên văn 违和的.....怜悯

[怜悯 chỉ người đối với những người đang gặp khó khăn không xem thường hoặc thương hại; 违和 nói về sự khác thường.]

Kỷ Vân Hòa này...rốt cuộc là người như thế nào? Trên người nàng, rốt cuộc đang che giấu quá khứ cùng bí mật gì?

Mà trong chớp mắt, ánh sáng trắng lạnh lẽo đánh tan mây đen dày đặc trên bầu trời, một đạo bạch quang hình như từ cửu trùng thiên chiếu xuống, phá vỡ bóng tối, mây đen tan đi, vàng trắng sáng lại lộ ra, lần nữa nhìn thấy bầu trời mênh mông đầy sao.

Dây buộc màu trắng bị gió thổi đi, đột ngột bị một bàn tay trắng bệch nắm lấy giữa không trung.

Người đó bước đến bên vách vực, toàn thân bạch y, phản chiếu ánh sáng của ánh trăng, giống như thần tiên trong truyền thuyết từ vàng trắng bước ra.

Dây buộc trong tay hần pháp phối, hần ngoảnh đầu, nhìn về chín chiếc đuôi màu đen ở sau lưng Kỷ Vân Hòa.

“Yêu không phải yêu, người không phải người.” Hần đánh giá nàng, ánh mắt trời sinh mang chín phần lạnh lẽo khẽ nheo lại, khiến người nhìn sinh ra cảm giác sợ hãi. “Người rốt cuộc là vật gì?”

Đôi đồng tử đỏ tươi của nàng lẳng lặng nhìn người vừa đến, chưa kịp đáp lời, Cơ Thành Vũ bên cạnh đã hô lên: “Sư phụ...”

Đệ tử phủ quốc sư tuy nhiều nhưng môn đồ trong đó đều chỉ có một sư phụ, bên trong chỉ có sư huynh đệ, sư ti muội. Người được Cơ Thành Vũ gọi là “sư phụ”, toàn thiên hạ này, e rằng chỉ có một người mới được gọi như thế...

“Đại quốc sư.”

Nàng phun ra ba chữ này.

Nàng từng nghe trong miệng vô số người nói về cái tên này, câu chuyện về hắn được giang hồ truyền miệng không biết bao nhiêu lần, hắn cũng được viết vào trong sách, chính sử, truyền thuyết kì quái, trong thiên hạ này, không ai không biết đến sự tồn tại của hắn.

Hắn đã trải qua mấy đời hoàng đế, một tay kiến lập thành thế giới như ngày nay, các quy tắc tương giao giữa người, yêu cùng ngự yêu sư.

Hắn giữ vị trí cực cao trong thiên hạ này, thậm chí không đoán được đã trải qua bao nhiêu thời đại đế vương.

Hắn chưa từng gặp qua Kỳ Vân Hòa, cũng chưa từng nghe qua về sự tồn tại của ngự yêu sư nho nhỏ này, nhưng đối với nàng mà nói, kẻ trong sách, trong truyền thuyết, trong các câu chuyện, vừa bắt đầu đã thao túng cuộc đời của nàng——

Cho đến hiện tại.

Hoặc là, giữa đại nhân vật cùng với một vai diễn nhỏ, nhất định có chút liên hệ.

Trong hô hấp, lời nói của đại nhân vật, chính là mạng sống của bao nhiêu người.

Kỳ Vân Hòa, chỉ là một hạt cát nhỏ trong “bao nhiêu người” ấy.

Nàng nhìn đại quốc sư, chưa từng nghĩ qua, trong ngày nàng còn sống, cư nhiên vẫn có thể nhìn thấy kẻ trong vô hình trung khiến bản thân đi đến bước này.

Nàng nhất thời cảm thấy có chút buồn cười.

Nàng đột nhiên bắt đầu liệu đoán ra ý đồ của vận mệnh.

Vận mệnh cho nàng song mạch, khiến nàng lưu ly hoạn nạn, khiến nàng từ nhỏ đã cô độc, nhưng lại cho nàng một thân phản nghịch, không cam tâm, không nguyện ý dừng bước trong nơi giam giữ kia, khao khát tự do, muốn được nhìn thấy khoảng trời đất này.

Mà cuối cùng, lại khiến nàng gặp được Trương Ý, khiến nàng nhìn thấy linh hồn thuần túy của y, khiến nàng nhất định phải bảo vệ người này.

Khiến nàng từng bước từng bước đi đến thời này khắc này.

Mà thời này khắc này, vận mệnh giống như không dừng lại, trao cho nàng một thân sức mạnh được bổ sung kia, vẫn khiến nàng nhìn thấy được “kẻ đầu sỏ gây họa” đó (nguyên văn 罪魁祸首 [tội khôi họa thủ]).

Nàng chuyển động bước chân, đồng thời, tên vũ bị chiếc đuôi quét qua mặt đất, mũi tên như rời khỏi cung tên, xông thẳng hướng đại quốc sư mà bắn đến!

Một lời chưa phát, một chữ chưa nói! Kỳ Vân Hòa cư nhiên trực tiếp động thủ với đại quốc sư rồi!

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Quốc Sư Phủ

Một ngày tranh đấu ấy, trong hồi ức của Kỳ Vân Hòa, trở nên thập phần mơ hồ.

Nàng chỉ nhớ được một chút bắt đầu và phần kết thúc không toàn diện, nàng biết lúc mình hướng đại quốc sư mà giết đến, đã đối mặt với linh lực cực lớn biến hóa thành áp lực, cơ hồ như muốn xé rách mỗi tác cơ thịt trên người nàng, đè gãy mỗi tác xương nàng.

Nhưng nàng vẫn xông lên, mùi máu tanh cùng sát ý cuồng liệt đầy ắp trong lồng ngực, cơ hồ khiến nàng không thể khống chế được.

Nàng không có vũ khí, lại giống như một yêu quái thực thụ, dùng móng tay sắc bén cùng máu thịt trong người mà xông lên.

Trận chiến ấy, kết quả cuối cùng là nàng thua.

Nàng ngã dưới tay áo của đại quốc sư, bại dưới kiếm của hắn.

Ngón tay nàng bám lấy tay áo vân sa màu trắng của đại quốc sư mà kiếm hắn lại chỉ ngay cổ họng nàng. Nhưng hắn chưa giết nàng, mà là nàng tự hôn mê bất tỉnh.

Thảm bại.

Cơ hồ nàng chỉ cần động ngón tay một khắc cũng tự nghĩ được kết quả này.

Đại quốc sư là kẻ nào chứ, từ trăm năm trước, là tôn giả từ thời thịnh vượng của ngự yêu sư, lúc ấy hẳn đã đứng trên đỉnh cao của các ngự yêu sư rồi.

Huống chi là đến tận bây giờ...

Đại quốc sư bao nhiêu tuổi không ai hay biết, nhưng trăm năm qua, dung mạo chưa từng thay đổi, mọi người biết thân thể cùng tu vi của hắn đều đã đạt đến hóa cảnh, không thể phán đoán ra.

Thiên hạ này, e rằng không có ai có thể là đối thủ của hắn.

Nhưng ngày tranh đấu ấy vẫn còn có rất nhiều chuyện nàng không nhớ ra.

Mà những chuyện nàng không nhớ được Cơ Thành Vũ đều đã kể lại cho nàng nghe rồi -- khi nàng bị đại quốc sư bắt về, lúc nhốt trong ngục giam của phủ quốc sư, hắn đã nói với nàng.

Hắn nói đêm đó nàng cùng đại quốc sư chiến đấu, khiến cho núi đá rơi vụn xuống bờ vực, gió mây chuyển màu, yêu khí trên người nàng quyen vào gió đêm, lướt đến vực sâu không thấy đáy, thổi khắp thiên hạ. Ngự yêu cốc phía nam, Kinh Sư hoàng đô phía bắc, cùng ba nơi ngự yêu khác, tất cả đều có thể cảm nhận được.

Thế gian đều nói, thiên hạ lại xuất hiện thêm một yêu quái cường hãn giống như thanh vũ loan điều, có người nói đó là động tĩnh lúc người cá trốn đi gây ra, cũng có người bảo là thanh vũ loan điều trước đây đã cứu người cá, cả hai hợp lực mà thành.

Lời đồn trong gian hồ, cái này so với cái kia càng rời xa nguyên bản.

Mà triều đình cũng không ra mặt nói gì.

Bởi vì đại quốc sư, hạ lệnh cho Cơ Thành Vũ, chuyện đêm đó, không được nói với bất kì ai.

Hắn muốn Kỷ Vân Hòa trở thành một bí mật.

Một bí mật bị nhốt trong phủ của hắn.

Kỷ Vân Hòa không biết vì sao hắn lại muốn nhốt nàng ở đây, Cơ Thành Vũ cũng không biết.

Nhưng dù là vì lí do gì, nàng đều cảm thấy bây giờ thế này so với kết cục xấu nhất mà nàng từng nghĩ vẫn tốt hơn nhiều. Ít ra đại quốc sư nhốt nàng cũng không hành hình, vẫn chưa đem nàng trời lại, thậm chí đến cả nhìn cũng không thèm nhìn nàng.

Thật là tốt hơn nhiều so với Trường Ý ban đầu bị giam trong ngự yêu cốc rồi.

Kỷ Vân Hòa cũng không hiểu vì sao, mà nàng cũng lười phải nghĩ.

Bây giờ nàng có rất nhiều chuyện đều lười nghĩ đến, bao gồm cả ngày kia, vì sao bản thân lại mọc ra chín cái đuôi, bao gồm chuyện vì sao đại quốc sư đem nàng giam lại mà không giết nàng. Nàng mỗi ngày chỉ hiểu một chuyện...

Tháng này, thời gian cần ăn "giải dược" ngày càng đến gần rồi, mà bây giờ không nói đến giải dược, đến Lâm Hạo Thanh nàng cũng không gặp được mặt. Nàng chỉ chờ chết mà thôi.

Trong khoảng thời gian nàng chờ chết, chỉ quan tâm một chuyện, chuyện này lúc Cơ Thành Vũ mỗi ngày đến đưa thức ăn cho nàng, nàng đều hỏi một lần.

Hôm nay Cơ Thành Vũ lại đến, đem theo thức ăn vào trong ngục, nàng vừa nhận vừa hỏi: "Hôm nay bắt được người cá chưa?"

Nàng ngày ngày đều hỏi câu này, Cơ Thành Vũ nghe xong có chút dở khóc dở cười, nhưng vẫn thành thật đáp: "Vẫn chưa bắt được."

Sau đó nàng bắt đầu ăn thức ăn của mình.

Nàng ước tính thời gian, đã nhiều ngày như vậy, Trường Ý dù là bò thì cũng đã bò từ trên bờ đến biển lớn rồi.

Ở dưới biển, chính là thiên hạ của y, cho dù là đại quốc sư hay tiểu quốc sư, không lí nào vẫn có thể trong biển sâu mà mò y về được.

"Hôm nay lại không có thịt a." Nàng nghe được tin tức khiến bản thân yên tâm rồi nên bắt đầu nhìn thức ăn của mình "Quốc sư phủ các người, thiên hạ chí tôn, thế mà thức ăn trong ngục còn thua cả ngự yêu cốc bọn ta đó."

"Sư phụ thích ăn chay." Cơ Thành Vũ nhìn nàng, có chút bất lực "Người vì sao thích ăn mặn như thế?"

"Phần lớn người có song mạch đều thích ăn chay, ta cũng không ngoại lệ, nhưng từ sau ngày đó, ta cũng không biết vì sao, ngày ngày đều mong muốn ăn thịt."

Cơ Thành Vũ nghe xong, trầm mặc xuống.

Bộ dáng hôm đó của nàng, có thể cả đời đều in sâu trong đầu hắn. Hắn không hiểu nổi, rõ ràng Kỳ Vân Hòa đã biến thành yêu quái, thậm chí có thể cùng đại quốc sư đánh nhau một trận kịch liệt, nhưng vì sao lại qua một đêm đó, bây giờ lại biến trở về không khác gì một người bình thường.

Vẫn còn có song mạch, vẫn còn có linh lực, vẫn là một ngự yêu sư bình thường..

Nàng kéo ra một hộp thức ăn, nhìn thấy một mảng xanh mượt, thực sự không có khẩu vị, nên cũng buông đũa xuống, "À nói đến thương thể của Chu Lăng tiểu tướng quân đã khỏi chưa? Hôm đó thực tại là có chút gấp, hạ thủ không biết nặng nhẹ, e rằng đã đánh đau hắn."

Nói đến đây, Cơ Thành Vũ khe khẽ nhú mày, lắc lắc đầu: "Hắn thực sự bị thương rất nặng."

"Sẽ chết ư?"

"Chưa đến nỗi đó, may mắn là hôm ấy có huyền thiết giáp hộ thể, ta cũng kịp thời bảo hộ tâm mạch cho hắn, thương mặc dù nặng nhưng khoảng nửa năm sẽ không còn vấn đề gì. Chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

Cơ Thành Vũ bất lực cười: "Chu Lăng dù sao cũng là biểu đệ của Thuận Đức công chúa, từ nhỏ đã cùng công chúa lớn lên, vô công trước giờ chưa từng thua người cùng lớp, được công chúa vô cùng thương yêu, lần này bảo hộ người cá không thành, làm việc không thuận lợi, bị công chúa chỉ trích một trận, nên ngày ngày buồn bực, e là đối với thương thể của hắn không tốt."

Nàng nghe đến bốn chữ Thuận Đức công chúa thì khẽ nhú mày.

"Không tìm được người cá, Thuận Đức công chúa có thể rất tức giận."

Cơ Thành Vũ nhìn nàng, nghiêm túc gật đầu: "Vô cùng tức giận."

"Có giận lây cả ngự yêu cốc không?"

"Không có, sư phụ nói với công chúa rằng là người đem người cá trốn đi, công chúa nay lệnh cho tân cốc chủ ngự yêu cốc Lâm Hạo Thanh của các người đi bắt người về. Vẫn chưa giận lây."

Kỳ Vân Hòa nghe xong cười cười: "Cơ thiếu công tử, người nói xem, đại quốc sư bọn người sao lại dối trên lừa dưới (nguyên văn 瞒上瞒下 [man thượng man hạ]) nhốt ta lại, rốt cuộc là vì gì nhỉ?"

"Bởi vì hiếu kì."

Bốn chữ hồi đáp này, không phải là đến từ Cơ Thành Vũ, đại quốc sư toàn thân bạch vân sa từ cửa ngục bước vào.

Cơ Thành Vũ nghe xong, lập tức quỳ một chân xuống đất, hành lễ gọi: "Sư phụ."

Đại quốc sư "ừ" một tiếng, lập tức quay đầu nhìn Kỳ Vân Hòa, ánh mắt ở trên người nàng lướt nhanh một vòng, lập tức nhìn hai cái xuống hộp thức ăn một ngum cũng chưa ăn trong tay nàng, hỏi: "Muốn ăn thịt sao?"

Kỳ Vân Hòa ngẩn người, không nghĩ đến đường đường đại quốc sư, lần đầu gặp mặt cư nhiên lại hỏi vấn đề nghiêm túc như thế này.

"Ừ. Thức ăn phủ quốc sư các người quá nhạt rồi." Nàng ngược lại cũng không sợ, thẳng thắn không kiêng kị (nguyên văn 直言不讳 [trực ngôn bất huy]) mà mở miệng nói: "Không có thịt, dầu cũng không nổi, thực sự ăn không trôi."

"Ngày mai chuẩn bị cho nàng ít thịt." Đại quốc sư quay đầu dặn dò Cơ Thành Vũ nhưng ngữ khí này giống như đang dặn dò hắn đem chút thịt cho chó ăn.

"Dạ." Cơ Thành Vũ cũng đáp lại phi thường nghiêm cẩn.

Kỳ Vân Hòa ngẩng đầu nhìn đại quốc sư, khoảng cách gần hơn ngược lại không thấy sợ, giống như đại nhân vật này chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường.

"Đại quốc sư, người bắt ta đến đây, rốt cuộc là muốn làm gì?"

Đại quốc sư đánh giá nàng một lúc, đột nhiên nhếch miệng cười châm biếm: "Nghĩ thử xem, trong nhân gian này lại có người, đang chơi trò mới lạ gì (nguyên văn 玩什么新奇的花样)"

Hắn cúi người, cách nàng gần thêm một chút.

Trên mặt hắn thu lại nụ cười lạnh, nhất thời khiến cho nàng cảm thấy như đang chạm vào băng lạnh.

Ánh mắt của...đại quốc sư này, dường như không có chút cảm xúc nào, hần nhìn nàng, hết như thực sự xem nàng như một miếng thịt vậy, lãnh đạm mà tê liệt.

Suốt nhiều năm qua, sự lạnh băng của thân phận khi vị trí cao...

{Nguyên văn là:

来自多年以来，身处高位的..... (dịch sát nghĩa là: [nhiều năm qua, thân ở vị trí cao của...])

冰冷。 [lạnh băng]

Mà nếu ghi như vậy rất quái lạ, nên tớ đành phải chuyển lại theo ngữ pháp tiếng Việt để ven không làm mất nghĩa của tác giả mà cũng không làm cho mạch văn ngắt quãng}

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Làn Nữa Phát Độc

"Ha." Kỳ Vân Hòa cười khê một tiếng, nàng nhìn thẳng đại quốc sư như tường tận nhân thế, mà trong đôi mắt nàng lại không có chút tình cảm nào, nói thẳng, "Nhân gian này, còn có chuyện gì mới lạ ư?"

Đại quốc sư đứng thẳng người dậy, từ trên cao nhìn xuống nàng, đưa cho nàng một đáp án: "Người."

Một ngự yêu sư biến thành yêu quái, thực sự là mới lạ.

Kỳ Vân Hòa trầm mặc.

Đại quốc sư cũng không nhiều lời nữa, trong tay áo rút ra một thanh chủy thủ, ném vào trong ngực.

Kỳ Vân Hòa cảm lấy chủy thủ nhìn chăm chăm hắn: "Quốc sư đây là muốn...giết chết ta?"

"Lấy máu."

Nàng nghe hai chữ này, bĩu môi một cái, cũng không do dự đem lưỡi chủy thủ thuận tay cửa một nhát vào mu bàn tay, trên lưỡi đao dính máu của nàng, lập tức như con đĩa, hút máu ấy vào bên trong chủy thủ. Không lâu sau, toàn thân chủy thủ hóa đỏ, nàng trở tay đưa nó cho đại quốc sư.

Nàng biết hắn muốn lấy máu nàng để làm gì, hắn muốn làm ra người chứa độc hàn sương.

Thế chất song mạch của ngự yêu sư thập phần đặc biệt, không chỉ cho họ có linh lực, mà còn khiến họ có thể miễn độc, nhưng đại quốc sư nghiên cứu chế tạo ra độc hàn sương, là loại độc được duy nhất có hiệu quả với ngự yêu sư.

Độc hàn sương đối với người bình thường không có hiệu quả, nhưng đối với ngự yêu sư mà nói thật mà một loại độc lấy mạng. Hắn mượn loại độc này để thiết lập các qui tắc tương giao giữa con người, ngự yêu sư cùng yêu quái, giam cầm ngự yêu sư, đưa vị trí hoàng gia lên đến đỉnh cao.

Đại quốc sư là một ngự yêu sư vô cùng lợi hại nhưng đồng thời cũng là một đại phu rất thông minh.

Lúc trong ngự yêu cốc, nàng mỗi tháng đều bị Lâm Thương Lan ép ăn, chính là độc hàn sương, bây giờ xem ra, thứ thuốc ấy không chỉ đơn giản là độc được, nó nhất định là đối với thân thể nàng tạo thành biến đổi gì rồi. Lâm Thương Lan vẫn trên người nàng làm chuyện mà nàng vốn dĩ không hề biết đến.

Đại quốc sư muốn làm rõ xem lão đã làm gì với nàng, nàng cũng đồng dạng hiểu kì.

Chỉ là, cùng đại quốc sư không giống nhau...nàng sợ là không đợi được kết quả nghiên cứu của hắn.

Đại quốc sư nhận lấy chủy thủ, Kỳ Vân Hòa không lập tức buông tay mà nhìn hắn nói: "Thuốc cầm máu cùng băng gạc."

Hắn vừa nhướng mày, Cơ Thành Vũ bên cạnh lập tức đưa nàng một chiếc khăn tay trắng: "Cô nương dùng cái này trước nhé."

Nàng cũng không kén chọn, đợi tay Cơ Thành Vũ đưa khăn tay vào trong ngực, nàng vươn tay nhận lấy, dùng răng cắn một đầu khăn tay, phối hợp với tay còn lại, thành thực băng bó xong vết thương trên mu bàn tay mình. Nàng ngẩng đầu, nói với đại quốc sư: "Ngày tháng trong ngực không dễ qua, có thể thể diện một chút là phải chớp lấy một chút."

Hắn lờm lờn một cái, cũng không thèm đáp nàng, cầm chủy thủ hút đầy máu tươi của nàng rồi rời đi.

Cơ Thành Vũ lúc này mới thở phào một hơi, có chút bất lực nhìn nàng: "Người là người đầu tiên trừ công chúa dám to gan nói chuyện với sư phụ như thế."

Nàng nhìn vết thương của mình, cười cười: "Đại quốc sư không nộ mà uy, thông thường người sợ hắn, là bình thường thôi."

Cơ Thành Vũ hỏi nàng: "Làm thế nào mà ngươi sinh ra bất thường vậy?"

"Thông thường người sợ hắn là sợ chết." Nàng nói "Mà ta không sợ."

Nghe nàng nói vấn đề nghiêm trọng một cách thoải mái như vậy, hắn nhất thời trầm mặc: "Văn Hòa, ngươi không phải là kẻ ác, sư phụ cũng không phải, mà nay thiên hạ này, rất nhiều bá tánh có con cái mang song mạch trực tiếp đột ngột chết đi, ngự yêu sư ngày càng ít, ngươi chỉ cần phối hợp tốt với sư phụ, người sẽ không giết ngươi..."

"Việc bị ai giết hay không không liên quan đến ta, mà là mạng ta gần tận rồi." Nàng đáp lời này rồi nhìn hắn "Nhưng thuốc cầm máu vẫn là phải đem đến."

Cơ Thành Vũ bị thái độ của nàng làm cho có chút bất lực, chỉ đành thở dài nói: "Ừm, ngươi đợi chút đi. Ta đi lấy cho ngươi."

Cơ Thành Vũ rời đi. Trong ngực lại chìm vào sự yên ắng.

Nàng một mình ngồi trong ngực, nhìn theo song ngực giam cơ hồ đã theo nàng hơn nửa đời người, nàng vươn tay sờ sờ, lập tức bị cấm chế khiến tay nàng vắng ra: "Ài..." Nàng trong ngực giam thở dài.

"Trường Ý, những ngày ngươi ở trong này, cũng vô vị như vậy không?"

Trong ngực không có người đáp lời nàng.

Nàng quay đầu ngủ.

Giấc ngủ này, nàng ngủ rất sâu, ngủ rất ngon, nàng nhìn thấy biển cả mênh mông, trên mặt biển lăn tăn, có một đuôi người cá cực to đang bơi lượn giữa biển, y bơi rất nhanh, so với chim bay trên trời còn nhanh hơn. Nàng trong mơ luôn một mực đuổi theo y, nhìn y bơi đến tận cùng đại dương, bơi đến biển cả sâu thẳm...

Cuối cùng, cũng không quay đầu lại.

Những ngày tháng sau cùng này của nàng, rất nhiều lần mơ thấy như vậy, cho nên nàng rất thích ngủ, mỗi ngày nàng ngủ hơn phân nửa thời gian, mà mỗi lần mơ thấy cảnh này đều mơ đến cười tỉnh.

Nhìn thấy trước mặt một phòng trống không, vẫn có thể duy trì ý cười một lúc, bởi vì tự do ở trong mơ thực sự là quá mỹ người rồi.

Nhưng đêm nay, sau khi nàng tỉnh, nụ cười trên khóe miệng có chút không thể duy trì được.

Lòng ngực nàng lần nữa tiếp nhận cảm giác đau đốn quen thuộc kia.

Là phát độc rồi.

Lần này, trong phủ đại quốc sư, không có Khanh Thư đem thuốc giải đến cũng không có Lâm Hạo Thanh, nàng cũng không có thêm một lần cầu may như lần trước nữa.

Nàng nhìn cơn đau trong ngực, vặn vẹo cơ rút trên mặt đất, cố gắng không để bản thân rên ra tiếng, cho đến khi đôi môi bị cắn nát, mà cơn đau trong lòng ngực hết trận này đến trận khác, cuối cùng nàng cũng nhịn không được mà đứng bật dậy, không do dự đụng đầu vào cấm chế của lồng giam.

Nàng không muốn trực tiếp làm vỡ cấm chế để thoát ra ngoài, nàng chỉ hi vọng là, nàng cố gắng hết sức động vào cấm chế, để đánh ngất mình hoặc là một phen đụng đầu này có thể khiến nàng chết đi cũng tốt.

Nàng không muốn lần nữa nhìn thêm cơn đau không ngừng của thể gian này.

Mà chuyện nàng mong muốn đều không phát sinh, cấm chế không đánh ngất nàng, nàng cũng không thể đụng chết, trái lại đụng vỡ đầu chảy máu, cả mặt ướt đầm máu tươi, trông vô cùng khủng bố dọa người. Mà nàng vẫn không muốn từ bỏ, một mực cắn răng, nhịn đau, hướng cấm chế bên trên mà đụng đến.

Mà một lần đau này, cư nhiên không giống với những lần trước, vẫn còn có một khoảng thời gian tạm dừng lại.

Độc trong cơ thể nàng giống như phát điên vậy, triền miên không để nàng có thời gian nhàn rỗi, rốt cuộc khiến nàng nhịn không được mà phát ra tiếng đau đốn.

Cơ Thành Vũ bị nàng kinh động vội vàng chạy đến, nhìn thấy nàng một mặt đầy máu đang lăn trên đất.

Hắn nhất thời có chút hoảng loạn: "Vân Hòa cô nương? Người thế nào rồi!"

Kỷ Vân Hòa ôm lấy lồng ngực tựa như một kẻ tuyệt vọng (nguyên văn 困兽 [khốn thú], con thú khốn cảnh, để chỉ người trong tình huống tuyệt vọng), lồm cồm bò trên đất, dùng sức mạnh duy nhất vẫn còn không chế được, không chế đầu mình đập trên đất. Nhưng bởi vì sức không chế của nàng còn lại quá ít, nên động tác này cứ nhiên trông giống như đang khấu đầu gào khóc.

Tựa như thời khắc vận mệnh cuối cùng này, nắm lấy đầu nàng, áp ké không chịu thua như nàng trên đất, từng cái từng cái một khấu đầu với ông trời.

Mỗi một cái đầu là một cái huyết ấn, mỗi một tiếng đầu là dốc hết sức lực.

Cơ Thành Vũ nhìn đến kinh tâm.

Rốt cuộc, nàng dừng lại với một tư thế cương cứng, bất động, giống như ngày hôm ấy, ở bên vách vực, nàng dùng đao chống tay, đứng thẳng người, như một bức tượng điêu khắc.

Cơ Thành Vũ khẽ tiến gần một bước: "Vân..."

Hắn vừa mở miệng, đột nhiên, đầu đang áp sát mặt đất của nàng cử động, đôi mắt đỏ tươi nhìn thẳng về phía Cơ Thành Vũ ở ngoài ngục!.....

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yếu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Tân Kỳ Chi Vật

Đôi mắt đỏ tươi của Kỷ Vân Hòa tựa như bị ngưng tụ máu tươi mà thành, trong địa lao tối tăm, lóe lên ánh sáng lạ lùng chứa đầy sát khí.

Cơ Thành Vũ bị ánh mắt này của nàng nhìn đến rét lạnh.

Lúc này, khí đen bên người nàng lần nữa ngưng tụ, hóa thành chín chiếc đuôi hồ ly vô cùng kì lạ, hết như ngày kia ở bên vách vực sâu.

Nàng cứ nhiên...lần nữa biến thành cửu vĩ yêu hồ rồi!

Lúc Cơ Thành Vũ ngây người, đột nhiên, ánh sáng đỏ trong mắt nàng nồng đậm, chín chiếc đuôi khí đen đột nhiên đụng vào song lồng giam, nhưng bị cấm chế trên song ngục của đại quốc sư cản lại, song ngục bị đụng phát ra một tiếng vang lớn, “bang” một tiếng, cả lồng giam đều rung lên, sức mạnh của cấm chế tản ra, bạch quang chiếu sáng, khiến cả lồng giam sáng như ban ngày.

Cơ Thành Vũ bị sức mạnh sót lại công kích, ngã ngồi trên đất.

Chín chiếc đuôi sau lưng nàng vẫn chưa chịu bỏ cuộc, chúng nhảy nhót càn quét tùy ý dưới bạch quang trong ngục, nhảy nhót cuồng loạn.

Chưa đợi hắn ngồi dậy, chiếc đuôi kia lập tức từ đằng sau rút lại, lần nữa hướng cấm chế địa lao mà xông lên! Tình thế lần này càng lợi hại hơn so với lần trước, cứ nhiên đụng vỡ đao bạch quang, trong tiếng vang cực to, xông ra ngoài lồng, hướng Cơ Thành Vũ giết đến!

Hắn muốn đỡ, nhưng dưới áp chế của yêu lực, hắn vốn dĩ không thể động được một đầu ngón tay.

Trong lúc cực kì nguy hiểm (nguyên văn 千钧一发 [thiên quân nhất phát] ẩn dụ tình cảnh cực kì nguy hiểm), một đạo bạch quang tựa tên lập tức từ bên ngoài bắn vào, đột ngột khiến một chiếc đuôi khí đen của nàng ghim trên mặt đất, nàng rên lên một tiếng, không có thời gian đem mấy chiếc đuôi thu về, lại bị mấy chiếc tên màu trắng phá vỡ không trung mà lao đến, đem chín chiếc đuôi nàng ghim trên nền đất.

Kỷ Vân Hòa than một tiếng, trong miệng phun ra một ngụm máu đen, tức thời, chín chiếc đuôi nàng biến mất vô hình, lần nữa biến thành khí đen tán loạn lơ lửng chuyển động quanh người. Nàng nằm trong ngục, hô hấp dồn dập, chín chiếc đuôi này tan đi hình như giảm bớt ít nhiều đau đớn cho nàng, mặc dù nàng hô hấp dồn dập nhưng không còn rối loạn như lúc này nữa.

Một đôi chân mang giày trắng lúc này mới bước vào bên trong. Tay áo làm từ mây trắng không nhiễm bụi trần khẽ khoát một cái, những mũi tên trắng xung quanh hóa thành bạch quang, tất cả tập hợp trên ngón tay trắng bệch kia.

Ngón tay thon dài của đại quốc sư vừa cuộn lại, một thanh trường kiếm màu trắng xuất hiện trong tay hắn.

“Thành Vũ, người đi ra đi.”

Hắn đậm đậm phân phó một tiếng, Cơ Thành Vũ lập tức nghe lệnh hành lễ, rồi lui ra.

Đại quốc sư đẩy cánh cửa địa lao ra, từng bước bước vào trong ngục, đứng trong lồng giam cùng với nàng.

Sắc mặt nàng rất tệ (nguyên văn 如金纸 [như giấy vàng], ẩn dụ bệnh tật hoặc sợ hãi), cả mặt ướt đầm mồ hôi, nàng ngẩng đầu nhìn đại quốc sư một cái, khóe môi cười tự trào: “Quốc sư đại nhân, ngài xem, ta được xem là chuyện hi kì gì đây?” (hi hữu, kì lạ)

Đại quốc sư bước đến, khí đen bên cạnh nàng tản ra nhưng không tan đi, nhất mực trên không trung, vây xung quanh hai người, giống như đang tham dò, tìm kiếm nhược điểm của đại quốc sư này, đợi có cơ hội liền đem hắc giết chết.

Mà trên tay hắc trừ thanh kiếm kia, hình như cũng không có thêm phòng bị gì, khí đen cũng không dám động thủ, đại quốc sư đi đến trước mặt nàng, ngồi chồm, bàn tay gầy gò còn lại dùng ngón trỏ quét qua khóe môi nàng.

Máu đen bên môi nàng bám lên ngón tay trắng bệch của hắc.

Đôi đồng tử đỏ tươi của nàng nhìn hắc đang dùng máu bên môi mình nghịch trên đầu ngón tay.

Hắc nói: “Luyện người thành yêu, thực sự hi kì.”

Tám chữ này khiến nàng ngẩn người: “Ý gì vậy?”

Đại quốc sư không đáp nàng, lại vươn tay ra, trong lúc nàng chưa có phản ứng, đem một viên thuốc bỏ vào trong miệng nàng, dùng ngón tay nâng cằm nàng lên, nàng chưa kịp phòng bị mà nuốt viên thuốc kia xuống.

“Ngươi cho ta ăn thuốc gì?”

“Hàn sương.”

Sắc mặt nàng khẽ biến.

Hàn sương là độc mà đại quốc sư chế ra, chuyên môn đối phó với ngự yêu sư, những ngự yêu sư bị ép uống hàn sương đều chết thảm, nên mới khiến triều đình có khả năng khống chế tộc ngự yêu.

“Ngươi muốn giết ta?”

“Ta không muốn giết ngươi.” Mắt hắc lãnh đạm nhìn nàng, lúc này, đôi mắt ấy cũng không có cảm xúc gì, hắc nhìn nàng hay nhìn vạn vật đều giống như nhìn tảng đá, nhìn thi thể hay nhìn tất cả vật chết không có linh hồn vậy “Ta chỉ là dùng ngươi thử thuốc.”

Dùng ngươi thử thuốc...

Kỷ Vân Hòa cười lạnh: “Độc hàn sương, đã thử bao nhiêu lần rồi? Cần gì lãng phí cho ta?”

Đại quốc sư nhìn nàng, lẳng lặng đợi một lúc rồi lãnh đạm nói: “Đúng, hàn sương thử qua vô số lần, chưa có ngoại lệ ngự yêu sư nào mà không chết dưới nó...” Hắc lại đứng dậy, dùng tư thái của kẻ bề trên nhìn xuống, tạo cho nàng áp lực càng lớn hơn “Ngươi là kẻ ngoại lệ đầu tiên.”

Ngươi là kẻ đầu tiên...

Lời nói nàng, trong bối cảnh này, cư nhiên khiến nàng cảm thấy có chút quen thuộc.

Nàng đột nhiên nhớ ra, lần đầu sau khi Khanh Thư cùng Lâm Thương Lan ép nàng uống thuốc, họ cũng nói như vậy.

Nàng là kẻ đầu tiên...

“Nhân gian này, quả nhiên có nhiều chuyện mới mẻ.”

Nàng ngẩng đầu nhìn hắc, thần sắc lãnh đạm của hắc lúc này mới nổi lên chút hứng thú, khóe môi nhếch lên, nhìn nàng.

Nàng bây giờ mới bắt đầu quan tâm đến sự tình trên người mình.

“Ta ăn hàn sương rồi, ta chưa chết?”

Nàng trước đây không quan tâm vì cho rằng bản thân nhất định sẽ chết, nhất định sẽ chết trong ngày này tháng này, chưa có giải dược của Lâm Thương Lan, nàng sẽ sống đau đớn đến chết nhưng bây giờ nàng vẫn chưa đau đến chết, nàng còn bị đại quốc sư cho uống độc hàn sương, cũng chưa chết...

Thân thể của nàng...

“Ta mọc ra chín chiếc đuôi, vì sao vậy? Trên người ta rốt cuộc phát sinh ra chuyện gì? Luyện người thành yêu, là cái gì?” Đôi đồng tử đỏ ngầu của nàng sáng lên, nàng nhìn hắc, rốt cuộc lần nữa quan tâm đến cái mạng rách này của chính mình.

Không vì những cái khác, chỉ vì...nàng hình như lần nữa sống lại từng chút một, tràn đầy hi vọng.

Mà loại hi vọng này, dù chỉ là một cọng rom, nàng cũng muốn bắt lấy.

Hi vọng được sống tiếp.

“Hàn sương chỉ giết ngự yêu sư, bởi vì chỉ hữu hiệu đối với người có song mạch mà cơ thể người bây giờ, không chỉ có linh lực của song mạch, mà còn có yêu lực, yêu lực giúp người hóa giải độc hàn sương, cho nên người không chịu sự khống chế của hàn sương.” Đại quốc sư nói “Có kẻ đem người biết thành quái vật, không phải người cũng không phải yêu.”

“Không phải người cũng không phải yêu...có linh lực, có yêu lực...” Nàng nhú mày, khẽ thì thầm “Tại sao?” Nàng hỗn loạn tự nói với mình, suy đoán rằng “Lâm Thương Lan...Khanh Thư...nhất nguyệt nhất phục...” (nhất nguyệt nhất phục trong tình huống này là tháng dùng thuốc một lần)

Trong đầu nàng hỗn loạn lóe lên bức tranh về những chuyện đã qua.

Bức tranh về lần đầu tiên Khanh Thư cùng Lâm Thương Lan cho nàng uống thuốc, bức tranh về những lần sau đó mỗi tháng nàng đều nhận được thuốc, nàng nhớ ra được rất nhiều tiểu tiết, sau khi nàng bắt đầu dùng thuốc, Khanh Thư đã lén lút tự theo dõi nàng suốt mấy ngày, sau đó lâu dần, nàng ta mới không quản nàng.

Khanh Thư là hồ yêu, mà chân thân của nàng ta, chưa có ai thấy qua, chỉ biết rằng nàng ta là một hồ yêu rất mạnh, vì lý do gì mà thân phục Lâm Thương Lan, kí khế ước chủ phó cũng không ai biết.

Mà ngày nàng ta cùng Lâm Thương Lan bị nàng cùng Lâm Hạo Thanh giết chết. Một cóc chủ lâu năm, một đại yêu quái có sức mạnh cường đại trong truyền thuyết, lại bại không thanh tức, dễ dàng chết đi như vậy...

Tất cả nghi ngờ trước đây của nàng ở ngự yêu cốc, bây giờ đều in rõ trong lòng.

Nàng sờ sờ người mình.

Ngày trước bên vách vực, vì bảo hộ Trường Ý chạy thoát, chịu bao nhiêu tên, trúng bấy nhiêu đao, mà lúc này, thân thể nàng, những vết thương này cơ hồ đã hồi phục, nàng thương thành thế này, vốn dĩ sớm phải chết rồi, huống hồ có thể sống đến bây giờ.

Năng lực hồi phục này, thật sự giống như yêu quái vậy.

Khanh Thư trước khi chết, trong miệng nói đến đại nghiệp của Lâm Thương Lan...

Đại nghiệp của lão, chẳng lẽ là luyện người thành yêu, chống lại độc hàn sương, muốn khiến tộc ngự yêu...lần nữa đứng trên đỉnh cao của nhân thế...?

“Khó trách.” Kiếm trong tay đại quốc sư múa lên trên không, khí đen lơ lửng bên người nàng nhất thời trở nên khản trương, chúng vây quanh hần, tình thế căng thẳng. Từ thế đại quốc sư ngược lại khá thoải mái, “Kỷ Vân Hòa, ta nhớ rõ tên ngươi rồi.”

Hần nhìn nàng, nói: “Ngươi là một vật mới lạ.”

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Sinh Cơ Cùng Tuyệt Cảnh

Đại quốc sư dùng tay áo, lau lấy máu đen trên mặt đất mà lúc nãy Kỷ Vân Hòa nhổ ra, cũng không chê bẩn, trực tiếp để dưới tầm mắt mà nghiên cứu.

“Máu đen, khí đen, đồng tử đỏ tươi.” Đại quốc sư ngồi chồm xuống, trái phải đánh giá nàng, hần vừa nâng tay, muốn chạm vào mắt nàng, đột nhiên khí đen xung quanh khẽ động dậy, lập tức ở trước mặt nàng biến thành một bức bình phong, chắn lấy ngón tay trắng bệch của hần.

Kỷ Vân Hòa ngăn người, đại quốc sư cũng khẽ nhíu mày.

“Yêu lực này, mặc dù ngươi không có cách khống chế, nhưng chúng lại biết hộ chủ.” Khóe môi hần hứng thú nhếch lên “Không tệ.”

Ngón tay hần rút về, khí đen cũng tự động tản ra, không có hình dạng lơ lửng xung quanh.

Nàng quay đầu nhìn sương mù đen giăng tứ phía: “Đây là yêu lực...của ta?”

Yêu lực của yêu quái cũng giống như linh lực của ngự yêu sư vậy, đều là sức mạnh mà bọn họ có. Đa số yêu quái, lúc sử dụng yêu lực, chúng sẽ tự phát ra ánh sáng, ánh sáng của Li Thủ là màu đỏ nên lúc huyết tế thập phương, cả bầu trời bị phủ đầy ánh sáng đỏ, đánh thức loạn điều. Mà trừ phi giống như

thanh vũ loan điều hoặc là Trường Ý, ánh sáng không màu, là vì ở bậc cao nhất.

Yêu quái loại này, cũng khá kì quái, chết vô hình, ánh sáng không màu, cũng là đặc đại đạo. Trong xương tủy họ muốn cầu, hình như là chữ “vô” trong truyền thuyết.

Không giống con người.

Dù là người bình thường hay ngự yêu sư, luôn cầu...đều là một chữ “được.”

“Chưa có hồ yêu nào là màu đen cả.” Giọng của đại quốc sư kéo nàng quay về, hắn nói “Cửu vĩ hồ càng không có.”

Hoặc giả nói rõ ràng chính là, trên thế giới này, trước nay chưa từng xuất hiện yêu quái có ánh sáng màu đen.

Tại sao?

Đại quốc sư neho mắt đánh giá nàng, hứng thú trong mắt càng phát ra nồng đậm hơn. Giống như rốt cuộc cũng tìm được một chuyện hi kì, hẳn nhất định phải nghiên cứu kĩ càng “Trong thân thể người, rốt cuộc là phát sinh chuyện gì rồi?”

Lúc này, giọng hắn chưa dứt, bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng của Cơ Thành Vũ: “Công chúa! Công chúa! Sư ti! Quốc sư có lệnh, bên ngoài không thể vào...”

“Phóng túng! Đại Thành quốc ta có nơi nào mà bốn cung không thể vào!?”

Một giọng mắng thô bạo, kèm theo đó là tiếng bạt tay vang lên, theo sau là bộ dáng Thuận Đức công chúa tóc vẫn chưa chải, mặc một bộ áo ngủ đỏ đi chân không bước vào trong ngục, đôi mắt chia thiên hạ làm mười phần diễm lệ kia khê trọn to.

Cơ Thành Vũ chạy vào, đứng bên cạnh Thuận Đức công chúa, vẫn còn lưu lại rõ dấu bàn tay trên mặt. Hắn không nhiều lời, chỉ hành lễ với đại quốc sư: “Sư phụ, đồ nhi vô năng. Không ngăn được sư ti.”

Ánh mắt của đại quốc sư vẫn chưa rời đi, chỉ cân nhắc nhìn khí đen bên cạnh Kỷ Vân Hòa: “Không sao, ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Cơ Thành Vũ vừa muốn lui đi, Kỷ Vân Hòa ngoảnh đầu nhìn, cùng Thuận Đức công chúa ở ngoài ngục bốn mắt tương giao.

Nàng đột nhiên cười: “Lâu rồi không gặp, công chúa.”

“Người...”

Chưa đợi nàng ta nói thêm chữ nàng, khí đen quanh người nàng đột nhiên khê động, xông qua song ngục mà cảm chế đã bị đụng nát, hướng thẳng về phía Thuận Đức công chúa giết đến!

Thuận Đức công chúa nhất kinh, nàng ta là đứa trẻ duy nhất trong hoàng gia mang song mạch, cũng là đồ đệ của đại quốc sư, trong thân thể cũng có linh lực, lập tức kết ấn, nhưng nửa điểm cũng không chặn được thể công kích của Kỷ Vân Hòa! Khí đen kia tựa như mũi tên đụng vỡ ấn kí linh lực, xông thẳng vào tim nàng ta! Lúc khí đen cách lòng ngực nàng ta một tấc, thì bị một đạo bạch quang lập tức chặn lại.

Khí đen cùng bạch quang va chạm, tựa như quả lắc của đồng hồ cực đại, âm thanh vang lên trong phòng mãi vẫn chưa dứt.

Thuận Đức công chúa ngẩn người, Cơ Thành Vũ cũng vậy.

Trong ngục yên ắng hồi lâu, Kỷ Vân Hòa mở miệng trước, nàng nhìn đại quốc sư cười nói: “Xem ra, ta cũng không phải hoàn toàn không khống chế được nó.” Khí đen bên cạnh trôi đến trước má nàng, tựa như dây tơ lướt qua má nàng “Việc muốn nó làm, nó vẫn làm đấy.”

“Người muốn giết bốn cung?” Đại quốc sư chưa đáp, Thuận Đức công chúa bên ngoài đã khê híp mắt lại, nhìn nàng ở trong ngục “Làm mất người cá, phản nghịch hoàng lệnh, mà nay, còn muốn ám sát bốn cung, Kỷ Vân Hòa, gan chó của nhà ngươi cũng rất to.”

Khôe môi nàng khê nhếch lên, tựa như nhàn rồi nhìn nàng ta ở ngoài ngục: “Ta không muốn giết ngươi, ta chỉ tò mò, tim của Thuận Đức công chúa, rốt cuộc có phải màu đen hay không, có điểm gì bất đồng với khí đen xung quanh ta. Nếu như ngươi vì vậy mà chết, vậy thì chỉ xem như ta thuận tay, lại làm được thêm một chuyện tốt.”

Thái độ cùng ngôn từ của nàng, đều nhắm về nàng ta. Thuận Đức công chúa khê cuộn chặt tay, đại quốc sư liếc nhìn nàng ta một cái: “Nàng sao lại đến đây?”

Ngôn từ ngữ ý đều ôn hòa, không hề trách tội xông vào đây của nàng ta. Trong lòng Kỷ Vân Hòa nghĩ, đều nói đại quốc sư rất sùng Thuận Đức công chúa, xem ra lời đồn đều không giả.

“Sư phụ, trong đêm nghe thấy quốc sư phủ truyền đến động tĩnh lớn, trong lòng lo lắng, những kẻ khác không dám tiến lên, ta liền đến đây.” Nàng ta nhìn Kỷ Vân Hòa “Không ngờ được, kẻ mà đồ nhi nhất mực lật tung trời đất để tìm, cư nhiên lại ở chỗ người.”

Lúc này Thuận Đức công chúa đã tìm về sự ngạo mạn của chính mình, sống lưng nàng ta rất thẳng, cảm khê ngẩng cao, đôi chân trần giẫm trên nền đất, phá vỡ phù ấn màu trắng lưu lại trước đó mà đại quốc sư dùng để bảo vệ nàng ta.

“Sư phụ.” Thuận Đức công chúa cũng không sợ hãi đạo công kích vừa rồi của Kỳ Vân Hòa, nàng ta đi thẳng đến sau lưng đại quốc sư, khí đen bao vây toàn phòng, rời khỏi Kỳ Vân Hòa chỉ cách một mình đại quốc sư.

“Ta muốn giết nàng ta.” Móng tay vẽ hoa tơ vàng chỉ về phía Kỳ Vân Hòa. Cao ngạo hệt như lúc vừa giả lâm đến ngự yêu cốc.

Kỳ Vân Hòa cũng là một thân chạt vật ngồi dựa vào tường, chạt vật như trong ngự yêu cốc ngày đó nhìn thấy nàng ta.

Chỉ là, lúc ấy so với bây giờ, tâm tình hiện tại đỡ hơn không ít. Không vì chuyện gì khác, chỉ là nay nàng đối với Thuận Đức công chúa – không sợ hãi.

Nàng ta không tìm được Trường Ý, cũng không giết nổi nàng.

“Ngươi không giết nổi ta.”

“Không thể giết nàng ta.”

Kỳ Vân Hòa cơ hồ cùng đại quốc sư đồng thời nói ra lời này.

Rốt cuộc, nàng hải lòng khi nhìn thấy trên gương mặt nàng ta càng thêm chứa đầy sát ý...tàn nhẫn.

“Tội nhân này khiến ta đau khổ mất đi người cá, lại vô cùng phản nghịch, không thể giữ lại được.”

“Đó đều là trước đây.” Đại quốc sư nhàn nhạt nói.”

Thuận Đức công chúa nhíu chặt đầu mày: “Sư phụ có ý gì?”

“Nàng ta bây giờ, là người thuốc của ta rồi.”

Đúng vậy, nàng bây giờ, là người thuốc của đại quốc sư rồi, hẳn nói nàng là vật mới lạ, nhất định sẽ nghiên cứu nàng nhiều hơn, cho nên lúc này sẽ không dễ bất kì kẻ nào giết nàng.

Trong thiên hạ này, đồ thành này, còn lựa chọn nào an toàn hơn khi trở thành kẻ mà đại quốc sư muốn bảo hộ chứ?

Đại quốc sư nói không thể giết, cho nên, dù là thiên hạ nhị chủ cao quý như Thuận Đức công chúa cũng không thể giết.

Kỳ Vân Hòa cười cười nhìn nàng ta, bọn họ bây giờ, ai cũng không thể giết được đối phương, chỉ cần nàng ta không bắt được Trường Ý, nàng vĩnh viễn có thể đứng trước mặt nàng ta mỉm cười như vậy.

Nàng ôm lấy lồng ngực, cơn đau vốn dĩ triền miên không dứt, lúc này đã mất tích không dấu vết rồi. Vật mà trước đây đầy dọa nàng, muốn đoạt lấy mạng nàng mà giờ đây lại ngoài ý muốn đem đến cơ hội sinh tồn cho nàng. Vận mệnh tựa như đem nàng bỏ vào trong quan tài, sau đó lại kéo nàng ra, nói với nàng rằng, tất thấy trước đây chỉ là đang đùa nàng thôi.

Mà Thuận Đức công chúa cũng không cam tâm bỏ cuộc, sau một hồi, nàng ta gật gật đầu.

“Được, sư phụ, từ nay về sau, đồ đệ nguyên theo người cùng luyện người thuốc này.”

Kỳ Vân Hòa nhìn nàng ta, chỉ nhìn thấy một trong nhị chỉ thiên hạ này đang nhếch môi cười, nụ cười âm lạnh tà ác như rắn độc: “Nói về thủ thuốc luyện đan, bản cung có không ít biện pháp.”

Đại quốc sư như cũ nhìn khí đen sau lưng nàng, không để ý mà đáp ứng: “Được.”

Nàng ta cười càng sáng lạn.

Kỳ Vân Hòa bím, đây chính là vận mệnh.

Vận mệnh lúc này vừa kéo nàng ra khỏi quan tài, lại bất cẩn để nàng đụng phải một đứa trẻ.

Nói đùa ngươi, liền đùa ngươi, không có nửa điểm hàm hồ.

Đến đêm khuya, Cơ Thành Vũ rời đi, Thuận Đức công chúa rời đi, đại quốc sư nhìn xong khí đen biến hóa cũng rời đi. Chỉ còn mình nàng ngồi trong ngục, cảm chế lần nữa khởi động, khí đen bên trong vẫn chưa tan, chỉ tựa như một con thú bị giam cầm lơ lửng trong ngục. Bên ngoài ngục chỉ có một ngọn nến vô tri nhảy nhót trên tường.

“Tiếp tục sống tiếp...ta vẫn có thể không...” Nàng thất thần nhìn chút ánh nến, cơ hồ tự mình thì thầm độc thoại “Tự do vẫn còn có thể mong đợi...không?”

Chương 52

Thuận Đức công chúa như lời nàng ta đã nói, thực sự bắt đầu say sưa “luyện chế người thuốc”.

Thủ đoạn của kẻ luyện thuốc trong cung, cũng rất nhiều, Kỳ Vân Hòa trong một tháng, cũng ném qua một lượt. Chi tiết cụ thể thế nào, sau khi trải qua, nàng càng không muốn nghĩ lại.

Một tháng này, thậm chí nàng nghĩ rằng, ông trời muốn nàng sống tiếp, rốt cuộc là vì cái gì.

Chẳng lẽ...là vì dễ nhân loại khai quật, nghiên cứu, chế tạo ra trí tưởng tượng ư?

Khi tay nàng bị treo trên vách tường, cánh tay bị rạch hơn ngàn nhát vết thương, miệng vết thương rốt cuộc không nhanh chóng hồi phục nữa, máu đen tí tách rơi xuống, khí đen toàn thân nàng cũng không như tháng trước khí thể dữ dội, đừng nói ngưng tụ thành chín đuôi hồ màu đen, chúng nó chỉ muốn lơ lửng cũng không thể trôi nổi nữa rồi, khí đen cơ hồ tan biến.

Nhưng nàng vẫn chưa chết.

Tại sao vẫn chưa chết được nhỉ?

Tại sao?

Gương mặt vô cảm của nàng nhìn cổ trùng trong cơ thể mình hút lấy máu tươi trên miệng vết thương, sau đó từ từ chui vào trong da thịt nàng.

Chuyện này, đã xem như rất nhẹ nhàng rồi. So với những gì đã trải qua trong một tháng nay, “luyện người chi thuật” như thế này đã là nhẹ nhàng nhất.

Chẳng bao lâu, cổ trùng bị máu đen của nàng độc chết, thân thể nổ tung.

Thuận Đức công chúa đứng bên ngoài lồng giam, lắc lắc đầu: “Cổ đế vương cũng không trấn được người, xem ra thế gian này cũng không có con trùng nào có thể đối phó được với người. Được rồi, sau này đừng để đám phế vật hướng tây kia lấy cổ đến nữa, không có công dụng gì. Sau này cho nàng ta thử những kì độc tìm được ở bên ngoài. Có phản ứng bất đồng nào, phải mau ghi lại đấy.”

Nàng ta hôm nay hình như khá cao hứng, nói với Cơ Thành Vũ lời đó xong, liền xoay người rời đi.

Cơ Thành Vũ không đáp lời, sau khi đợi nàng ta rời đi, hắn mới ngẩng đầu, nhìn Kỳ Vân Hòa trong ngục, đồng tử khẽ dao động: “Kỳ cô nương..”

Như thường lệ, đến lúc này nàng mới chậm chậm mở mắt nhìn hắn một cái: “Người...” Nàng chỉ nói một chữ.

Không cần nàng nói tiếp, hắn đã biết nàng muốn hỏi gì, bởi vì hằng ngày, cho dù bị đầy đoạn nặng như thế nào, sau khi chịu bao nhiêu đau đớn, nàng đều sẽ hỏi vấn đề này.

“Người cá vẫn chưa bắt được.” Hắn đáp, sắc mặt nàng thả lỏng hơn, trừ đi chuyện này, dường như trên đời này nàng cũng không quan tâm đến chuyện gì khác. Mà hôm nay, hắn nói một câu không giống mọi hôm, như muốn nói với nàng “Nhưng mà...”

Hắn vừa nói như thế, ánh mắt nàng lần nữa dừng trên người hắn.

Cơ Thành Vũ trầm mặc một lúc, nói: “Ngự yêu sư hướng bắc truyền tin đến, có người nhìn thấy Không Minh hòa thượng...cùng một nam tử tóc bạc mắt xanh, nam tử...dung mạo hình dạng, hết như người cá bị triều đình truy nã xuất hiện ở hướng bắc Cổ Hàn.”

“Không Minh hòa thượng...tóc bạc mắt xanh...” Kỳ Vân Hòa suy nhược thì thầm “Đất bắc...tại sao?”

Đất bắc Cổ Hàn, sâu trong nội địa, cách xa biển lớn vạn dặm.

Trường Ý tại sao lại xuất hiện ở đó?

Nàng đẩy y xuống vực, khiến y rơi vào vực sâu, là vì nàng cho rằng, mỗi con sông đều sẽ chảy về biển lớn, nên dù y không bơi nổi, cũng sẽ có một con sông tiến y một đoạn, nhưng vì sao lại có người nhìn thấy Trường Ý ở đất bắc Cổ Hàn? Còn đi cùng Không Minh hòa thượng?

Một tháng qua, trên người Trường Ý...lại phát sinh chuyện gì rồi?

Y vì sao không quay về biển cả?

Y...đang nghĩ cái gì? Y lại muốn làm gì đây?

Vô số câu hỏi quần quanh trong lòng nàng, nàng hít hai ngụm khí, suy nhược hỏi Cơ Thành Vũ, “Tin tức...có mấy phần thực?”

“Tin tức trực tiếp báo cáo với công chúa, không được mười cũng phải được tám chín.”

Khó trách...

Khó trách hôm nay nàng ta không tập trung đầy đoạ nàng, hóa ra là vì nghe ngóng được tin tức của Trường Ý.

“Nàng...Thuận Đức công chúa, vẫn muốn làm gì?” Nàng nắm chặt nắm tay, biết được Trường Ý không quay về biển cả, mà tiếp tục lệnh đênh ở phạm trần thế tục, lòng nàng như bị đao cắt vụn.

Y vẫn sẽ gặp tình cảnh nguy hiểm, hoặc y sẽ bị bắt về giam giữ thêm lần nữa, y thậm chí có thể mất cả tính mạng...

Nàng vận chuyển sức mạnh còn sót lại trong cơ thể, dùng sức chống cự, khí đen ngưng tụ trên tường tiếp thêm sức mạnh cho cánh tay nàng, nàng hét một tiếng, khiến dây xích trên vách tường bị kéo đứt.

“Bảo nàng ta quay lại đây!” Kỳ Vân Hòa chống cự, kéo lên xích sắt, cơ hồ đi đến bên song ngục.

Nàng nói: “Nói với vị công chúa kia, hãy để những chiêu thức mà nàng ta nghĩ ra, đều dùng trên người ta...”

Cơ Thành Vũ nghe câu nói này, hai mày nhíu chặt, hần nhìn nàng một thân chật vật, dường như không nhận được mà nhìn thẳng nàng: “Ký cô nương, nàng hà tất vì người cá kia mà làm đến bước này?”

“Y là người duy nhất có...” Sức chống cự vừa rồi của nàng cơ hồ kiệt sức, y phục rách nát để lộ ra vết thương trên cổ nàng, vết thương bên trong đã hồi phục, nhưng những vết sẹo xấu xí ngang dọc trên da nàng, tựa như một con rết, kéo dài từ cổ xuống bên dưới, không biết là bò đến bộ phận nào trên người nàng.

“Y là người duy nhất có...”

Nàng thì thầm, vô lực ngã nhào bên song ngục.

Chưa đợi phía sau đáp lời, giày sắt giẫm trên đất truyền đến tiếng leng keng, tiểu tướng quân Chu Lăng khí thế bức người tiến vào địa lao.

Nhưng nhìn thấy Kỳ Vân Hòa trong ngục đã kéo đứt xích sắt, ngã bên song ngục, Chu Lăng lập tức nhíu mày, nhìn thấy Cơ Thành Vũ bên ngoài ngục: “Hừ, công chúa biết người tâm từ thủ nhuệ (lòng dạ nhân từ, thủ đoạn mềm mỏng), cho nên đặc biệt phái ta đến giám sát người, những kỉ độc ngự yêu sư khó khăn tìm về, người rút cuộc chưa để nàng ta dùng?”

Cơ Thành Vũ trầm mặc nhìn Kỳ Vân Hòa không đáp.

Chu Lăng nóng lòng đẩy Cơ Thành Vũ ra, đi đến bên góc đặt dụng cụ, hần nhìn một lượt, cảm lấy một cây tên sắt, mở chiếc hộp son nặng ra.

Chiếc hộp vừa bị mở ra, cả ngục tán ra mùi hương kì lạ. Chu Lăng đem mũi tên sắt ngâm rồi lại ngâm trong dung dịch hộp son.

Hần nhếch môi cười, trở tay đem Thiên Quân cung sau lưng hần ra, lấp tên trên dây cung, nhắm mũi tên chứa đầy dung dịch về hướng Kỳ Vân Hòa, hần đắc ý nhìn nàng: “Ngày ở bên vực, không phải người rất uy phong sao? Bỏn tướng hôm nay muốn xem thử, người vẫn có thể uy phong thế nào được!”

“Được rồi!”

Lúc mũi tên định rời khỏi cung, Cơ Thành Vũ đột nhiên chắn lấy trước mũi tên muốn bắn về hướng nàng.

Hần trừng mắt nhìn Chu Lăng: “Loại độc này là do sự phụ sai người tìm về, mà nay người ra ngoài, ngày mai mới về, độc này cần đợi người về thông qua, mới có thể dùng cho Kỳ...dùng cho người thuốc.”

“Đừng đem đại quốc sư ra dọa ta.” Chu Lăng hừ lạnh “Công chúa hạ lệnh, ta là tướng của công chúa, chỉ nghe lệnh nàng, người tránh ra.”

Cơ Thành Vũ bất động: “Chu Lăng, nàng là người thuốc của sự phụ, không phải người thuốc của công chúa. Nàng ấy có trực trách gì, sự phụ hỏi tội...”

“Cả tháng nay, những chuyện công chúa làm đối với nàng ta, còn không bằng chút thuốc này ư? Đại quốc sư có trách tội công chúa qua chưa? Hơn nữa, người không thấy chuyện gì, đại quốc sư cũng lo lắng cho công chúa của chúng ta sao.” Chu Lăng khinh miệt nhìn Cơ Thành Vũ “Chẳng qua chỉ là một người thuốc, chết thì chết thôi, người bảo hộ nàng ta như vậy, là có ý gì?”

Cơ Thành Vũ trầm mặc.

“Chẳng lẽ, người muốn giống như ca ca người, kẻ phản nghịch?”

Chu Lăng nhắc đến chuyện này, chạm đến nỗi đau của Cơ Thành Vũ, Cơ Thành Vũ ngẩng người không đáp, Chu Lăng tiến lên hai bước, đá Cơ Thành Vũ ra, nâng tay bắn tên.

Kỷ Vân Hòa vốn dĩ không còn sức lực để chống đỡ, mà khí đen lơ lửng ở một bên bị mũi tên xuyên qua, chỉ thấy mũi tên dính kì độc kia bắn vào chân nàng.

Sự đau đớn mà mũi tên đem lại không đủ để nàng nhú mày, nhưng trên đầu mũi tên có độc, khiến kẻ bị dày dọ lâu ngày đã bị tê liệt như nàng cảm nhận được chút cảm giác lạ lùng.

“Nhìn đi, ta có tính toán, không bắn vào tim nàng ta.” Chu Lăng đứng ngoài ngục, vỗ vỗ vai Cơ Thành Vũ “Người đừng có trưng ra bộ mặt như vậy được không, mỗi ngày chỉ ở đây làm việc vặt dễ dàng, canh chừng một phế vật, sao người lại trưng ra bộ mặt như vậy...”

“Chu Lăng! Đủ rồi!”

“Người sao vậy?”

Tiếng cãi vã của Chu Lăng và Cơ Thành Vũ ở bên ngoài ngục thành một mảnh mờ lung, nàng bắt đầu chậm chậm không nghe thấy giọng của Chu Lăng, không nhìn thấy đồ vật trước mắt, thậm chí nàng cũng không cảm nhận được mặt đất dưới chân nữa. Nàng chỉ cảm thấy năm giác quan đã bị mất đi, chỉ còn lại nhịp đập càng lúc càng nhanh ở lồng ngực.

Đồng, đồng, đồng.

Như tiếng trống đánh gấp gấp, càng lúc càng dày đặc, trực tiếp biến thành một mảng, cuối cùng cũng biến mất.

Thế giới của Kỷ Vân Hòa, chìm vào một mảng tối đen.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đất Cổ Hàn Phương Bắc

Khi lần nữa cảm nhận được sự tồn tại của thế giới bên ngoài, trong lòng Kỷ Vân Hòa chỉ có một cảm nghĩ.

Cái mạng này của nàng, thực sự là một cái mạng quên, dày dọ thế này, vẫn chưa chết được.

Nếu đã như thế, đành phải gắng gượng tiếp thôi.

Nàng nghĩ, Trường ý vẫn chưa quay về biển cả, chưa trở về với cuộc sống vốn dĩ của y, đó chính là lí do để nàng kiên định mà sống tiếp. Cái mạng quên này của nàng, vẫn không thể dừng ở đây được. Ở trong quốc sư phủ này, nhất định vẫn có chuyện nàng có thể giúp được cho Trường Ý, ví dụ như

Giết chết Thuận Đức công chúa chẳng hạn.

Sức mạnh của đại quốc sư cường đại nhưng hẳn ta không có hứng thú gì với Trường Ý, điều khiến hẳn hứng thú là quái vật nửa người nửa yêu như nàng. Kẻ thực sự muốn hại Trường Ý, chỉ có mỗi Thuận Đức công chúa. Nếu như giết chết nàng ta, cho dù y có gốc ghéech sống trên đất liền, cũng sẽ không còn nguy hiểm nữa.

Nàng mở mắt.

Lòng giam vẫn là một mảnh tối tăm quen thuộc, nhưng bên cạnh thân nàng, khí đen đã không thấy nữa. Kỷ Vân Hòa vươn tay, bàn tay gầy gò trắng bệch của nàng, cơ hồ có thể nhìn thấy rõ mạch máu dưới da. Khí đen nhất mực bên cạnh người nàng cả tháng nay đã hoàn toàn biến mất không còn tung tích, Kỷ Vân Hòa xoa xoa cánh tay, vết thương rách toạc trước đó cũng không thấy nữa, cơ thể nàng, giống như quay về trạng thái bình thường trước khi yêu lực bạo phát.

“Ta quả nhiên nghĩ không hề sai, kì độc của hải ngoại tiên đảo kia, thật sự hữu hiệu.” Giọng đại quốc sư từ ngoài ngục truyền đến.

Nàng quay đầu, nhìn đại quốc sư đẩy cửa ngục giam ra, tiến vào, hẳn ngồi xổm bên cạnh nàng, thực tự nhiên mà kéo lấy tay nàng, ngón tay đặt trên mạch tượng của nàng.

Lúc hẳn chẩn mạch hết như một đại phu, vô cùng tập trung, chỉ là lời nói trong miệng thốt ra không hề giống một y giả có nhân tâm “Ấn mạch vẫn còn, linh lực vẫn tồn tại, yêu lực mặc dù suy yếu nhưng đang bình ổn. Có lẽ là ẩn trong máu mạch trong cơ thể người. Nhữ Lăng xem như đã làm được một chuyện tốt.”

Nhữ Lăng, là tên của Thuận Đức công chúa, trừ đại quốc sư ra, trên thế gian này e rằng cũng không có kẻ dám gọi nàng ta như thế.

“Chuyện tốt?” Kỳ Vân Hòa buồn cười nhìn đại quốc sư.

Hắn lãnh đạm nói: “Ân mạch là linh lực của người bây giờ bị yêu lực chiếm cứ, mà người lại có mạch tượng của người bình thường. Những kì độc mà ta lệnh đã cho người tìm về từ hải ngoại tiên đảo, đã dung hợp yêu lực cùng linh lực của người, người bây giờ, thực sự là...”

“Quái vật.” Nàng đánh đứt lời hắn, tự đặt cho mình một tên gọi.

“Nếu người thích tự xưng hô chính mình là vậy, ta cũng không còn cách nào. Đồng thời sở hữu yêu lực cùng sức mạnh của ngự yêu sư, thế gian này từ trước đến nay đều chưa từng có, người nên cảm thấy vinh hạnh.”

Nàng cười lạnh một tiếng: “Cư Thành Vũ nói, độc này, người vốn vẫn muốn chế luyện thêm.”

“Ừ. Vẫn chưa chế luyện xong, cần phải có thêm thời gian quan sát thêm để xem có gì bất ổn.”

“Quan sát?” Nàng hỏi “Muốn Thuận Đức công chúa lại dùng ngược hình với ta?”

Đại quốc sư thả cổ tay nàng ra, độ ấm vẫn còn lưu lại trên da thịt nàng: “Đây là nghiên cứu người, là thủ đoạn cần dùng.” Hắn xoay người rời đi.

Kỳ Vân Hòa nhìn bóng lưng một thân bạch y của hắn, lớn tiếng nói: “Quốc sư đại nhân, ta rất hiếu kì, thân phận cao quý như ngài và Thuận Đức công chúa, là nhìn quen tằm nhẵn hay là đã làm quen với ác độc rồi? Các người đối với hành vi của bản thân, chưa từng hoài nghi...hoặc bị ai sao?”

Bước chân của hắn khẽ dừng lại. Hắn ngoảnh đầu, thân ảnh phản chiếu trên tường dưới ánh nến có chút lơ đãng:

“Ta cũng từng hỏi lời này với kẻ khác.”

Nàng vốn chỉ định hỏi, chưa từng nghĩ rằng sẽ được một câu trả lời như thế.

Đây là ý gì? Đại quốc sư này, chẳng lẽ cũng từng rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng cùng cực như nàng bây giờ ư?

Không cho nàng thêm bất kì tin tức nào, cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của nàng, hắn xoay người rời đi, chỉ để lại nàng một mình ngồi trong ngục. Nàng cũng không nghĩ những chuyện khác, những kẻ ở vị trí cao nghĩ như thế nào, vốn cũng không phải là chuyện nàng nên nghĩ. Nàng ngồi xếp bằng dựa vào tường, suy nghĩ cách tìm lại hai luồng sức mạnh bên trong cơ thể.

Nàng nhất định phải tìm lại sức mạnh này, chỉ có như thế mới có thể nhân lúc bất ngờ mà giết Thuận Đức công chúa.

Năm ngày sau.

Thuận Đức công chúa đem theo Chu Lăng đến, mấy ngày không gặp, cảm xúc của nàng ta so với mấy ngày trước, trầm trọng hơn nhiều lần, cơ hồ nàng ta đang áp chế sự phẫn nộ.

Chu Lăng đứng một bên nhìn thấy sắc mặt Kỳ Vân Hòa đã hồi phục chút huyết sắc, hừ lạnh một tiếng: “Trái lại tình cờ mà có lợi cho người rồi.”

Lời nói này của Chu Lăng càng khiến Thuận Đức công chúa trở nên bất ổn: “Chu Lăng. Rời mà Thận Hình tư làm theo giống roi Xích Vĩ đã làm xong chưa?”

“Có lẽ đã làm xong rồi, ta tìm giúp công chúa.” Chu Lăng nói xong liền bước đến bên để dụng cụ hành hình lực lợi.

Thuận Đức công chúa tiến lên hai bước, đứng trước cấm chế ở bên ngoài, trừng mắt nhìn Kỳ Vân Hòa như cũ ngồi trên mặt đất, đột nhiên nói:

“Người cá liên kết cùng với Khổng Minh hòa thượng cùng một đám ngự yêu sư phản nghịch, đem theo đồng yêu quái hèn mọn chạy thoát kia, từ đất bắc Cổ Hàn mà xuất phát, một đường xuống nam, giết về ngự yêu đài hướng bắc.”

Kỳ Vân Hòa nghe xong, tựa như khê mở to mắt. Nàng không nâng mắt nhìn Thuận Đức công chúa, chỉ nhìn mặt đất trước mặt, trầm mặc không nói.

“Hộ pháp ngự yêu cốc đại nhân, người thả người cá đi, thật sự là tặng cho bốn cung và triều đình một phiền phức rất lớn.”

Lúc này nàng mới nâng mắt nhìn Thuận Đức công chúa ở ngoài ngục, sau đó hài lòng khi thấy sự phiền não chuyển thành phẫn nộ, nghiêng răng nghiêng lợi cùng sự âm hiểm cay độc trên gương mặt nàng ta.

Gương mặt luôn cao ngạo của nàng ta rốt cuộc cũng vì sự phẫn nộ trong lòng mà biến thành bộ dáng xấu xí kia.

Vân Hòa biết rằng tiếp theo nàng phải nghênh đón những gì nhưng tâm tình nàng lúc này rất tốt, nàng cười: “Thuận Đức công chúa, cực khổ cho người rồi, xem như người đem đến cho ta một tin tức tốt.”

Trương Ý chưa quay về biển cả, nhưng hình như y ở trên đất liền cũng tìm được vị trí cho chính mình.

Lời nói của Kỷ Vân Hòa càng đẩy lên lửa giận của Thuận Đức công chúa: “Ngươi cho rằng đây là tin tức tốt? Mà bây giờ, bản cung sẽ không bỏ qua cho người cá, triều đình cũng sẽ không, một đoàn ô hợp phản loạn đó, chỉ hai tháng nữa, nhất định sẽ bị dẹp loạn, mà ngươi, là kẻ bị trừng phạt đầu tiên.”

“Công chúa, ngươi sai rồi, ngươi không có cách trừng phạt ta, bởi vì sự phụ ngươi không cho phép. Hơn nữa, bọn họ không phải là một đoàn ô hợp, bọn họ bị các ngươi bức đến bản cung không còn đường đi, ngươi cho rằng trong thế gian rộng lớn này, chỉ có bọn họ bị triều đình nhiều năm nghiêm ngặt không chế ư?”

Thuận Đức công chúa trừng mắt nhìn Kỷ Vân Hòa, khẽ nheo mắt lại.

Nàng như cũ cười nói: “Hai tháng? Ta nghĩ hai năm, cũng chưa chắc đã bình ổn phản loạn, ai thắng ai thua, vẫn chưa đoán được.”

“Hay cho một nha đầu mồm mép.” Thuận Đức công chúa đi đến bên kia, Chu Lăng đã tìm được roi “Bản cung không cách nào trừng phạt ngươi, nhưng cũng có thể khiến ngươi, sống không bằng chết.”

Ánh mắt nàng không dao động nhìn nàng ta: “Ngươi thử xem.”

Thuận Đức công chúa nắm chặt trường tiên trong tay, cất bước muốn mở khỏi cửa ngục.

Kỷ Vân Hòa chăm chăm nhìn động tác của nàng ta, chỉ chờ nàng ta mở cửa, sẽ bạo phát, giết chết nàng ta. Đến lúc đó, Thuận Đức công chúa chết đi, giữa “thiên hạ nhị chữ”, nhiều năm che giấu mâu thuẫn tranh đấu, tất sẽ nổi trên mặt nước, triều đình đại loạn, càng không thể quản nổi việc phương bắc phản loạn.

Kỷ Vân Hòa thân là “vật mới lạ” của đại quốc sư, có thể cũng không bảo toàn được tính mạng, nhưng cũng không sao, nàng có thể tranh thủ càng nhiều thời gian cùng cơ hội cho Trường Ý đang ở phương bắc xa xôi, xứng đáng.

Nàng khẽ nắm chặt quyền đầu.

“Công chúa! Công chúa!” Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng hô gấp gáp của Cơ Thành Vũ.

Thuận Đức công chúa dừng bước, nhìn về hướng cửa bên ngoài, Cơ Thành Vũ vội vàng tiến đến hành lễ với nàng ta: “Công chúa, thánh thượng truyền người vào cung. Đám phản tặc ở phương bắc một đường đánh như chẻ tre, đã đại phá cấm chế của ngự yêu đài, trục xuất ngự yêu sư của triều đình, đem ngự yêu đài biến thành cứ địa rồi!”

Thuận Đức công chúa vô cùng kinh ngạc, Kỷ Vân Hòa nhướng mày.

Nàng cong môi cười: “Công chúa, tình thế phương bắc này, nghe ra, hình như là đoàn “ô hợp” kia đã mượn vị trí của ngự yêu đài, tiếp theo có lẽ sẽ hoành hành chống đối lại triều đình rồi.”

Ánh mắt âm hiểm của Thuận Đức công chúa trừng lấy Kỷ Vân Hòa, nàng ta ném mạnh roi xuống đất “Chu Lăng, đánh, đánh đến khi nàng ta nói không ra lời.” Dứt lời, nàng ta nộ khí xung thiên bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Cá Cược

Chu Lăng là đang giả vờ hành hình với Kỷ Vân Hòa nên không tính là đáng sợ.

Dù sao chẳng nữa, hắn cũng chỉ là một tiểu công tử quen thói nuông chiều, chưa thực sự ra chiến trường, cộng thêm Cơ Thành Vũ nhiều lần khuyên giải, nên nàng không chịu bao nhiêu đau khổ.

Nhưng sau ngày hôm đó, Thuận Đức công chúa thực sự như những gì nàng ta đã nói, chỉ cần nàng ta ở đây, hình phạt mà Kỷ Vân Hòa phải chịu, thực sự sống không bằng chết.

Mà nàng nhất mực nhẫn nhịn, nàng đang lặng lẽ chờ đợi, chờ đợi cơ hội chỉ cần một cử động liền có thể giết chết Thuận Đức công chúa.

Nhưng đại quốc sư vẫn ở đây khi nàng ta đến, lẳng lặng đứng một bên quan sát. Hắn cơ hồ nhìn thấu tâm tư nàng, nhưng không vạch trần, cũng không khuyên răn, trước sức mạnh chênh lệch tuyệt đối như vậy, hắn không thêm để ý đến Kỷ Vân Hòa. Hắn như lúc đầu vậy, chỉ tò mò với sự biến hóa trong thân thể của nàng thôi.

Thân thể của nàng, ngược lại không có biến hóa gì.

Ba tháng sau, Thuận Đức công chúa lại đến ngục giam, đem theo lửa giận càng thêm hung bạo so với ngày kia.

Không nghe Cơ Thành Vũ chặn lại, cũng chẳng đợi đại quốc sư đến, trực tiếp đẩy cửa phòng giam ra: “Bọn phản tặc các ngươi...”

Nàng ta giận đến đôi mắt đỏ ngầu, nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn nàng, cầm lấy roi Xích Vĩ mô phỏng, cùng gậy Song Xích, bước vào trong ngục “Tất cả đều đáng chết!” Nàng ta nói xong, hung hăng đánh xuống trên đầu trên mặt nàng.

Mà Kỷ Vân Hòa một khắc khi nhìn thấy nàng ta một mình tiến vào, một mực vận sẵn khí.

Nàng biết, thời cơ mà nàng chờ đợi rất lâu đã đến rồi.

Đội chiếc roi quất xuống, khí đen trong tay nàng bạo phát, quán lấy chiếc roi, dùng thế kéo một cái, bắt lấy đầu roi mà Thuận Đức công chúa đang cầm.

Thuận Đức công chúa ngã xuống mặt đất, chưa kịp phòng bị đã bị nàng bóp cổ, nàng ta ngậy người trừng to mắt, ánh mắt Kỷ Vân Hòa chợt lạnh, năm ngón tay dùng sức, muốn bóp chết nàng ta, mà lúc này một phần sức mạnh cực lớn trong người Thuận Đức công chúa đột nhiên bị hút đi.

Năm ngón tay của Kỷ Vân Hòa trên cổ nàng ta để lại vết máu rất đậm.

Một luồng sức mạnh từ đằng sau đột nhiên công kích đến, lực đạo đánh trên người nàng, vẫn chưa lui đi, tựa như một mạng nhện, quán lấy cả người nàng, khiến nàng dính trên tường không thể cử động được.

Thuận Đức công chúa bên kia vừa được cứu thoát lập tức sờ lên cổ mình, nhìn thấy cả tay dính đầy máu, nàng ta nhất thời đại kinh thất sắc, lập tức chạy ra ngoài lồng ngục, dùng thân của một thanh kiếm to đặt ở nơi để dụng cụ hành hình làm mặt gương, soi lấy vết thương của mình. Nàng ta thận trọng xem xét, lại nhìn lên gương mặt mình, xác định trên mặt không có vết thương, ánh mắt liền lạnh băng, tuốt thanh kiếm ra khỏi giá để dụng cụ.

Gương mặt nàng ta âm trầm, hòa lẫn huyết dịch, tựa như Dạ Xoa đến từ địa ngục, muốn chém thân thể của Kỷ Vân Hòa thành hàng vạn mảnh vụn.

Nhưng trước khi nàng ta tiến vào trong ngục lần hai, cửa ngục bên ngoài đột nhiên mở ra.

“Đủ rồi.” Đại quốc sư bây giờ mới chậm chậm bước đến, nhìn Thuận Đức công chúa một cái “Nhữ Lăng, không thể giết nàng ta.”

“Sư phụ. Nhưng ta muốn giết nàng.” Móng tay vẽ hoa tơ vàng của Thuận Đức công chúa nắm chặt cán kiếm, năm ngón dùng sức đến trắng bệch, nàng ta gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói “Tiện nô này, muốn giết ta.”

“Ta nói, không thể giết.”

Đại quốc sư nhẹ nhàng phun ra năm chữ này, Thuận Đức công chúa hít sâu một hơi, cơ hồ đang dùng toàn lực để áp chế lửa giận của bản thân, tùy tiện đem thanh kiếm trong tay ném đi, lưỡi kiếm tiếp xúc với mặt đất, vang lên tiếng leng keng.

“Được, ta không thể giết nàng ta, nhưng sư phụ, phản tặc phương bắc đã ngồi vững trong ngự yêu đài, càng ngày càng mở rộng, ta muốn người ra tay dẹp loạn.”

Kỷ Vân Hòa nghe xong, mặc dù bị ghim trên tường nhưng vẫn cười khê “Hóa ra công chúa tức giận vì không thể áp chế được khởi nghĩa phương bắc, muốn lấy ta trút giận ư. Kết quả trút giận không thành, liền bắt đầu tìm trường bối, khóc lóc đòi ăn kẹo hả?”

“Kỷ Vân Hòa!” Thuận Đức công chúa gần từng chữ tên nàng “Ngươi đừng cuồng vọng! Đội bốn cung dẹp yên ngự yêu đài, bốn cung muốn để người trong thiên hạ tận mắt nhìn thấy bốn cung cửa từng tác từng tác thịt của ngươi!”

“Hai tháng đã qua.” Nàng trêu Thuận Đức công chúa, cười nói “Công chúa có muốn cùng ta cá cược kết quả hai năm sau không?” Nàng thu lại ý cười trên mặt “Ta cược ngươi, bình loạn không nổi, không giết tận được phản tặc trong thiên hạ này.”

“Được!” Thuận Đức công chúa oán hận nói “Bốn cung cá cược cùng ngươi, lấy gân cốt máu thịt ngươi cá, nếu ngươi thua, bốn cung sẽ chọn ngày cắt từng tác thịt của ngươi, đem ngươi thành nhân trư!”

(Nhân trư 人彘, là hình phạt thời phong kiến, bắt nguồn từ thời Hán, hình phạt của Lữ Hậu dành cho Thích Cơ (thời Lưu Bang, Hán Cao Tổ). Hình phạt chặt chân tay, rồi móc mắt, đốt tai, cho uống thuốc thành câm rồi treo trong nhà vệ sinh)

“Cư nhiên đã là kẻ cá cược thì công chúa cũng phải bình đẳng nhĩ, nếu như ngươi thua rồi, thì thế nào.”

“Đội xem đi.”

“Đương nhiên phải đội xem, không bằng, ta cũng như vậy?”

Đối mặt với nụ cười mỉa mai của Kỷ Vân Hòa, Thuận Đức công chúa không thêm để ý nàng nữa, lần nữa nhìn sang đại quốc sư, nhưng lại chỉ thấy hắn đang đánh giá Kỷ Vân Hòa trong ngục, hắn khoát tay, Kỷ Vân Hòa một mực bị sức mạnh kia ghim trên tường đột nhiên được thả xuống.

“Sư phụ.” Nàng ta hô lên để kéo sự chú ý của hắn về, nói “Chuyện đã như thế này, người vì có gì mà không nguyện ra tay?”

“Những kẻ nhỏ nhỏ, không đáng để tâm, thanh vũ loan điều mới là đại địch, sau khi diệt trừ nàng ta, ta mới trị phương bắc.”

Nhưng vừa nghe xong, Thuận Đức công chúa rớt cuộc cũng im lặng, nàng ta lại nhìn Kỳ Vân Hòa trong ngục một cái, lúc này mới chịu rời đi. Sau khi Thuận Đức công chúa ra ngoài, Kỳ Vân Hòa ngồi dựa vào một bên ngục, nhìn đại quốc sư vẫn chưa chịu rời đi hỏi “Thanh vũ loan điều trong truyền thuyết rất lợi hại, đáng giá để đại quốc sư kiêng kị như vậy sao?”

“Đáng, nàng ta đáng.”

Một câu trả lời ngắn gọn khiến Kỳ Vân Hòa nhú mày: “Một ngự yêu sư cùng yêu quái kia trăm năm trước, các ngươi có phải đã trải qua câu chuyện gì không?”

“Cũng chẳng phải chuyện hay ho gì.” Đại quốc sư xoay đầu nhìn nàng “Bị giam trong ngục, vẫn dám động thủ với Nhữ Lăng, ngươi cho rằng với thân phận vật mới lạ, là có kim bài miễn tử ư?”

Nàng cười “Ít ra trước mắt là như vậy.” Nàng đánh giá đại quốc sư “Nếu như ta thực sự giết chết công chúa này, kim bài miễn tử của ta sẽ vô dụng ư?”

“Ta sẽ không cho phép bất kì kẻ nào giết nàng.”

“Đại quốc sư, có phải là ngươi đã sống qua lâu, cho nên hồ đồ rồi không, ngươi có sức mạnh cường đại như vậy, lại trường sinh bất lão, nhưng Thuận Đức công chúa kia, rõ ràng không cường đại đến thế, dù ta không giết nàng ta, thời gian cũng sẽ giết nàng ta, chả lẽ đến cả ông trời, ngươi cũng chế ngự được?”

Kỳ Vân Hòa dứt lời, trầm mặc đánh giá đại quốc sư hồi lâu: “Vì sao phải cố chấp với nàng ta như vậy? Ngươi yêu nàng ta sao?”

Đại quốc sư ngập ngừng một chút rồi nói: “Ta yêu gương mặt của nàng.”

Kỳ Vân Hòa: “.....”

Thật không nghĩ ra đường đường là đại quốc sư, cư nhiên lại là một kẻ nông cạn.....thất kính thất kính.....

“Gương mặt nàng, giống hệt người yêu đã mất của ta.”

“Ồ.....”

Kỳ Vân Hòa tiêu hóa xong lời này của đại quốc sư, sau đó lại nổi lên tò mò: “Người yêu đã mất?”

“Ta đã mất đi một lần, cho nên những dấu vết còn sót lại thuộc về nàng trên thế giới này, ta đều sẽ không để mất đi lần nữa, bất kì ai cũng không thể từ bên người ta mà đem nàng đi.”

Thần sắc Kỳ Vân Hòa trở nên nghiêm túc: “Nhưng chỉ là tướng mạo giống nhau thôi, cũng không phải nàng ấy.”

“Không được.”

Nàng ngồi xếp bằng, nhấc tay áo lên: “Làm sao bây giờ, Thuận Đức công chúa, ta vẫn là phải giết. Nàng ta đã làm quá nhiều chuyện khiến người khác không thoải mái rồi.”

Ánh mắt lạnh đậm của đại quốc sư khóa chặt trên người nàng “Vậy ngươi, cũng phải theo nàng bồi táng.”

“Chẳng sao cả.” Nàng nhếch môi cười “Mạng quên này của ta, đổi lấy mạng quên của nàng ta, công bằng mà.”

Đại quốc sư nghe xong, nhú mày: “Ngươi lại vì sao cố chấp với nàng như vậy?”

“Ta cũng có người cần bảo hộ a.” Nàng cười, ánh mắt sắc bén tựa lưỡi kiếm, nhìn đại quốc sư “Ai cũng không thể động vào.”

Nàng cùng “tâm sự” với đại quốc sư, sau đó trầm mặc một hồi, không có kết quả mà tự kết thúc.

Sau này, bởi vì phản loạn phương bắc ngày càng kịch liệt, Thuận Đức công chúa bận rộn với sự vụ trong triều, hiếm khi đích thân đến phủ quốc sư. Trừ phi chiến sự đột ngột căng thẳng, hoặc là binh nguy của triều đình ở tiền tuyến tổn thất nặng nề, nàng ta mới đem theo mười mấy ngự yêu sư vào trong ngục, ra lệnh cho bọn họ, đem lửa giận của nàng ta phát tiết lên người Kỳ Vân Hòa.

Nàng một mực nhẫn nhịn, chờ đợi cơ hội phản công.

Mà thời gian dài dằng dặc với nàng của Thuận Đức công chúa cũng càng lúc càng lâu.

Lúc bắt đầu là mười ngày nửa tháng đến một lần, sau này là một hai tháng đến một lần, sau nữa thậm chí là ba đến năm tháng cũng không thấy bóng dáng của nàng ta.

Chiến sự càng lúc càng căng thẳng.

Nhưng thanh vũ loạn điều vẫn chưa xuất hiện, đại quốc sư cũng lẳng lặng nhẫn nại, chưa hề ra tay. Nhưng hắn cũng không bần xỉn mà cho mượn đệ tử trong phủ quốc sư.

Triều đình cần đệ tử trong phủ quốc sư, hắn cũng rất rộng lượng, cần bao nhiêu đưa bấy nhiêu, cần bao nhiêu phủ về bấy nhiêu phủ nhưng hắn vẫn ngồi vững như thái sơn, mặc kệ người trong triều khuyên thế nào, Thuận Đức công chúa cầu xin ra sao, hắn cũng không quan tâm.

Sau đó, hai năm lại hai năm, bốn năm đã qua, thời gian lâu dần cũng không ai đến tìm đại quốc sư nữa.

Mà mấy năm nay, đệ tử phủ quốc sư bị mượn đi rất nhiều, thường ngày đến người canh gác Kỳ Vân Hòa cũng chẳng có, trong quốc sư phủ chỉ còn một phạm nhân và một tư lệnh. Trong lúc tư lệnh rảnh rỗi, hắn sẽ vào trong ngục, ngồi bên cạnh phạm nhân đọc sách, thỉnh thoảng cũng chia sẻ với nàng một số quan điểm.

Kỳ Vân Hòa cảm thấy bản thân giống như từ một tù nhân trở thành một kẻ chăm sóc cho người già cô đơn.

Hắn thậm chí đột nhiên kể với nàng về thế cục của thiên hạ này. Mặc dù không ra mặt nhưng chuyện gì hắn cũng biết rõ ràng.

Hắn nói với nàng rằng số người đi theo bọn phản tặc ngự yêu đài phương bắc, từ mười mấy người biến thành mấy trăm người, sau đó là mấy ngàn người, mấy vạn người, bây giờ đã trở thành đội đại quân ở bên Đông Bắc.

Bọn họ đều là những yêu quái không còn đường đi, những ngự yêu sư phản nghịch, bởi vì đánh thắng triều đình mấy trận lớn nên danh tiếng của bọn họ cũng càng lúc càng lớn, người gia nhập càng lúc càng nhiều.

Thậm chí những phản tặc này đã lấy trung tâm ngự yêu đài, biến thành “đế quốc” của phương bắc, bọn họ tự xưng thành “cõi Cổ Hàn”, gọi bản thân là “người Cổ Hàn”, và lập thủ lĩnh——

Người cá, Trường Ý.

Khi đại quốc sư bình tĩnh nói với nàng những tin tức này, Kỳ Vân Hòa vạn phần kinh ngạc. Đầu tiên kinh ngạc vì sự “trưởng thành” của Trường Ý. Thứ hai là kinh ngạc vì những kẻ phản nghịch trong thiên hạ này, so với nàng tưởng tượng còn nhiều hơn.

Thông qua những tin tức này, nàng có thể đoán ra thiên hạ ngày nay, thế gian này nhất định đang binh hoang mã loạn. Mà đại quốc sư, cư nhiên vẫn an nhiên ngồi trong địa lao, có thời gian nhàn rỗi mà vững an đọc sách, hình như chỉ cần Thuận Đức công chúa không có nguy hiểm sinh tử, thì thiên hạ này đều không liên quan với hắn vậy.

Nàng thậm chí nghĩ, thế cục ngày hôm nay, phải chăng là thế cục mà hắn muốn không.

Hắn dung túng phản loạn, dung túng chém giết lẫn nhau, dung túng thiên hạ đại loạn.

Hắn muốn chiến tranh.

Hắn muốn.....

Thiên hạ này đội tang.

Hoặc nói là, hắn muốn dùng máu tươi thiên hạ này để tế cho người yêu đã mất.....của hắn.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* Ngự Yêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Duyên Do Của Bạch Cốt Lũy Lũy

Lại là một năm tuyết lớn.

Thiên hạ đã loạn từ lâu.

Kỳ Vân Hòa không còn nhớ nổi bản thân mình đã bị giam trong ngục bao lâu rồi. Phản tặc phương Bắc biến tình huống bây giờ trở thành chiến tranh kéo dài, cuộc đối đầu giữa người “cõi Cổ Hàn” và triều đình Đại Trần Quốc đã không còn gì mới mẻ. Đại quốc sư cũng mất đi hứng thú bàn luận, cho nên cũng lười nói với nàng.

Mỗi ngày hắn chỉ ngồi trong ngục cầm sách đọc, dường như chỉ cần Thuận Đức công chúa chưa bị nguy hiểm đến tính mạng, hắn sẽ không ra tay.

Kỷ Vân Hòa cũng không chê bai hắn, vì nếu như hắn không đến, cũng sẽ không ai đến nữa. Nàng một mình cả ngày ngồi trong ngực, bí bách đến chịu không nổi rồi. Đại quốc sư tự tìm cho mình người bầu bạn, cũng khiến nàng được chút an ủi.

“Đại quốc sư.” Nàng ở trong ngực, nhàn rỗi đến vô vị, cầm lấy thanh gỗ gõ gõ xuống đất “Ngày đông quá lạnh rồi, đem một cái lò lửa đến đi.”

Đại quốc sư lật sách, cũng không thèm nhìn nàng một cái.

Kỷ Vân Hòa vẫn không ngừng lại, tiếp tục gõ trên sàn gỗ “Vậy quyển sách trong tay ngươi khi nào mới đọc xong?” Nàng hỏi “Quyển lần trước ta đã đọc xong rất lâu rồi, ngươi đọc nhanh một chút, đọc xong đưa ta đọc nha.”

“Quyển trước đọc xong rồi, ta sẽ hỏi ngươi mấy vấn đề, sau đó mới đưa quyển này cho ngươi.”

“Lại nữa.....”

Nàng một mực cảm thấy, đại quốc sư muốn bán tang thiên hạ này, kì thực là một người già có nội tâm cô độc đến hoang tưởng. Người đời sợ hắn, nhưng nàng lại cảm thấy, tiếp xúc với hắn so với tiếp xúc với Lâm Thương Lan thoải mái hơn nhiều, thậm chí còn thoải mái hơn so với Lâm Hạo Thanh.

Bởi vì, nàng ở trước mặt hắn, không cần tính kế —— với sức mạnh chênh lệch thế này, mưu kế của nàng đều vô dụng.

Như vậy, trái lại khiến nàng càng thêm là chính mình khi cư xử với hắn.

“Nói đi, lại là vấn đề gì?”

“Trang thứ nhất, hàng thứ nhất, tác giả ‘Dục Hành Xứ Thanh Yên’, vậy Thanh Yên ở đâu?”

“Ở nơi này.”

Đại quốc sư nhíu mày.

Kỷ Vân Hòa cười, tiếp tục nói “Quyển sách trước tựa là 《Thiên Nam Quốc Chú》, tác giả là vì nằm mơ mà viết ra, mượn giấc mộng đi đến nước Thiên Nam, viết về núi sông Thiên Nam, một mực đuổi theo bước chân của một người khác, mà người trong mộng của nàng ta, áo trắng pháp phôi, dáng người thon dài tựa ngọc, quyền thế vô song, cho nên nàng nguyện ý theo người ấy đi khắp thiên hạ, cuối cùng vì người này mà chìm đắm trong cõi mộng, chết ở trong đó.”

“Nói tác giả muốn đi, không phải là nước Thiên Nam ở trong mộng, mà là đang muốn đi tìm một người, cũng không phải hình bóng của người trong mộng kia, mà là ở ngoài mộng, chỉ là người này ở vị trí quá cao, không chạm tới nổi, cầu mà không được, nên nàng nguyện ý chìm vào trong mộng, cho đến khi mạng tận, cũng không muốn tỉnh dậy, đối diện với người mà bản thân mãi mãi không có được.”

Đại quốc sư nghe xong liền trầm mặc.

“Quyển trước《Thiên Nam Quốc Chú》và quyển trước trước 《Trường Thủy Chú》còn có quyển trước trước trước 《Ngâm Trường Dạ》, đều là do cùng một nữ tử sáng tác phải không?” Kỷ Vân Hòa đánh giá đại quốc sư.

“Sao ngươi biết được người ấy là nữ tử?”

“Còn sao biết được hả, ý tứ trong đây đều thể hiện rõ như vậy. Ngươi nghĩ ta có thể không biết được ư?”

Nàng vừa gõ thanh gỗ vừa nói:

“Quyển sách này, tình ý nồng đậm, mà ý văn đều chìm trong mỗi tình tương tư, có lúc cũng có vài chỗ bất cập. Quyển sách này khiến ta đọc đến dồi dào ý vị. Chỉ là, không quá phù hợp với thân phận quốc sư nhi, ngươi ngày thường nghiên cứu loại sách nhi tử tương tư này, trừ phi là.....” Nàng đánh giá hắn.

“Tác giả sách này, là người yêu của ngươi?”

Đại quốc sư cũng không hàm hồ: “Là nàng viết.” Hắn nhìn quyển sách trong tay “Ta sao chép lại.”

Hóa ra là không nhờ đọc bản gốc nên sao lại để đọc ư.....

Nàng có chút thờ dãi: “Cư nhiên nàng thích ngươi, ngươi cũng thích nàng như vậy, vì sao đòi đòi bỏ lỡ nhau?”

Ngón tay hắn đang sờ lên chữ viết trên trang giấy trong tay, đột nhiên ngừng lại: “Nếu không, ngươi nghĩ, ta vì sao lại khiến cho thiên hạ bán tang?”

Kỷ Vân Hòa trầm mặc, sau đó nói: “Mặc dù ta chưa đọc quyển trong tay ngươi, nhưng những quyển trước ta đã đọc qua, nữ tử này dù đang chìm trong mỗi tình tương tư, nhưng cũng có tình yêu cháy bỏng với sông núi nước non, với vạn vật đất trời, ngươi.....”

Nàng chưa dứt lời, đại quốc sư đột nhiên đứng dậy.

Kỷ Vân Hòa ngậy người nhìn thần sắc nghiêm túc của hấn, nàng đưa tay ném thanh gổ đi, nói “Được rồi, ta không phiền ngươi, ngươi từ từ đọc.”

Hấn xoay người muốn đi.

“Có chuyện gì vậy?”

“Nhữ Lăng gặp nguy hiểm.” Hấn để lại năm chữ, thân thể hóa thành một đạo bạch quang, chớp mắt liền biến mất. Quyền sách vừa rồi trong tay hấn bị ném lại trên mặt đất.

Nàng lập tức đứng ở trước cửa ngục hô: “Ngươi đem sách ném lại cho ta a! Ai!”

Cho đến khi lời nói nàng xuyên qua khí lạnh hai vòng, thân ảnh đại quốc sư đã sớm không thấy.

Nàng ngồi trong ngục, đôi mắt trần trần nhìn quyền sách bị ném trên mặt đất bên ngoài ngục. Phải đợi hấn quay về thôi.

Cứ như vậy mà chờ đợi, liền đợi hơn mười ngày.

Đợi đến qua năm mới.

Phủ đại quốc sư nằm ở Kinh Sư, là một nơi yên tĩnh giữa vùng đất phồn hoa nhất. Có thể tưởng tượng, thời kì hòa bình ở kinh thành, hương vị của năm mới từ ngoài ngục trôi vào trong ngục.

Mấy năm trước mặc dù Đại Trần Quốc và cỏi Bắc Cỗ Hân có chiến loạn, nhưng năm mới ở kinh thành cũng không suy giảm đi, cả tháng trời, mỗi đêm, lồng đèn đỏ rực đều soi sáng đêm tuyết trắng. Giao thừa còn bắn pháo hoa ăn mừng, pháo hoa được thắp đẩy bởi linh lực của ngự yêu sư, thấp sáng cả bầu trời đêm Kinh Sư.

Nàng tuy ở trong ngục nhưng có thể nhìn ra ô cửa thấy được ánh sáng lấp lánh ở bên ngoài.

Mà năm nay, cái gì cũng không có.

Nàng ở trong ngục không biết được ngày tháng trôi qua thế nào, chỉ đoán rằng bây giờ có thể đã qua giao thừa được vài ngày rồi.

Trước cửa ngục cũng không có động tĩnh gì, nàng ngồi hơn một tháng, hi vọng có người đến đây, quả thật sau đó, Thuận Đức công chúa cơ hồ đã mất đi lý trí bước vào.

Đôi chân trần của Thuận Đức công chúa đã mang giày bước đến, trên người vẫn còn bị thương, nhưng dưới tình thế vội vã, nàng ta cũng đi khắp khiêng đến. Theo sau nàng ta là một đoàn ngự yêu sư mặc áo đen.

Kỷ Vân Hòa đã rất lâu không thấy nhiều người như vậy rồi, nàng nhìn bước chân khắp khiêng của nàng ta, mở miệng thú vị hỏi: “Công chúa, sao bây giờ so với lần đầu ta gặp ngươi, chẳng qua chỉ mới năm năm rưỡi, mà đáng vẻ lại chật vật thành thế này rồi?”

Thuận Đức công chúa không nói lời nào, vừa đưa mắt ra hiệu, ngự yêu sư bên cạnh liền mở cửa lồng giam ra.

Cơ Thanh Vũ bây giờ mới vội vã tiến vào từ đoàn ngự yêu sư đông đúc.

“Công chúa! Công chúa! Sư phụ vẫn đang ở cỏi Bắc cùng thanh vũ loạn điều chiến đấu!”

Thanh vũ loạn điều?

Ánh mắt của nàng đột nhiên sáng lên, thanh vũ loạn điều rốt cuộc cũng xuất thế rồi!

“.....Có thể là không bao lâu nữa, sư phụ sẽ quay về, chỉ bằng chúng ta đợi sư phụ quay về hãy.....”

“Chiến sự của hôm nay! Tất cả đều vì tiện nô này mà thành! Bao nhiêu hảo hán của Đại Trần quốc ta, đều bỏ mạng sa trường, xương trắng chất đống, tất cả đều do tiện nô này hại!”

Đôi mắt đỏ ngầu của Thuận Đức công chúa trách cứ nhìn Cơ Thành Vũ “Con giận này, nếu không giết tiện nô này thì sẽ không thể giải tỏa!”

Kỷ Vân Hòa nghe xong, trong lòng đại khái đoán ra mọi chuyện.

Xem ra, thanh vũ loạn điều xuất thế, Đại Trần Quốc bại một trận lớn, thậm chí chân của Thuận Đức công chúa cũng bị thương. Điều này mới khiến cho đại quốc sư phải đi phương Bắc ra tay. Mà nay ở cỏi Bắc, cùng thanh vũ loạn điều chiến đấu, chắc hẳn trong một lúc chưa thể thoát thân được.

Bọn ngự yêu sư tiến vào trong ngục, Thuận Đức công chúa cũng tiến vào trong.

Thấy bản thân không khuyên nổi, Cơ Thành Vũ nhìn Kỷ Vân Hòa một cái, xoay người rời khỏi, xem ra, hấn hình như đang tìm biện pháp để liên lạc với đại quốc sư ở cỏi Bắc.

Kỷ Vân Hòa nhìn thấy Cơ Thành Vũ đã rời đi, nàng đứng dậy, tay quần áo trên người cũ rách, nhưng thái độ cũng không hề thua kém: “Công chúa, chiến sự ngày nay vì sao mà nổi, người bây giờ vẫn chưa hiểu rõ ư?”

Một chiếc roi hung hãn quất vào mặt nàng: “Hiểu rõ cái gì? Bỏ cung chỉ muốn biết, cái mạng quèn của ngươi khi nào mới chết, là đủ rồi.”

Ngón tay Kỷ Vân Hòa lau đi máu trên mặt, lần nữa nhìn về Thuận Đức công chúa. Trong mắt đã nổi lên sát ý mãnh liệt: “Đây chính là nguyên nhân xương trắng chất đồng trên sa trường.”

Kỷ Vân Hòa vừa nâng tay, chiếc roi lập tức bị hút vào lòng bàn tay nàng, khí đen nổi lên, nàng bắt lấy roi của nàng ta.

“Không có ai vừa sinh ra phải trở thành tiện nô của ngươi.”

Thuận Đức công chúa nghe được lời này của nàng. Hung dữ quát lên một tiếng: “Giết chết ả ta cho bỏ cung!”

Ngự yêu sư nghe lệnh cử động, đủ loại vũ khí được rút linh lực vào, trong không gian chật hẹp hướng về phía nàng mà giết đến.

Kỷ Vân Hòa đem tất cả sát ý lạnh lẽo đều thu vào mắt. Tay nàng nắm chặt thành quyền, toàn thân khí đen mạnh mẽ bùng phát.

Trong không gian chật hẹp, vô số vũ khí bay đến bị khí đen quanh người nàng hung hãn đánh trở về. Tốc độ rất nhanh, thậm chí khiến cho các ngự yêu sư không kịp đề phòng mà bị vũ khí của mình trực tiếp tấn công.

Sau lưng Kỷ Vân Hòa, chín chiếc đuôi hồ kị lạ lần nữa xuất hiện, lơ lửng trôi giữa trong ngực, tựa như một con thú to đang phẫn nộ, đánh nát tứ phía ngực giam.

“Ngươi muốn giết ta, vừa vặn, ta cũng vậy.”

Chiếc đuôi đen vươn về phía trước, quán lấy một thanh kiếm gãy, nàng bắt lấy thanh kiếm gãy đó, chỉ thẳng lưỡi kiếm về hướng Thuận Đức công chúa: “Đến đây.”

Cả đôi mắt Thuận Đức công chúa đỏ rực, tất cả kiêu ngạo cùng cao cao tại thượng lúc này đều bị thù hận nuốt hết, khiến gương mặt của nàng ta trở nên xấu xí, thậm chí trông dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Tái Tương Kiến

Cuộc chiến với Thuận Đức công chúa, Kỷ Vân Hòa có thể thắng được nhưng không hề dễ dàng.

Gần sáu năm bị giam trong ngục, không nhìn thấy ánh mặt trời, tay chân nàng đã không còn linh hoạt như ngày trước.

Mà Thuận Đức công chúa với tư cách là đệ tử mà đại quốc sư coi trọng nhất, đương nhiên có ba phần chân truyền của hắn, có khả năng đáng để tự hào, hơn nữa có đội ngự yêu sư bên cạnh dò xét thời cơ mà hành động, khiến nàng không có thời gian nghỉ ngơi, bị rất nhiều vết thương, toàn thân đều là máu tươi, nhưng may thay là trong nhiều năm bị đày đoạ, những thương tích này không đủ khiến nàng phân tâm, nàng tập trung toàn bộ chú ý, không phòng cũng không thủ, dùng toàn lực tấn công, dù cho chảy thêm nhiều máu, chịu thêm nhiều vết thương, nàng cũng phải đạt được mục đích của chính mình.

Rốt cuộc, tất cả ngự yêu sư mà Thuận Đức công chúa đưa đến đều bị đánh bại, nàng ta cũng đã kiệt sức, Kỷ Vân Hòa sắc mặt trắng bệch, cuối cùng cũng tìm được cơ hội, có thể một chiêu mà lấy được mạng của Thuận Đức công chúa rồi! Mà không như nàng nghĩ, nàng ta cứ nhiên đưa tay kéo ngự yêu sư bên cạnh, dùng hân làm lá chắn trước người, một kiếm của Kỷ Vân Hòa đâm vào bả vai của hắn, ngự yêu sư chấn kinh: “Sư ti.....”

Thuận Đức công chúa giống như không nghe thấy, một roi quất đến, quán lấy Kỷ Vân Hòa và ngự yêu sư lại với nhau.

Nàng chưa kịp tránh, Thuận Đức công chúa đã trực tiếp dùng một thanh trường kiếm, trực tiếp đâm từ sau lưng của ngự yêu sư kia.

Trường kiếm xuyên qua lưng ngự yêu sư, đâm vào lồng ngực nàng.

Kỷ Vân Hòa rên lên một tiếng, lập tức làm đứt trường tiên đang quán lấy mình ra, lùi về sau ba bước, vừa rồi nàng vừa tránh được một chiêu công kích chí mạng.

Nhìn thấy nàng vẫn sống, Thuận Đức công chúa một chân đá văng ngự yêu sư trước người mình ra: “Phế vật!” Ngự yêu sư ngã trên đất, đã tắt thở.

Lúc này, tất cả ngự yêu sư đều kinh hãi nói không nên lời.

Kỷ Vân Hòa che lấy vết thương của mình, dùng khí đen để chữa trị, mà Thuận Đức công chúa bây giờ cũng mệt đến không nâng nổi kiếm, lấy sức lực cuối cùng mà ra lệnh cho những ngự yêu sư còn lại: “Lên! Đều lên cho ta! Giết chết ả ta!”

Tất cả những người có mặt, đều không nói gì cả, linh lực của bọn họ cơ hồ đã dùng hết, không ít người vẫn bị trọng thương, nhìn thấy Thuận Đức công chúa như vậy, không thể không lộ ra thần sắc kinh ngạc, lúc này, có người mở cửa lồng ngực ra, một người loạng choạng trốn ra ngoài.

Sau đó, người thứ hai, người thứ ba.....trừ đi ngự yêu sư đã tắt thở nằm trên đất, những người khác đều đã loạng choạng ra ngoài.

Mới nãy lồng giam còn đông chật người, giờ đây cư nhiên vô cùng trống vắng.

Chỉ còn Kỷ Vân Hòa chật vật suy yếu cùng Thuận Đức công chúa còn chật vật hơn cả nàng.

Không một tác y phục trên người họ không dính máu tươi.

Kỷ Vân Hòa dùng khí đen chữa trị vết thương trên lồng ngực, máu đã ngừng chảy, nàng lại nắm chặt thanh kiếm gãy, tiến lên phía trước một bước.

Thuận Đức công chúa nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, không nhịn được mà lùi một bước.

Kỷ Vân Hòa tiến lên thêm một bước, Thuận Đức công chúa lại loạng choạng lùi hai bước, cho đến khi gót chân trần của nàng ta giẫm vào thanh kiếm vút trên mặt đất. Nàng ta khẽ gạt mình, ngã ngửa ra sau.

Kỷ Vân Hòa tiến lên thêm hai bước, ngồi cưỡi trên bụng của Thuận Đức công chúa, một tay bóp lấy cổ nàng ta, tay còn lại cầm lấy thanh kiếm gãy, hung hãn dùng sức, “leng keng” một tiếng, thanh kiếm gãy cắm vào mặt đất bên tai Thuận Đức công chúa.

“Sư phụ ngươi nói sẽ không để ai giết ngươi, có thể thấy được, thế sự vô thường, lời nói của hắn cũng không nhất định có tác dụng.”

Máu tươi bám trên mặt Kỷ Vân Hòa vẫn như cũ không che được sắc mặt trắng bệch của nàng, mà nụ cười của nàng tựa như ác quỷ ở địa ngục, khiến cho Thuận Đức công chúa nhìn đến toàn thân đều lạnh run.

“Ngươi vẫn nhớ trận cá cược lần trước của chúng ta không?”

Thanh kiếm gãy của nàng cắm bên tai Thuận Đức công chúa vẫn chuyển động qua lại, nhưng bởi vì lực khống chế cơ thể mình của nàng không đủ, nên trong lúc chuyển động, đã cửa vào tai của nàng ta. Lưỡi kiếm gãy lần nữa dính chút máu tươi.

Mà vị Thuận Đức công chúa muốn đem chín phần diễm lệ của thiên hạ giẫm dưới chân, sắc mặt bây giờ đã trắng bệch. Khóe môi thậm chí có mấy phần run rẩy. Tai bị cửa nát chảy máu không ngừng, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất của lồng giam giam giữ Kỷ Vân Hòa suốt năm năm qua.

“Trên mặt đất này, dáng vẻ của mỗi một tác đất, ta đều biết rõ. Mà hôm nay, ta cảm thấy, trên mặt đất này là nhìn đẹp nhất.” Nàng cười nói “Bởi vì, trên đó phủ đầy máu tươi của ngươi.”

Thuận Đức công chúa nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng trở lên cơn sợ hãi.

“Sợ rồi sao? Đã biết mùi vị của sợ hãi là như thế nào rồi?” Nàng trừng mắt nhìn vào mắt nàng ta, ý cười trên mặt dần dần thu lại, sát ý lại nổi lên “Nhưng miệng vàng lời ngọc của ngươi cùng ta cá cược, bình loạn không nổi phương Bắc, ta sẽ biến ngươi thành nhân trư.”

Nàng nói xong, tay hạ đao xuống! Tức thời nghe thấy một tiếng quát hung hăng, Kỷ Vân Hòa cả người bỗng bị nàng ta đẩy ngã.

Mà thanh kiếm gãy trong tay nàng vẫn hung hãn cửa một nhát lên mặt của Thuận Đức công chúa.

Lưỡi kiếm gãy quét ngang trên mặt nàng ta, lướt qua má, cửa qua sống mũi, một bên mặt vẫn lưu lại một vết sẹo dài.

“A!” Thuận Đức công chúa kêu lên một tiếng thê lương, lập tức ngồi dậy, che lấy mặt mình, đôi tay nàng ta dính đầy máu tươi: “Mặt của ta! Mặt của ta! A!” Nàng ta đau khổ ngồi trong ngục khóc lóc.

Kỷ Vân Hòa bị xô ngã sang một bên, sức mạnh trong thân thể cơ hồ đã cạn kiệt.

Nàng ngồi dậy, cố mở đôi mắt đang dần hép lại, muốn nhìn rõ người trước mặt mình.....

Tướng sĩ giáp đen, hình như là tiểu tướng quân Chu Lăng đã trưởng thành.....

“Công chúa!” Chu Lăng nhìn chằm chằm Thuận Đức công chúa gần như bị hủy dung, lập tức quay đầu, hung hãn trừng mắt về hướng Kỷ Vân Hòa “Hi yêu nữ! Năm năm trước ta nên giết chết ngươi ở cổng ngự yêu cốc!”

Hắn nói xong rút đại đao bên hông ra, ác liệt chém về hướng nàng.

Kỷ Vân Hòa cố gắng điều khiển khí đen trên người để chống đỡ, nhưng mấy năm nay, Chu Lăng không hề nhàn rỗi, hắn chém thanh đao nặng nề kia xuống, chém nát khí đen bên người nàng, muốn đem nàng chém nát đôi ra!

Lúc này, giống như ánh sáng đột nhiên chiếu vào, lại tựa như có giọt nước nhỏ giọt rơi vào dòng suối sâu, một trận gió trong trẻo mà mát lạnh quét đến bên tai nàng, sợi tóc bạc lướt qua trước mắt Kỳ Vân Hòa.

Đôi mắt đen trong chót lất, bị ánh sáng chiếu rọi. Mắt nàng chậm chậm mở ra, cơ hồ như có thần lực trong linh hồn đang trợ giúp nàng, khiến nàng ngừng đầu lên.

Lòng bàn tay trắng nõn, sạch sẽ tựa như không dính chút bụi bặm, trực tiếp ngăn lấy đại đao huyền thiết của Chu Lăng.

Đại đao kiên cố giống như rơi vào trong một đám bông gòn.

Người đến vẫn chưa cử động, chỉ nghe tiếng chuông buổi sáng ở trong ngực vang lên, cả người Chu Lăng bị ném đi nặng nề, sau lưng va vào bức tường của lồng giam, máu chưa kịp phun ra đã hôn mê bất tỉnh.

Thuận Đức công chúa một thân hồng y dơ bẩn che mặt, thông qua khe hở giữa các ngón tay, ánh mắt chán kinh mà nhìn người vừa đến: "Người..... người cá....."

"Trường Ý....."

Tóc bạc, mắt xanh, lạnh lùng, lạnh liệt, y là điều tồn tại duy nhất trong lồng giam dính đầy máu đục——không nhiễm chút bụi trần.

Y vẫn như vậy, một mực như vậy.....

Điểm bất đồng lúc này đối với Kỳ Vân Hòa mà nói chính là.....

Lúc này lần nữa gặp lại, cú sốc càng thêm mãnh liệt so với năm ấy lần đầu gặp gỡ.....

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Phục Thù

Ánh mắt lạnh lẽo rơi trên người Kỳ Vân Hòa.

Bốn mắt tương giao, hệt như mấy năm trước, lần đầu gặp gỡ trong địa lao ngự yêu cốc. Chỉ là vai diễn của bọn họ, đã hoàn toàn bị hoán đổi bởi sự trêu ngươi của vận mệnh rồi.

Đôi mắt của Trường Ý vẫn trong vắt có thể soi được bóng người, dưới ánh lửa địa lao nhảy nhót, nàng mượn lấy ánh sáng này, nhìn thấy hình bóng mình trong đồng tử sáng trong tựa nước của y -- toàn thân nàng đều là máu, gương mặt trắng bệch, đầu tóc rối tung, y phục rách bươm, đến cả thở một ngụm hơi, cũng phải chia thành mấy phần ngắt quãng, nàng là một kẻ chỉ còn ngụm khí tàn cố gắng kéo dài thời gian mà tiếp tục sống sót thôi. (nguyên văn 苟延残喘 [câu diễn tàn suyễn])

Quả thật là cực kì khó coi.

Nàng nhếch môi, ba phần tự trào, ba phần giấu cợt, còn có thật nhiều, là sự nhung nhơ sâu đậm dồn nén nhiều năm xen lẫn cùng tiếng thở dài:

"Đã lâu không gặp, cá đuối to."

Đáy mắt sâu thẳm tĩnh lặng tựa mặt gương kia, bởi vì những chữ này mà thoáng gọn sáng, nhưng lại lập tức bình ổn lại.

"Kỳ Vân Hòa." Trường Ý mở miệng, âm sắc lạnh lùng, sự ôn nhu cùng ấm áp của năm ấy, lúc này đều hóa thành lưỡi đao sắc nhọn chỉ thẳng vào người nàng:

"Nàng thật chật vật."

Đại đao của Chu Lăng chưa cắm xuống người Kỳ Vân Hòa, hình như là vì trì hoãn một khoảng thời gian thật dài, sau đó mới đâm thẳng vào lồng ngực nàng vậy.

Nàng nhìn Trường Ý, không né không tránh.

Qua nhiều năm, trải qua nhiều chuyện như vậy, vẫn có thể gặp được Kỳ Vân Hòa xui xẻo, lòng y bây giờ, làm sao có thể còn chân thành với nàng giống như năm ấy.....

Đây đều là chuyện đương nhiên.

Tất cả đều là vì sai lầm của nàng.

Trong lòng nàng trăm vị hỗn tạp, nhưng nàng không nói gì, nụ cười của nàng không đổi, vẫn đem theo vẻ giấu cợt và chứa đầy sự không quan tâm, nàng nhìn Trường Ý, thừa nhận trọng điểm trong lời nói của y.

"Đúng vậy, có phải là ta, chặt vật đến cùng cực không....."

"Người cá.....xông vào phủ quốc sư.....đệ tử phủ quốc sư.....đệ tử phủ quốc sư....." Giữa đối thoại vài ba câu của Kỳ Vân Hòa và Trường Ý, Thuận Đức công chúa ôm mặt dùng sức bò ra bên ngoài ngực, trong miệng nàng ta lầm bầm câu này, mà bây giờ, trừ kẻ đã chết kia, không còn đệ tử phủ quốc sư nào ở đây nữa.

Trường Ý quay đầu, liếc mắt nhìn qua Thuận Đức công chúa càng thêm chặt vật một cái.

Sự ngoan lệ trong đồng tử lam băng của y, là sự xa lạ mà Kỳ Vân Hòa chưa từng gặp qua.

Trước đây, nàng chỉ nghe qua tin tức liên quan đến "vua của cõi Bắc" qua miệng của người khác, giờ đây đều trở thành sự thật, y đang đứng trước mặt nàng.

Trường Ý không còn là người cá bị giam giữ trong ngực nữa, y có thể lực, quyền lợi, cũng có sự quyết đoán sát phạt cùng tâm tính khát máu của mình.

Không để nàng nghĩ nhiều, Trường Ý khẽ cúi người, bàn tay lạnh băng của y không khách khí mà bắt lấy cổ tay nàng, không chút thương sót mà xóc nàng lên.

Thân thể nàng lúc này cơ hồ cương cứng như một khúc gỗ, đột nhiên bị lực mạnh tác động kéo lên, từng xương khớp trên người nàng đều đau đớn, trong đầu đột nhiên choáng váng.

Trước mắt nàng tối sầm lại nhưng nàng cắn chặt răng không nói lời nào, loạng choạng hai bước, đầu va vào lồng ngực của Trường Ý.

Y không đợi nàng đứng vững, cơ hồ có chút thô bạo mà kéo nàng bước ra ngoài cổng.

Lực đạo của Trường Ý quá lớn, Kỳ Vân Hòa của bây giờ vốn dĩ không cách nào để chống lại.

Nàng chỉ loạng choạng bước theo y ra ngoài cửa ngực.

Trên cửa vẫn còn cấm chế của đại quốc sư, Trường Ý cũng không thèm nhìn một cái, một cước đá cửa ngực ra, cấm chế cũng thế mà răng rắc vỡ ra, y kéo nàng một bước giẫm qua.

Ngực giam giữ nàng hơn năm năm, cuối cùng nàng cũng ra ngoài rồi, nhưng một khắc giẫm qua, nàng không chống đỡ nổi cơ thể nữa, hai gối mềm oặt, đột ngột quỵ trên đất.

Trường Ý vẫn nắm chặt cổ tay nàng, dùng sức đến độ khiến da thịt xung quanh cổ tay đều xanh tím.

Kỳ Vân Hòa ngẩng đầu nhìn Trường Ý, gương mặt trắng bệch cứng rắn hơn nửa ngày trời cũng chưa nở một nụ cười, nàng chỉ cúi đầu nói:

"Ta đi không nói....."

Trường Ý trầm mặc, trong ngực rất yên ắng, sau đó, y vươn tay, ôm lấy một tay nàng, thân thể vô lực của nàng dựa vào lồng ngực y, trong khoảng khắc ấy nàng đột nhiên thất thần, giống như quay về trong đầm nước của thập phương trận, đầu của y vẫn còn, nàng cũng tràn đầy kì vọng đối với tương lai.

Bọn họ ở trong đầm nước, đi ra ngoài, hình như thứ nghênh đón họ, sẽ là trời đất mênh mông không ràng không buộc, sẽ là biển xanh, sẽ là trời rộng.....

Đó chính là thời khắc mà cả đời nàng mong đợi nhất.....

"Cạch" một tiếng, ánh lửa chuyển động, đem những lơ đãng của nàng đốt đi sạch sẽ.

Trường Ý đã cầm ngọn đuốc trên vách tường xuống.

Nơi đặt ngọn đuốc, bên góc chứa đầy dụng cụ dụng hình, ánh mắt của y quét qua những dụng cụ lóe ra hàn quang này.

Y không nói lời nào xoay người, một tay ôm lấy nàng, một tay cầm ngọn đuốc, lần nữa đi về hướng lồng ngực huyền thiết kia.

Thuận Đức công chúa vẫn ở trong ngực, sắc mặt tràn đầy sự hoang mang, nàng ta nhìn Trường Ý, vừa run rẩy vừa kinh hãi, lui về sau hai bước: "Người muốn làm gì? Người muốn làm gì....."

Trường Ý đóng cửa ngực lại. Ánh sáng lam trên cửa ngực vừa chuyển, hắt hệt như đại quốc sư, hạ xuống cấm chế trên lồng ngực.

Trưởng Ý lạnh lùng nhìn Thuận Đức công chúa: "Trong con sóng thần, ta cứu ngươi một mạng, mà nay, ta đem mạng sống đã được cứu kia, thu về lại."

Ý lạnh giọng nói xong cũng không có chút tình cảm nào, đưa tay ném ngọn đuốc vào trong lồng giam.

Cỏ rom trong lồng có chút bụi nên tức thời bắt lửa bùng lên.

Thuận Đức công chúa cả mặt đầy máu kinh hoàng hô to: "Người đâu! Người đâu!" Nàng ta một bên tránh, một bên gắng sức dập lửa, nhưng ngọn lửa kia tựa như đến từ địa phủ, bùng cháy trong không trung với vô vàn hận ý, nháy mắt đã cháy khắp lồng giam, khiến cho ngục giam âm u trở nên nóng rực sáng bùng lên.

"Cứu mạng! Cứu mạng! A! Sư phụ!" Thuận Đức công chúa hô khóc trong ngục.

Trưởng Ý cũng không nhìn thêm cái nào, ôm lấy Kỳ Vân Hòa, xoay người rời đi.

Rời khỏi ngục giam trong phủ quốc sư.

Lúc y đem nàng đi, ánh mắt nàng lướt qua vai y, mới nhìn thấy nơi giam giữ mình, chẳng qua là ở trong phủ quốc sư, xem ra cũng chỉ là một toà biệt viện bình thường đến không thể bình thường hơn.

Mà lúc này, cả viện đang chìm trong ánh lửa ngút trời, cơ hồ rọi sáng cả màn đêm của kinh thành, tiếng gào "sư phụ" thê lương của Thuận Đức công chúa đã biến mất, ánh lửa in trong đồng tử đen láy của Kỳ Vân Hòa, nàng đột nhiên nói "Không nên tùy tiện cá cược."

Bước chân Trưởng Ý khẽ dừng lại, nhìn nàng trong vòng ôm của mình, nhìn thấy ánh mắt của Trưởng Ý, nàng ngẩng đầu nhìn y.

"Ông trời sẽ giúp người ghi lại."

Thuận Đức công chúa nay xem như.....lấy một loại phương thức khác, thực hiện "giao cược" giữa họ đi.

Trưởng Ý không nghe hiểu nàng đang nói gì, nhưng y cũng không để ý, đưa nàng đi như giữa chốn không người trong đường lớn trung tâm của phủ quốc sư.

Biệt viện chìm trong biển lửa thu hút một đội binh sĩ triều đình đi đến.

Vô số đệ tử phủ quốc sư bị kéo ra chiến trường, duy chỉ có một bộ phận quay về, vẫn không cam tâm bị Thuận Đức công chúa kéo đi. Lúc này, đứng trước đám tướng sĩ kia, Cơ Thành Vũ chạy đi báo tin vừa về.

Hắn nhận ra Trưởng Ý, nhưng nhìn thấy y đem Kỳ Vân Hòa bước ra, kinh ngạc đến tròn to đôi mắt: "Người..... người cá....."

Yêu quái trên mặt đất rất nhiều, nhưng người cá tóc bạc mắt xanh, vang danh thiên hạ chỉ có một.

Chúng tướng sĩ đang cầm đuốc trên tay, lúc nghe Cơ Thành Vũ nói ra hai chữ này, lòng quân liền có chút tan rã. Ánh lửa trong phủ đại quốc sư, chiếu lên mái tóc y thành màu đỏ. Trưởng Ý không nói gì, chỉ vút ra một thứ từ trong tay áo--

Là một con búp bên bằng vải dơ bẩn, rách nát.

Búp bê vải bị ném đến chân Cơ Thành Vũ.

Hắn vừa nhìn thấy vật này, càng kinh ngạc hơn so với vừa rồi, mà sau khi kinh ngạc cũng không nhặt búp bê vải kia lên, hắn trầm mặc rất lâu, mới ngẩng đầu hỏi Trưởng Ý: "Huynh tưởng ta nhờ người đem đến ư? Huynh ấy đâu? Huynh....."

Lời nói chưa dứt, Trưởng Ý cũng không lưu lại lâu, ánh sáng trong tay vừa lóe lên, y đem theo Kỳ Vân Hòa, thân ảnh hệt như ánh sáng, lập tức biến mất.

Ánh sáng xanh lam tựa như sao băng lướt qua nền trời đen.

Đừng nói đến quân sĩ triều đình, đến cả Cơ Thành Vũ cũng không kịp đuổi theo.

Dưới màn sao đêm, Trưởng Ý đưa Kỳ Vân Hòa cười mây đi về phía trước.

Kỳ Vân Hòa trong vòng ôm của y ngắm nhìn bầu trời đầy sao đã rất lâu chưa nhìn thấy, nhất thời, cơ hồ bị mê hoặc đến không dời mắt được, mà thứ khiến người khác bị mê hoặc, vẫn chính là gương mặt này trước mặt mình.

Cho dù đã qua bao nhiêu năm, cho dù đã trải qua bao nhiêu chuyện, gương mặt của Trưởng Ý vẫn khiến người khác kinh diễm không thể dời mắt. Tuy nhiên thần sắc trong ánh mắt y đã thay đổi rồi.....

"Trưởng Ý, ngươi muốn đem ta đi đâu?" Kỳ Vân Hòa hỏi "Đi về cõi Bắc ư?"

Y không đáp lời nàng.

Nàng im lặng một lúc, lại hỏi:

"Người đặc biệt đến đây cứu ta ư?"

Nàng vốn dĩ tưởng rằng Trường Ý sẽ tiếp tục im lặng, nhưng lúc nàng nghĩ rằng nàng hiểu rõ y, thì không ngờ đến y lại mở miệng: "Không phải."

Nói xong, hai người dừng lại trên một đỉnh núi, y buông nàng ra, chân nàng tiếp đất đứng không vững, loạng choạng lùi hai bước, dựa trên tảng đá to ở phía sau.

Y rút cuộc nhìn nàng một cái, tựa như đêm họ chia cách, nhưng thần sắc của Trường Ý đã hoàn toàn bất đồng rồi. Y nhìn chăm chăm nàng, vừa xa lạ vừa lãnh đạm, y nâng tay, ngón tay thon dài lướt qua vành tai nàng, kéo lấy một lọn tóc, ngón tay tựa như lưỡi đao sắc bén, khẽ động một cái, lọn tóc của nàng lẳng lẳng rơi xuống đất.

Y cắt đứt một lọn tóc của nàng, nói với nàng:

"Ta đến để phục thù."

Lần này, ta đến để làm tổn thương nàng.

Kỷ Vân Hòa linh ngộ được ý tứ của Trường Ý, nhưng nàng không nói gì.

Lúc này, trời đã trắng phau như bụng cá, dãy núi xa xa, một tia nắng đột nhiên chiếu xuống tảng đá to trên núi này, ánh mặt trời chậm chậm chiếu lên sau lưng Trường Ý.

Ngược nắng, nên nàng không nhìn rõ mặt y, đến khi mặt trời sáng dần, chiếu lên vai nàng, Kỷ Vân Hòa đột nhiên cảm nhận được cơn đau kịch liệt truyền đến bên vai, tựa như bị người ta dùng kim châm nung đỏ đâm vào vậy, đau đến tận xương tủy.

Nàng lập tức dùng tay ôm lấy đầu vai, nhưng bàn tay ấy cũng lập tức chịu cơn đau giống vậy, nàng vừa xoa đầu, khi nhìn thấy bàn tay mình, lập tức kinh ngạc mà cơ hồ quên cả cơn đau.

Ánh mắt của Trường Ý lúc này rơi trên bàn tay nàng.

Ánh ban mai bao trùm khắp nơi.

Phần lớn thân nàng đứng dưới thân ảnh của Trường Ý bị y chắn đi ánh sáng, mà chỉ có đôi tay bị mặt trời chiếu vào, như bị ánh nắng khoét đi da thịt, chỉ còn lại xương trắng.....

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Không Đáng Sợ Bằng Lòng Nàng

Kỷ Vân Hòa ngẩn người nhìn bàn tay mình, thậm chí quên cả cơn đau kịch liệt này.

Xương trắng bị ánh mặt trời tróc đi máu thịt chuyển động một cái trong không trung, nàng đưa tay vươn ra ngoài thân ảnh của Trường Ý.....

Rốt cuộc, bộ phận lộ ra ngoài ánh nắng, máu thịt đều biến mất. Từ ngón tay đến bàn tay, cổ tay.....cho đến cả cánh tay.

Cảnh tượng kì lạ này khiến nàng có chút thất thần, đau đớn không thể đánh thức được lý trí của nàng. Gần sáu năm, nàng chưa nhìn thấy qua ánh mặt trời, giờ này khắc này, nàng đem theo những khao khát không thể nói rõ được, nhìn xương trắng lộ dưới nắng ban mai, dường như ánh dương này đã tróc đi máu thịt nàng, dùng cơn đau này thiêu rụi khí tức ở trong ngực tù kìa, khiến linh hồn nàng lần nữa sống lại.....

Nàng thậm chí khẽ bước sang bên cạnh một bước, muốn khiến cho mặt trời rơi lên càng nhiều bộ phận trên người nàng, nhưng khi nàng bước thêm một bước nữa, bàn tay còn lại của nàng đột nhiên bị người khác bắt lấy, Kỷ Vân Hòa lần nữa bị kéo về, núp trong thân ảnh to lớn của Trường Ý.

Thân thể Trường Ý cơ hồ chắn hết ánh sáng cho nàng, dưới ánh sáng chiếu ngược, đôi mắt lam của y vẫn sáng trong, dường như trong đôi mắt ấy chứa đựng ánh sáng đến từ biển sâu.

Y nâng tay giữ lấy cằm nàng, ép nàng ngẩng đầu nhìn y, động tác không còn giống như năm ấy ở trong ngự yêu cốc một mực giữ lễ nữa.

"Nàng đang làm gì?" Y hỏi nàng, ngữ khí không hiền lành, có chút đem theo tức giận "Nàng muốn tự giết chính mình ư?"

Kỷ Vân Hòa nhìn Trường Ý, nàng cảm nhận được sự tức giận của y rồi, nhưng có chút không hiểu vì sao y lại tức giận. Kỷ Vân Hòa không thoát khỏi giam cầm của Trường Ý, nàng dường như nhàn rỗi nhìn y, khóe môi thậm chí vẫn đem theo vài phần cười khê.

“Tại sao phải tức giận?” Giọng nàng suy nhược nhưng từng chữ rõ ràng “Người nói, muốn đến tìm ta phục thù, là vì một kiếm của ta năm đó đâm người, trong lòng vẫn còn ghi hận. Cứ nhiên như thế, ta tự tìm đường chết, người phải vui mừng mới phải.” Nàng nhìn y, không nhanh không chậm hỏi “Tại sao phải tức giận?”

Trường Ý trầm mặc nhìn nàng, nghe giọng tùy ý của nàng, nhìn thấy vẻ lười biếng trong mắt nàng, cảm nhận được nàng không để ý, không quan tâm. Tay y quét qua cằm nàng, chuyển xuống bóp lấy cổ nàng. Y cúi xuống gần bên vành tai nàng, thì thầm

“Kỷ Vân Hòa, trước đây mạng của nàng là của ngư yêu cóc, trước ngày hôm nay, mạng của nàng là của phủ quốc sư, mà sau này, mạng của nàng là của ta.” Giọng của Trường Ý lãnh đạm “Ta muốn nàng chết, nàng mới có thể chết.”

Kỷ Vân Hòa nghe xong liền cười: “Trường Ý, người thực sự hống hách không ít nhĩ. Chẳng qua.....như vậy cũng tốt lắm.”

Như vậy, những kẻ dám bắt nạt y, có thể bắt nạt y, sẽ không được mấy người nữa.

Nàng nâng tay, đặt lên lồng ngực y, bàn tay dùng sức, đẩy y ra xa một chút, sau đó tiếp: “Nhưng ta vẫn phải đánh chính với người, mạng của ta, là của chính mình. Cho dù là trước đây hay sau này, vẫn là của ta, cho dù là ta cũng không thể nói những lời này.”

“Nàng có thể nghĩ như vậy.” Trường Ý nói “Mà ta sẽ không cho nàng quyền chọn lựa.”

Nói xong, Trường Ý khoát tay, hắc bào to rộng thoáng cái phủ lấy cả người Kỷ Vân Hòa, khiến cho ánh nắng không thể chiếu vào người nàng. Thậm chí còn nâng tay làm một cái pháp ấn trên cổ áo nàng, khiến nàng coi không được áo này xuống, chỉ để nàng lộ ra đôi mắt nhìn bên ngoài.

Kỷ Vân Hòa cảm thấy có chút buồn cười: “Ta ở trong ngực ngậy ngốc gần sáu năm rồi, lần đầu tiên phơi nắng, người tại sao lại cho rằng ta có thể bị phơi chết? Có kẻ nào có thể bị nắng phơi đến chết không?”

Trường Ý lạnh nhạt lườm nàng nói: “Nàng có thể.” (nguyên văn 你能)

Hai chữ này, khiến nàng dường như lại thấy Trường Ý năm đó, thành thật, chân thành, nói một là một, hai là hai.

Nàng đột nhiên có chút muốn nói chân tướng năm đó cho Trường Ý nghe, nàng muốn nói với y, năm đó, thật ra ta không phản bội người, không bỏ rơi người, cũng không muốn giết người. Người có thể hận ta, có thể ghét ta thay người quyết định nhưng ta chưa từng muốn thực sự tổn thương người.....

Kỷ Vân Hòa thử vụn tay ra khỏi tay áo, muốn chạm vào Trường Ý, nhưng pháp ấn trên y phục như một sợi dây, trói nàng thật chặt ở bên trong áo, khiến cánh tay nàng không thể cử động.

Nàng bắt lực: “Trường Ý, phơi nắng sẽ không giết được ta, mặc dù sẽ bị đau, nhưng.....”

Nàng chưa dứt lời, dường như muốn giáo huấn nàng một phen, con người đột nhiên khê động, tức thời, tất cả sức mạnh trong cơ thể đều bị đoạt đi, trái tim tựa như bị một bàn tay bóp chặt khiến nàng vô cùng đau đớn, cơ hồ không thể đứng thẳng người, nàng hoa mắt, một ngụm máu tươi đột nhiên phun ra.

Kỷ Vân Hòa nhìn máu trên mặt đất, cảm nhận được nhịp tim đập hỗn loạn, những chuyện vừa rồi đã thừa nhận, nàng thực sự sẽ bị mặt trời phơi chết.....

Thậm chí, hoặc là sau đó.....nàng sẽ chết.....

Nàng dựa vào tảng đá to, dưới thân ảnh của Trường Ý thờngắt quãng rất lâu, nàng ngẩng đầu nhìn y, ngược sáng, ánh mắt nàng trở nên mơ hồ, cũng không thể thấy rõ thần sắc trong mắt y, nhưng nàng có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt của y đang dừng trên người nàng, chưa từng rời khỏi.

“Trường Ý.....” Nàng nói “Hoặc là, chúng ta đều sai rồi.....mạng này của ta, không thuộc về người, cũng không thuộc về bản thân ta. Mạng này của ta, là thuộc về ông trời.....”

Lần nữa đi đến bên bờ sinh tử, nàng đối mặt với tử vong, đã không còn sợ hãi. Nàng không sợ, nàng chỉ cảm thấy hoang đường, không vì chết, chỉ vì sống.

Nàng một đời này, từ đầu đến cuối, hình như nàng chỉ là một con rối bóng * do ông trời lúc nổi hứng mà làm ra, sau lưng con rối bóng có một bàn tay vô hình điều khiển, khống chế, khiến nàng nhảy, khiến nàng cười, khiến nàng sống, khiến nàng cử động.....cũng khiến nàng hoang mang mà chết đi.

(Con rối bóng là một đạo cụ trong múa rối bóng, người cầm chơi cầm những hình người được làm từ da động vật hoặc bìa giấy, và phản chiếu trên tấm màn qua ánh sáng, chơi những câu chuyện kèm theo dây và trống nhạc với giai điệu phổ biến địa phương.)

Mỗi khi nàng nghĩ rằng bản thân có thể khống chế được cuộc đời của chính mình, ông trời lại lần nữa thì thầm nói bên tai nàng, muốn nàng thức tỉnh, muốn nàng nhìn rõ, tự do mà nàng hi vọng muốn có đã đến gần như thế, nhưng chỉ là nàng không thể chạm đến được.

Trên thế gian mệnh mỏng này, nàng chỉ nhỏ như hạt cát, tựa như lục bình, trong thế cục, vận mệnh, trôi nổi lênh đênh. Thân bất do kỷ .....

Những “chân tướng” đến bên miệng nàng, lần nữa nuốt xuống.

Nàng có thể cảm nhận được thân thể mình sau sáu năm chịu sự dày vò, đã dùng hết sức lực vốn có, trận chiến với Thuận Đức công chúa kia, có thể chính là tất cả sức mạnh hồi quang phản chiếu của nàng.

(Hồi quang phản chiếu: hiện tượng người ốm nặng đột ngột hồi tỉnh, khỏe lại trước khi qua đời)

Sinh mạng của nàng, lần nữa tiến về phía trước, đi đến tận cùng.

Trong tình huống này, nàng nói chân tướng cho Trường Ý biết, lại có thể thế nào nhỉ?

Người cá đơn thuần này, bởi vì sự “phân biệt” của nàng, mà tâm tính đại biến, đến khi cuối cùng y có thể trừng phạt “phạm nhân” như nàng, phạm nhân lại nói với y rằng, không phải vậy, nguyên nhân năm đó tất cả những việc ta làm đều là vì tốt cho ngươi. Nói xong liền buông tay rời khỏi nhân gian, như vậy Trường Ý sẽ phải thế nào đây?

Trong sinh mạng của nàng, vốn dĩ đã rất ngắn rồi, nếu đã ngắn ngủi như thế, làm thêm vài việc tốt vậy.....

Nàng cong lưng, nhìn máu xanh đen trên mặt đất, khàn giọng mở miệng: “Trường Ý, đáng về hiện tại của ta, có lẽ rất xấu xí, rất đáng sợ nhỉ.....”

Trường Ý trầm mặc một lúc, giọng nói cũng khàn khàn trầm thấp: “Không đáng sợ bằng lòng nàng.”

Nàng cúi đầu, dưới tầm che chắn của áo đen, khe cong khóe môi.

Nếu như trừng phạt nàng, có thể khiến Trường Ý thu được sự bình ổn và giải thoát trong nội tâm.

Như vậy.....

Thì cứ vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Ta Không Cho Phép

Dãy núi xa xa đã chìm vào bóng đêm, đêm nay lại là một đêm không trăng.

Lò sưởi đỏ rực đặt trong phòng, tiếng tí tách nhỏ nhỏ của củi cháy đánh thức Kỳ Vân Hòa đang đắm chìm trong hồi ức.

Tựa như dãy núi xa xa biến mất trong bóng đêm vậy, những chuyện đã qua, vô số đều tan biến vào đôi đồng tử đen kịt của nàng.

Lúc này, trước mắt nàng là một chiếc bàn gỗ vuông, vài món thức ăn nóng hổi, nửa chén com được nàng cầm trong tay, đối diện bàn vuông, là một nam tử hắc bào, tóc bạc, sắc mặt cực kì khó coi, Kỳ Vân Hòa ngẩng đầu, nhìn Trường Ý đối diện.

Y khoanh tay, gương mặt âm trầm, không nói lời nào, đôi đồng tử lam nhìn chằm chằm nàng, một chút cũng không rời đi, hoặc gọi đó là.....giám sát.

"Ăn hết đi." Nhìn thấy nàng rất lâu không động đũa, y mở miệng ra lệnh.

"Ta ăn không được nữa." Kỳ Vân Hòa bất đắc dĩ, cũng có chút muốn ý xin tha mà nói "Không có khẩu vị. Ngươi có thể mất nhắm mắt mở xem như ta đã ăn xong là được rồi."

"Đừng cò kè nặc cả với ta."

Lần đầu tiên gặp y ngày ấy tính đến giờ cũng đã qua sáu năm rồi, mà nay, nàng cảm thấy người cá này, so với lúc mới quen, ngang ngược bá đạo hơn không biết bao nhiêu lần.

Nhưng.....

Cũng không thể trách y.....

Nàng thở dài một cái, chỉ có thể tuân lệnh mà cầm chén lên, lừa vài ba hạt com vào miệng.

Nàng bắt đầu ăn cơm, Trường Ý càng im lặng hơn, y không quan tâm nàng ăn nhanh hay chậm, y chỉ muốn nàng ăn cơm thôi. Mà y vẫn giám sát nàng ăn cơm, một ngày ba bữa, ngoài ra còn có hoa quả, trà nước, một chút cũng không thể thiếu. Chỉ là người khác hoạt động ban ngày còn nàng thì đợi mặt trời xuống núi mới bắt đầu thức dậy ăn cơm.

Thông thường, sau khi nha hoàn hầu hạ nàng đưa thức ăn đến, sẽ khóa cửa rồi đi, cho đến bữa ăn tiếp theo, bọn họ sẽ dùng chìa khóa mở cửa, đưa cơm canh đến, sẵn tiện dọn dẹp những đĩa thức ăn đã dùng xong.

Cho nên, không ai biết được, sau khi nha hoàn đem đồ ăn đến, khóa chặt gian phòng, người cá đã làm chủ cối Bắc kia sẽ lẳng lặng đến đây. Ngồi đối diện Kỳ Vân Hòa, lẳng lặng nhìn nàng, hoặc sẽ bắt ép nàng ăn sạch toàn bộ thức ăn mà nha hoàn đưa đến.

Nếu như không phải lần này vừa vặn gặp nha hoàn kia phạm lỗi, Trường Ý trực tiếp ném nàng ta xuống dưới qua ô cửa sổ, e rằng vẫn không ai biết được chuyện này.

Kỳ Vân Hòa cơ hồ lừa từng hạt từng hạt cơm vào miệng, mắt nhìn thấy rớt cuộc cũng gần ăn xong nửa chén cơm, vị "thần" ngồi đối diện lại trưng ra gương mặt không vui đem đĩa thức ăn đẩy đến trước mặt nàng.

"Thức ăn."

Không hề nói nhảm, chỉ có mệnh lệnh.

Nàng thực sự không muốn ăn, bản thân bị Trường ý đưa đến cối Bắc, sau khi bị nhốt ở tiểu viện của đảo Hồ Tâm này, nàng mỗi ngày đều cảm thấy cơ thể mình suy nhược hơn so với ngày trước. Nàng không muốn ăn, thậm chí cảm thấy động tác này rất tốn sức.

Nhưng Trường Ý không cho phép.

Y không cho phép nàng nhịn đói, không cho phép nàng bỏ bữa cũng không cho phép nàng kén ăn.....

Vẫn còn rất nhiều "không cho phép", sau khi đưa nàng đến đây, Trường Ý liền lập ra những "quy định" này cho nàng.

Trường Ý không cho phép người khác nhìn thấy nàng, thế nhưng nàng biết, Lạc Cẩm Tang và Cù Hiểu Tinh bây giờ cũng đang ở ngự yêu đài cối Bắc.

Y cũng không cho phép nàng rời khỏi, cho nên giam nàng ở tầng ba, hạ cấm chế, còn cho người dùng khóa to để khóa cửa phòng nàng lại. Tầng tầng phòng bị, còn nghiêm ngặt hơn lúc nàng bị giam trong phủ quốc sư.

Hơn nữa y vẫn không cho phép nàng nhìn thấy ánh mặt trời, căn phòng này vào ban ngày không thể mở cửa sổ ra, chỉ có lúc bình minh và hoàng hôn, nàng mới có thể xem cảnh sắc ban mai và tịch dương.

Trường Ý giống như một bạo quân, kiểm soát toàn bộ ăn ở đi lại của Kỳ Vân Hòa, thậm chí hạn không thể không chế cả hơi thở của nàng, y muốn nắm trong tay tất cả liên quan đến nàng.

Quá đáng nhất là.....

Y không cho phép nàng chết.

Nếu như ông trời là một con người, khi gã ta muốn cướp đoạt thời gian sống sót của nàng, Trường Ý có thể sẽ chặt đứt ngón tay gã, chặt từng đốt từng đốt xuống.

Y nói: "Kỳ Vân Hòa, trong lúc ta muốn đẩy dọa nàng, nàng nhất định phải sống."

Kỳ Vân Hòa hồi tưởng câu nói đầu tiên y nói với nàng, khỏe môi nàng khẽ cong lên, người cá tên Trường Ý này, vẫn còn quá ngây thơ, khiến nàng mỗi ngày ngắm gương mặt ăn cơm của y, thì tính là đẩy dọa gì nhỉ.

Đây rõ ràng là điều tốt đẹp nhất trong chuỗi ngày còn lại của nàng.

Nhưng nàng vẫn rất tham lam, cho nên vẫn nhìn y đưa ra yêu cầu: "Trường Ý, hoặc là.....có thể có một loại khả năng, ngươi thả ta đi một ngày, ta sẽ về lại đây một ngày, thả ta hai ngày, ta sẽ quay về hai người, thả ta đi một tháng, tháng sau ta sẽ ngoan ngoan trở về, mỗi ngày ngươi bắt ta ăn gì thì ta sẽ ăn này....."

"Không được." Trường Ý nhìn vào trong mâm "Miếng cuối cùng."

Kỳ Vân Hòa lại thờ dài, ngoan ngoãn ăn miếng rau xanh cuối cùng trong mâm.

Ngày đông ở cối Bắc, thời đại binh hoang mã loạn, muốn ăn một miếng rau xanh tươi mới là không dễ dàng, nàng biết điều này, nhưng nàng không nhiều lời, há miệng nuốt xuống.

Mà chính rau xanh kia, lại khiến cho hơi chua trong dạ dày nàng cuộn lên, thần sắc nàng khẽ biến, cổ họng nghẹn lại, vẫn chưa nói lời nào, vừa xoay đầu liền dựa vào thùng nước tưới hoa, đem những thứ vừa ăn vào nôn ra toàn bộ.

Đến khi bắt đầu nôn ra dịch vị, vẫn chưa thấy nàng dừng lại.

Trong dạ dày nàng có một trận đau, cơ hồ sau khi dịch vị đều nôn ra, vẫn dữ dội nôn ra một ngụm máu đen.

Ngụm máu này tuôn ra đột ngột khiến nàng nhất thời không thể nhìn vào được, nàng ngã quỵ trên mặt đất, toàn thân không nhận được cơn lạnh, mồ hôi lạnh từng hạt từng hạt tuôn ra, khiến nàng giống như được vớt lên từ trong nước lạnh. Đột nhiên, một bàn tay ấn trên lưng nàng, từng luồng từng luồng khí lạnh từ bàn tay kia truyền đến, áp chế huyết dịch đang bạo động trong cơ thể nàng.

Sau đó cơn đau trong dạ dày cũng chậm chậm bình ổn lại, mồ hôi lạnh toàn thân cũng được lau đi, nàng choáng váng hồi lâu, trước mắt mới có thể lần nữa nhìn rõ mọi vật,

Nàng khẽ quay đầu, nhìn Trường Ý đang ngồi xổm trên đất.

Y bây giờ, cũng không còn là người cá bị giam trong ngục nữa rồi, y là chủ nhân của cả cõi Bắc, có bản lĩnh cùng cả vương triều đối đầu. Thân phận y cao quý, được mọi người tôn sùng và kính sợ.

Lúc này, y đang ngồi xổm bên cạnh nàng, khoảnh khắc này khiến nàng đột nhiên quay về địa lao trong ngục yêu cốc của sáu năm trước, ánh mắt của người cá này vẫn trong vắt như cũ, nội tâm vẫn ấm áp và chân thành. Y không có thù hận, không biết tính kế, y chỉ sẽ nói với nàng rằng, ta chờ một đạo này sẽ chỉ bị thương, nhưng nếu là nàng thì sẽ chết.

Kỷ Vân Hòa nhìn Trường Ý, khàn giọng nói: "Trường Ý, mạng ta.....sống không lâu nữa."

Bàn tay đặt sau lưng nàng khẽ dùng sức. Khí tức xâm nhập vào cơ thể nàng càng nhiều hơn chút. Vì thế nên cũng khiến nàng có thêm sức nói chuyện với y "Người đề ta đi đi....."

"Ta sẽ không để nàng đi."

"Ta muốn tận dụng thời gian sau cùng, đi dạo khắp nơi, nếu như may mắn, ta vẫn có thể trở về quê nhà, lá rụng về cội....."

"Nàng không thể đi."

".....Vậy cũng không tính là hoàn toàn phụ đi công ơn phụ mẫu đã cho ta đời này kiếp này....."

Cơ hồ hết như ông nói gà bà nói vịt, dứt lời, nàng có chút kiệt sức, ngã về phía sau.

Nàng nhẹ tựa lông hồng, dựa vào trong lồng ngực của Trường Ý, chỉ lay động vào lọn tóc bạc của y.

Đôi mắt nàng nhắm nghiền, ánh mắt y rũ xuống, gương mặt bị tóc bạc che phủ, chỉ lộ ra đôi môi đang mím lại thật chặt của y. Trong phòng yên ắng hồi lâu.

Trường Ý nắm lấy cánh tay gầy gò cơ hồ không còn chút da thịt của nàng, giọng chống đối: "Ta không cho phép." Giọng y tựa như hoa tuyết lơ lửng trôi giữa không trung, chậm chậm rơi xuống, lặng lẽ rơi trên mặt tuyết, không còn dấu vết.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Trù Mã

Tiêu đề truyện có chút trừu tượng, "trù mã" (nguyên văn 籌碼) ở đây theo tớ được hiểu, thì nó có nghĩa là sự vật hoặc điều kiện để trao đổi nhằm hưởng được lợi ích, nên tớ dịch tạm là "giá trị". Nhưng vì trình độ chưa cao, sợ có sai sót nên hi vọng có bạn nào hiểu được từ này thì góp ý giúp tớ với, được không? Tớ rất mong nhận được sự đóng góp để hoàn thiện bản dịch a ~

Thời điểm Kỷ Vân Hòa tỉnh lại lần nữa, đã là đêm khuya. Ngọn đèn chấp chôn trong phòng, ánh lửa cháy trong lò sưởi bạc khiến cho cả phòng trở nên ấm áp hơn, tiếng gió tuyết đặc trưng của cõi Bắc vì vu ngoài cửa sổ đã khép chặt. Đây chính là đêm của Khô Hân, là nơi đang diễn ra chiến tranh khiến cho không biết bao nhiêu người phải chôn thân.

Nhưng nay thời loạn thế chiến tranh, chết đi nói không chừng là một loại giải thoát.

Kỷ Vân Hòa trở mình ngồi dậy, nam tử hắc bào đang ngồi bên lò sưởi nghiêng mắt quét qua người nàng một cái.

Sắc mặt nàng nhợt nhạt, cánh tay chống đỡ cơ thể gầy đến có chút đáng sợ, lửa đỏ phản chiếu xương cốt lòi ra cùng huyết quản của nàng tạo thành chiếc bóng trên tường, khiến sau tay nàng trông càng khó coi hơn.

Bàn tay cầm thư của Trường Ý khế siết chặt, ánh mắt y dời khỏi người nàng, rơi trên mặt sách, ngồi thẳng người, dường như không hề quan tâm.

Mà nàng cũng không chút lảng tránh nhìn bóng lưng y, đánh giá một hồi, tò mò mở miệng hỏi: “Người đang xem gì vậy?” Qua bên ngoài phản ánh tay y che chắn, nàng từ xa có thể nhìn thấy vài chữ ẩn hiện ghi “phù quốc sư”, “thanh điều”.

Sau khi thanh vũ loạn điều rời khỏi ngự yêu cốc, cuối tháng trước, nàng ta đã ở cõi Bắc tái xuất nhân gian, khiến cho Thuận Đức công chúa bại trận, gặp hiểm nguy mất mạng, dẫn dụ đại quốc sư đến cõi Bắc cùng thanh vũ đại chiến mười ngày mười đêm vẫn chưa phân thắng bại ở giữa sông núi Khổ Hân.

Thế nên, Trường Ý một mình xông vào phù quốc sư, đem nàng đi, giết Thuận Đức công chúa, phóng hỏa phù quốc sư, sau đó.....

Sau đó nàng cũng không biết chuyện gì nữa rồi.

Từ khi nàng bị nhốt trong tiểu viện của đảo Hồ Tâm này. Những người mỗi này nàng gặp, ngoại trừ nha hoàn Giang Vi Nghiên bị Trường Ý ném đi, những nô bộc ở dưới lầu nàng đi lại quét dọn, đương nhiên.....còn có cả Trường Ý.

Bọn nô bộc không nói cho nàng biết, Trường Ý cũng vậy.

Lúc này, nhìn thấy những câu từ trên bức thư này, nàng mơ hồ có một loại cảm giác như vẫn đang kết nối với thế giới bên ngoài vậy. Nàng tiếp tục hiểu kì hỏi Trường Ý: “Người một mình xông vào phù quốc sư, những chuyện khác không nói, nhưng chỉ việc giết đi một mạng của Thuận Đức công chúa.....dựa theo những hiểu biết của ta về đại quốc sư, chắc hẳn cũng sẽ không ngồi yên một chỗ. Hẳn có thể sẽ đến tìm người gây phiền phức?”

Trường Ý nghe xong, lúc này mới quay đầu lại, nhìn nàng suy yếu đang nằm trên giường một cái: “Dựa theo hiểu biết của nàng về đại quốc sư.....” Thần sắc của y lãnh đạm, đem theo bảy phần không vui, “Hẳn có thể tìm ta gây phiền phức gì?”

Kỷ Vân Hòa ngẩn người, nàng cứ tưởng Trường Ý sẽ không đáp lại nàng, tệ hơn là sẽ khiển trách nàng, nói rằng chuyện này không liên quan đến nàng, nhưng không nghĩ đến, y cư nhiên quan tâm đến một khía cạnh kì lạ như vậy, khiến nàng nhất thời không biết phải đáp thế nào.

“Hắn.....” Nàng do dự một hồi, lại hỏi tiếp “Chuyện gì cũng không làm sao?”

Trường Ý quay đầu, đem thư trong tay đặt vào lò sưởi đốt đi, ngón tay thon dài cầm lấy bức thư cho đến khi lửa bén đến đầu ngón tay, y mới buông tay ra, khoát tay áo, phui bụi đi, y đứng dậy, câu chuyện lúc này mới quay về như nàng đoán lúc nãy——

“Chuyện này, không liên quan đến nàng.”

Kỷ Vân Hòa gật đầu, bĩu môi, đứng là không ngoài dự đoán, vẫn không chút mới mẻ như vậy.

Nàng nhìn Trường Ý muốn rời đi, hỏi: “Vậy trên thế gian này, còn có chuyện gì, liên quan với ta không?”

Bước chân rời khỏi của Trường Ý khế dừng lại một chút, không đáp, nàng hỏi tiếp: “Trường Ý, có phải là cho đến khi ta chết đi, người vẫn sẽ giam cầm ta không?” Nàng cúi đầu nhìn ngón tay tái nhợt, gầy gò của mình, “Người biết rõ ta muốn gì nhất, ghét gì nhất, cho nên, người dùng phương thức như vậy để gây vò ta, trừng phạt ta, người muốn khiến ta đau khổ, cũng muốn khiến ta tuyệt vọng.....”

Thời điểm nàng nói những lời này, y không quay đầu cũng không rời đi.

Cho đến khi nàng nói: “.....Người thành công rồi.”

Lúc này y mới xoay đầu lại, trong đôi đồng tử lam băng kia, không hề có chút cảm xúc dao động: “Nếu là như vậy, thật tốt quá rồi.”

Để lại câu này, thân ảnh y hết như lúc đến, vô thanh vô tức mà rời đi.

Ngọn lửa lò sưởi trong phòng vẫn không ngừng cháy, Kỷ Vân Hòa cũng vén chăn ra, đi xuống giường, nàng đi đến bên ô cửa, đẩy cửa sổ ra, gió tuyết bên ngoài không chút khách khí quạt vào mặt nàng. Gió lạnh thâm nhập tận xương tủy, cơ hồ lóc đi một chút ít da thịt còn sót lại trên gương mặt nàng.

Nàng đứng một hồi trong gió lạnh, cho đến khi hơi ẩm trên người tản đi, nàng mới đóng cửa sổ lại, ngồi trước gương trang điểm, nhìn chính mình trong gương nói: “Mặc dù có chút lỗi với y, nhưng như vậy thật quá khổ sở rồi.” Kỷ Vân Hòa nói xong, đưa tay xoa xoa má mình, gương mặt gầy gò, mặt mày này làm thế nào có thể che giấu được đây, nàng thờ dài nói:

“Không thể cầu xin Trường Ý ra ngoài, ngẩng ngốc trong căn phòng này, một chút phong cảnh cũng không nhìn thấy, sức khỏe ngày càng tệ, cơm không ăn nổi, còn nôn ra máu..... những ngày tháng này thực sự quá khó sống rồi.”

Nàng xòe bàn tay, khởi động sức mạnh trong thân thể, khiến cho khí tức màu đen yên ắng lâu ngày trong người nàng lần nữa thoát ra khỏi ngón trỏ, khi đen giấy giữa, hỗn loạn dao động. Kỷ Vân Hòa nhìn nó nói, ánh sáng trong mắt khẽ chuyển động:

“Cũng không sống được bao nhiêu ngày nữa, dựa vào người thêm một lần thì thế nào nhỉ?”

Dứt lời, một đốm lửa đen sáng như ngôi sao lóe lên trên đầu ngón tay nàng.

Mà lúc này, một nơi khác ngoài khoảng tuyết trắng mênh mông.

Thủ đô Đại Thành quốc, ánh trăng bao phủ vạn vật, trong đô thành, đang trong giờ giới nghiêm, bốn bên yên tĩnh. Kinh Sư còn chưa rơi tuyết, nhưng đã lạnh vô cùng.

Ở phủ đại quốc sư, trong gian phòng của hắn, giữa lớp lớp màn che màu trắng, hơi thở của nữ tử áo đỏ hóa thành sương trắng giữa không trung. Nàng nằm trên giường, chân trái, đôi tay, cổ, thậm chí cả gương mặt, toàn bộ đều bị vải trắng băng bó. Duy chỉ miệng và một con mắt lộ ra ngoài.

Nàng ta nhìn giá đèn bên giường, một con mắt nhìn chăm chăm ánh lửa, sương trắng từ miệng nàng thở ra càng lúc càng gấp gấp, thần sắc kinh hãi trong mắt càng lúc càng tăng thêm, lồng ngực nàng kịch liệt phập phồng, nhưng tứ chi không thể cử động, không có chút cảm giác.

Nàng chỉ có thể dùng sức hô hấp, cổ họng phát ra tiếng ồ ồ hỗn tạp.

Ánh lửa kia phản ánh trong mắt nàng, hệt như đèn lửa cháy đỏ rực kia, thiêu đốt cổ họng nàng, đun lấy huyết dịch trong người nàng, nung chín da thịt trên cơ thể nàng, cho dù nàng có hô khóc thế nào những đau đớn này cũng không hề biến mất.

Da thịt nàng ta lại cảm nhận được cơn đau, đau đến khiến tâm hồn nàng dường như bị rút ra khỏi thân xác.

Cho đến khi gương mặt nam tử lạnh lùng xuất hiện trước mặt nàng, hắn chắn trước ánh lửa bên giường, hệt như ngày đó, thời điểm hắn xuất hiện, tất cả ánh lửa đều hóa thành tro bụi, hắn chính là thần minh, lần nữa, mặc kệ ngàn dặm vạn dặm, đều có thể cứu nàng.....

“Nhữ Lăng.”

Thuận Đức công chúa dần bình tĩnh xuống.

Sư phụ.....

Nàng muốn gọi hắn, nhưng không gọi được gì, sau khi người này xuất hiện, cơn đau thiêu đốt toàn thân dần dần biến mất, hô hấp cũng chậm chậm bình ổn lại.

Đại quốc sư nói với nàng ta “Thuốc hôm nay, tuy uống vào có chút đau đớn, nhưng có thể chữa khỏi cổ họng của ngươi.”

Thuận Đức công chúa chớp chớp mắt, đại quốc sư đỡ nàng ta ngồi dậy, dứt thuốc cho nàng uống.

Nuốt thuốc đắng xuống, ánh mắt Thuận Đức công chúa đột nhiên run lên, cổ họng như bị người ta dùng hai tay bóp chặt lại, nàng ta bỗng há to miệng, muốn hít thở không khí, nhưng hít thở không được, cơn đau khiến nàng ta muốn giãy giụa kịch liệt, nhưng tứ chi vô lực chỉ có thể run lấy bầy.

Trong mắt nàng ta đầy tơ máu, ánh mắt tha thiết nhìn đại quốc sư đang cầm chén thuốc.

Sư phụ, sư phụ.....

Nàng muốn cầu cứu, nhưng hắn chỉ cầm chén thuốc đứng một bên, nhìn nàng, nhưng cũng không hoàn toàn là nhìn nàng. Hắn muốn chữa khỏi cho nàng, nhưng dường như đối với nàng vốn dĩ không có chút thương tiếc nào. Cuối cùng, đau đớn dần dần biến mất.

Thuận Đức công chúa nghi ngại hồi lâu.....

“Sư phụ.....”

Nàng ta cuối cùng khàn giọng phun ra hai chữ này. Lúc này, đại quốc sư mới gạt đầu, nhưng gương mặt không thấy được chút ý cười: “Thuốc này hữu hiệu, Nhữ Lăng, chẳng bao lâu nữa, ta nhất định có thể trị khỏi gương mặt cho ngươi.”

Dứt lời, Thuận Đức công chúa trầm mặc một lúc: “Sư phụ.” Cả gương mặt nàng ta đều bị băng bó nên nói chuyện không hề dễ dàng, nhưng nàng vẫn có thể dùng một con mắt này để nhìn hắn, hỏi “Người muốn chữa trị cho ta, hay chỉ muốn chữa trị gương mặt của ta?”

“Nhữ Lăng.” Không hề do dự, không hề trầm tư, hắn trực tiếp nói “Đây không phải là một câu hỏi thông minh.”

Đây không phải là một câu hỏi thông minh. Đại quốc sư trước giờ sẽ không trả lời những kẻ ngu dốt và những câu hỏi ngu dần.

Hắn vì cái gì mà một mực đứng bên cạnh nàng, cứu nàng, bảo hộ nàng, thậm chí giúp nàng ngồi lên tôn vị “Nhị thánh”. Những đáp án này, xem ra Thuận Đức công chúa đều rất rõ ràng, cho nên trước giờ nàng ta chưa từng hỏi, không làm kẻ ngốc, không hỏi việc ngốc, dựa vào giá trị của mình, bước trên con đường người thường không thể đi, làm những việc mà người khác không dám làm.

Bởi vì, nàng có giá trị. Nàng có được sự bảo hộ của kẻ đứng đầu thiên hạ.

Mà những thứ nàng nhận được.....chẳng qua cũng chỉ là một trị giá.

Gương mặt nàng ta đều bị băng bó, thế nên đại quốc sư dứt thuốc cho nàng xong liền xoay người rời đi, Thuận Đức công chúa nằm trên giường, ngón tay bị lửa thiêu đến đen thui đem tấm ga trải giường làm từ vải cao quý kia khế nắm thật chặt trong lòng bàn tay.

Chương 61: Thiên Chấp

Ban ngày, Kỳ Vân Hòa ngủ một giấc ngon, nha hoàn đến đưa cơm tối đã đổi người khác. Nha đầu này yên tĩnh hơn nhiều, đưa thức ăn đến liền đi ngay. Trường Ý cũng như thường ngày ghé qua đây "tuần tra", nhìn thấy hôm nay nàng ngoan ngoãn ăn cơm, không nói lời nào liền rời đi.

Hai người kia đến đây, thế nhưng một tí sinh khí cũng không có, Kỳ Vân Hòa bắt đầu nhớ đến Giang Vi Nghiên thích làm trò kia rồi.

Nàng kéo tấm chăn xuống, vì để chống nắng nên chăn của nàng sẫm màu, được làm từ vải bông, so với những cái khác dày và nặng hơn, dùng để làm áo choàng là thích hợp nhất, nàng tự may cho mình một cái áo choàng lớn, khi khoác lên người, soái khí vô cùng.

Kỳ Vân Hòa đẩy cửa sổ ra, đêm nay tuyết không rơi, ánh trăng sáng soi rọi khắp nơi, không gió cũng không mây, đúng là thời điểm tốt để ngắm trăng.

Nàng vươn tay ra ngoài cửa sổ, không gặp cản trở, nàng lại ló đầu ra khỏi cửa sổ bên ngoài, nhưng mặt vừa tiếp xúc với cửa sổ liền cảm nhận được một cỗ hàn ý lạnh lạnh. Lăn nửa dán vào, bên cửa sổ liền xuất hiện một phù chú cấm chế màu xanh.

Tay có thể vươn ra ngoài nhưng đầu thì không, cấm chế này của Trường Ý vẫn còn biết chọn lọc ra nữa.

Kỳ Vân Hòa cười cười, khí đen lóe lên trên đầu ngón tay.

Cấm chế của Trường Ý, nàng không chắc chắn có thể đánh vỡ nhưng nếu như đánh vỡ rồi, nàng phải chạy đi, nắm chắc thời gian chạy trên núi tuyết to lớn này, đợi đến khi đi vào núi sâu, trời cao biển rộng, dù là Trường Ý cũng không nhất định có thể tìm được nàng, đến lúc ấy, nàng và những cổ nhân, những chuyện cũ đã qua kia, e rằng cũng sẽ không gặp lại nữa rồi.

Kỳ Vân Hòa quay đầu nhìn căn phòng trống rỗng, hít sâu một hơi, nếu như nói bây giờ nàng đang đi đến điểm cuối cùng của cuộc đời, như vậy, hãy để nàng vì chính mình, ích kỷ sống một lần.

Hạ xuống quyết tâm, nàng khởi động sức mạnh trong cơ thể, lúc này, chín chiếc đuôi to màu đen lộ ra đằng sau người nàng, trong tay kết ấn, khí đen trong lòng bàn tay ngưng tụ, nàng một churong đánh lên cấm chế lam trên cửa sổ.

Chỉ nghe "xoảng" một tiếng vang lên, bên ngoài lầu các nhất thời truyền đến tiếng kinh hô của mọi người.

Cấm chế lam cùng khí đen tương xung với nhau, chưa được bao lâu, cấm chế vang lên tiếng vỡ vụn dưới một đòn công kích được nàng rót toàn lực vào.

Cấm chế rơi vỡ, Kỳ Vân Hòa lập tức thu tay, nhưng sau đòn vừa rồi, nàng đột nhiên cảm thấy bản thân yếu đi, cơ thể của nàng, không biết có chống đỡ tiếp được hay không.

Nhưng nàng biết được cấm chế bị phá vỡ, Trường Ý sẽ lập tức cảm nhận được, nàng nhất định phải chạy ngay, nếu không một chút cơ hội cũng không còn nữa!

Không trì hoãn, nàng giẫm lên khung cửa sổ, cả người nhảy xuống! Áo choàng pháp phối, tựa như một con đại bàng đang dang rộng đôi cánh mà bay lượn, đón lấy hàn phong lạnh lẽo, một khắc này hết như chặt đứt vô số xiềng xích vô hình trong gian phòng, hòa mình vào trăng sáng cùng ngàn sao lấp lánh.

Khoảnh khắc nàng nhảy ra khỏi ô cửa sổ, mọi người ở dưới lầu của đảo Hồ Tâm liền xông ra.

Họ nhìn nàng từ cửa sổ bay xuống, có người kinh ngạc vì sau lưng nàng có chín chiếc đuôi to kì lạ, cũng có người sợ hãi vì nàng cư nhiên dám phá vỡ cấm chế của Trường Ý, có người lại hoang mang hô to nói nhanh thông báo cho đại nhân.

Nhưng nàng không nhìn bọn họ, đập qua mấy mái hiên, thân ảnh liền biến mất khỏi tiểu viện Hồ Tâm. Để lại toàn bộ sự kinh ngạc, hoảng loạn ở đằng sau.

Hàn phong lạnh lẽo tựa băng giá thâm nhập vào trong xương cốt, khiến gương mặt nàng đỏ bừng, nhưng nàng lại cảm thấy như rất lâu rồi mới được tiếp thêm sinh lực.

Ngưng khí kết tụ trong lồng ngực từ sáu năm trước đến tận bây giờ dường như trong khoảnh khắc này đều bị gió lạnh quét tan đi, nàng ngẩng đầu nhìn ánh trăng, đôi mắt về dãy núi xa xa, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, cơn đau trong ngực bởi vì chạy quá nhanh không khiến nàng cảm thấy khó chịu mà nó chỉ làm nàng cảm nhận được sức nóng đang thiêu đốt sinh mạng mình.

Đang sống. Đúng vậy, nàng vẫn đang sống rất tốt.

Một đường chạy đến biên giới đảo Hồ Tâm, không ai đuổi theo, xung quanh là một mảng yên ắng, Kỳ Vân Hòa nhìn hồ nước mênh mông trước mặt, không biết lớp băng kết trên mặt hồ dày bao nhiêu, nàng một bước giẫm trên mặt băng, tiếp tục chạy theo hướng núi xa xa.

Tốc độ của nàng đã không thể do nàng làm chủ nữa, từ từ chậm lại nhưng nàng vừa chạy vừa ha ha cười lớn, hết như một đứa trẻ, vì sự hồ nháo của chính mình mà cười không ngừng được.

Nhưng cuối cùng đầu gối nàng mềm oặt, cả người trực tiếp ngã xuống mặt băng, lăn đi vài trượng, áo choàng quần lầy người nàng, trên mặt băng lăn thêm vài vòng, rốt cuộc cũng dừng lại.

Kỳ Vân Hòa đã chạy không nổi nữa, chín chiếc đuôi cũng đã biến mất, nhưng nàng vẫn nằm trên mặt băng cười lớn.

Đến khi nàng cười mệt, nằm thành hình chữ đại, nhắm mắt nhìn sao sáng trên nền trời, từng ngụm khí thở ra hóa thành sương trắng, cơ hồ như hòa lên rặng mây trên trời, làm tăng thêm vẻ đẹp mông lung cho vầng trăng cùng những vì sao trên khoảng trời rộng lớn kia.

Nàng lẳng lặng nằm trên mặt băng hồi lâu.

Cho đến khi nghe tiếng bước chân chậm chậm bước đến bên nàng, không cần xoay đầu, nàng cũng biết là ai đến.

Nhưng nàng không còn sức chạy nữa, thân thể nàng không giống như tim nàng, vẫn còn năng lực tái tạo.

"Trường Ý. Đây là một lần đào tẩu lãng mạn." Nàng nhắm mắt nói "Ta cảm thấy bản thân hết như một dũng sĩ, ở trong lòng chống đối lại với ma vương."

"Ma vương" đứng một bên, đôi đồng tử lam băng lạnh lạnh nhìn nàng, âm sắc so với nhiệt độ nơi này càng lạnh hơn, y nói:

"Đứng lên. Mặt đất lạnh."

Lời nói có ý tứ quan tâm, nhưng ngữ điệu không hữu hảo như thế.

Đối với Trường Ý mà nói, đuổi theo Kỳ Vân Hòa của bây giờ là một chuyện vô cùng đơn giản, Kỳ Vân Hòa lúc này mới cảm thấy bản thân trước khi chạy trốn thật ngây thơ. Hoặc giả, nội tâm nàng thực sự biết được kết cục này, nhưng nàng không hối hận với việc đã làm, thậm chí nàng cảm thấy, trong một khắc chết đi kia, nàng cũng sẽ không hối hận vì hành vi ngày hôm nay.

Đầu của "dũng sĩ" Kỳ Vân Hòa xoay lại, nhìn "ma vương" Trường Ý đứng ở một bên, anh dừng mở miệng: "Mặt trăng thật đẹp, người ngồi cùng ta một lúc đi."

"Ma vương" không thích nói đùa, thậm chí ngữ khí càng thêm không vui: "Đứng lên."

"Dũng sĩ" hết như lợn chết không sợ nước sôi, mông vẫn dán trên mặt băng, thân thể hết như sao biển, nhích sang bên kia một chút: "Không dậy."

Dường như đã rất lâu không ai dám thế này mà khiêu chiến với quyền uy của "ma vương". Y gật đầu: "Được."

Vừa dứt lời, ngón tay Trường Ý vừa động, chỉ nghe tiếng "rắc rắc" vang lên, Kỳ Vân Hòa nằm trên mặt băng bên dưới đột nhiên xuất hiện vài cột nước, trong lúc nàng chưa phản ứng lại, cột nước chia nhau bắt lấy tứ chi và cổ nàng, đem nàng dựng dậy.

"Ê ê ê, đang làm gì vậy?"

Cột nước ấm, trong đêm lạnh bốc lên khí trắng, bắt lấy tứ chi nàng nhưng không hề lạnh, hãm nóng tứ chi lạnh lẽo của nàng. Kỳ Vân Hòa muốn giãy giụa nhưng không làm gì được.

"Nàng không dậy, thì ta nâng nàng về."

Nói xong, Trường Ý xoay người rồi đi, y đi phía trước, Kỳ Vân Hòa liền bị mấy cột nước kia nâng lên, đi theo phía sau.

"Trường Ý....."

Y không thèm quan tâm nàng.

"Ta oanh oanh liệt liệt phá vỡ cấm chế, lần này trở về như vậy, quá mất mặt rồi."

Trường Ý cười lạnh một tiếng: "Cần thể diện, hà tất phá vỡ cấm chế."

Kỳ Vân Hòa hiểu rồi, người cá này, ngoài mặt không nói gì, nhưng thực ra trong lòng là đang giận nàng rồi. Nàng cười xoa dịu y:

"Hôm nay tinh thần ta khá tốt, nên muốn hoạt động một tí, bởi vì nếu không phá hủy căn phòng của người thì không thể chạy xuống dưới được, cũng không gây ra đại loạn gì, người buông ta ra, ta tự đi, nâng thể này về, không ưu nhã."

Bước chân Trường Ý dừng lại một chút, ngoảnh đầu nhìn nàng: "Ta thả nàng xuống, nàng đi đường hoàng cho ta."

Cột nước tan đi, đôi chân nàng đáp đất, đứng vững trên mặt băng, mà khi nước rơi xuống, chẳng mấy chốc liền kết thành lớp băng dưới chân nàng.

Trường Ý nhìn nàng một cái, xoay người tiếp tục đi trước dẫn đường, mà cổ tay nàng mềm oặt, nhìn bóng lưng Trường Ý một cái, lại nhìn trắng sáng trên trời. Đáy lòng nàng khẽ thở dài một tiếng.

Lúc này, chín chiếc đuôi nàng lần nữa lơ lửng trong không trung, bàn chân nàng giẫm trên mặt băng, lần nữa xoay người chạy, nhưng nàng vừa xoay người, một bóng đen liền cách một trượng nhảy đến, người ấy tóc bạc mắt xanh chắn trước người nàng, nàng khẽ kinh ngạc, vẫn chưa nâng tay lên, một tay Trường Ý liền bóp lấy cổ nàng, đem nàng từ trên không kéo xuống trên mặt băng.

Ngón tay y không dùng sức, chỉ là khống chế hành vi của nàng lại.

Sắc mặt Trường Ý tức giận đến xanh đen, trừng mắt nhìn nàng, gần như nghiêng răng nói:

"Nàng tưởng rằng, ta vẫn hết như năm xưa sao, sẽ tin tưởng tất cả lời nàng nói ư? Nàng cho rằng, nàng vẫn có thể lừa ta?...". Chưa dứt lời, Trường Ý đột nhiên nâng tay, xoay nàng lại, một chiếc đuôi khí đen muốn đánh lên y. Y nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt không hề chuyển động, "Nàng cho rằng, nàng vẫn có thể tổn thương ta?"

Không thể rồi.

Lúc này, Trường Ý chỉ cần dựa vào khí tức thay đổi liền có thể khống chế tất cả cử động của nàng. Bọn họ bây giờ vốn dĩ không phải đối thủ ngang hàng.

Hoặc nói là, từ khi bắt đầu đến bây giờ, bàn về võ lực, nàng luôn không phải là đối thủ của y.....

Năm xưa nàng có thể đâm y một kiếm, là bởi vì một kiếm kia, y vốn dĩ không muốn đỡ.

Tay Trường Ý vừa dùng sức, yêu khí xuyên qua chiếc đuôi màu đen truyền vào trong cơ thể Kỳ Vân Hòa, nàng chỉ cảm thấy lồng ngực vừa đau, sức mạnh toàn thân lập tức tan đi, tứ chi vô lực, chỉ có thể nhìn Trường Ý, mặc y bài bố.

"Kỳ Vân Hòa, nàng bây giờ đang ở trong tay ta." Y nhìn nàng, trong đôi mắt lam kia, dường như nổi lên ngọn sóng, như hóa thành biển cả nổi bão giông, một mảng thâm trầm, "Ta có thể nói rõ ràng với nàng, nàng muốn tự do, ta sẽ không cho nàng, nàng muốn lá rụng về cội, ta cũng sẽ không cho nàng." Y vừa nói vừa khẽ khom người, khoe môi thì thầm bên vành tai nàng "Nàng chỉ có thể ở trong tay ta, nơi nào đều không thể đi."

Trong đêm lạnh giá, Trường Ý khẽ hé môi, hơi thở nóng rực quấn quanh bên tai nàng, khiến nàng run lên từ vành tai đến đầu ngón tay, lông mao nửa người cơ hồ đều dựng lên.

Lúc nàng vẫn không đoán ra y muốn làm gì, Kỳ Vân Hòa chỉ cảm thấy tai phải đau dữ dội, hóa ra là bị Trường Ý cắn một cái!

Một cái cắn này khiến tai nàng rách da chảy máu, nhưng trên vành tai nàng bị hạ xuống một ấn kí màu xanh.

"Người.....đang làm gì....." Nàng tắt tiếng nói.

Ngón tay Trường Ý quét qua máu tươi bên tai nàng, máu lập tức bị y lau đi, chỉ để lại một phù chú ấn kí cực nhỏ màu lam, in xuống vành tai nàng.

"Trừ ở bên cạnh ta....." Y nói "Chân trời góc bể, hay xuống hoàng tuyền, ta đều sẽ không cho nàng đi."

Y nói đến vô cùng cố chấp lại chắc nịch, Kỳ Vân Hòa biết, chuyện này, sẽ không thể nào quay lại được nữa.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Túc Hĩ

Kỳ Vân Hòa bị đưa về tiểu viện Hồ Tâm.

Lần nữa bị giam giữ, lần này, cảm chế nghiêm ngặt đến mức cả tay nàng cũng không thể vươn ra ngoài được.

Đây chính là tự tìm đường chết không thể sống, điều này đã thể hiện vô cùng rõ ràng trên người nàng.

Nhưng nàng không hề hối hận.

Nàng một mực nhớ đến khoảnh khắc của cái đêm nhảy từ cửa sổ ra bên ngoài, cũng nhớ đến đêm thống khoái vui đùa kia, sau khi kiệt sức nằm trên mặt

băng, trong lòng vui vẻ thoải mái —— gió lạnh thật ngọt ngào, bầu trời đêm rất sáng, tất thấy đều đơn giản mà xinh đẹp.

Thứ khiến nàng luôn nhớ đến, đó chính là hương vị của tự do.

Mà sau khi có một đêm này rồi, Kỳ Vân Hòa dường như không còn luyến tiếc gì nữa, nàng nhìn cảm chế trùng trùng, một ngày nọ, đột nhiên nàng muốn chết đi, cũng không còn gì quan trọng nữa rồi.

Ý niệm này không thể nào áp xuống được nữa.

Mà ẩn kí Trường Ý để lại bên tai nàng, Kỳ Vân Hòa nghiên cứu hai ngày trời cũng không nghiên cứu ra công dụng của nó, cho nên cũng không thêm để ý đến.

Nàng nhiều năm làm ngự yêu sư, biết được có những yêu quái sẽ đánh dấu những kí hiệu khác nhau lên trên người "con mồi" mà mình bắt được, để biểu thị đó là vật thuộc sở hữu của bản thân. Có thể là Trường Ý cũng nghĩ như vậy, thông qua ẩn kí kia mà muốn nói với nàng rằng, nàng đã không còn là một cá thể độc lập nữa rồi, nàng chỉ là một trong những đồ vật thuộc quyền sở hữu của y mà thôi.

Cho dù dưới ánh mắt của mọi người xem sự thật là như thế. Nhưng nàng vẫn không thừa nhận.

Giống như trước đây, Thuận Đức công chúa cho rằng Trường Ý là của nàng ta. Mà cũng như Kỳ Vân Hòa tuyệt đối không thừa nhận chuyện này vậy.

Chuyện đến nước này, nàng nhất định sẽ không thừa nhận mình là người của Trường Ý.

Nàng thuộc về bản thân nàng, thời điểm trong ngự yêu cốc hay trong phủ quốc sư hoặc là bây giờ đang ở trong lầu các của tiểu viện đảo Hồ Tâm bị vận mệnh trớ trêu, đều là như vậy.

Từ trước đến nay số mệnh không thể khiến nàng chân chính thần phục.

Lâm Thương Lan dùng thuốc độc để khống chế nàng, nàng một mực mưu đồ tìm giải dược. Thuận Đức công chúa muốn dùng hình phạt tàn khốc để trừng trị nàng, nàng cũng chưa từng nhượng bộ.

Nàng vẫn luôn cùng vận mệnh tranh đấu, giành quyền làm chủ sinh mệnh của mình, có thắng có thua nhưng chưa từng từ bỏ.

Một mực đấu tranh đến ngày hôm nay.

Kỳ Vân Hòa nhìn chính mình trong gương, khuôn mặt gầy gò, hốc mắt lõm vào, sắc mặt nhợt nhạt, nàng cùng vận mệnh tranh đấu đến bây giờ, có lẽ đã vô cùng khốc liệt rồi. Mà trước nay, nàng giành "sinh", bây giờ nàng muốn cùng vận mệnh hoán đổi cách chơi.

Nàng muốn tranh "tử".

Nàng muốn bất kì lúc nào cũng có thể tự quyết định, dù ở nơi đâu, với phương thức gì, đi đến chương cuối cùng của sinh mệnh.

Phải thật kiêu ngạo, có tôn nghiêm, không hốt hoảng, không chật vật mà kết thúc một cuộc hành trình đầy chông gai này.

Mà nay Kỳ Vân Hòa không còn chuyện phức tạp nào cần phải giải quyết nữa, nàng chỉ dùng tất cả thời gian để suy xét về chuyện này, lên kế hoạch, chiến lược, toan tính, sau đó đưa ra phương án và quyết đoán. Hệt như trước đây nàng nghĩ cách để bảo vệ bản thân, bảo vệ bạn bè mình trong ngự yêu cốc vậy.

Cảm chế của lầu các trong đảo Hồ Tâm này, bây giờ chỉ dựa vào một mình nàng sẽ không thể phá vỡ được, cho nên nàng chỉ có thể chết trong vài tác đất của lầu các này thôi. Nhưng không sao cả, mưu hoạch nhất định sẽ có cái được cái mất, mục đích cuối cùng của nàng là chết đi, dù là ở nơi nào giờ nào, dùng phương thức gì, chỉ cần có thể thực hiện đều ổn cả, chỉ cần đạt được mục đích quan trọng cuối cùng mà thôi.

Hơn nữa mục đích này của nàng, chỉ cần quan tâm chuyện trước mắt, không cần lo lắng về sau này, thập phần đơn giản, trực tiếp, dù sao.....chuyện sau này là chuyện của người sống cần lo.

Điều duy nhất nàng cần nghĩ chính là làm thế nào để đạt được mục đích này. Việc này có chút khó khăn, bởi vì mục đích của nàng và Trường Ý hoàn toàn tương xung với nhau——Trường Ý không để nàng chết.

Trong lúc ở một mình, nàng lật tung cả phòng một lần, nhưng không tìm được vũ khí nào cả.

Tự vẫn không được rồi, nhảy lầu cũng không thể thực hiện, muốn bản thân nhịn đói đến chết, mỗi ngày ba bữa vẫn bị y nhìn chăm chăm cho đến khi thức ăn nuốt vào trong miệng.

Chẳng lẽ phải tự làm cho mình ngạt khí mà chết ư?

Nàng cũng thử rồi, lúc trời sáng đi ngủ, nàng đem chăn phủ lên đầu, đè thật chặt, chẳng một lúc liền thấy ngọt ngọt nhưng sau khi ngạt thở tay nàng liền không còn sức, cứ nhiên nằm trong chăn gà gà gật gật ngủ cả ngày trời.

Lúc tỉnh lại, ngoại trừ cảm giác mũi có chút không thoải mái, cũng không có bất kì không ổn nào.

Ánh mắt nàng rơi trên xà ngang trên trần, muốn dùng ra giường bệt thành dây vắt qua xà, treo cổ tự tử cũng được.

Nàng cảm thấy biện pháp này khả thi, nhưng tìm đi tìm lại vẫn không tìm được kéo.

Lúc này mới nhớ ra, vì lần trước nàng dùng kéo cắt ra giường thành áo choàng trốn ra ngoài, Trương Ý liền tịch thu cây kéo của nàng rồi. Không xé rách được ra giường, nàng đành kéo ra trải giường ra, nhưng vừa giật một cái, tấm vải tung lên vừa rơi xuống, sau lưng nàng đột nhiên xuất hiện một vị sát thần mặt đen.

Gương mặt Trương Ý không vui, chấp tay đứng trước mặt nàng.

Ra giường rơi trên mặt đất.

Kỷ Vân Hòa ngơ ngác nhìn Trương Ý đột nhiên xuất hiện, nhất thời còn cho rằng chiếc ra giường này là một đạo cụ, có thể biến ra cả một người sống.

"Người.....đến lúc nào vậy?" Nàng nhìn cửa phòng chính mình "Không phải cơm vẫn chưa đưa đến sao....."

Trương Ý đen mặt, giống như không nghe thấy lời nàng nói, chỉ hỏi: "Nàng lại muốn làm gì?"

"Ta....." Nàng giữ giữ ra giường hai cái "Ta cảm thấy ra giường có chút bẩn rồi, giữ giữ thôi."

"Giữ xong rồi?"

"Ừm."

"Trải lại đi."

Trương Ý chấp tay sau lưng, nhìn nàng quy quy củ củ trải lại ra giường, sau đó gương mặt không vui vẻ rồi đi. Hệt như lúc đến vô ảnh vô tung.

Nàng ngồi trên giường, cảm thấy bản thân xuất chiêu không thuận lợi. Nhưng thông qua chuyện này, nàng cũng biết được, người cá này, không hiểu vì sao lại giống như có thể nhanh chóng nắm bắt được nhất cử nhất động của nàng. Lần này vẫn may mắn không lộ ra manh mối, nếu không sau này hành sự càng phiền toái hơn.

Xem ra.....không thể kéo dài phương thức tự vẫn rồi.

Kỷ Vân Hòa xoa cằm, buồn bực thở dài một tiếng.

Nàng nhìn than đỏ trong phòng, cách lấy than đốt phòng ư cũng không được. Lửa còn chưa bốc lên, đã bị núi băng to kia dập tắt rồi.....

Chẳng qua.....Kỷ Vân Hòa nhìn than đỏ đang cháy không một tiếng động này trong phòng, đột nhiên nhớ đến trước đây, lúc nàng bị giam trong địa lao phủ quốc sư, quyển sách mà đại quốc sư từng đưa nàng đọc, người mà hần yêu kia đã du ngoạn khắp thiên hạ, viết mấy quyển du kí, trong du kí, ngoại trừ một chút thiên văn địa lý, ghi chép về sông núi còn có một chút chuyện tản mạn thú vị.

Nàng mơ hồ nhớ đến, bên trong có một chương viết về một gia đình phú quý ở phương Bắc, đã dùng một loại than gỗ gọi là "than Hồng La" để sưởi ấm, loại than gỗ quý hiếm này được làm từ gỗ vụn mà thành, có màu xám trắng, có thể dùng được rất lâu, vô cùng ấm áp. Nhưng trẻ con trong gia đình phú quý kia đều chết yếu, thọ mệnh của nữ quyền đều không dài, nam tử cũng bệnh tật, thậm chí trong một đêm, gia chủ và phu nhân cũng đột ngột qua đời.

Sau khi gia chủ và phu nhân tử vong, nghe nói sắc mặt thanh thản, như đang ở trong mộng, tướng mạo không hề đáng sợ, người bản địa cho rằng là vì phong thủy không tốt, có yêu quái làm loạn, gia chủ và phu nhân đều bị yêu quái hút mất linh hồn.

Nhưng tác giả quyển sách sau khi tìm hiểu thật kĩ mới phát hiện ra là vì than gỗ mà bọn họ dùng trong phòng kín không thông gió mới tạo thành thảm án này, tác giả gọi đó là "ngộ độc than".

Kỷ Vân Hòa nhớ rõ sự việc này là bởi vì sau khi nàng xem xong chương kia đã từng cùng đại quốc sư thảo luận một phen.

Nàng nói rất nhiều người trong thế gian này đều đem những chuyện bản thân không thể lý giải đổ tội cho yêu quái làm loạn, từ đó nảy sinh ra lòng chán ghét yêu quái, thật hiếm hoi khi vẫn còn một người nguyên ý phí nhiều công sức như vậy để điều tra rõ chân tướng, viết vào trong sách, mặc dù cuối cùng quyển sách này không ai đọc được.....

Đại quốc sư nghe xong chỉ nói: "Nàng ấy luôn rất nghiêm túc."

Ban đầu nàng chỉ cảm khái đại quốc sư là kẻ thâm tình, hần yêu thích nữ tử kia cũng có chút đáng tiếc.

Mà nay, nàng nghĩ đến những chuyện này, chỉ cảm thấy vui mừng muốn nhảy cẫng lên.

Cửa sổ này của nàng, nàng muốn mở cũng không ai đồng ý cho nàng mở, vốn phải thường xuyên đóng chặt. Hơn nữa thân thể nàng lại suy yếu, nếu nói nàng không thể chịu lạnh, nhờ người đem thêm vài lò than đến, thậm chí có thể chỉ rõ loại than quý giá như than Hồng La, dù cho tùy tùng hiểu kì, cũng chỉ cho rằng nàng kiêu ngạo. Dù Trương Ý biết được cũng sẽ không nghi ngờ.

Đốt thêm vài lò than, ngạt thở một ngày, hôm sau liền vô thanh vô tức mà ra đi, về mặt thanh thần, giống như đang trong mộng.....cũng sẽ không khiến người khác nhận ra cái chết kì lạ của nàng, bởi vì cơ thể nàng vốn suy nhược, mọi người chỉ nghĩ rằng nàng tận thọ khi đang ngủ mà thôi.

Đây có thể nói là cách chết ổn nhất.

Kỷ Vân Hòa vui vẻ khen ngợi trí nhớ của mình.

Nàng mong đợi ngồi xuống một bên, đợi tùy tùng đưa com đến, Kỷ Vân Hòa giữ nàng ta lại, đợi Trường Ý đến đây, nàng liền hỏi y: "Căn phòng này của ta quá lạnh, một lò than vẫn khiến chân tay ta lạnh băng, lát nữa, cho người đem thêm vài lò than đến đây nhé."

Trường Ý không nghĩ ngờ, nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

Nha hoàn nhận lệnh, lúc muốn rời khỏi, nàng lại gọi: "Trong viện có than Hồng La không? Trước đây ta nghe nói, loại than này là loại tốt nhất."

Nha hoàn cung kính đáp: "Có ạ."

Kỷ Vân Hòa gật đầu: "Đem thêm mấy lò than đến nhé. Trời càng lúc càng lạnh rồi."

Nha hoàn không đáp lại nàng, cho đến khi Trường Ý gật đầu. Nàng ta mới cung kính rời đi.

Kỷ Vân Hòa hài lòng cảm chén lên, nàng nhìn Trường Ý ngồi đối diện một cái, hôm nay y dường như đang bận sự vụ, trong tay vẫn cầm một bức thư rất dài, nhưu mày đọc.

Cảm nhận được ánh mắt của nàng, đôi mắt y rời khỏi bức thư, nhìn về hướng nàng, lại nhìn thấy nụ cười như có như không của nàng. Nàng cười vừa ôn hòa lại điềm tĩnh, cảm xúc buồn phiền vì bức thư của y cũng dần dần vơi đi, hai mày đầu giãn ra, đặt bức thư xuống.

"Có chuyện gì ư?" Y lạnh lùng hỏi.

"Không có." Nàng đáp "Chỉ là cảm thấy người bây giờ càng lúc càng uy nghiêm rồi, so với trước đây, biến hóa này, có thể lật tung trời đất. *"

(Nguyên văn: 天翻地覆 [thiên phiên đất phúc])

Mỗi khi nàng nhắc đến hai chữ "trước đây", tâm tình Trường Ý liền không vui. Y hừ lạnh một tiếng, lần nữa cảm thư lên: "Đều nhờ nàng ban cho."

Kỷ Vân Hòa cười cười, ngoan ngoãn ăn hết com, tựa như ở nhà nhàn rỗi nói chuyện phiếm: "Nhưng dung mạo của người vẫn đẹp mắt như vậy. Thậm chí so với trước kia càng thêm hương vị thành thực rồi."

Ánh mắt đang tập trung vào những con chữ trên thư lần nữa rơi trên mặt nàng.

Hôm nay nàng ngoan ngoãn đến kì lạ, vừa ăn com vừa ăn thức ăn, ăn chậm nhai kĩ, không hề cần người thúc giục. Trong lòng y nổi lên chút cảm giác kì quái nhưng không nói rõ được kì quái chỗ nào.

Cho đến khi nàng ăn xong com và thức ăn trong chén. Trường Ý cũng đọc xong bức thư. Y đứng dậy rồi đi, thường ngày thời điểm này nàng sẽ giục y mau đi. Ánh mắt của y đối với nàng hết như là sự giám sát vậy.

Trong lòng Trường Ý đều hiểu rõ.

Nhưng hôm nay, nàng đột nhiên mở miệng:

"Trường Ý."

Nàng nín giữ bước chân y.

Trường Ý xoay đầu, nhưng chỉ nhìn thấy nàng mi mắt cong cong, nụ cười khiến sắc mặt trắng nhợt của nàng hồng nhuận vài phần, đột nhiên y hình như nhìn thấy nữ tử ngày đó mỉm cười, nắm lấy tay y, kéo y nhảy vào trong đầm nước sâu thẳm ở thập phương trận, nàng xinh đẹp kiên cường, lại tràn đầy nị hoặc.

Nụ cười hết như ngày ấy, đồng dạng khiến người khác đoán không ra cảm xúc cất giấu sau nụ cười kia.

"Trường Ý, người là người đẹp nhất cũng là người tốt nhất mà ta từng gặp....."

Lời nói của nàng khiến bàn tay đang cầm thư trong tay áo của Trường Ý siết chặt.

Nàng tiếp: "Cũng là người ôn nhu nhất, lương thiện nhất. Sáu năm trước, nếu như không gặp tình cảnh ấy, có thể ta sẽ rất thích, rất thích, rất thích người." Nàng cố bày ra vẻ nhẹ nhõm cười, cười rồi lại cười nói "Có thể, vẫn muốn cùng người một đời một kiếp, hết như người cá các người vậy."

Trường Ý nhìn Kỷ Vân Hòa, không hề tránh né ánh mắt nàng, bốn mắt tương giao, không có triền miên, cũng không chém giết lẫn nhau, trong khoảnh

khắc này, tĩnh lặng như nước chảy ngoài biển sâu, nuốt hết cảm xúc của bọn họ, chảy xuống vực thăm vô tận.

Giữa ánh nền loang lổ, Trường Ý bỗng cảm thấy đôi mắt nàng hình như uon ước.

Nhưng vừa chớp mắt, dòng tử đen nhánh của nàng vẫn trong vắt như thường.

Trường Ý im lặng một lúc, dường như nhàn rỗi mà đánh giá nàng: "Chuyện đến nước này, nàng nói những lời này là có ý đồ gì?" Giọng nói kiên cố, vững như bàn thạch.

"Ta chỉ là muốn nói với ngươi mà thôi."

"Được, ta biết rồi."

Không phản bác nàng, Trường Ý xoay người rời đi.

Trong phòng lại rơi vào một mảnh yên ắng.

Kỷ Vân Hòa ngồi trên ghế, lẳng lặng nhìn hai bà nha hoàn, đem than Hồng La đưa đến cho nàng.

Nàng ngồi rất lâu, cho đến khi nha hoàn đặt than xuống, thu dọn xong, hỏi nàng: "Cô nương, than đủ rồi chứ?"

Nàng nhìn lò than trong phòng, than đỏ ánh lên gương mặt thiếu nữ thật mỹ hoặc, lúc này vẫn là mùa đông lạnh lẽo nhưng nàng lại hết như đã đi đến biển hoa nở rộ vào tháng ba mùa xuân.

Gió xuân thổi đến, mang theo nắng ấm cùng hoa xuân, tô lên mi mắt, gò má nàng, khiến cho cột sống lạnh băng kiên cố của nàng từ từ tan chảy, hóa thành một dòng nước mềm mại dịu dàng.

Kỷ Vân Hòa nhìn ánh lửa đỏ hồng, đột nhiên cười ra tiếng.

Đủ rồi, đủ rồi, những lời muốn nói cũng đã nói ra rồi.

"Đủ rồi....."

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Khích Tượng

Kỷ Vân Hòa dường như đã mơ một giấc mộng thật dài thật dài.

Nàng mơ thấy Lâm Hạo Thanh lúc nhỏ, nàng đang ở trong biển hoa ngự yêu cốc bên thành hai chiếc vòng hoa, một cái cho mình, một cái cho Lâm Hạo Thanh, nàng cùng vị ca ca nhỏ tuổi này cùng nhau vui đùa dưới ánh mặt trời rực rỡ.

Sau đó nàng chạy sâu vào trong biển hoa, lại nhìn thấy dưới gốc cây tử đằng, Tuyết Tam Nguyệt khe khẽ hôn Li Thù.

Nàng cảm nhận được có chút thẹn thùng xoay đầu, mà cái xoay đầu này, nàng lại nhìn thấy Lạc Cẩm Tang đang ẩn thân chậm chậm lộ ra thân ảnh, còn có Cù Hiểu Tinh đang nhoèn miệng nhìn nàng cười. hai người này hoạt bát như trẻ nhỏ vậy, mỗi người kéo một tay nàng, một đường băng qua biển hoa, đi về một tảng đá xa xa.

Chạy đến trên tảng đá, tất cả mọi người đều biến mất, trước mắt nàng chỉ nhìn thấy biển lớn mênh mông.

Có tiếng chim hót, có tiếng cá ngậm.

Nàng đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy trong biển cả mênh mông, một chiếc đuôi cá cực lớn màu xanh lam xuất hiện trên mặt biển, rồi lại chìm xuống.

Kỷ Vân Hòa nhìn thấy đuôi cá cực to kia trên mặt biển càng bơi càng xa, cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất, nàng vẫy vẫy tay về phương xa. Đột nhiên, ánh sáng trên bầu trời luân chuyển, nàng tiến về ánh bạch quang đang lóe lên kia, từng bước từng bước, giẫm vào không trung, tựa như có một dải bạc thang vô hình ở dưới chân nàng.

Nàng cất bước đi lên, Kỷ Vân Hòa cảm thấy thân thể chưa từng trải qua cảm giác nhẹ tênh này. Tất cả ốm đau đều đã không còn, nàng đi lên phía trên, nhưng sau khi nàng rời khỏi mặt đất một hồi lâu, đột nhiên, lại có một trận gió thổi đến bên tai nàng.

Gió lạnh đem theo hàn ý bất đồng so với toàn bộ mộng cảnh, khẽ cửa một nhát vào người nàng.

"Người vẫn chưa thể đi được."

Một giọng nữ từ đột nhiên xuất hiện bên tai Kỳ Vân Hòa.

Nàng ngoảnh đầu, xoay người nhìn về phía sau. Sau lưng nàng, xung quanh đều là bạch quang, tại phương hướng gió thổi đến kia, nàng dường như cảm thấy trong ánh bạch quang ấy vẫn còn có một người đứng đấy, bóng hình xinh đẹp, toàn thân bạch y, mái tóc tán loạn, nói với Kỳ Vân Hòa: "Người lưu lại thêm một lúc nữa đi."

"Người là ai?"

Kỳ Vân Hòa vừa mở miệng, vẫn chưa nhận được đáp án.

Đột nhiên, nàng chỉ cảm thấy bậc thang vô hình dưới chân bỗng bắt đầu rung chuyển, một tiếng sụp đổ vang lên, bậc thang vỡ vụn, Kỳ Vân Hòa chưa kịp phòng bị, mắt thấy bạch quang xung quanh nhạt dần, nàng lần nữa rơi xuống vực sâu đen tối.

Cảm giác nhẹ tênh trĩu xuống, tựa như cả người va vào trong ngực, ngực giam này vừa lạnh vừa ấm, bao phủ cả người nàng, giống như một sợi xiềng xích có sinh mệnh, khóa giữ từng tấc da thịt nàng.

Kỳ Vân Hòa đột nhiên mở to hai mắt.

Nàng cảm thấy ngực giam này cùng với chính mình hòa thành một thể rồi, nàng động động ngón tay, nâng tay lên, nhưng vốn dĩ.....chiếc lồng giam này, cư nhiên lại là cơ thể của bản thân.

Ngực giam trong ngực yêu cốc, phủ quốc sư, tiểu viện Hồ Tâm này có tính là gì, lồng giam kiên cố nhất trên thế gian này vốn dĩ chính là cổ thân thể này của mình.

Nàng nhếch môi cười, vẫn chưa kịp cảm khái xong, đột nhiên sau khi nàng nâng tay lên, liền nhìn thấy thân ảnh của một người mặc hắc bào.

Y đứng ở cuối giường nàng, một mực đứng đấy, nhưng không nói chuyện, cho đến khi nàng tỉnh dậy, y cũng không nói một lời nào. Y nhìn nàng chăm chăm, trong đôi đồng tử màu lam kia, dường như ẩn chứa hàng ngàn hàng vạn suy tư, lại dường như không chứa đựng gì.

Một luồng gió lạnh làm dao động mái tóc nàng, Kỳ Vân Hòa xoay đầu vừa nhìn, cửa sổ vẫn thường khép chặt giờ đây đã mở rộng, bên ngoài mặc dù là ban ngày nhưng gió lạnh vù vù, tuyết trắng tựa lông ngỗng đang rơi là tả, không nhìn thấy cả ánh mặt trời, rất nhiều hoa tuyết bị gió lạnh thổi vào trong phòng, rơi trên lò sưởi, phát ra tiếng tách tách, tuyết tan ra thành nước bị hun thành khói trắng, từ từ biến mất vô hình trong không trung.

Hóa ra.....gió là từ nơi này mà đến.....

"Trường Ý....." Nàng gọi tên y, nhưng giống như đang thờ dài một tiếng "Hà tất....."

Hà tất không tha cho nàng, lại là tất không tha cho chính mình.....

Trường Ý không đáp nàng, y phục trên người y so với thường ngày nàng gặp còn nghiêm chỉnh hơn một chút, mái tóc bạc vẫn đang vấn tóc quan, dường như là từ hội trường vô cùng nghiêm túc quan trọng mà vội chạy về vậy.

Trường Ý tiến lên một bước, ngồi bên giường nhưng không nhìn nàng, y nhìn lò than trước cửa sổ, nhìn thấy khói trắng kia, cơ hồ có chút ngây ngốc hỏi:

"Nàng muốn tìm cái chết?"

"Thân thể này của ta....." Kỳ Vân Hòa suy nhược ngồi dậy, cả người nàng đều mềm nhũn vô lực, ngờ ngác một hồi, dựa vào đầu giường ngồi vững "Sinh tử vô thường."

Trường Ý khẳng định ý nghĩ của nàng: "Nàng muốn tìm đến cái chết." Y thì thầm độc thoại.

Hiếm khi Kỳ Vân Hòa không đoán được suy nghĩ cùng ý đồ của y, nàng vươn tay, nắm lấy cổ tay Trường Ý, y khẽ ngán người, không lập tức hất tay nàng ra. Y xoay người qua, nhìn gương mặt nhợt nhạt của nàng.

Nàng nói: "Trường Ý, người không phải muốn trả thù ta sao?" Nàng nhìn vào mắt y, đôi đồng tử xanh lam kia cũng đang gắt gao nhìn nàng.

Trong khoảnh khắc hai người nhìn nhau, Kỳ Vân Hòa đột nhiên ngưng tụ toàn bộ sức mạnh trong cơ thể, một tay nắm lấy cổ tay Trường Ý, tay còn lại bỗng giật lấy ngọc quan trên tóc y, nhanh như chớp đâm trăm ngọc vào cổ họng nàng!

Lúc này, bàn tay khác của Trường Ý chưa bị nàng giữ lấy liền nâng lên, giữ chặt cổ nàng, đẩy nàng ngã trên giường, y cúi người đè lên trên người nàng, mà cây trâm cài kia đâm vào bàn tay y.

Một đạo công kích này nàng cũng không tiếc sức lực, một căn này của y là ngoài sở liệu.

Cây trâm ngọc này cơ hồ xuyên qua bàn tay thon dài kia, máu tươi chảy xuống, khiến cho cổ cùng xương quai xanh nàng đều nhiễm đỏ, máu tươi chảy

vào trong vật áo, viền áo nàng cũng bị máu tươi vấy bẩn.

Nàng vô cùng kinh ngạc, nhìn Trường Ý đang đè chặt mình.

Tay y thoát hồi gông kiềm của nàng, lúc này liền áp chặt cổ tay nàng lại, ấn tay nàng xuống giường, một tay khác đặt trên cổ nàng vẫn cầm chặt trâm ngọc, máu tươi không ngừng trào ra, mái tóc dài màu bạc kia rũ xuống như thác, phủ lấy giữa hai người, tạo thành một không gian chật hẹp, vô cùng ám muội.

"Nàng dựa vào cái gì mà tự kết thúc sinh mạng mình?"

Trường Ý nhìn nàng, đôi đồng tử kia, âm u hung bạo, một mực áp chế cảm xúc đang ập nập bên trong, đại nộ xung thiên, y chất vấn nàng "Ai cho nàng cái gan ấy?"

Kỷ Vân Hòa nhẫn tâm, mặc kệ vết thương trên bàn tay Trường Ý, nàng nhìn thẳng y hỏi: "Sáu năm trước, gió lạnh trên vực, không đủ lạnh, đúng không?"

Trường Ý sững sờ, sắc lam trong mắt bắt đầu trở nên sâu hơn, tựa như một đầm nước không nhìn thấy đáy.

Nàng nhếch môi cười khinh, tiếp: "Năm đó ta lợi dụng ngươi, nhưng ngươi lại trốn thoát được, nếu như ngươi bị bắt lại, nhất định sẽ chịu không ít trách phạt, niệm tình quen biết của chúng ta, ta vốn động chút ân tâm với ngươi, nếu đưa ngươi đến chỗ Thuận Đức công chúa bên kia chịu tội, chỉ bằng giết chết ngươi, giúp ngươi kết thúc tất cả đau khổ."

Bàn tay đặt trên cổ nàng, chậm chậm siết chặt.

Nàng tiếp tục nói: "Không nghĩ đến, ngươi cư nhiên có thể thoát được, ta cũng vì vậy mà phải chịu sự trừng phạt của Thuận Đức công chúa. Bây giờ, ngươi muốn ta sống cuộc sống chịu tội, khiến ta muốn chết cũng không được."

Bàn tay siết chặt kia khiến nàng bắt đầu khó thở, nhưng nàng vẫn cắn răng nói: "Trường Ý, ngươi so với ta năm đó còn nhẫn tâm hơn rồi."

Dứt lời, màu sắc trong mắt Trường Ý dường như đã biến đổi, biến cả nổi lên cuồng phong bão táp, hóa thành xoáy nước dày đặc xanh đen.

Lòng bàn tay y dùng sức, vết thương trâm ngọc gây ra lại chảy máu, y không cảm thấy đau, Kỷ Vân Hòa cũng nhắm mắt lại.

Cho đến khi sắc mặt nàng tái xanh, rốt cuộc, bàn tay kia cũng rời khỏi cổ nàng.

Không khí đột nhiên xông vào lồng ngực khiến nàng ho khan.

Trường Ý ngồi dậy: "Kỷ Vân Hòa, nàng nói đúng." Y nhìn nàng "Ta không giết nàng, sẽ khiến nàng muốn chết cũng không được." Y đẩy cửa ra, bên ngoài truyền đến giọng nói lạnh băng của y, "Người đầu. Vứt hết những lò than dư thừa kia đi, để lại một lò thôi, gọi người đến gác cửa sổ, chỉ để một khe hở, trước cửa cũng phải hai người đến canh giữ, không có lệnh của ta, không được rời đi."

Giọng nói bên ngoài biến mất, Kỷ Vân Hòa cũng thờ lại bình thường, nàng nhìn tuyết to ngoài phòng, lại nhìn nha hoàn sợ hãi tiến vào.

Nha hòa đem từng lò sưởi ra ngoài, cũng khóa cả cửa sổ, chỉ để lại một chút lỗ thông khí.

Bọn họ ai bận việc nấy, ánh mắt nửa đêm cũng không dám dừng trên người Kỷ Vân Hòa nằm trên giường.

Kỷ Vân Hòa thở dài một hơi, lần này thật toi rồi, chết cũng không thành, ý đồ bại lộ, ý nghĩ cũng bị nhìn thấy, đến cả kẻ khích tướng cũng dùng rồi, vẫn vô dụng. Nàng xoa xoa cổ mình, lòng bàn tay nàng dính đầy máu nhon nhót.

Nàng nhắm mắt, nằm xuống: "Rốt cuộc là vật khốn nạn nào chắn đường thăng thiên của bà....."

Bọn nha hoàn toàn thân run rẩy, vẫn không dám nhìn nàng, chỉ là động tác trên tay càng nhanh hơn. Kỷ Vân Hòa lại thở dài, cũng không biết trong mắt những tùy tùng này, quan hệ giữa nàng và Trường Ý rốt cuộc không phù hợp đến mức nào.

Suốt cả ngày trời, trong phòng nàng đều là người qua người lại, một lúc lại có người khiêng bàn đến đổi, lúc khác lại có người đặt một cái tủ đến, bọn tùy tùng bận lên bận xuống cả một ngày một đêm, Kỷ Vân Hòa rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, giữ một kẻ trông giống quân sự mà hỏi: "Cần đổi phòng sao?"

Quân sự cung cung kính kính đáp nàng: "Cô nương phúc khí tốt, sau này chủ thượng dọn đến đây ở."

Nàng ngẩn người, nhất thời không hiểu ý tứ trong câu nói này: "Hả?" Nàng chớp mắt hai cái "Ai? Dọn đến đây ở gì?"

"Chủ thượng, hôm qua chủ thượng hạ lệnh, sau này công vụ của ngài ấy đều sẽ đến tiểu viện Hồ Tâm này để giải quyết."

Cả người Kỷ Vân Hòa cứng đờ.

Quân sự nói, "Chẳng qua là cô nương yên tâm, chủ thượng đã dặn dò, ban ngày sẽ không làm phiền cô nương nghỉ ngơi, ngài ấy sẽ tăng thêm một bức màn chắn, một chút âm thanh đều không thể lọt vào."

"Bức.....bức rèm cấm chế?" Cả mặt nàng không thể tin được "Bức nào? Trên giường ta? Không phải lần này có ba tầng sao!?"

"Đúng vậy, chủ thượng chỉ thích muốn ở tầng này."

Dứt lời, quân sự hành lễ, quy quy củ củ lui ra ngoài cửa, lại đi chỉ đạo công việc.

Kỷ Vân Hòa ngây ngốc ngồi trên giường.

Đột nhiên cảm thấy.....bản thân hình như.....lại gây ra họa lớn rồi.

Địa bàn của nàng.....cư nhiên chỉ còn một chiếc giường thôi.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Sở Sinh Tử

Kỷ Vân Hòa vốn cho rằng Trường Ý sợ nàng lại phát tác cho nên mới dời công vụ dọn sang tiểu viện trên đảo Hồ Tâm xử lý, thuận tiện giám sát nàng.

Nhưng khi nàng nhìn thấy mấy người kia vất vả khiêng một chiếc giường dài đến, Kỷ Vân Hòa cảm thấy sự tình này có chút không ổn rồi.

"Y không phải sẽ ở lại đây chứ?" Nàng không dễ gì mới ngăn được quân sự để hỏi chuyện.

"Chủ thượng nói sẽ qua đây ở, liền sẽ ở đây." Thái độ của quân sự rất tốt, vô cùng cung kính "Chính là buổi sáng sẽ ở đây, đêm cũng ở đây."

Giấy tiếp theo nàng liền ngây ngốc.

"Đây không phải là tiểu viện Hồ Tâm sao? Không phải rất hẻo lánh ư? Y dọn qua đây làm gì?"

"Cô nương nói đùa rồi, chủ thượng ở nơi nào, nơi đó tự nhiên sẽ là trung tâm, sao có thể nói là hẻo lánh chứ."

Kỷ Vân Hòa nhìn quân sự, bị lời kia làm nghẹn họng. Nàng không nghĩ đến, chỉ vài năm trôi qua, ngự yêu đài Cổ Hàn, một trong bốn vùng đất ngự yêu, đã thực sự bị Trường Ý biến thành trung tâm quyền lực trong thiên hạ này. Nội quy cũng thật khuôn khổ, chỉ hận không thể học hết những thuật sử dụng quyền lực chế ngự dân chúng của Kinh Sư.

Bận rộn một ngày, cho đến khi mặt trời xuống núi, Kỷ Vân Hòa giật mình thức dậy, vừa đưa mắt nhìn một vòng, những đồ vật trong phòng đều đã được bố trí xong rồi.

Nơi nàng ở, trước đây mặc dù không thiếu vật gì nhưng vẫn gọi là bố trí đơn sơ, mà bây giờ, trên mặt đất phủ một tấm thảm mềm mại, trên bàn đã trải khăn trải bàn thậm chí đến cả bình và tách trà cũng đã đổi loại khác.

Lúc Trường Ý đến, những chuyện nàng cũng không nhắc đến chỉ ngồi trên giường, đưa ngón tay chỉ lên căn phòng chứa toàn đồ trân quý nói với y: "Người cá người, từ đâu lại nuôi ra cái sở thích thích dùng đồ trân quý như vậy? Ngoài kia đang chiến tranh, người là lãnh đạo há có thể sống lãng phí xa hoa như thế được, vị trí này e là ngồi không lâu."

Trường Ý nghe xong, cũng không giải thích, chỉ hỏi: "Vị trí này ta có thể ngồi được bao lâu, liên quan gì đến nàng?"

Kỷ Vân Hòa cười rồi lại cười: "Đương nhiên là có liên quan rồi, nếu người bị người ta hạ bệ, ta không phải là nên mau trốn đi sao, nhưng ta hi vọng người có thể sống lãng phí xa hoa lâu thêm một chút."

Ánh mắt Trường Ý khẽ lạnh, vẫn chưa nói được lời nào thì bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng cười lạnh: "Kỷ cô nương e là đã nghĩ nhiều rồi. Người cá này, ta vẫn chưa thấy y ở nơi khác sống lãng phí xa hoa qua."

Kỷ Vân Hòa khẽ xoay đầu, nhưng lại nhìn thấy một hòa thượng tiến vào, đứng sau lưng Trường Ý, ngao ngễ nhìn nàng. Thần sắc chứa đầy sự chán ghét nàng.

Kỷ Vân Hòa đánh giá hần một lượt, chuỗi Phật châu xương trắng được hần giữ trong tay, toàn thân khoác cả sa đen khiến cho chuỗi Phật châu kia càng nổi bật hơn. Ánh mắt nàng dừng trên xương chuỗi, khẳng định được thân phận của người đến——Không Minh hòa thượng.

Chất liệu Phật châu kia không phải làm từ gỗ quý nổi tiếng, cũng không phải là ngọc châu bảo thạch mà là từ xương trắng.

Đồn rằng Không Minh hòa thượng là một người chính trực, không dung tha điều ác *, thích quản chuyện bất bình, giết tận ác đồ, mỗi kẻ hần giết, da đầu

sẽ bị lộ ra, lấy xương sọ trên đỉnh đầu xâu thành phật châu.

(* nguyên văn 嫉恶如仇 [tật ác như cừu]: ghét cái ác như kẻ thù)

Nàng từng vô số lần nghe tên của người này trong miệng Lạc Cẩm Tang. Nhưng vẫn không nghĩ đến có một ngày nàng sẽ gặp được hắn, nhưng không phải do Lạc Cẩm Tang dẫn đến...

"Không Minh đại sư, ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Kỳ Vân Hòa nói.

Không Minh hòa thượng: "Không dám, tên của Kỳ hộ pháp, mới khiến mô đây ngưỡng mộ đã lâu."

Đã rất lâu chưa từng có người dùng thân phận ở ngự yêu cốc để xưng hô với nàng, Kỳ Vân Hòa nhất thời có chút xa lạ. Nàng nhìn Không Minh hòa thượng, cảm thấy có chút buồn cười: "Lần đầu tiên gặp mặt, đại sư vì sao lại đối với ta giận dữ như thế?"

Không Minh hòa thượng nhìn nàng, thẳng thắn nói: "Ta ghét ác như thù."

Nàng cũng không giận: "Nói như vậy, ta trong mắt đại sư, là một đại ác nhân?"

"Đúng vậy."

Không Minh hòa thượng có thể ở trong đây, xem ra giao tình mấy năm nay với Trường Ý không tệ, Kỳ Vân Hòa nàng lúc vẫn còn làm hộ pháp trong ngự yêu cốc, đối xử với y như thế, có lẽ hắn cũng đã nghe hết mọi chuyện từ miệng Trường Ý rồi, cũng khó trách ghét nàng như thế.

"Được rồi, ta gọi ngươi đến không phải cùng người khác nói chuyện phiếm." Trường Ý đánh gãy đối thoại của hai người, y đi đến bên giường, Không Minh hòa thượng cũng giẫm bước chân nặng nề, kéo một cái ghế ngồi bên giường nàng.

"Đưa cổ tay cho ta." Không Minh hòa thượng không khách khí nói.

Kỳ Vân Hòa cũng mau chóng chia cổ tay ra: "Ta chỉ nghe qua đại sư ghét ác như thù, không nghĩ đến đại sư còn biết giúp người ta xem bệnh?"

"Sáu năm trước, có người thân mang trọng thương, bị đẩy xuống vực, rơi xuống nước sông chảy xiết, đá trong sông làm gãy hết xương trên người y, cơ hồ mất mạng, là ta cứu y về, chữa khỏi cho y."

Kỳ Vân Hòa nghe xong, tim chợt nhói, Không Minh hòa thượng đang bắt mạch cho nàng chợt nhíu mày, lờm nàng một cái.

Nàng bất động thanh sắc, cười khẽ nhìn hắn "Nếu nói như vậy, y thuật của đại sư, thật là tinh thông?"

"Không dám, chỉ có thể cứu được yêu quái suýt mất mạng mà thôi." Dứt lời, Không Minh hòa thượng thu tay về, hắn đứng dậy "Mà ngươi, ta cứu không nổi."

"Nàng ấy sao rồi?" Trường Ý cuối cùng cũng mở miệng hỏi.

Không Minh hòa thượng dùng y phục lau đi bàn tay chạm qua cổ tay nàng, giọng lạnh nhạt: "Cả mặt đều là tướng đoản mệnh, vẫn có thể sống đến cuối tháng."

Cuối tháng.....

Đã thế này rồi, vẫn có thể sống đến cuối tháng. Trong lòng nàng trách mạng mình thật quá dài rồi.

"Không Minh!" Trường Ý nhíu mày "Ta gọi ngươi đến để chữa trị cho nàng."

"Ta có thể chữa cho yêu, có thể chữa cho người." Không Minh hòa thượng vẫn đang lau tay, dường như ngón tay vừa rồi chạm qua Kỳ Vân Hòa lau thế nào cũng không sạch được "Nàng ta không phải yêu cũng chẳng phải người, ta trị không được."

Hắn nói rất kiên định, mà Trường Ý đáp lại càng kiên định hơn: "Đáp án ta cần, không phải là không trị được."

Không Minh hòa thượng quay đầu lại, nhàn hạ nhìn y: "Đây là nể mặt ngươi ta mới như vậy, nếu đổi lại là người nhà bệnh nhân khác, ta sẽ khiến ngươi cùng nàng ta đều cút đi."

"Lời nói gắt gỏng đều vô nghĩa, ta muốn phương pháp trị liệu."

Hai người gay gắt nhìn nhau, một câu thì thầm "Ai là người nhà của ta....." của nàng trực tiếp bị Không Minh hòa thượng bỏ qua.

Hắn nhìn thẳng Trường Ý nói: "Nàng ta bị loại thuốc từ người biến thành yêu quái, trong cơ thể có linh lực của ngự yêu sư, cũng có yêu lực của yêu quái. Ta vốn tưởng rằng nàng ta suy nhược, do linh lực cùng yêu lực tương xung, nếu là như vậy ta có phương pháp có thể trị được, ta từng đọc qua cổ thư, ngoài biển có một vị thuốc, có thể lấy độc trị độc, nó có thể dung hòa hai sức mạnh này, nhưng trước mắt thấy thân thể này, thuốc độc kia nàng ta đã từng dùng qua. Yêu lực cùng linh lực trong cơ thể bổ sung cho nhau, không hề tương xung."

Kỷ Vân Hòa gật đầu: "Không sai, ta vẫn nhớ rõ, bị mũi tên mang độc bắn trúng."

Trường Ý nhìn nàng một cái, nàng đang xoa cằm chìm đắm trong hồi ức kia nên không phát giác.

Khổng Minh hòa thượng trực tiếp nói: "Nàng ta suy yếu như vậy, không vì gì khác, bởi vì thân thể nàng ta đã hao tổn gần hết rồi. Huyết khí vô lực, thân thể giảm sút hơn cả người già tám mươi. Diêm Vương muốn lấy mạng của nàng ta, dù ta là Đại La Kim Tiên, cũng không sửa được số sinh tử."

Kỷ Vân Hòa nghe thế liền gật đầu: "Đừng nói thân thể ta tựa như người già tám mươi, nói ta hơn cả người già trăm tuổi, ta cũng tin nữa."

Nàng hoàn toàn không giống với người bệnh nghe được hạn chết của mình, Khổng Minh hòa thượng vì thế mà nhìn nàng thêm một cái, Kỷ Vân Hòa cũng nhìn hần cười khê: "Nghe nói đại sư thấy người ác tất giết, bây giờ, có thể làm một việc tốt rồi, giúp ta giải thoát cũng là thỏa mãn sở thích diệt trừ kẻ ác của người."

"Câm miệng."

Khổng Minh đại sư chưa nói gì, lời nói đùa cợt của nàng đã bị Trường Ý cắt ngang, y nhìn nàng chăm chăm, trong đôi đồng tử lam kia, hiện đầy vẻ cố chấp: "Số sinh tử này, ta sẽ sửa."

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Đại Nghiệp

Trường Ý muốn nghịch thiên cải mệnh cho nàng.

Việc này, Khổng Minh hòa thượng không đồng ý, hần thẳng thắn nói chuyện này còn khó hơn lên trời. Kỷ Vân Hòa cũng không đồng ý, nàng cảm thấy chuyện này quá đầy dọa rồi, nàng chỉ muốn tận hưởng "tuổi già". Thậm chí hi vọng thời gian cuối cùng này có thể đến nhanh thêm chút nữa.

Nhưng Trường Ý vô cùng cố chấp.

Y cưỡng ép Khổng Minh hòa thượng đến khám bệnh, cũng cưỡng ép nàng chấp nhận để Khổng Minh hòa thượng khám.

Vì để tránh cho đại phu và bệnh nhân không phối hợp, cùng nhau liên thủ lừa dối, cho nên trong lúc khám bệnh, Trường Ý sẽ ở một bên canh gác. Một bước không rời.

Chỉ là công vụ thực sự rất bận rộn, cho đến đêm khuya cũng có người đến tìm gặp, Trường Ý ở trong phòng đặt một bức bình phong, ngồi trên thư án trước bình phong để xử lý công vụ, Kỷ Vân Hòa ở bàn trà nhỏ sau bình phong tiếp nhận sự vấn chẩn của Khổng Minh hòa thượng.

Thông thường vào lúc này, phía trước bình phong sẽ tăng thêm một cấm chế, ngăn chặn mọi âm thanh, ngăn ngừa hai bên quấy nhiễu nhau.

Hiện tại thân thể của nàng suy yếu, nhưng đầu óc vẫn chưa hỏng, chỉ cần có cơ hội thoát khỏi khống chế của Trường Ý, nàng liền bắt đầu tính toán chống lại người của y.

Nàng cười đến mồm mắt cong cong nhìn Khổng Minh hòa thượng: "Khổng Minh đại sư, người không nguyện ý chữa, ta cũng không nguyện ý sống, người và ta hà tất phải khổ sở lãng phí thời gian ở nơi đây?"

"Người có nguyện ý sống hay không đều không liên quan đến ta, ta đồng ý chữa trị cho người với yêu quái kia, cho nên phải giữ lời hứa."

"Làm người vì sao phải cứng nhắc như vậy chứ." Nàng nói "Người cá kia cũng không hiểu được lý, người bây giờ không phải mỗi ngày đều khai dược cho ta sao, người tùy tiện đổi một vị thuốc thành độc, đưa cho ta uống, y cũng không biết được. Vốn dĩ chữa bệnh đều có nguy hiểm, nhưng dù không chữa khỏi cho ta, y vẫn sẽ không vì thế mà trách người."

Nàng nói xong lời này, Khổng Minh hòa thượng liền giúp nàng bắt mạch, dường như nhàn rồi mà nhìn nàng: "Kỷ hộ pháp, thứ nhất, ta không phải là kẻ cứng nhắc, chỉ là người xuất gia không nói dối....."

Kỷ Vân Hòa cười ra tiếng, xen ngang lời hần: "Đại sư, phật châu bạch cốt trước ngực người đã một trăm linh tám viên rồi, còn nói thanh quy giới luật của người xuất gia với ta sao? Ngài đang nói đùa ư?"

"Ta là người xuất gia, dù ta ăn mặn, phạm vào sát giới nhưng không ảnh hưởng đến việc ta giữ những thanh quy khác."

"Thế cười gả thì sao?" Nàng cười, giúp Lạc Cẩm Tang hỏi một câu, mặc dù nhiều năm nàng chưa gặp Lạc Cẩm Tang nhưng nàng biết, tính cách của nha đầu kia, luôn đề tâm chuyện đó.

Khổng Minh hòa thường ngậy người, nhìn nàng đang mỉm cười, hai đầu mày nhíu lại: "Không liên quan đến ta."

Nhìn thấy biểu tình của hân, nàng gật đầu, dường như tự biên tự diễn mà thở dài nói: "Nha đầu Cẩm Tang đơn thuần của ta thật đáng thương, lại va phải một bồ tát tâm địa sắt đá."

Lời này của nàng dường như chọc trúng Khổng Minh hòa thượng, ngón tay đặt trên mạch nàng khẽ tăng thêm một chút lực đạo, nói tiếp: "Thứ hai, ai nói người cá kia không thông được lý?" Khổng Minh hòa thượng nhìn vào mắt nàng, tựa như trả đũa nàng, cười nói, "Bệnh lâu sẽ thành y sĩ, người cá kia từ quý môn quan bỏ về, nhưng có một đoạn thời gian rất dài đều không có ngày nào sống tốt."

Chốc chốc, khóe môi nàng khẽ run, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười, dường như không để ý đến lời hân nói.

Nhưng Khổng Minh hòa thượng rất hài lòng, ngón tay nâng cao một chút, tay hân vẫn đặt trên mạch nàng, cảm nhận mạch tượng suy yếu của nàng.

"Kỷ hộ pháp, những năm nay ta thực sự rất hiếu kì, sáu năm trước ở ngự yêu cốc, ngươi rốt cuộc đã sử dụng thủ đoạn gì, có thể đổi lấy thật lòng giao phó của người cá kia, thậm chí sau khi trọng thương, hận ý khắc cốt, cơ hồ hận ngươi đến ngày hôm nay."

"Cái gì mà thật lòng giao phó chứ, chẳng qua là đối nhân xử thế quá thành thật mà thôi. Chỉ có trẻ nhỏ mới dễ dàng thành thật như vậy." Nàng cười nhìn Khổng Minh hòa thượng "Lừa gạt trẻ nhỏ rất khó sao?"

Khổng Minh hòa thượng cũng bất động thanh sắc, bình tĩnh hỏi: "Xích tử chi tâm *, hiếm gặp như thế, ngươi làm sao có thể xuống tay?"

(*lòng dạ đơn thuần, chân thành như trẻ thơ, xuất phát từ Li Lôu Hạ của Mạnh Tử.)

"Xích tử chi tâm sao, trước quyền mưu sinh tử lại tính là gì chứ?" Nàng bắt cần hỏi "Người cá ngây thơ, đại sư, ngươi cũng xem như là một nửa mưu thần của y, ngươi cũng ngây thơ như vậy sao?" Nàng nói rồi cười lạnh, ra vẻ khinh thường, rút tay mình về.

Ánh mắt của Khổng Minh hòa thượng lướt một vòng từ cổ tay đến mắt nàng, nhìn chằm chằm nàng, ngữ khí cũng càng áp bách: "Sáu năm trước, một chút cảm giác hối hận vì chuyện năm đó cũng không có sao?"

"Ta bước sai một bước liền rơi xuống vực sâu, một lòng mưu cầu quyền lực, chẳng qua là chuyện thường tình của con người, vì sao ta lại phải hối hận?" Nàng lộ ra dáng vẻ âm hiểm, những lời này nói ra dường như là những lời giấu sâu trong nội tâm nàng nhiều năm qua.

"Hại y, ngươi không hối hận?"

"Không hối hận."

"Ngươi có biết mưu lược sáu năm của y, chỉ vì tìm được thời cơ, cứu ngươi ra khỏi phủ quốc sư đến cõi Bắc không?"

"Biết, y muốn tìm ta phục thù."

"Ngươi có biết, hôm kia ngươi tìm cái chết, trong lúc bình minh lên, y đang ở cõi Bắc phong vương, cảm nhận được ngươi gặp nguy hiểm, liền lập tức rời đi, mặc kệ mọi người khuyên ngăn."

Ngày nàng tìm cái chết.....trong đầu nàng nhanh chóng lóe qua y phục cùng ngọc quan của Trường Ý hôm ấy, nàng vẫn còn rút ngọc trâm trên đầu y xuống dùng để tự tận. Trường Ý rất ít khi đội ngọc quan cùng ngọc trâm.....

Hóa ra là.....y cư nhiên từ nơi như thế vội vàng trở về.....

Nhưng những thứ này chẳng qua chỉ lóe lên trong não nàng giây lát. Thần sắc của nàng vẫn không thay đổi, đến do dự cũng không có: "Ta không biết, lại thế nào?"

"Thế nào?" Khổng Minh hòa thượng khẽ nheo mắt nhìn nàng "Hộ pháp đại nhân của ngự yêu cốc, nữ tử có thể đùa bỡn xích tử chi tâm trong lòng bàn tay, thế mà bây giờ không nhìn rõ nội tâm của người cá kia sao?"

Nghe xong lời này, rốt cuộc nàng cũng trầm mặt.

Khổng Minh hòa thượng không buông tha nàng, như cũ từng bước áp bách: "Ngươi một lòng mưu cầu quyền lực, nhưng lúc này lại không nhân cơ hội mê hoặc lòng người cá, lấy tín nhiệm của y, giết chết y, đưa về Kinh Sư để lập đại công.....ngược lại cố tình khiến người ta chán ghét, thậm chí một lòng cầu chết.....Kỷ hộ pháp, người cá bản tính đơn thuần, đến nay vẫn chưa hiểu lòng người thiên biến vạn hóa, nhưng ta không giống y."

Dứt lời, sắc mặt nàng càng nhợt nhạt hơn, nhưng sống lưng vẫn như cũ thẳng tắp. Nàng nhìn về hướng bình phong một cái, Trường Ý cơ hồ vẫn ở ngoài kia thương nghị những chuyện khiến người ta cực kì nhức đầu, không hề chú ý đến tình hình "vấn chân" trong này giữa nàng và Khổng Minh hòa thượng.

Lòng nàng dần dần định xuống.

"Đại sư." Nàng cong môi "Ngươi là một người thông minh, ngươi biết nếu đem sự thật nói ra, dù với ta hay với Trường Ý đều không tốt. Ta đã là kẻ sắp chết....."

"Người là kẻ sắp chết, ta là người xuất gia. Ta không nói dối, cho nên cũng sẽ không nói nhầm." Khổng Minh hòa thượng tiếp "Tất cả những suy nghĩ tâm tư của người ta đều không để ý, rốt cuộc mọi chuyện vì sao lại như vậy ta cũng không muốn biết, nhưng người cá này nay là bạn của ta, từ nay về sau, chỉ cần người không làm việc gì tổn hại đến y, chuyện trước kia người làm, ta cũng xem như không hay biết gì cả."

"Rất tốt. Thực sự rất tốt, người cá này cuối cùng cũng xem như có bạn bè rồi." Nàng cười rồi lại cười, cảm xúc đột nhiên dao động, lại ho khan một tiếng "Nhưng mà....."

Nụ cười của nàng, cuối cùng cũng tắt đi, nàng nhìn chằm chằm vào Khổng Minh hòa thượng, trong mắt lóe lên sát khí "Người tốt nhất hãy như lời người nói, giữ vững lời hứa. Nếu không, ta sẽ khiến người biết được, ta thật ra không phải là một người tốt."

"Trên thế gian này, làm sao có người tốt chứ." Khổng Minh hòa thượng đáp.

"Người yên tâm, ta không nói, không phải vì người mà bởi vì cách nghĩ của ta giống với người. Người cá trọng tình, nói chân tướng với y, sẽ khiến tâm thần y khủng loạn, nay đại nghiệp của cõi Bắc, thắng lợi không ngừng. Trận phân tranh này mặc dù do người cá mà nên, nhưng chuyện đến nước này, không biết đã chịu bao nhiêu thù mới hận cũ trong Đại Thành Quốc này rồi. Sở cầu sở mưu kiếp này của ta, cũng chỉ thông qua việc làm hiện tại của y, mới có thể thực hiện được, dù sao chẳng nữa, ta tuyệt đối sẽ không làm loạn đại cục."

Kỷ Vân Hòa cúi đầu, nhìn bàn tay trắng bệch của mình: "Người hiểu rõ thì tốt."

Khổng Minh hòa thượng đứng lên, liếc nàng một cái, thân người nàng gầy gò, cơ hồ không giống người, hần nói: "Mặc dù biết được nỗi khổ của người năm đó, nhưng ta vẫn không thích người."

Kỷ Vân Hòa cười, ngẩng đầu nhìn hần: "Thật khéo, ta cũng vậy."

(Mục ngoài lề: Các cậu ơi, tớ muốn làm một mục bình luận về truyện sau khi các cậu đã đọc. Sau đó sẽ lọc những bình luận đặc sắc lên một trang trong mục đăng chương này. Mọi người nhiệt tình cmt nhé ~ để mọi người có cái nhìn sâu sắc hơn về truyện nè ~~~~)

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Thử Thử

Kỷ Vân Hòa quan sát Khổng Minh hòa thượng hai ngày, như lời hần đã nói, hần hoàn toàn không có ý định đem những chuyện biết được kể với Trường Ý.

Nàng có thể yên tâm được rồi. Nhưng mấy ngày nay cùng Trường Ý ở chung một phòng, nàng lại phát hiện ra một chuyện khiến nàng lo lắng.....

Không vì gì khác, chuyện này chính là liên quan đến Trường Ý—— người cá Trường Ý này.....không hề chớp mắt.

Hiện tại nàng là người không thể nhìn thấy ánh mặt trời, cho nên nàng hoạt động vào ban đêm, khi hoàng hôn buông xuống mới thức dậy và lên giường ngủ khi bình minh lên, thời gian lâu dần cũng trở thành thói quen, tinh thần cũng rất ổn. Nhưng Trường Ý không như vậy, trước kia nàng cho rằng, mỗi tối khi y đến gặp nàng, nhìn nàng ăn cơm, sau đó rồi đi sẽ về phòng ngủ.

Nhưng mấy đêm trôi qua, nàng chợt phát hiện ra, thời điểm nàng ăn cơm, Trường Ý ngồi đọc tài liệu; lúc nàng ngồi trước chậu than nghịch lửa, y cũng ngồi đọc tài liệu, đến khi bình minh lên, nàng tắm rửa chuẩn bị đi ngủ, y vẫn ngồi đó xem tài liệu.

Mà sau khi mặt trời mọc, sau thư án đặt trước bình phong, sẽ hiện lên bóng của từng người từng người một kéo đến đây, đem theo giấy tờ công vụ đến tìm y.

Thỉnh thoảng giữa trưa nàng có thể nhìn thấy Trường Ý sau khi ăn trưa xong sẽ nghỉ ngơi một lúc, buổi chiều lại tiếp tục bận rộn. Đêm đến, thời gian nghỉ ngơi nhiều nhất của y cũng chỉ là chớp mắt một lúc khi nàng ngồi ăn cơm. Trước sau cả một ngày trời nghỉ ngơi không quá hai tiếng đồng hồ.

Kỷ Vân Hòa quan sát mấy ngày, rốt cuộc trong lúc ăn tối, nàng không nhìn được mà hỏi Trường Ý đang ngồi đối diện nàng——

"Người muốn đấu với ta không, một tháng sau xem ai chết trước?"

Ánh mắt Trường Ý lúc này mới rời khỏi tài liệu, dừng trên khuôn mặt nhợt nhạt của nàng. Lần nữa nhấn mạnh: "Nàng sẽ không chết."

"Đúng vậy." Kỷ Vân Hòa gật đầu "Nhưng người sẽ chết."

Trường Ý đặt tài liệu xuống bàn, cả người dường như nhàn hạ nhìn nàng "Ta chết sớm, nàng sẽ không vui về sao?"

Kỷ Vân Hòa cười cười, đặt chén đĩa xuống, đứng dậy đẩy đĩa rau ra một bên, nửa người nàng cúi xuống nằm bò trên bàn, hai tay chống má, đôi mắt

đen nhánh chăm chú nhìn Trường Ý cách nàng một tấc: "Ta đòi ý rồi."

Trường Ý không né tránh nhìn thẳng vào mắt nàng, gương mặt bình tĩnh.

"Dựa vào tình huống bây giờ, người có phải sẽ chết trước ta hay không, cho nên....." Giọng nàng trở nên dịu dàng "Ta định sẽ đối xử với người tốt một chút, như vậy.....người cũng sẽ tốt với ta hơn, đúng không?"

Sắc mặt Trường Ý vẫn âm trầm như cũ, tựa như hung thần được vẽ trong tranh: "Sẽ không." Ý cự tuyệt.

Nhưng nhìn dáng vẻ cứng rắn cự tuyệt của y, nàng lại khẽ cong môi, niềm vui ngập tràn trong lòng.

Nàng đưa ngón tay chạm lên sống mũi của Trường Ý, y cũng không tránh, vẫn nhìn thẳng vào mắt nàng, nghe giọng nói khàn khàn "Trường Ý, là vì người chưa từng bị nữ nhân câu dẫn....." Dứt lời, ngón tay nàng dừng trên đầu mũi y, da mặt của Trường Ý mịn màng hết như trẻ con vậy, nàng không nhịn được, đầu ngón tay vân vê khẽ về hai vòng trên mũi y ".....chưa thử qua, người sao biết được sẽ hay không?"

Theo hiểu biết của nàng về Trường Ý, người cá này, cả đời chỉ tìm một bạn đời, trong lòng đối với chuyện nam nữ đều rất quy củ, thậm chí còn thua xa nhân loại, sáu năm trước trong thập phương trận của ngự yêu cốc Kỳ Vân Hòa biết, người cá này, nội tâm thật ra là một kẻ dễ ngượng ngùng, không hề hiểu biết về chuyện nam nữ, nàng tương bức thế này, muốn khiến y hoang mang, sau đó sẽ quên đi vấn đề vừa rồi.....

Suy nghĩ trong lòng nàng vẫn chưa thực hiện được thì cánh tay sờ mũi y đột nhiên bị giữ chặt.

Kỳ Vân Hòa sững sờ, nhưng nhìn thấy gương mặt vẫn lạnh lùng của Trường Ý đang nhìn nàng, lạnh giọng đáp: "Được."

"Hả?" Chữ được kia, khiến nàng có chút không hiểu.

"Vậy thì thử thử xem."

"Hử?"

Đôi mắt nàng vừa trừng to, chưa kịp phản ứng, đột nhiên cổ tay bị kéo một cái, cả người nàng mất đi điểm tựa nằm xuống mặt bàn, đột nhiên phía trước có người giữ nàng lại, vai bị người kia giữ lấy, thời điểm thân hình vừa vững vàng, trên môi nàng bị một cánh môi lạnh lẽo khác áp xuống.

Đôi mắt nàng tròn to, khoảng cách quá gần, thậm chí nàng vốn dĩ không nhìn rõ được dáng vẻ của người trước mặt, nhưng cảm giác truyền đến từ đôi môi kia khiến nàng không cách nào mặc kệ tình hình này được.

Cái.....cái gì!?

Người cá này đang làm gì vậy!

Y.....y.....y không phải là cả đời chỉ chọn một người thôi sao!

Y thay đổi rồi.....

Y hoàn toàn thay đổi rồi!

Khi đôi môi lạnh lạnh kia rời khỏi, nàng chỉ cảm thấy môi lưỡi bản thân tựa như bị thiêu nóng thiêu đốt, tất thấy đều tê dại.

Trên mặt nàng toàn bộ đều là kinh ngạc, nửa người thần thờ nằm trên bàn, hồn vẫn chưa quay lại.

"Thử qua rồi đấy." Trường Ý đứng thẳng người, mái tóc bạc tán loạn che khuất gương mặt y, giọng y vẫn không chút dao động "Vẫn sẽ không."

Sẽ không cái gì?

Dù bị nàng câu dẫn cũng sẽ không đối tốt với nàng sao?

Nhưng.....nhưng.....vấn đề này.....vẫn quan trọng ư.....

Nàng hoàn toàn đơ rồi, đến khi Trường Ý lấy tài liệu từ dưới tay nàng ra, bước qua bình phong, ngồi xuống trước thư án, nàng vẫn chưa hồi thần.

Nàng cứng ngắc xoay đầu, nhìn hình bóng của Trường Ý được ánh nến phản chiếu trên bình phong, y ngồi trên ghế, một tay cầm tài liệu, tay khác cũng không biết là đang che mặt hay chống cằm, y ngồi bất động, tựa như đáng ngồi trong tranh vẽ.

Kỳ Vân Hòa cũng nằm trên bàn như một bức tượng điêu khắc.

Toàn thân cương cứng, đại não hỗn loạn.

Nằm một hồi lâu, nửa người đều tê liệt, nàng mới cử động cơ thể, đỡ người đứng dậy, lại bất cẩn, bàn tay chống xuống đĩa rau bên cạnh, rau xanh chưa ăn xong bị đổ lên bàn, làm bẩn tay áo nàng.

Nàng ngồi xuống, vẫn chưa ngồi vững liền ngã xuống, mông đặt trên mặt đất, tay khuỵu loạn khiến cho nửa chén cơm úp ngược, rơi đầy trên người nàng, nàng ngồi trên sàn, toàn thân vô cùng chật vật.

Không dễ gì mới bò lên trên bàn, ngồi vững trên ghế, nàng liếc mắt nhìn phía trước bình phong một cái, này giờ nàng ồn ào như thế nhưng người ngồi trước bình phong kia vẫn như một bức tượng, tựa một tòa núi ngồi yên bất động, không biết là bị điếc hoặc bị ngốc hay là chết rồi nữa.....cũng không gọi tùy tùng vào trong dọn dẹp.

Trong lúc căn phòng chìm vào một mảng yên ắng, yên ắng đến độ có thể nghe được tiếng nổ nho nhỏ của than cháy trong chậu sưởi, bên ngoài đột nhiên vang lên hai tiếng "cốc cốc" gõ cửa.

Tựa như tiếng sấm, phá vỡ sự trầm lặng trong phòng, người trước bình phong cử động, nàng cũng cử động, Trường Ý làm gì nàng không biết nhưng nàng bắt đầu dọn dẹp cơm cùng thức ăn bị mình làm đổ, còn có cơm dính trên y phục nàng, vội vàng giữ xuống, kéo phăng y phục trên người lại.

"Hôm nay ta nghiên cứu ra một loại thuốc, có thể hỗ trợ nâng cao....." Khổng Minh hòa thượng cầm phượng thuốc tiến vào, hần vốn đang chìm đắm trong lời nói của mình, nhưng đột nhiên dừng lại, một lúc lại hỏi "Người sao vậy? Vì sao màu sắc trong mắt đều biến thành.....aiz.....người đi đâu vậy?"

Người bên ngoài bình phong biến mất rồi, Khổng Minh hòa thượng không hiểu nổi, lại cầm phượng thuốc tiến vào bên trong bình phong, nhìn thấy Kỳ Vân Hòa, bước chân hần lại ngừng lại:

"Người lại sao thế?"

Kỳ Vân Hòa ho khan một tiếng, thật hiếm thấy, trong đôi mắt lại có lúc khiến kẻ miệng lưỡi khéo léo như nàng lại lúng túng mở miệng thế này.....

"Ta.....vừa bị ngã....."

Khổng Minh hòa thượng neho mắt, nghiêng mắt nhìn nàng: "Thức ăn cũng đổ lên người?"

"Ừ.....ngã hơi nghiêm trọng một chút....."

Kỳ Vân Hòa phì phì y phục, xắn tay áo lên, hiếm khi phối hợp với Khổng Minh hòa thượng: "Người đến bắt mạch đi, nói về vị thuốc người vừa nói, còn những chuyện khác thì đừng hỏi....."

Khổng Minh hòa thượng: "....."

Bạn đang đọc truyện [*Ngôn Tình*] *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Ân Ký

Chuyện lạ lùng này chỉ phát sinh trong chớp lát nhưng lại khiến Kỳ Vân Hòa thần thờ xấu hổ rất lâu.

Kì thực, mặc dù nàng mĩ mai Trường Ý chưa từng bị nữ nhân câu dẫn qua, nhưng thực tế là nàng cũng chưa từng câu dẫn nam nhân a! Lần đầu tiên xuống tay, lại gặp phải tình huống đột ngột diễn ra gây cản như vậy, khiến nàng không kịp ứng phó.

Ngượng ngùng vẫn hoàn ngượng ngùng a. Sau khi ngượng ngùng xong, nàng tự nghĩ lại việc này cũng cảm thấy buồn cười, nhưng cười xong rồi nàng lại ngộ ra chỗ không đúng.

Trường Ý là người thế nào chứ, dù cho y vì bị phản bội, cho nên tâm tính thay đổi, trở nên cường ngạnh, ngang ngược nhưng y cũng không thể trở thành một lãng tử phụ tâm bạc tình được.

Bởi vì, nếu như y thực sự là kẻ phóng lãng hình hài*, cũng sẽ không dùng thời gian sáu năm, thực hiện mưu hoạch này, cứu nàng ra khỏi phủ quốc sư, đưa về đây đây đây.

(*nguyên văn 放浪形骸: không thích nghi lễ thể tục ràng buộc)

Y đây đây nàng, giam giữ nàng, không phải là vì cạnh cánh trong lòng quá khứ kia, nội tâm vẫn không buông bỏ được sao.....

Y một mực là một kẻ cố chấp, hơn nữa người cá cố chấp này sẽ không đột nhiên từ bỏ việc giữ gìn quy củ của tộc người cá.....từ bỏ luật lệ mà to gan đi hôn một kẻ không phải bạn đời của y chẳng?

Chỉ là vì phục thù? Hoặc là vì khiến nàng xấu hổ?

Kỷ Vân Hòa cảm thấy, người cá này, nhất định là vẫn còn có chuyện giấu nàng.

Nàng cũng không tính sẽ đem chuyện này trở nên phức tạp hơn.

Sau đó, bữa cơm tiếp theo, người cá cố chấp kia vẫn cố chấp giữ vững "quy củ" của y, lại đến giám sát nàng ăn cơm.

Kỷ Vân Hòa cảm thấy, áp chế sự ngượng ngùng của mình, cũng không nhìn thấy sự xấu hổ của người ngồi đối diện, quả quyết trực tiếp hỏi Trường Ý:

"Hôm qua, ngươi vì sao lại hôn ta?"

Người ngồi đối diện, gương mặt đều giấu sau tài liệu, nghe thấy lời này, dùng tài liệu tiếp tục che mặt một lúc, không lâu sau mới buông xuống.

Gương mặt Trường Ý vẫn lạnh lùng như thường.

"Nàng không phải muốn thử xem sao?"

"Ai muốn thử cái đó chứ!" Kỷ Vân Hòa nhất thời không che giấu gương mặt đỏ bừng của mình, vừa muốn đập bàn đứng lên, nhưng lại kịp thời khống chế cảm xúc, nàng hít sâu một hơi, sử dụng lý trí áp chế tất cả dao động cùng ngượng ngùng, trầm giọng hỏi: "Trường Ý, ngươi biết ta đang nói gì không?"

"Người khiêu khích ta là nàng." Trường Ý ném tài liệu xuống bàn, cả người nhàn hạ nhìn nàng "Bây giờ vặn hỏi ta cũng là nàng. Ta không biết nàng muốn nói gì."

"Được, vậy ta sẽ toàn bộ hỏi một lần." Nàng gắt gao nhìn vào mắt y, không bỏ qua bất kỳ cảm xúc nào trên mặt y "Quy củ của người cá các ngươi, một đời chỉ có một bạn đời. Hôm qua, ngươi vì sao lại hôn ta?"

Giữa ánh nến, bốn mắt tương giao, bàn về chuyện nam nữ, nhưng hoàn toàn không có nửa điểm triền miên.

"Ta vẫn giữ vững quy củ trong tộc ta, chưa từng phá vỡ."

Sau nửa ngày, Trường Ý mới đáp lại như thế.

Mà một lời này khiến nàng lại thần thờ một hồi lâu.

Khi thực trước đó, trong lòng nàng từng nghĩ đến chuyện này, chỉ là khi nghe y đích thân nói ra, đáy lòng nàng vẫn có chút sững sờ: "Ngươi.....lúc nào....."

Trường Ý tiếp: "Đây không phải là lần đầu tiên chúng ta thân mật với nhau."

Dứt lời, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên một khung cảnh, đó là đêm nàng trốn khỏi tiểu viện Hồ Tâm này, đi đến mặt băng kia, nàng chọc giận Trường Ý sau đó y cắn vào vành tai nàng, máu tươi chảy xuống để lại một ấn ký màu lam.....

Kỷ Vân Hòa đưa tay sờ ấn ký trên tai mình, nàng nhìn y: "Ngươi điên rồi."

"Chỉ là vì giam giữ nàng mà thôi." Trường Ý nói "Ấn ký tộc ta, có thể khiến ta thấy được điều muốn thấy, nàng đang ở đâu, tình huống gì, ta muốn biết đều có thể biết."

Khó trách.....khó trách.....

Sau đó, nàng mấy lần muốn tự tận, vừa kéo chăn ra y liền tìm đến, hóa ra là như vậy!

"Ta không phải con rối của ngươi."

"Nàng không phải." Y chăm chú nhìn nàng, không hề chớp mắt "Nàng là thú trong lòng."

"Ha....." Kỷ Vân Hòa đột nhiên cười một tiếng, ba phần bất lực, bảy phần bi ai, "Trường Ý, ngươi muốn dùng một đời ngươi để giam cầm ta ư."

Nàng nói xong, rút cuộc y cũng trầm mặc.

Rất lâu sau đó, Trường Ý đứng dậy: "Ăn xong rồi thì gọi người đến dọn." Y nói xong, xoay người bước ra ngoài bình phong.

"Đứng lại, ta vẫn còn một câu hỏi." Nàng gọi y.

Trường Ý xoay đầu.

"Người cá các ngươi có thể tái hôn không?"

Bàn tay trong tay áo hắc bào đột nhiên siết chặt thành quyền. Sắc mặt Trường Ý trầm xuống, không đáp lời nàng, trực tiếp bước ra ngoài bình phong, vừa khoát tay, lập tức giăng một cấm chế về hướng nàng.

"Aiz!" Lần này nàng chạy theo "Ngươi trả lời ta a!"

Nhưng mặc cho nàng đứng sau cấm chế gọi thế nào, Trường Ý cũng thềm để ý nàng.

Gọi một hồi, nàng mệt nên ngồi xuống giường, bắt đầu tính toán, cũng may nàng là một kẻ đoán mệnh, nếu Trường Ý có thể tái hôn, cũng không phải là chuyện to tát gì, chỉ sợ rằng não của một tộc người cá đều không tốt, quy định không thể tái hôn, tộc người cá kia đều trường mệnh, chẳng phải sẽ thủ tiết đến chết ư.....

Chắc cả tộc đều không ngốc như vậy nhỉ.....

Nàng nằm trên giường suy tư, cũng không nghĩ được bao lâu liền mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi.

Gần đây, nàng thường hay ngủ mê man, Khổng Minh hòa thượng nói thân thể nàng không tốt, tinh thần không đủ, Trường Ý cũng không để ý. Nàng thực ra cũng cho rằng như vậy, nhưng sau khi nữ tử toàn thân bạch y kia xuất hiện đến ba lần trong giấc mơ của nàng, nàng mới phát hiện ra, chuyện này có chút không đúng.

Tối nay, là lần thứ tư rồi.....

Kỷ Vân Hòa cảm thấy dưới chân có một trận gió, đưa nàng đến bên người nữ tử kia.

Nhưng gương mặt nữ tử ấy, vẫn bị một đám mây trắng che lại, khiến nàng nhìn không rõ.

"Mấy ngày trước là ngươi chặn lấy đường thăng thiên của ta." Nàng bị gió đưa đến trước mặt nàng ta, hỏi "Ngươi là ai, vì sao ba lần bốn lượt xuất hiện trong giấc mơ của ta?"

"Ta muốn nhờ ngươi giúp ta một việc." Giọng nữ tử như truyền trong gió đến, bị thổi đến đứt đoạn, nghe không rõ ràng.

"Ta không biết ngươi là ai, vì sao phải giúp ngươi?"

"Ta là....." Giọng nàng ta bị gió to lấn át "Giúp ta.....thanh vũ.....loan điều....."

Kỷ Vân Hòa lắng tai, cố gắng nghe rõ những gì nàng ta nói, nhưng tiếng gió lấn cả giọng nàng ta, khiến nàng chỉ nghe được vài từ rời rạc, không nghe rõ những câu khác.

Đột nhiên, đám mây dưới chân biến mất, nàng lần nữa rơi xuống không trung, chợt tỉnh dậy, khiến cho nha hoàn đập chặn cho nàng bị dọa giật mình.

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh, mới thấy trong phòng có ba nha hoàn, một người giúp nàng đắp chăn, một người giúp nàng dọn dẹp mâm cơm, một người đóng cửa sổ mở toang lại. Nàng mơ hồ nhớ đến ngày nàng đốt than tự tận, lúc thanh tỉnh cũng là nhờ Trường Ý mở cửa sổ ra để thông gió, gió hôm ấy vẫn có chút lớn.....

Nàng nhớ chuyện này nhưng không nghĩ nhiều: "Ta không ngủ nữa, không cần giúp ta đắp chăn."

Nàng vừa dứt lời, đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ngoài bình phong, giọng nữ thập phần quen tai—— "A, ta đều nghe thấy rồi, tí ấy nói tí không ngủ nữa, tí ấy dậy rồi, ngươi để gã trọc Khổng Minh đến chữa bệnh cho tí ấy, sao không tin đại phu ta tìm chứ, đại phu ta tìm có thể chữa khỏi cho tí ấy!"

Trường Ý thấp giọng: "Đừng ồn."

"Ừm....." Nữ tử kia lập tức không nói lời nào, dường như sợ hãi mà bịt miệng lại.

Kỷ Vân Hòa vừa xoay đầu, nhìn thấy ba bóng người dưới ánh nến in trên bình phong, ngoài Trường Ý đang ngồi vẫn còn hình dáng của hai nữ tử.

Nàng muốn xuống giường, nha hoàn vội vàng chặn nàng lại: "Cô nương....." Nàng vỗ vỗ tay nha hoàn, đi đến bên bình phong, bởi vì nha hoàn đến, cho nên Trường Ý gỡ cấm chế xuống, Kỷ Vân Hòa tựa vào bình phong, nhìn thấy Lạc Cẩm Tang vừa sợ vừa giận nhìn Trường Ý, nàng phì cười.

"Tiểu nha đầu, đã lâu không gặp."

Trường Ý ngồi sau thư án liếc mắt nhìn nàng một cái, cũng không ngăn nàng, lảng lảng cho phép nàng gặp Lạc Cẩm Tang.

Lạc Cẩm Tang vừa xoay đầu, đôi mắt xinh đẹp tức thời đỏ lên, nước mắt bắt đầu lăn chả rơi xuống: "Vân Hòa.....Vân Hòa....." Nàng ta tiến lên hai bước, lại đưa tay che miệng "Tí vì sao.....vì sao gầy như vậy rồi....."

Nhìn thấy nàng ấy khóc, trong lòng Kỷ Vân Hòa cũng có vài phần cảm thương, nhưng nàng vẫn cười đáp: "Gầy chút mặc y phục sẽ dễ nhìn hơn."

Trường Ý cầm lấy tài liệu: "Cần trò chuyện với cố nhân, ra phía sau."

Lời này của y cũng không ngăn cản nàng gặp Lạc Cẩm Tang nữa. Lạc Cẩm Tang lập tức tiến lên hai bước, dang hai tay, ôm lấy nàng. Nhưng sau khi ôm, lại xoa xoa lưng Kỷ Vân Hòa trong vòng tay, càng khóc to hơn: "Tí vì sao gầy như vậy rồi, vì sao gầy như vậy rồi....."

Nàng chỉ nói mãi hai câu này, có lẽ vì thương tâm cho nên nhất thời không nghĩ ra lời nào khác.

Kỷ Vân Hòa chỉ vỗ vỗ lưng nàng ta, an ủi "Đều qua nhiều năm như vậy rồi, trở thành người lớn rồi, sao vẫn hệt như con nít thế."

Lạc Cẩm Tang mặc kệ tất thấy tiếp tục khóc, lúc này, một nữ tử thanh y tiến đến bên cạnh nàng, nàng ta xoa xoa lỗ tai, nhu mì thở dài: "Còn không phải sao, phiền chết ta rồi."

Kỷ Vân Hòa vừa nhìn thấy nữ tử thanh y, đột nhiên ngẩn người.

"Thanh.....vũ loan điều."

Thanh Cơ nhìn Kỷ Vân Hòa, cười đáp: "Đúng vậy, chẳng phải chỉ là một con chim như ta thôi mà."

Kỷ Vân Hòa nhìn nàng, nhất thời thất thần, giọng nói trong mơ của nàng, cứ nhiên chỉ chốc lát.....gọi được người đến đây, xuất hiện trước mặt nàng rồi. Chuyện này.....e rằng không trùng hợp như thế.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tuyệt Nguyên Văn Sự

Kỷ Vân Hòa gọi hai người ngồi xuống bàn trà nhỏ.

Thanh vũ loan điều hiểu kì đánh giá ngọn nến trên bàn nàng, ngữ khí của Lạc Cẩm Tang hệt như cơn mưa to làm ngập bể, sau đó tràn ra khắp nơi.

Nàng ta kéo tay Kỷ Vân Hòa hệt như mẫu thân già đang đau lòng vì nữ nhi vậy, Kỷ Vân Hòa không dễ gì mới an ủi nàng xong, nàng lại bắt đầu rơi nước mắt, ôm lấy Kỷ Vân Hòa khóc, nói bản thân một đường đến đây gặp Kỷ Vân Hòa có bao nhiêu cực khổ.

"Từ khi biết ti bị giam ở đây, muội liền muốn đến gặp ti....." Lạc Cẩm Tang hu hu khóc, nói hai câu lại xoay đầu nhìn tầm bình phong kia một cái, lập tức thấp giọng, thì thầm bên tai nàng:

"Muội đã tốn rất nhiều tiền để mua chuộc, cũng từng cứng đầu, mặt dày đến đây nhưng đều không thành công. Sau cùng gã lừa trọc Khổng Minh kia lại nói với muội, bảo muội đừng lãng phí tâm cơ đi tìm ti nữa, hắn nói ti gần chết rồi. Muội tức đến không chịu nổi, đánh hắn một trận, lại chạy đi cầu nàng ta....." Lạc Cẩm Tang không khách khí chỉ về Thanh Cơ đang nghiêng cứu ngọn nến kia: "Nàng ta cũng vô dụng! Còn gọi là thanh vũ loan điều gì chứ! Một chút dùng được cũng không có!"

Thanh Cơ buồn cười nhìn nàng ta: "Tiểu nha đầu nhà ngươi, còn dám lưu loát chê ta vô dụng." Dung mạo của nàng ta rất giống Tuyệt Tam Nguyệt, đột nhiên khiến cho Kỷ Vân Hòa cho rằng, đây là cuộc trùng phùng từng bỏ lỡ giữa ba người trong tiểu viện Hồ Tâm này, nhưng nếu tỉ mỉ nhìn thêm lần nữa, ánh mắt cùng thần thái của nàng ta là thứ Tuyệt Tam Nguyệt chưa từng có.

Thanh Cơ nhìn Lạc Cẩm Tang: "Mấy ngày trước ta không phải cũng giúp ngươi cầu xin rồi sao, người cá kia không đáp ứng để người khác đến xem tâm can bảo bối của y, ta còn có cách gì chứ."

Môi Kỷ Vân Hòa giật giật, nhỏ giọng thì thầm: "Tâm can bảo bối....." Mà lời thì thầm này của nàng lại rơi vào trong tiếng oán trách của Lạc Cẩm Tang.

"Ngươi đánh y! Với yêu lực này của ngươi, còn sợ gì chứ!" Lạc Cẩm Tang ai oán "Ngươi nhìn đi, y làm gì xem tí ấy là tâm can bảo bối chứ, nếu là tâm can bảo bối, còn có thể gãy thế này sao!" Lạc Cẩm Tang kéo cánh tay của Kỷ Vân Hòa lắc lắc "Ngươi nhìn tay này! A? Lại nhìn khuôn mặt này! A? Còn tóc nữa! Tâm can bảo bối nhà ai có thể nuôi dưỡng thành như vậy?"

Kỷ Vân Hòa cười rồi cười, kéo Lạc Cẩm Tang lại: "Ta là một kẻ bị giam giữ, trong miệng hai người, ngược lại như là đến làm khách vậy."

Lạc Cẩm Tang nhìn nàng, khóe môi khẽ động, im lặng nửa ngày mới nói với nàng: "Vân Hòa, ta trước giờ không tin y sẽ là một kẻ xấu."

Kỷ Vân Hòa trước nay cho rằng chưa từng hối hận hoặc ủy khuất với việc sáu năm trước nàng làm, bởi vì chuyện này là việc nàng muốn làm cho nên nàng nguyện ý đảm đương hậu quả. Nàng một mực đều cho rằng bản thân đã nghĩ thông rồi. Cho đến thời khắc này, nghe Lạc Cẩm Tang nói, nàng đột nhiên thấy tim mình khẽ dao động.

Nhưng nàng vừa quét mắt nhìn về bình phong, lại rũ mắt, cuối cùng chỉ nhìn Lạc Cẩm Tang cười khẽ, không đáp lại câu kia của nàng: "Nói về ta làm gì chứ, ta sáu năm nay vẫn hệt như vậy, còn muội thì sao, sáu năm nay muội làm gì? Chịu bao nhiêu khổ, lại học được bao nhiêu bản lĩnh rồi?"

"Muội....." Lạc Cẩm Tang liếc nhìn bên ngoài bình phong, "Đây là một chuyện nói ra rất dài dòng....."

Lúc này, nha hoàn trong phòng đã quét dọn sạch sẽ, tất cả đều lui ra, người bên ngoài bình phong đột nhiên mở miệng: "Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, các người nên đi rồi."

Trường Ý hạ lệnh đuổi khách.

"Aiz, đợi đã, Thanh Cơ người cũng đến rồi, nhanh chóng giúp Vân Hòa nhà ta xem thử." Lạc Cẩm Tang nói "Người tuy rằng không phải đại phu, nhưng dù sao cũng sống nhiều năm vậy rồi, lẽ có biện pháp thì thế nào."

Dứt lời, Trường Ý quả nhiên trầm mặc.

Thanh Cơ nhếch môi: "Vậy cứ để ta xem thử." Nàng ta nắm lấy cổ tay nàng, mày lập tức nhíu lại.

Lạc Cẩm Tang khẩn trương nhìn Thanh Cơ: "Sao rồi?"

"Không Minh hòa thượng của người nói nàng vẫn có thể sống được bao lâu?"

"Cuối tháng."

Sắc mặt Thanh Cơ nghiêm túc gật đầu: "Theo ta thấy, có một biện pháp có thể cứu được."

Ba cặp mắt lập tức rơi trên người nàng ta, Thanh Cơ đứng dậy, trái phải xem xét, ánh mắt dừng trên người Lạc Cẩm Tang, nhanh như cắt, Thanh Cơ từ bên hông của Lạc Cẩm Tang rút ra một cây chủy thủ chỉ vào cổ họng của Kỳ Vân Hòa.

Lạc Cẩm Tang lập tức kinh hô: "Aiz! Làm gì vậy!?"

Trường Ý cũng tức khắc đứng sau lưng Kỳ Vân Hòa.

"Thân thể này của nàng ta, chết đi là giải thoát."

Lạc Cẩm Tang lớn tiếng: "Ta gọi người đến để cứu người, người đang làm gì vậy!"

"Ra ngoài." Trường Ý cũng quát lên.

Duy chỉ Kỳ Vân Hòa ngồi trên ghế như chuyện không hề liên quan đến mình, cười cong mắt, liên tục gật đầu: "Thật hợp ý ta, thật hợp ý ta."

Lạc Cẩm Tang càng giận: "Vân Hòa tí nói gì chứ! Dù sao vẫn còn một tháng mà!"

Trường Ý lại hung dữ trừng mắt nhìn Lạc Cẩm Tang: "Đều ra ngoài!"

Một tiếng quát mắng này, hai người kia đều bị đuổi ra ngoài.

Kỳ Vân Hòa ngồi trên ghế cười một mình, khiến gương mặt cười đến đỏ bừng: "Nha đầu Lạc Cẩm Tang này, đi đến đâu chỗ đó liền có tiếng cười. Cũng không biết làm sao có thể trở thành bạn bè với thanh vũ loạn điều....."

Trường Ý đuổi hai người kia đi rồi, sắc mặt vừa thối vừa cứng rắn, xoay đầu nhìn thấy nàng đang cười tủm tỉm, sắc mặt kia mới khẽ hoãn lại đôi chút.

Nàng nhìn y: "Trường Ý, người sau này để bọn họ đến thăm ta được không?"

Nghe yêu cầu này của nàng, thần sắc trong mắt y chợt lạnh xuống, y trầm mặc một lúc, lập tức không nói lời nào, xoay người rời đi.

Kỳ Vân Hòa cho rằng y không đồng ý, y trước giờ đều không thèm để ý đến yêu cầu của nàng. Kỳ Vân Hòa quen rồi, cho nên cũng không để trong lòng, nàng chỉ là tùy miệng nhắc chút mà thôi.

Nhưng nàng không nghĩ đến, sáng hôm sau, mặt trời chưa mọc, sương lạnh bên ngoài vẫn còn đọng lại, dưới lầu liền truyền đến tiếng bước chân. Bước chân nhanh nhẹn, giẫm giẫm đập đập, khiến tinh thần người khác được gọi đến tỉnh táo lên.

Cửa phòng kia vừa "kéo kẹt" một tiếng, bị người khác đẩy ra, nhưng không có ai tiến vào trong. Không lâu sau, cánh cửa kia tự động nhẹ nhàng khép lại.

Chân của một người khẽ đi trên nền, sàn gỗ dưới nền phát ra âm thanh.

Trường Ý vừa đi không bao lâu, nói là ra ngoài giải quyết sự vụ. Kỳ Vân Hòa ngồi trên giường, chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên bên người xuất hiện bóng một người, Lạc Cẩm Tang ẩn thân từ từ hiện hình.

Kỳ Vân Hòa ngẩng đầu nhìn nàng, Lạc Cẩm Tang cười hi hi ngồi bên giường nàng, lại nhiệt tình ôm nàng một cái: "Vân Hòa, bất ngờ không, muội lại đến tìm tì rồi."

Kỳ Vân Hòa khẽ nhíu mày: "Không ai cản muội sao?"

"Ai cần được muối chứ." Lạc Cẩm Tang cười nói "Đâu ai nhìn thấy muối đâu!"

"Vậy sao trước đây muối ấn thân, vì sao vẫn không thể thành công tiến vào?"

"Phải ha." Lạc Cẩm Tang kì lạ gãi đầu "Trước đây đều sẽ bị cấm chế ngoài đảo Hồ Tâm cản lại, hôm nay không có cấm chế a."

Kỷ Vân Hòa cười, nhưng không đem lời trong lòng nói ra: "Sáng sớm muối đến tìm ta, quấy rầy giấc ngủ của ta, là muốn làm gì?"

Lạc Cẩm Tang lấy bao phục ra, mở bao phục nói: "Tì xem, đây là lúc đầu tì muốn rời khỏi ngục yêu cốc, nên nhờ muối giữ lấy bộ tách trà cổ này, muối vẫn giữ đến tận bây giờ."

Kỷ Vân Hòa cúi đầu vừa nhìn, lần nữa gặp lại vẫn cũ, những kí ức đã qua nhất thời ủa về trong tim, tuy chẳng có kí ức tốt đẹp nào để lưu giữ cả, nhưng đột nhiên nhớ đến, vẫn có mấy phần hoài niệm

Nàng nhận lấy bộ tách trà, nhẹ nhàng vuốt ve.

"Cẩm Tang, cảm ơn muối."

Lạc Cẩm Tang gãi gãi đầu: "Chỉ là bộ tách trà mà thôi, không cần cảm ơn, chỉ cần giữ gìn chúng, thực sự quá khó khăn rồi."

Nàng nghe xong, có chút buồn cười nhìn nàng ta: "Một bộ tách trà không đáng tiền, còn có người cố ý muốn đập vỡ chúng sao?"

"Đúng vậy!" Lạc Cẩm Tang giận dữ nói, "Chính là con lừa trọc Không Minh kia! Sáu năm trước không phải tì rời đi sao, sau đó muối đem theo bộ tách trà này, hết như trước đây đi tìm hành tung con lừa trọc đó, nhưng lần này thực sự tìm rất lâu, sau khi muối tìm được hấn, hấn không chỉ đem theo Cù Hiểu Tinh mà muối nhờ hấn bảo vệ, còn cứu cả người cá."

Nghĩ đến đêm trăng ấy, một kiếm trước vực kia, tim nàng vẫn như cũ dao động.

"Gã lừa trọc kia nói hấn trên sông vớt người cá lên, lúc ấy người cá sắp chết rồi, y hoàn toàn không có khát vọng sống tiếp, trong lời độc thoại của hấn nghe ra là bị....." Lạc Cẩm Tang dừng một chút "Bị tì sở hại.....Muối đương nhiên không tin rồi, nhưng gã lừa trọc kia lập tức tin ngay, sau khi người cá hồi phục xong, gã lừa trọc không biết từ đâu lại biết tất cả, giận đến muốn đập vỡ bộ tách trà, nói muối đem chúng đi chính là đang giúp kẻ ác làm việc."

"Ha." Lạc Cẩm Tang cười lạnh "Bộ tách trà này vẫn đang yên đang lành, chúng có làm sai gì đâu mà đập vỡ chúng chứ. Còn nữa, tì sao có thể là người ác được!"

Kỷ Vân Hòa cười ra tiếng, vừa sờ tách trà vừa nói: "Đúng vậy, đập vỡ một bộ tách trà thì trút được giận gì chứ, nếu ta là Không Minh hòa thượng, bây giờ vốn dĩ phải đem ta giết đi."

"Tì lại nói bừa rồi!" Lạc Cẩm Tang trách nàng một câu, nói tiếp "Lúc ấy ta giúp tì giải thích rồi. Trước khi muối rời khỏi ngục yêu cốc, chẳng phải tì đã nói với muối sao, muốn muối đem bộ tách trà này đi, ở ngoài kia đợi tì, sau đó Lâm Hạo Thanh sẽ nhường vị trí cốc chủ cho tì sao. Lúc ấy, tì sẽ lợi dụng vị trí cốc chủ thả người cá đi."

Kỷ Vân Hòa nghĩ nửa ngày, ồ, hóa ra nàng nói như vậy.

"Nhưng gã lừa trọc lại mĩa mai muối, nói lời này kì lạ như vậy, nghĩ sao cũng không thông, hấn nói đến muối tì cũng gạt, nói tì là người xấu."

Nàng sờ tách trà: "Muối thì sao? Muối đáp thế nào?"

"Muối mắng hấn một trận, sau đó rời đi."

Kỷ Vân Hòa cười đến lắc đầu: "Muối mắng hấn một trận, vẫn có thể đi nơi đâu?"

"Đi tìm Tuyết Tam Nguyệt a!" Lạc Cẩm Tang nghĩ đến chuyện năm đó, cảm xúc vẫn như cũ kích động "Lúc ấy muối biết tì áp giải người cá không thành công, bị triều đình bắt, bị giam trong phủ quốc sư, gấp đến muối muốn nhảy dựng lên, vừa khéo gã trọc giận muối rồi, muối một mình dọn dẹp đồ đạc, xuất phát." Nàng ta vỗ vỗ tách trà trong tay Kỷ Vân Hòa "Trách sau này gã lừa trọc nhân lúc muối không ở đây mà đập vỡ đồ của tì, muối liền đem chúng giao cho Cù Hiểu Tinh, bảo hấn phải giấu cho thật kĩ, đem đến cội Bắc, đợi muối trở về. Tì xem, chúng vẫn nguyên vẹn đấy."

"Cù Hiểu Tinh cũng đang ở ngục yêu đài phải không?"

"Ừm, đúng vậy, sáu năm trước hấn một mực đi theo Không Minh hòa thượng, bây giờ đang ở ngục yêu đài cũng có quan chức rồi. Hấn cũng muốn gặp tì, chính là người cá kia, đem qua để muối đến đảo Hồ Tâm nhưng không để hấn vào, muối thấy, chắc là cảm thấy Cù Hiểu Tinh là thân nam tử, cho nên không để tì gặp hấn nhì."

"Cù Hiểu Tinh lớn hơn chút, chẳng qua cũng chỉ là một tiểu thiếu niên."

"Sáu năm rồi, tiểu thiếu niên cũng trưởng thành rồi."

Kỷ Vân Hòa lắc đầu cười: "Sau đó thì sao? Muối tìm được Tuyết Tam Nguyệt chưa?"

"Trước kia tí ấy được thanh vũ loan điều đưa đi, sau đó muội nghe nói, thanh vũ loan điều xuất hiện qua ở cõi bắc, cho nên muội đi về hướng bắc, đến khi vào trong bắc, nhưng đất bắc quá rộng, muội trong tuyết nguyên lạc đường, thực sự tuyệt vọng đến cực điểm. Nhưng....." Nói đến đây hai má Lạc Cẩm Tang khẽ đỏ lên, nàng ta có chút không tự nhiên ho khen, xoay đầu nói.

"Đại khái là ý trời gì đó, giả vờ trợ kia cũng xuất hiện ở tuyết nguyên, hẳn cứu muội."

Kỷ Vân Hòa cười hỏi, "Ồ, tuyết nguyên mệnh mông, cô nam quả nữ, cùng chung hoạn nạn?"

"Đúng vậy, sau đó muội bắt cần ngủ cùng hân."

Tay nàng chợt run, bộ tách trà sáu năm được bảo quản kĩ lưỡng, một chiếc tách lúc này rơi trên mặt đất, vỡ thành từng mảnh, tựa như đột nhiên nghe thấy chuyện lớn vậy. Kỷ Vân Hòa há miệng, nhưng một chữ không nói.

Lạc Cẩm Tang ngược lại đau lòng đến độ ngồi xồm xuống: "Aaa! Tách trà, tách trà, tách trà a!"

Kỷ Vân Hòa đặt những chiếc tách còn lại trên giường, kéo nàng ấy lên: "Muội làm gì hân rồi?"

Lạc Cẩm Tang trầm mặc một lúc, thành thật đáp: "Ngủ với hân."

"Vậy muội bây giờ với hân, với hân....."

"Vẫn hết như trước vậy."

"Hả!?" Kỷ Vân Hòa bỗng cảm thấy, bản thân không thể chết như vậy được, nàng phải tra hỏi Không Minh hòa thượng này, hỏi hân có nên chết trước hay không.....

"Aiz ya, tuyết nguyên mệnh mông, mặt đất rất lạnh, muội mượn dương khí của hân, làm ấm thân thể, cũng đâu phải làm sai chuyện gì đâu....."

Nếu.....nếu nói như vậy.....ngược lại là Lạc Cẩm Tang chiếm tiện nghi người ta rồi.....

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69-1: Rất Nhiều Bí Mật (1)

"Vậy hân đối với muội, có khác gì với trước đây không?" Kỷ Vân Hòa đánh giá thần sắc của Lạc Cẩm Tang.

Lạc Cẩm Tang nghĩ nửa ngày trời: "Nếu nói là không có, lại có chút không giống, nhưng nếu nói là có, lại hình như không thực sự có.....Dù sao người như hân âm dương quái khí, muội không thể nhìn ra. Sau này tí giúp muội cùng nhìn hân nha."

"Được." Kỷ Vân Hòa đáp ứng, trầm mặc một chút lại nói "E là.....kéo dài không lâu, cũng chỉ giúp muội xem được vài lần thôi, sau này, muội vẫn phải tự tính toán cho bản thân mình."

Dứt lời, Lạc Cẩm Tang cũng trầm mặc, nàng ấy vẫn kiên trì an ủi nàng, Kỷ Vân Hòa lại cười, kéo chủ đề vừa rồi lại: "Sau đó thì sao? Sau khi hai người rời khỏi tuyết nguyên, tìm được Tuyết Tam Nguyệt và thanh vũ loan điều rồi chứ?"

"Tìm được rồi. Nhưng khi bọn muội tìm được Thanh Cơ, Tam Nguyệt tí đã không còn bên cạnh nàng ta nữa. Thanh Cơ nói, nàng ta cứu Tam Nguyệt tí ra khỏi ngự yêu cốc, không lâu sau, Tam Nguyệt tí đã rời đi rồi."

Kỷ Vân Hòa ngăn người: "Nàng ta đi đâu chứ?"

"Lúc ấy Li Thù không phải không còn ở đây sao....."

Nàng nhớ rõ, lúc ấy Li Thù vì cứu thanh vũ loan điều, huyết tể thập phương trận, Li Thù chết rồi, Tuyết Tam Nguyệt cũng biết bản thân chẳng qua chỉ là một người liên quan đến hoài niệm cổ nhân trong lòng hân mà thôi.

"Thanh Cơ nói với muội, ban đầu sau khi nàng ta cứu Tam Nguyệt tí ra, Tam Nguyệt tí rất suy sụp nhưng sau đó lại cùng Thanh Cơ đánh nhau, đánh xong rồi, nói bản thân không muốn đề tâm đến chuyện quá khứ nữa, muốn rời khỏi Đại Trần Quốc, một mình đi thật xa, Thanh Cơ nhìn thấy gân cốt của tí ấy, chỉ điểm cho tí ấy ra hải ngoại tiên đảo du ngoạn....."

Kỷ Vân Hòa nhíu mày: "Thanh Cơ đem Tuyết Tam Nguyệt tránh đi ở hải ngoại tiên đảo sao?"

"Cái này sao có thể gọi là tránh chứ. Thanh Cơ nói trước khi nơi này có bốn vùng đất ngự yêu, rất nhiều đại ngự yêu sư và đại yêu quái, đều là du ngoạn từ hải ngoại tiền đảo về, bây giờ đều đạt được thành công lớn."

Kỷ Vân Hòa gật gù: "Ta có đọc sách của ngự yêu cốc, cũng ghi lại rất nhiều lại linh trận dị thảo của hải ngoại tiền đảo, rất có ích đối với linh lực trong cơ thể, chỉ là cuối cùng đều quy vào truyền thuyết chí quái, không nghĩ đến, vẫn có người sống đến tận bây giờ để làm chứng....."

"Đúng vậy, muội cũng nghĩ như vậy. Tam Nguyệt ti là vì không biết tí đang gặp phải khó khăn cho nên mới có thể an tâm rời đi, nhưng muội thì không được, muội một lòng muốn cứu ti ra, cho nên mới ở lại đây."

"Chỉ có muội quan tâm ta nhất rồi." Kỷ Vân Hòa chọc lên trán Lạc Cẩm Tang "Nhưng quan tâm như vậy, cuối cùng người đưa ta rời khỏi nơi kia, không phải là người cá nọ sao."

Lạc Cẩm Tang nghe xong, không vui đáp: "Người cá có thể cứu ti ra! Cũng nhờ công lao của muội!"

"Ồ?"

"Thanh Cơ là dựa trên tình cảm với muội, mới đồng ý giúp người cá đấy!" Nhìn thấy công lao của mình bị người khác cướp đi, Lạc Cẩm Tang vội vàng nói "Lúc ấy không phải muội gặp con lừa trọc kia ở tuyết nguyên sao, sau này muội mới biết, hẳn không phải đến tuyết nguyên tìm muội, mà là tìm thanh vũ loan điều. Đoạn thời gian muội lạc đường trong tuyết nguyên, người cá kia, dưới sự giúp đỡ của gã lừa trọc, thành công công kích ngự yêu đài ở phương Bắc!"

Kỷ Vân Hòa nghe vậy, nhớ đến bối cảnh nghe được tin tức này khi bị giam trong phủ quốc sư.

Nàng gật đầu: "Ta cũng nghe qua."

"Người cá đuổi toàn bộ ngự yêu sư trong ngự yêu đài ra ngoài, khiến ngự yêu đài trở thành vùng đất thống soái ở cõi bắc này, sau đó y cùng Không Minh hòa thượng bắt đầu vạch ra chiến lược, muốn chiêu lãm những người bất bình trong thiên hạ, đảo ngược đại cục diện của phủ quốc sư. Gã lừa trọc một mực có cách nghĩ này, muội cũng biết được khát vọng mãnh liệt kia của hắn, chỉ là trước kia không tìm được ngự yêu sư hoặc yêu quái có sức mạnh cường đại ủng hộ. Cho nên mọi chuyện vẫn gác lại một bên, đến khi người cá xuất hiện, kế hoạch của bọn họ liền được thực hiện rồi....."

Kỷ Vân Hòa nghe đến chuyện này, mở miệng, vốn dĩ muốn xen ngang, hỏi điều gì đó nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

"Người cá lúc ấy trấn giữ cõi bắc, con lừa trọc liền lên tuyết nguyên phía trên, thử lôi kéo thanh vũ loan điều gia nhập."

"Ừm." Nàng gật đầu "Đây quả thật là lựa chọn chính xác."

Lúc ấy lực lượng của Trường Ý và Không Minh vẫn chưa mạnh, tuy rằng dựa vào sức mình có thể đoạt được ngự yêu đài, nhưng chưa chắc có thể ngồi vững vị trí, nếu như có đại yêu quái vang danh thiên hạ trăm năm trước giúp đỡ, thực lực hay danh tiếng của bọn họ đều sẽ tăng vọt lên, dù ai đối với thiên hạ này có bao nhiêu bất mãn, nhưng đều phải để tâm đến thế sự, biết được bọn họ được thanh vũ loan điều hỗ trợ, nhất định sẽ không suy nghĩ nhiều mà đầu quân đến đây.

"Đúng vậy, bọn họ nghĩ đến rất hoàn mỹ. Nhưng!" Lạc Cẩm Tang nhếch môi cười "Thanh Cơ không đồng ý."

"Vì sao?"

Kỷ Vân Hòa nhớ lúc ở trong thập phương trận, phụ yêu được sinh ra từ tình cảm nồng đậm của thanh vũ loan điều, nàng ta hận ngự yêu sư đến cùng cực.

Nếu dựa theo suy nghĩ của đại quốc sư, thanh vũ loan điều e rằng muốn ngự yêu sư trong thiên hạ đều bồi táng vì những tháng năm quá khứ của nàng ta mới phải. Nhưng có cơ hội trời cho như vậy dâng đến tận cửa, thanh vũ loan điều cư nhiên không đáp ứng.

Lạc Cẩm Tang lẳng lặng nói: "Thanh Cơ trước đây hình như thích qua một người, nhưng sau khi nàng ta rời khỏi thập phương trận, người kia đã chết rồi."

"Cho nên....."

"Thanh Cơ cảm thấy, thế gian này thật vô vị, cũng không định sẽ tham gia vào phân tranh của nhân thế, định ở ẩn sâu bên trong tuyết nguyên kia."

Kỷ Vân Hòa nhủ mảy, trong lòng cảm thấy thanh vũ loan điều này, ngũ quan kiều mi, là tướng mạo của thể tục hồng trần nhưng không nghĩ đến nội tâm này của nàng ta, cư nhiên ẩn giấu mấy phần xuất thế quả đậm.

Trong thập phương trận nọ, lưu lại là trăm năm bất cam cùng tình yêu của thanh vũ loan điều, cho nên phụ yêu kia điên cuồng, si mê như vậy, nhưng thanh vũ loan điều không hề cố chấp như thế.

"Đây có lẽ là lựa chọn tốt nhất....."

"Aiz, tí đừng vội vàng cảm khái, muội nói cho ti biết, muội còn biết được một bí mật lớn kinh thiên." Lạc Cẩm Tang cố ý tỏ ra thần bí.

Kỷ Vân Hòa có chút buồn cười: "Là bí mật gì?"

"Người Thanh Cơ thích, tí biết là ai không? Muội nói cho tí biết, là....."

"Biết." Kỳ Vân Hòa xen ngang lời nàng ta "Vô thường thánh giả, Trữ Nhục Sơ."

Lạc Cẩm Tang quay cuồng: "A, sao tí....." Nàng ta hết như một đứa trẻ, có chút không vui, nhú mi nói "Vậy tí biết Trữ Nhục Sơ cùng ngự yêu sư nào trong thiên hạ bây giờ của chúng ta có quan hệ không?"

Kỳ Vân Hòa đoán mò: "Đại quốc sư?"

"A!" Lạc Cẩm Tang khó hiểu "Sao cái gì tí cũng đều biết hết vậy!"

Kỳ Vân Hòa cười nheo mắt nàng ta "Muội thật ngốc, trên thế gian của chúng ta, kẻ có thể sống lâu như vậy được bao nhiêu người chứ, còn có thể là ai?"

"Được rồi, vậy tí biết, Trữ Nhục Sơ là sư huynh của đại quốc sư không?"

Kỳ Vân Hòa sững sờ, chuyện này.....nàng thật sự không biết.

"Bọn họ là đồng môn ư?" Nàng đột nhiên hỏi "Vậy sư phụ của họ là ai? Vô thường thánh giả trước kia cùng với đại quốc sư ngày nay, hai nhân vật quan trọng như vậy, vì sao chưa từng thấy qua quan hệ giữa họ được ghi lại trong thư tịch?"

"Chuyện này muội cũng không biết, là do Khổng Minh hòa thượng nói ra để thuyết phục Thanh Cơ. Chẳng qua hẳn chưa từng nghĩ đến Thanh Cơ lại thích Trữ Nhục Sơ, hẳn chỉ cho rằng, Trữ Nhục Sơ năm đó là một ngự yêu sư có tầm quan trọng nhất, chủ đạo phong ấn thanh vũ loạn điều cho nên nàng ta vốn hận hắn nhất, mà Trữ Nhục Sơ chết rồi, thanh vũ loạn điều kia đương nhiên phải tìm kẻ duy nhất có quan hệ với hắn để báo thù rồi, nhưng không nghĩ đến Thanh Cơ căn bản không quan tâm chuyện này. Lúc ấy nàng ta nói Trữ Nhục Sơ là mắc nối duy nhất liên kết nàng với thế gian này, Trữ Nhục Sơ chết rồi, nàng không còn liên quan gì nữa."

Kỳ Vân Hòa có chút cảm khác, sau đó lại nhìn Lạc Cẩm Tang hỏi "Vậy muội có bản lĩnh gì lôi kéo nàng ta tiến vào thế tục hồng trần này?"

"Muội có thể uống a!" Lạc Cẩm Tang đắc ý nói "Thanh Cơ thích uống rượu, cùng muội vừa gặp như đã quen! Hai người bọn muội gặp nhau liền uống suốt hai đêm liền! Thanh Cơ lập tức xem muội như bằng hữu, sau khi muội và Khổng Minh hòa thượng rời đi, nàng ta đáp ứng muội, vì những bình rượu kia, đồng ý đến ngự yêu đài cõi bắc giúp muội một việc."

"Chỉ có muội và Khổng Minh hòa thượng rời đi?"

"Đúng vậy." Lạc Cẩm Tang gật đầu "Quay về lại đi qua tuyết nguyên, hi hi....."

"....." Kỳ Vân Hòa đỡ trán, nhìn đức hạnh của Lạc Cẩm Tang, cũng không biết nên tìm Khổng Minh hòa thượng hỏi tội hay không. Nàng ổn định tinh thần, tiếp tục hỏi: "Hai người ban đầu không đưa Thanh Cơ đi, vậy....."

Đúng rồi, Kỳ Vân Hòa nghĩ ra, sau khi nàng bị bắt, năm năm trước, người của triều đình cũng không thăm dò được tin tức của thanh vũ loạn điều, có thể thấy được, nàng ta thực sự không hề liên hệ với bọn người của Trường Ý.

"Chuyện đó muội cũng không có biện pháp gì, Tuyết Tam Nguyệt đi rồi, muội cũng không có biện pháp trối Thanh Cơ đến phủ quốc sư cứu tí, chỉ dựa vào bản thân, càng không làm nên trò trống gì. Muội chỉ đành quay về cõi bắc với gã lừa trọc, sau đó ở bên này chờ đợi, nhìn người cá cùng con lừa trọc kia kiến lập thế lực của mình, thu nhận những yêu quái lưu lạc cùng ngự yêu sư phản đồ, sau khi tất thấy đã chuẩn bị xong, người cá đưa muội đi tìm Thanh Cơ. Thanh Cơ đáp ứng một nguyện vọng của muội.....nàng ấy giúp muội dẫn dụ đại quốc sư từ phủ quốc sư đến cõi bắc."

Kỳ Vân Hòa hỏi: "Thanh vũ loạn điều nếu lợi hại như vậy, vì sao không cùng Trường Ý đến thẳng Kinh Sư, như vậy, nói không chừng có thể náo loạn triều đình không có ngày tháng yên ổn."

"Muội cũng nói như thế a, gã lừa trọc cũng nói vậy, nhưng người cá không chịu."

Kỳ Vân Hòa sững sờ.

"Người cá nói, y phải một mình, đưa tí đi."

Câu nói này dường như kéo nàng quay về đêm tràn ngập màu máu cùng ngọn lửa kịch liệt đó, trong lúc nàng sắp chết chợt nhìn thấy Trường Ý, y đưa nàng rời khỏi ngục giam chật hẹp, âm u kia.

Kỳ Vân Hòa rũ mắt.

Nếu như bảo đem cả đời này viết lên trên một tờ giấy, mỗi một tình cảm sẽ thay thế một lời, vì vậy viết đến bây giờ, e rằng chưa có người nào có thể khiến tờ giấy của nàng điểm lên nhiều nét mực như vậy.

Nàng cười khổ.....

"Thật là một cá đuôi to chuyên chế."

"Còn không phải sao!" Lạc Cẩm Tang vẫn ồn ào bên tai nàng trút giận "Tì xem người cá kia, bây giờ ngồi lên vị trí tôn chủ cõi bắc, càng ngang ngược bá đạo, không nói lý lẽ gì cả, y đem tì nhốt ở tiểu viện Hồ Tâm này lâu như vậy rồi, đều không để muội đến gặp tì lần nào, y dùng nguyên vọng của muội để nhờ Thanh Cơ đến giúp!!! Y thực sự vừa nói trở mặt liền trở mặt. Nửa điểm tình cảm đều không lưu lại....."

Mà lúc này, tất cả thanh âm lẫn nữa không thể lọt vào tai nàng, nàng đưa mắt nhìn bức bình phong kia, lại cúi đầu nhìn bàn tay gầy gò trơ xương của mình, trầm mặc.

.....

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69-2: Rất Nhiều Bí Mật (2)

Kinh Sư, phủ quốc sư.

Giấy trên khung cửa, rèm lụa cùng ra trải giường trong phòng đều là màu trắng, tựa như đang cử hành tang lễ vậy.

Thuận Đức công chúa một thân áo đỏ giữa một mảng trắng tinh kia trông càng nổi bật hơn, chỉ là gương mặt của nàng ta quá sau lớp gạc trắng, từ cằm đến trán, chỉ để lộ môi, mũi cùng một con mắt.

Lúc này nàng ta đang nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường rộng, trong tay cầm một bình rượu bằng sứ xanh, trên mặt đất khắp nơi đều là những mảnh vỡ sứ xanh của bình rượu vỡ vụn.

"Người đâu!" Giọng nàng ta khàn đặc, tựa như cổ họng đã bị xé rách ra "Đem rượu đến! Bồn cung vẫn muốn uống!"

Tướng quân mặc giáp đen, chân mang giày sắt bước vào. Giày sắt giẫm vào mảnh sứ xanh kia khiến chúng càng thêm vỡ vụn, hấn đi đến trước mặt Thuận Đức công chúa, quỳ một chân xuống, đầu gối quỳ trên những mảnh vỡ sứ xanh nhưng hoàn toàn không có cảm giác gì.

Trên mặt hấn cũng đeo một mặt nạ sắt đen dày cộm, chỉ lộ ra đôi mắt sắc bén, mơ hồ thấy rõ gương mặt chẳng chút vết sẹo bị bóng, trông cực kì khủng khiếp: "Công chúa, thương tích của người chưa khỏi, không thể uống nhiều được nữa."

"Không thể? Bồn cung! Vì sao không thể!"

"Công chúa....."

"Chuyện gì ta cũng có thể làm được! Ta bây giờ cái gì cũng có thể là được! Ta có sư phụ! Sư phụ....." Thuận Đức công chúa đưa mắt nhìn xung quanh, không nhìn thấy đại quốc sư, trong con mắt lộ ra ngoài kia ngập tràn vẻ hốt hoảng, "Chu Lăng, sư phụ đâu rồi? Sư phụ của ta đâu rồi?"

"Quốc sư vì công chúa nên đi nghiên chế được vật rồi, ngày mai có thể đưa công chúa dùng thử."

"Được? Ha.....ha ha....." Thuận Đức công chúa đột nhiên cười ra tiếng, cười xong, nàng ta bắt lấy găng tay của Chu Lăng, ôm tay hấn vào trong lòng.

Chu Lăng toàn thân ngẩn người, lập tức không phản kháng nữa, ngoan ngoãn để nàng ta ôm lấy tay mình.

"Chu Lăng, ta nói cho ngươi nghe một bí mật." Thuận Đức công chúa thì thầm bên tai hấn, giọng khàn đặc, rồi rạc nói "Ta, không phải là nữ nhi của tiên hoàng."

Đôi mắt dưới lớp mặt nạ sắt đen kia đột nhiên tròn to, Chu Lăng kinh hãi đến sửng sờ.

"Ta, là con của tiên hoàng hậu cùng nhiếp chính vương."

Chu Lăng kinh ngạc nói không nên lời: "Công.....công chúa....."

"Ta hà, từ lúc rất nhỏ ta đã biết rồi, cho nên, từ nhỏ ta đã vô cùng chăm chỉ cẩn thận, ta sợ mình sẽ đi sai bước nào, mẫu hậu cho rằng ta là một lỗi lầm, nhiếp chính vương nhiều lần muốn giết ta, ta.....ta rất sợ a....." Nàng ta tất tiếng nói, khóc bên tai Chu Lăng, "Ta sợ.....sẽ chết trong thâm cung này.....lúc nhỏ, ta chịu đủ xúc phạm rồi.....ta.....đến khi gặp được sư phụ.....sư phụ nhìn thấy ta."

Nàng ta nói đến đây, chợt đứng dậy, đôi chân trần giẫm trên đất, Chu Lăng lập tức dùng bàn tay còn lại lót dưới chân nàng ta, bàn chân Thuận Đức công chúa giẫm vào lòng bàn tay của Chu Lăng, khiến lưng bàn tay hấn bị mảnh vụn của sứ xanh cửa nát, nhưng nàng ta hoàn toàn không cảm nhận được, tiến về phía trước, đôi chân trần vẫn bị cửa rách, Chu Lăng vội vàng bước theo nàng ta.

"Công chúa....."

"Đúng vậy.....người nhìn thấy ta, cho nên ta mới có thể trở thành công chúa chân chính. Người nâng đỡ ta, ta liền là người trên vạn người *, ta liền là kiều nữ của ông trời, đến cả đệ đệ của ta, là hoàng tử chính thống, cũng phải đem vị trí đế vương chia đôi với ta, nhưng....."

(* nguyên văn 众星拱月[chúng tinh cùng nguyệt]: mặt trăng sáng chói nhất trên nền sao sáng)

Nàng ta lại xoay một vòng, dường như không hề cảm nhận được đau đớn dưới chân.

"Nhưng mà! Người không nâng đỡ ta, Chu Lăng, ngươi biết không, người chỉ nâng đỡ gương mặt này của ta." Nàng ta giữ lấy băng gạc trên mặt, dùng sức kéo, thậm chí khiến Chu Lăng nhìn thấy da thịt thối rữa dưới lớp băng gạc.

"Ta dùng gương mặt này, có được tất cả, nhưng nếu như ta mất đi nó, ta liền sẽ mất đi tất cả. Trông có vẻ ta cái gì cũng có, nhưng thực chất cái gì đều không có, mà nay.....mà nay đến cả gương mặt này cũng hủy rồi....."

Nàng ta đứng yên nơi đó, đột nhiên, tựa như bạo phát, hung hăng ném bình rượu trong tay xuống đất, bình sứ xanh vang lên tiếng vỡ nát, nhặt mảnh vụn to nhất, nàng ta điên cuồng cứa rách tấm rèm trước mặt.

"Thiên hạ này phụ ta, ta liền phải phụ thiên hạ! Có người tôn thương ta, ta liền phải giết người đó! Ngự yêu sư Kỳ Vân Hòa kia! Chính là người đầu tiên!"

Tựa như nhìn thấy Kỳ Vân Hòa đứng trước mặt mình, Thuận Đức công chúa dùng mảnh sứ vụn trên tay điên cuồng rạch vào rèm lụa trước mặt, biết được bản thân rạch nát toàn bộ tấm rèm, nàng ta mới hung hăng cắm mảnh vỡ vào cây cột, mảnh vỡ cứa vào lòng bàn tay, máu tươi trào ra.

Chu Lăng nhìn nàng ta, siết chặt quyền đầu: "Công chúa, ta giúp người thực hiện nguyện vọng."

"Không, ta phải chính tay giết chết ả ta." Thuận Đức công chúa xoay đầu, lộ ra con mắt lóe ra ánh sáng đỏ tươi như máu dưới lớp băng gạc, nhìn chăm chăm Chu Lăng "Kỳ Vân Hòa bị luyện thành yêu quái, cho nên có được sức mạnh vốn dĩ không nên có. Chu Lăng, ta cũng muốn, ta muốn sức mạnh mạnh hơn ả ta." Nàng ta dừng chút, tiến về phía hắn "Ngươi cứu qua ta, ngươi ở trong ngực giúp ta chặn đỡ ngọn lửa kia, ta cũng giống ngươi vậy, linh hồn đều bị ngọn lửa thiêu rụi, Chu Lăng, ta chỉ tin ngươi, ngươi phải giúp ta."

Chu Lăng lần nữa quỳ xuống đất, hành lễ nhận mệnh: "Vâng."

.....

Sáng hôm sau, đại quốc sư đem một hộp cao dược đến, tiến vào trong phòng Thuận Đức công chúa, vừa đi đến bên giường, nàng ta liền mở mắt, xuyên qua lớp băng gạc, nhìn dung mạo trong nhiều năm qua chưa từng thay đổi của hắn.

"Sư phụ."

"Ừ."

"Cao dược mới chế xong rồi sao?"

"Ừ, cao dược này có chút đau, nhưng đến cuối tháng, sẽ có hiệu quả thần kì."

"Sư phụ." Thuận Đức công chúa khàn giọng nói "Cao dược quá đau rồi, hệt như lóc mất da thịt của con vậy, đừng dán nữa."

Nhưng giọng nói của đại quốc sư không hề có bất kì dao động: "Có thể chữa khỏi, vậy thì dù lóc đi, cũng phải dán."

Thuận Đức công chúa trầm mặc một lúc: "Vậy sư phụ, ta muốn có một phần thưởng, một phần thưởng vì đã chịu nhiều đau khổ.....chỉ vì, đạt thành nguyện vọng của người."

Lúc sau, đại quốc sư hỏi: "Ngươi muốn gì?"

"Ta muốn xem những cấm thuật, bí tịch mà người khác chưa từng đọc qua."

"....."

"Sư phụ?"

"Được, ta đưa ngươi."

Thuận Đức công chúa nghe xong, khóe môi cương cứng khẽ cong lên, nàng ta nhìn đại quốc sư đang gỡ từng vòng băng gạc trên mặt mình xuống, nàng ta không nhìn hắn nữa, rũ mắt xuống, nhìn về sau lưng xấu xí của mình.

"Tạ sư phụ."

Chương 70-1: Giao Châu (1)

Mấy ngày sau, Lạc Cẩm Tang luôn lén lút đến tiểu viện Hồ Tâm tìm Kỳ Vân Hòa vào lúc bình minh lên.

Ban đầu Lạc Cẩm Tang vẫn cho rằng là do bản thân có bản lĩnh, nhưng vài ngày sau cuối cùng nàng ta cũng ý thức được thời điểm mỗi lần nàng đến đây, Trường Ý đều cố tình tránh đi, chừa không gian cho hai người ôn lại chuyện xưa. Lúc này, Lạc Cẩm Tang mới thừa nhận là y ngầm cho phép hành vi này của nàng ta.

Lạc Cẩm Tang có chút không hiểu, hỏi Kỳ Vân Hòa: "Vân Hòa, ti nói xem người cá này rốt cuộc là có ý gì nhỉ? Y hi vọng ti sống tốt hay là không hi vọng ti được sống yên ổn nhỉ?"

Kỳ Vân Hòa dựa vào đầu giường, cười tủm tỉm nhìn nàng: "Muội cảm thấy sao?"

"Người cá này, trước khi chưa cứu được ti, mỗi lần muội nhắc đến ti, y đều đen mặt, vô cùng hung dữ hết như có huyết hải thâm thù với ti vậy. Khiến muội cho rằng, sau khi y cứu được ti sẽ tự tay giết chết ti. Nhưng bây giờ xem ra, hoàn toàn không có chuyện đó a!" Lạc Cẩm Tang xoa cằm, "Muội cảm thấy, đoạn thời gian trước, tuy là ngược ti cũng ra đáng đấy nhưng sau khi ti tự tìm cái chết, hình như sự tình liền trở nên không đơn giản nữa rồi."

Kỳ Vân Hòa vẫn cười cười nhìn nàng, "Vì sao lại không đơn giản nữa rồi?"

"Y có chỗ nào giống như giam giữ một phạm nhân hả? Nói thẳng ra thì chính là kim ốc tàng kiều đó! Đặc biệt là thân thể của ti không tốt, giam giữ này rõ ràng là bảo vệ ti, nếu con lừa trọc Khổng Minh kia nguyên ý đối đãi với muội thế này, đáy lòng muội chắc chắn sẽ rất vui mừng."

Kỳ Vân Hòa nghe xong, lắc lắc đầu.

Trong lòng thầm nghĩ, Trường Ý vẫn ghi thù nàng mà đã thế này. Nếu như nàng nói cho y biết chân tướng, thẳng thắn dùng tâm thể chân thành trong lòng đối đãi với y, đến một hôm nào đó nàng chết đi, dựa vào bản tính của người cá này, chiến trận bên ngoài kia y vẫn tiếp tục chứ?"

Thế những người lưu lạc mất đi tất cả ấy, còn có các ngự yêu sư cùng bọn yêu quái bị ruồng bỏ kia, ai sẽ chịu trách nhiệm với bọn họ đây?

Y đã là tôn chủ của cõi Bắc rồi. Không còn là người cá mà kẻ sắp chết như nàng có thể độc chiếm nữa rồi.

.....

Hai ngày sau, Lạc Cẩm Tang biết Trường Ý ngầm cho phép nàng ta. Cho nên càng lén lút, kéo cả Thanh Cơ đến đây.

Kỳ Vân Hòa nhìn thấy thanh vũ loạn điều cùng Lạc Cẩm Tang nói chuyện phiếm, đột nhiên cảm thấy, một đời này bản thân thật ra cũng chỉ là một nữ tử rất bình phàm đã gả chồng, ở trong khuê phòng, mỗi ngày cùng hội chị em ôn ào kể chuyện phiếm.

Chỉ là chủ đề của bọn họ, không thoát khỏi loạn thế ngoài kia, vẫn thỉnh thoảng nhắc đến thân phận nàng, cảnh tình nàng.

Nhưng Kỳ Vân Hòa thực sự thích Thanh Cơ, tính tình phóng khoáng, không câu nệ của nàng ta khởi nguồn từ nội tâm cùng với sức mạnh cường đại bên ngoài, chỉ khi chính mình nắm quyền làm chủ sinh mệnh mới có thể tự tin thế này thôi.

Nàng ta bị người mình yêu dùng thập phương trận để phong ấn suốt trăm năm, đợi đến khi ra ngoài, lại biết được người yêu đã chết. Nàng không hận, cũng không oán, thần nhiên đón nhận, chấp nhận bản thân từng yêu qua, cũng chấp nhận bản thân cầu mà không được.

Lạc Cẩm Tang mỗi khi nhắc đến Trữ Nhược Sor, khi vì Thanh Cơ bất bình, nàng ta chỉ khoát tay, nói bản thân nhìn lầm người, nên chịu tổn thương, mọi chuyện cũng đã qua rồi.

Kỳ Vân Hòa vô cùng khâm phục Thanh Cơ.

Có Lạc Cẩm Tang cùng Thanh Cơ, ngày tháng của nàng trôi qua thoải mái hơn trước đây rất nhiều, nhưng cơ thể nàng càng ngày càng lười, hơn hai ngày qua, đến cả giường cũng không muốn xuống.

Có lúc nghe Lạc Cẩm Tang và Thanh Cơ tán gẫu, thần trí nàng bắt đầu trở nên mơ hồ. Thậm chí nàng cảm thấy, nếu bây giờ Trường Ý cho nàng tự do, để nàng rời đi, nàng e rằng bản thân cũng không đi được bao xa nữa.

Càng lúc càng cảm nhận rõ hơn, thời gian chìm vào giấc ngủ của nàng ngày một dài.

Mỗi lần nàng tỉnh, đa phần Trường Ý đều ngồi bên giường nàng, không bận rộn công việc cũng không đọc sách, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Cho đến khi nàng mở mắt, ánh mắt y mới dời đi.

Nàng trêu y: "Có phải ngươi sợ một ngày nào đó, ta sẽ không mở mắt nữa đúng không?"

Khỏe môi y cơ hồ không thể khống chế được mà khẽ run lên. Bưng chén thuốc bên cạnh đưa cho nàng: "Uống thuốc."

Kỷ Vân Hòa ngửi thấy mùi thuốc ngày một đáng hơn, nhũn mảy: "Ngày uống đêm uống cũng không biến chuyển tốt hơn gì cả, Trường Ý, ngươi nếu vẫn đối với ta có chút lòng tốt, nên giúp ta chuẩn bị quan tài là được."

Trường Ý bưng bát thuốc, nhìn nàng chăm chăm, cho đến khi nàng cũng không chịu nổi nữa.

Nàng thở dài: "Cá đuôi to, tính của ngươi quả thật vô cùng cứng đầu." Nàng cầm chén, ngẩng đầu uống hết, nhưng không đưa chén lại cho y mà bàn tay xoay tới xoay lui, nhìn chén thuốc ở đáy chén: "Ngươi nói, nếu có một ngày, thuốc này của ngươi khiến ta uống đến chết rồi, có được tính là ngươi đang thành toàn cho ta không?"

Kỷ Vân Hòa vốn chỉ định nói đùa trêu y một câu, nhưng không ngờ nàng vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy thần sắc y chưa kịp thu liễm lại——ngây ngốc, thất thần. Tựa như huyết mạch trong tim đột nhiên bị bóp nghẹt lại, bị nàng "đắm" một đắm thật đau vào tim vậy.

Kỷ Vân Hòa chưa từng nghĩ đến trên mặt của Trường Ý bây giờ lại có thể nhìn thấy thần sắc kia.

"Ta.....ta nói đùa thôi." Nàng gượng cười "Ngươi để ta sống, ta mới thấy khổ sở nhất, ngươi sẽ không dễ dàng để ta chết đi."

Trường Ý lấy lại chén thuốc trong tay nàng.

Y không thèm nhìn nàng mà đứng dậy, xoay người, mái tóc bạc quét qua ngón tay nàng, bóng lưng nhất thời không còn thẳng tắp, mất đi vẻ kiên nghị thường ngày.

Nàng có chút không dám nhìn, cúi đầu, vội chuyển chủ đề: "Hôm nay ta nghe nha đầu Cẩm Tang nói, triều đình bên kia, hình như đã triệu hồi Lâm Hạo Thanh vào kinh thành rồi." Nàng hỏi, "Triều đình và cối Bắc tranh chấp nhiều năm rồi, tuy rằng thỉnh thoảng hợp tác với bốn vùng đất ngự yêu nhưng đây là lần đầu tiên triệu hồi Lâm Hạo Thanh vào trong kinh, bọn họ có thể đang mưu hoạch gì không?"

Thông thường, Trường Ý chỉ đáp không liên quan đến nàng.

Nhưng hôm nay, hình như y cũng muốn đổi chủ đề, xoay người đi về phía trước bình phong, đáp: "Muốn mưu hoạch thế nào cũng chẳng sao. Triều đình và phủ quốc sư đã không còn lòng dân, Lâm Hạo Thanh cũng không giúp nổi bọn họ."

Đến khi bước qua tấm bình phong, y rút cuộc cũng xoay người, nhìn vào mắt nàng.

Kỷ Vân Hòa nhìn y cười: "Ngươi cứ bận công việc đi, ta ngủ thêm chút nữa."

Nói xong, nàng nằm xuống, đắp chăn, cắt đứt ánh nhìn của y.

Nàng làm tỏ trong chăn, nhắm mắt lại, trong lòng chỉ cảm thấy may mắn.

Thật may, nàng và Trường Ý vẫn chưa có tình cảm.

Ai biết lúc này nàng mong muốn cùng y già đi đến bao nhiêu, chỉ là nàng không có thời gian để sớm tối bên y rồi.....

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70-2: Giao Châu (2)

Kỷ Vân Hòa nhắm mắt ngủ, nàng cảm thấy bản thân cơ hồ lại bắt đầu nằm mơ rồi.

Cửa sổ khẽ mở ra, gió từ bên ngoài thổi vào lay động bức rèm bên giường nàng, Kỷ Vân Hòa trong mơ cũng cảm nhận được luồng khí lạnh này, nhưng nàng không thể thoát khỏi giấc mộng ấy, nữ tử bạch y kia giống như bị gió lạnh kéo đến, đứng bên người nàng.

Nữ tử bạch y vươn tay ra, nàng không hiểu nhưng lại như bị quỷ thần sai khiến cũng vươn tay theo nàng ta.

Nàng rõ ràng biết bản thân đang nằm mơ cũng biết rõ hình như mình đang gặp chút nguy hiểm, nhưng nàng vẫn làm như thế.

Mắt thấy nữ tử kia bắt lấy bàn tay nàng.

"Thời gian của ngươi không còn nhiều nữa, ta cho ngươi mượn đôi mắt."

Giọng nàng ta chưa từng rõ ràng như thể vang lên trong đầu nàng.

Bàn tay của nữ tử bạch y kia đang nắm tay nàng vừa cử động, mười ngón đan chặt vào nhau.

"Àm" một tiếng, tựa như tiếng tim đập thoát khỏi lồng ngực, tản ra vài dặm, cả người Kỳ Vân Hòa chợt run lên, đôi mắt lập tức mở to. Nữ tử bạch y trước mặt đột nhiên biến mất, bạch quang lóe lên một mảnh tựa như nàng đang nhìn thẳng vào mặt trời vậy, nhất thời không nhìn thấy được gì.

Đến khi bạch quang suy yếu, chậm chậm lui dần, nàng mới nhìn thấy đằng xa ánh sáng kia, đột nhiên xuất hiện một thiếu niên cùng một nữ tử, thiếu niên ấy, nàng chỉ nhìn thấy một bóng lưng mơ hồ cho nên không thể nhận ra đó là ai, nhưng nữ tử kia nàng nhận ra nàng ta——Đó không phải là.....nữ tử nàng nhìn thấy trong mơ hay sao.

Bọn họ đứng đối diện nhau.

Thiếu niên kia toàn thân bạch y, ngẩng đầu nhìn nữ tử, mắt chứa đầy sự sùng bái cùng ái mộ.

Nhưng một màn này chỉ ngăn ngui tựa như ảo ảnh, thoáng chốc liền tan biến, đến khi nàng chớp mắt, trước mặt chỉ còn một mảnh bạch quang nhạt dần, đến cả thân ảnh của bạch y nữ tử cũng không nhìn thấy nữa.

"Đây là gì?"

"Là ta đang hồi tưởng lại quá khứ." Giọng của một nữ tử vang lên trong đầu nàng, nữ tử bạch y không xuất hiện nhưng nàng biết đây là giọng nàng ta, nữ tử kia tiếp, "Những gì ngươi đang thấy đó là quá khứ ta từng trải qua, sau này, đôi mắt của ta chính là đôi mắt của ngươi."

Kỳ Vân Hòa thần thò: "Đưa đôi mắt cho ta mượn? Tại sao lại như thế? Ngươi rốt cuộc là ai....."

"Nói cho Thanh Cơ biết." Nữ tử kia không đáp nàng, chỉ tiếp tục nói "Là đại quốc sư giết chết Trữ Nhược Sơ."

Theo sau lời nói của nàng ta, trước mắt nàng lần nữa xuất hiện một bức họa.

Là.....Đại quốc sư.....

Chẳng qua là một đại quốc sư trẻ tuổi.

Đại quốc sư trẻ tuổi đứng trước mặt của một thanh niên khác, vừa nói vừa vẽ trên giấy, mà trên mặt giấy kia cư nhiên lại là trận pháp thập phương trận của ngự yêu cốc.

Không cần đoán, Kỳ Vân Hòa cũng biết hai người này là đại quốc sư cùng với Trữ Nhược Sơ năm đó!

Đại quốc sư đề xuất ra kế hoạch với Trữ Nhược Sơ.

Thập phương trận là do đại quốc sư nói với Trữ Nhược Sơ ư!?

Trữ Nhược Sơ cơ hồ đang nghi ngờ, chất vấn gì đó nhưng đại quốc sư chỉ thu lại tờ giấy, xoay người rời đi, Trữ Nhược Sơ lập tức đuổi theo, cầm lấy tờ giấy vẽ trận pháp thập phương trận quay về.

Kỳ Vân Hòa tròn to mắt, lập tức có chút khó hiểu: "Bọn họ.....không phải sư huynh đệ sao? Tại sao lại thế này? Mà Trữ Nhược Sơ không phải vì thập phương trận nên mới bỏ mạng ư....."

"Đại quốc sư lừa Trữ Nhược Sơ." Nữ tử nói "Hắn nói với Trữ Nhược Sơ rằng tạo thành thập phương trận chỉ cần sức mạnh của mười đại ngự yêu sư, hắn nói với Trữ Nhược Sơ thập phương trận sẽ không giết thanh vũ loạn điều mà Trữ Nhược Sơ cũng không cần chết đi, hắn nói với Trữ Nhược Sơ, sau khi thập phương trận thành, Trữ Nhược Sơ có thể tiến vào thập phương trận."

Kỳ Vân Hòa sững sờ, nhìn hai sư huynh đệ năm đó. Đột nhiên nghĩ đến trước đây trong thập phương trận, ở tiểu viện kia do thanh vũ loạn điều tạo thành, phụ yêu loạn điều ở trong đầm nước của tiểu viện, nàng ta chính là trăm năm bất cam cùng luyện ái của Thanh Cơ.

Năm đó Kỳ Vân Hòa và Trường Ý có thể thoát khỏi sức mạnh suy yếu của thập phương trận là bởi vì Kỳ Vân Hòa giả trang thành Trữ Nhược Sơ, phụ yêu loạn điều mới vừa đi vừa khiêu vũ, tiêu giải tàn niệm.

Hóa ra.....Trữ Nhược Sơ năm đó không hề lừa Thanh Cơ?

Hắn thực sự cho rằng bản thân có thể vào trong thập phương trận, bầu bạn cùng nàng ta.

Chỉ là vì.....hắn cũng bị đại quốc sư lừa gạt?

"Nói với Thanh Cơ, đại quốc sư giết chết Trữ Nhược Sơ, nói với nàng ta, đi báo thù."

Kỷ Vân Hòa đột nhiên xoay người, đưa mắt nhìn xung quanh nhưng làm thế nào cũng không tìm được bóng dáng của nữ tử bạch y.

"Ngươi là ai? Vì sao ngươi lại biết? Vì sao lại nói cho ta biết chuyện này? Vì sao lại muốn làm như thế?"

"Ta muốn hấn chết."

"Ai cơ? Đại quốc sư ư? Ngươi muốn Thanh Cơ giết hấn?"

"Đây là ta đang chuộc tội....."

Nàng ta vừa dứt lời, Kỷ Vân Hòa vẫn muốn hỏi tiếp, đột nhiên gió bên tai ngừng đi, trên trán bỗng truyền đến cơn đau đốn dữ dội, tiếp tục nhìn thấy đạo bạch quang rút dần, giọng của nữ tử biến mất, sau một khoảng ngắn chìm trong bóng tối, nàng chăm chăm mở mắt.

Trước mắt là gương mặt của Khổng Minh hòa thượng đang nhíu mày, lúc này hấn đang rút một cây ngân châm ra khỏi trán nàng: "Tĩnh rồi." Hấn vừa nói hai chữ này, mày đầu đang nhíu chặt cũng thả lỏng một chút. Hấn đứng dậy, lui sang một bên, Kỷ Vân Hòa bây giờ mới nhìn thấy Trường Ý đứng sau lưng hấn.

Nàng chưa từng thấy qua sắc mặt cứng ngắc và nhợt nhạt của Trường Ý như bây giờ.

Y nhìn nàng, dường như vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Cho đến khi nàng ngồi dậy, ánh mắt y mới khẽ động, tựa như một đầm nước chết bị một giọt nước phá vỡ sự bình lặng, làm tung tóe hàng ngàn bọt nước.

Kỷ Vân Hòa có chút khó hiểu: "Ta chẳng qua chỉ ngủ một lúc thôi, các ngươi làm sao vậy?"

Lúc này Khổng Minh hòa thượng đang bỏ ngân châm vào trong túi, cười lạnh một tiếng: "Một lúc? Ngươi đã nằm hai ngày rồi." Hấn liếc xéo Trường Ý một cái "Còn có người cho rằng thuốc ta đưa là thuốc độc độc chết ngươi."

Nàng nghe thấy vẻ đầu của lời Khổng Minh nói, vô cùng ngỡ ngàng, trong mộng nàng, chẳng qua chỉ cảm thấy thời gian vừa thoáng qua, nhưng cư nhiên.....đã hôn mê hai ngày rồi.....

Nhưng nghe thấy vẻ cuối của hấn, nàng lại cảm thấy buồn cười.

Nhìn biểu tình của y, chẳng lẽ y thực sự cho rằng lời nói đùa trước khi ngủ của nàng là thật sao.....

Kỷ Vân Hòa mang theo vài phần ý cười nhìn Trường Ý, lại thấy tay áo y khẽ động, nàng chưa kịp phản ứng liền nhìn thấy y bước hai bước đến bên giường nàng, Kỷ Vân Hòa ngẩn ngơ ngẩng đầu nhìn y, chốc chốc, y cư nhiên giữ lấy cằm nàng, khiến nàng ngẩng đầu cao hơn.

Thời điểm nàng và Khổng Minh đang ngây ngốc không biết y muốn làm gì, đôi môi Trường Ý phủ lên môi nàng!

Lại nữa!

Lại nữa rồi!

Kỷ Vân Hòa trừng mắt, đôi mắt kinh ngạc đến độ hận không thể lòi ra.

Túi đựng ngân châm trên tay của Khổng Minh hòa thượng bên cạnh "lạch cạch" rơi xuống đất, nhưng hấn vẫn không hay biết.

Đến khi nàng phản ứng lại, đưa tay đẩy y ra, nhưng nàng dùng hết sức lực toàn thân vẫn không bì lại con gà to kia, Trường Ý một tay giữ lấy cổ tay nàng, hoàn toàn chế trụ nàng.

Lúc này, giữa ngực y lóe lên ánh sáng màu lam lấp lánh.

Hình như ý thức được y muốn làm gì, Khổng Minh hòa thượng đột nhiên bùng tỉnh từ trong khiếp sợ, hấn quát lên một tiếng: "Ngươi điên rồi!" Lập tức tiến lên trước muốn kéo Trường Ý ra nhưng hấn chưa kịp tiến gần y, đột nhiên bị một sức mạnh cực lớn đẩy ra, lực đạo lớn đến độ khiến hấn văng vào tường.

Đôi môi Trường Ý vẫn ôn nhu, dịu dàng như thế, ánh sáng lam luân chuyển, từ lồng ngực hấn rồi đến cổ họng, cuối cùng tiến vào trong miệng nàng, vốn dĩ không hề nàng có cơ hội phản ứng, viên châu màu lam đã biến mất trong thân thể nàng.

Môi y vẫn lưu luyến bên môi nàng, một lúc sau mới rời khỏi.

Khổng Minh từ trên đất bò lên, nộ khí bùng bùng: "Ngươi là một người cá hồn trưởng*! Có phải là đầu óc bị hỏng rồi không! Ngoài kia đang cùng đệ tử phủ quốc sư đánh nhau thành dạng gì rồi, ngươi lại đưa giao châu của ngươi để kéo dài sinh mệnh cho nàng ta!?"

(*hồn trưởng: có nghĩa là một câu mắng người khác hoang đường)

Giao châu?

Linh lực của ngư yêu sư vốn dĩ có được là nhờ song mạch mà yêu lực của yêu quái tiếp tục duy trì là nhờ nội đan của bọn họ, nội đan của người cá được gọi là giao châu. Trường Ý đem giao châu của mình cho Kỳ Vân Hòa, cũng đồng nghĩa với việc dùng toàn bộ yêu lực của bản thân để kéo dài tính mạng cho nàng, bản thân y.....làm sao lại có thể trở thành một yêu quái đến cả chút yêu lực cũng không có chứ.....

Y.....

"Người thực sự điên rồi." Kỳ Vân Hòa lau mồ hôi, nhìn Trường Ý nói: "Ta không cần, lấy về đi."

Trường Ý như cũ nắm lấy cảm nàng, đôi đồng tử xanh lam hết như xoáy nước của biển cả, muốn hút nàng vào sâu bên trong. Y nói:

"Ta muốn cho, nàng nhất định phải nhận."

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngư Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Là nàng (1)

"Ta không cần!" Kỳ Vân Hòa giận dữ mắng, đẩy tay Trường Ý ra, muốn nôn giao châu ra.

Nhưng giây tiếp theo, nàng bị y bịt miệng lại, trực tiếp đẩy ngã xuống giường.

Động tác lần nữa bị khống chế, đôi đồng tử lam băng của Trường Ý hết như băng lạnh, che giấu sự hỗn loạn "Ta không cho nàng quyền lựa chọn."

"Người không cho nàng ta quyền lựa chọn, cũng không cho ta quyền lựa chọn? Không cho tất cả những người dựa dẫm cõi Bắc quyền lựa chọn ư?" Không Minh hòa thượng giận dữ chỉ vào lưng Trường Ý hung hăng mắng, "Vì một nữ nhân, chậm trễ thời gian cũng không nói! Bây giờ đến giao châu cũng lấy ra? Nếu đến lúc đại quốc sư bắt ngờ xuất chiêu, sai đệ tử đến tấn công trước, phải làm sao? Người vẫn mong gió tuyết cõi Bắc này thay người chồng ờ?"

"Thuận Đức bị trọng thương chưa khỏi, đại quốc sư sẽ không đến đây trước."

"Tính tình hỉ nộ bất thường của vị kia còn hơn người! Người làm sao có thể chắc chắn như vậy!?" Không Minh hòa thượng lại mắng hai câu, nhưng nhìn thấy Trường Ý không có ý buông Kỳ Vân Hòa ra, lập tức nói ba tiếng "Được được được". Hắn tiếp "Người đã làm tôn chủ cõi Bắc rồi, ta e rằng cũng không lay chuyển được người! Tùy người!"

Nói xong, hắn đá túi đựng ngân châm trên đất, giận dữ ra ngoài.

Kỳ Vân Hòa nhìn thấy người duy nhất giúp nàng mắng đuổi cá to này cũng đi rồi, trong lòng càng vừa gấp vừa giận, liều mạng giãy giụa, cơ hồ làm chính mình bị thương. Trường Ý nhủ thầm, lúc này mới buông tay.

Nàng vội vàng ngồi dậy, tay sờ một lượt trên giường, không tìm thấy bất kì vũ khí nào, nàng giận đến thở hổn hển, từ từ thả lỏng cảm xúc, áp chế lại xúc động muốn động thủ, nàng nhìn y chằm chằm: "Chuyện khác không nói, nhưng chuyện giao châu, không thể đùa được. Chăm về đi."

"Đùa?" Trường Ý nhìn nàng, khóe môi bỗng nhếch lên cười mỉa mai, sau đó nụ cười lạnh xuống, chỉ lạnh lùng đáp "Dù ta có đùa thì liên quan gì đến nàng? Nàng muốn trả lại giao châu cho ta, không phải là, cũng giống Không Minh, cũng thay ta lo lắng việc của cõi Bắc này?"

Kỳ Vân Hòa nín chặt môi. Bình tĩnh tiếp: "Trường Ý, cõi Bắc không phải chuyện của mình người. Mà là chuyện của quốc gia."

"Là chuyện quốc gia của bọn nàng." Y nói, ngón tay chạm vào má nàng "Các nàng, đã kéo ta lên trên vùng đất của quốc gia này, ta đã lạc mất đường khi đến đây rồi."

Nàng rũ mắt, nhìn theo mái tóc dài màu bạc của y, nhìn thấy đôi chân kia, y đã rất quen dùng đôi chân này để đi đường rồi, thậm chí khiến nàng quên mất đáng về lúc y vẫn còn chiếc đuôi cực to kia.

Lòng nàng chợt nhói.

"Năm ấy, người nên quay về."

"Ha." Trường Ý cười lạnh, "Quay về đâu?"

"Biển cả." Nàng nhắm mắt, không dám nhìn y nữa, "Người không nên cố chấp vì những thù hận này, không nên chìm đắm trong thù hận."

Trường Ý im lặng rất lâu, cho đến khi nàng cho rằng y sẽ không đáp lại.....

"Sự cố chấp của ta, đã đắm chìm rồi, nhưng từ khi bắt đầu đã không phải là thù hận."

Kỷ Vân Hòa nghe xong khẽ thay đổi, nàng nâng mắt cùng Trường Ý bốn mắt tương giao. Đôi đồng tử hệt như biển cả cùng với ánh mắt thâm sâu chạm nhau, trong mắt đôi phương đều nhìn thấy bóng mình.

Trường Ý không mở miệng, Kỷ Vân Hòa dường như nghe thấy ngôn từ mà y che giấu.

Sự cố chấp của ta, đã đắm chìm rồi, không phải thù hận.....

Mà là nàng.

Tìm Kỷ Vân Hòa bỗng xuất hiện loại cảm xúc vô danh. Nàng lập tức dời tầm mắt, đột nhiên muốn trốn tránh đôi mắt hệt như biển cả mênh mông kia.

Nàng lựa chọn trở về thực tại.

"Người cũng biết dù là giao châu cũng không thể chân chính giúp ta kéo dài sinh mệnh."

Lần này Trường Ý thực sự đã trầm mặc.

"Trường Ý, những người dựa dẫm cõi Bắc, đem sinh mệnh, tương lai, tất cả đều tin nhiệm kí thác lên người người....." Dừng một chút "Người biết cảm giác bị phản bội, cho nên....."

Giống như không muốn nghe tiếp. Trường Ý đứng dậy: "Không có giao châu, ta cũng có thể giữ vững cõi Bắc."

Trường Ý xoay người rời đi.

Để lại mình nàng ngồi trên giường, ôm mặt, thở dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71-2: Là nàng (2)

Kinh thành, phủ công chúa.

Băng gạc quần trên mặt của Thuận Đức công chúa đã gỡ xuống, chỉ là dung mạo nàng ta vẫn không thể giống như trước kia, nàng ta ngồi sau rèm trúc, trên mặt vẫn mang một tầng vải sa. Chu Lăng toàn thân mặc áo giáp nặng nề, cũng đứng sau rèm trúc, thủ sau lưng Thuận Đức công chúa.

Trên tay hân cầm hoa quả tươi non.

Mùa đông, có thể có hoa quả tươi non như vậy, thật phần không dễ, Thuận Đức công chúa cầm lấy một quả, ném xuống đất, sau đó lại dùng bàn chân trầm giẫm lên, đến khi giẫm nát quả mọng* kia, mới nâng chân lên, để hạ nhân dùng nước ấm để lau sạch sẽ, sau đó nàng ta lại cầm một quả khác, ném xuống đất, lần nữa giẫm lên.

(* quả cherry)

Nước hoa quả trào ra, chảy đến dưới giày của người ngoài rèm trúc.

Lâm Hạo Thanh nhìn lưng gầy, khóm người hành lễ: "Công chúa."

"Lâm cốc chủ đến muộn rồi."

Tùy từng lần nữa lau sạch chân cho nàng ta, Thuận Đức công chúa lại cầm thêm một quả mọng ném ra ngoài rèm trúc. Quả mọng lăn đến trước mặt Lâm Hạo Thanh, chạm vào mũi giày của hân liền dừng lại.

"Quả này tuy nhỏ, nhưng ăn vào không giống với loại hoa quả khác, hơn nữa giẫm lên cũng rất thú vị, nhìn bề ngoài có vẻ kiên cố nhưng vừa giẫm một phát, bên trong lập tức nát ra, dịch quả trào ra, cảm giác rất thống khoái, Lâm cốc chủ, không bằng cũng thử chơi đi?"

Một chân Lâm Hạo Thanh giẫm nát quả mọng kia: "Lệnh triệu hồi của công chúa, ngàn dặm gọi thần đến kinh thành, dám hỏi là có nhiệm vụ gì?"

"Là muốn người giẫm nát hoa quả."

Lâm Hạo Thanh bắt động thanh sắc, không nói lời nào.

Thuận Đức công chúa ở sau rèm đứng dậy, nàng ta vứt hết hoa quả trên tay Chu Lăng xuống đất, từng bước giẫm nát, tiếng quả mọng vỡ nát liên tục vang lên bên tai, nàng ta càng giẫm càng khoa trương, cuối cùng, hận sau đó không thể giẫm nát được nữa, lần nữa nghiền quả mọng thành tương.

Sau khi giẫm nát tất cả hoa quả, nàng ta mới thở ra một hơi, dừng lại: "Hoa quả trong điện đã giẫm xong rồi, ngoài điện vẫn còn." Nàng ta đứng gần rèm trúc, sa che mặt lay động, tóc trên trán hơi hỗn loạn rũ xuống: "Kỷ Vân Hòa cõi Bắc, ta nhớ hình như người cùng nàng ta cùng nhau lớn lên?"

Lâm Hạo Thanh cung kính đáp: "Vâng."

"Mà nay, người đã làm chủ ngự yêu cốc sáu năm rồi, quản lý ngự yêu cốc rất ổn thỏa, danh tiếng của người trong giới ngự yêu sư cũng ngày càng vang dội."

"Chức trách sở tại."

"Lâm cốc chủ quản lý tốt ngự yêu cốc, là một phần trong chức trách của người, vì triều đình phân ưu mới là việc người thực sự cần làm." Thuận Đức công chúa đi về chỗ ngồi của mình, tùy tùng lại bắt đầu giúp nàng ta lau chân, "Những năm nay, trong chiến tranh với cõi Bắc, ngoại trừ đệ tử phủ quốc sư, những vùng đất ngự yêu các người, ngoài mặt xem như là giúp triều đình, nhưng thực tế.....thực tế thế nào, trong lòng người tất rõ."

Lâm Hạo Thanh khẽ nhủ mảy, lập tức một chân quỳ xuống: "Công chúa....."

Thuận Đức công chúa khoát tay: "Bỏ đi, hôm nay người không cần nói với ta những lời này. Ta lệnh người đến đây cũng không phải để nghe những thứ này." Nàng ta tiếp "Cõi bắc trở thành tâm bệnh nhiều năm của triều đình, mấy vùng đất ngự yêu, không toàn lực chống lại phản tặc, vốn là sai lầm, ta vốn muốn đem độc Hàn Sương kia bỏ vào núi sông giang hà....."

Sau rèm trúc, dưới tấm sa che mặt, khóe môi nàng ta mang theo ý cười, ánh mắt lại như rắn độc.

Bàn tay trong tay áo Lâm Hạo Thanh khẽ cuộn chặt thành quyền.

"Độc Hàn Sương, người cũng biết rồi, vô hại với người, vô hại với yêu, chỉ có thể giết chết kẻ có song mạch."

Lâm Hạo Thanh ngẩng đầu, nhìn nàng ta: "Công chúa, bản thân người cũng là kẻ có song mạch, tất cả người trong phủ quốc sư đều có song mạch....."

"Hoàng thành cung thành, con sông Kinh Sư bảo hộ, còn không bảo vệ được ta và phủ quốc sư sao? Nhưng những ngự yêu sư khác nhiều như vậy, ta không mong giết tận, chỉ muốn giết một người, là một....."

Ánh mắt Lâm Hạo Thanh khẽ lạnh: "Công chúa....."

"Aiz, không vội. Đây vốn dĩ là cách nghĩ của ta, ta gọi người đến, thực tế là muốn thưởng cho người." Nàng ta tiếp "Những năm nay người làm rất tốt, được các ngự yêu sư tín nhiệm, cho nên, ta muốn người lãnh đạo ba vùng đất ngự yêu, cùng chống cõi Bắc, ta có thể hứa với người, chỉ cần thu được cõi Bắc, triều đình sẽ không giam giữ tự do của các ngự yêu sư. Ừm, đương nhiên nếu người không cần thưởng, ta chỉ đành nói, sẽ phạt người rồi." Nàng ta cười cười:

"Lâm cốc chủ, ta thấy được, ta và người là cùng một loại người, tràn đầy khát vọng đối với quyền lợi."

Trong điện, không khí yên ắng, rất lâu sau, Lâm Hạo Thanh hỏi: "Công chúa vì sao lại tìm ta?"

"Ban đầu, chỉ muốn diệt phản tặc. Mà nay, muốn trước khi diệt phản tặc, bắt một người đến đây, mà người lại là người quen thuộc nhất trong tất cả ngự yêu sư."

"Công chúa muốn bắt Kỷ Vân Hòa?"

"Phải." Thuận Đức công chúa tự xoa gò má sau tấm sa che mặt "Ta muốn làm một việc với nàng ta, ta muốn móc mắt nàng ta ra, xem như quả mọng kia mà chơi."

Lâm Hạo Thanh trầm mặc.

"Thế nào Lâm cốc chủ?"

Lâm Hạo Thanh cuối đầu, nhìn mặt đất đầy quả mọng, nước quả mọng vẫn chưa lau sạch, màu đỏ đậm tựa như từng khối thịt nát bị ném trên đất, trông rất buồn nôn.

.....

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71-3: Là nàng (3)

"Lâm Hạo Thanh muốn liên kết với những ngự yêu sư tấn công cõi Bắc?"

Kỷ Vân Hòa nghe được tin tức này từ Lạc Cẩm Tang, đầu tiên là chấn kinh sau đó lại khó hiểu.

Mấy năm trước, đám người Trường Ý vừa đến cõi Bắc, triều đình không thể lập tức tiêu diệt được bọn họ, may nhờ có các vùng đất ngự yêu "bằng mặt không bằng lòng*", khó có thể thống nhất, thế nên mới cho họ có cơ hội phát triển lớn mạnh.

(* nguyên văn 貌合神离 [mạo hợp thần ly])

Lâm Hạo Thanh cũng dùng khoảng thời gian này để củng cố địa vị của bản thân khiến cho bốn vùng đất ngự yêu đều tin phục hẳn.

Mà nay Kỷ Vân Hòa nói không nên lời với Lâm Hạo Thanh, nhưng dựa vào việc phân tích tin tức nàng nghe được, có thể Lâm Hạo Thanh không phải là một người tài giỏi nhưng hẳn lại là một kẻ giỏi "lãnh đạo*". Sau khi ngự yêu đại phương bắc bị Trường Ý chiếm lĩnh, một phần ngự yêu sư ở lại nương nhờ cõi Bắc, một số lui về phía nam đi về ngự yêu cốc.

(*nguyên văn 掌舵人: thuyền trưởng)

Lâm Hạo Thanh tiếp nhận người của ngự yêu đại, nhân lúc triều đình cùng cõi Bắc tranh đấu, ẩn mình chờ đợi, liên kết với hai vùng đất ngự yêu đông tây, chung tay bồi dưỡng không ít nhân tài, cũng tích lũy được không ít thực lực.

Nàng vốn cho rằng dựa theo tình hình này, tương lai, giữa triều đình, ngự yêu cốc và cõi Bắc có thể hình thành thế đình ba chân.

Nhưng vạn lần không nghĩ đến Lâm Hạo Thanh cư nhiên lại đáp ứng triều đình, chống Bắc.....

Kỷ Vân Hòa trầm tư: "Có chút quái lạ....."

Nàng thì thầm ra tiếng, Lạc Cẩm Tang nghe xong, nhìn nàng một cái: "Có gì kì lạ đâu, mọi cảm thấy, cách làm của người cá mới quái lạ đó." Nàng ta tiếp: "Y cư nhiên thực sự đưa giao châu cho tí há? Trong người tí cũng đã khỏe rồi ư?"

Lạc Cẩm Tang vừa nhắc đến chuyện này, Kỷ Vân Hòa lập tức trầm mặc, cộng với lúc này vừa nghe tin tức Lâm Hạo Thanh muốn chống lại cõi Bắc, trong lòng nàng lại càng rầu hơn.

Trường Ý không có giao châu, lấy gì đấu với ngự yêu sư chứ?

Thanh Cơ bên cạnh vừa uống trà vừa ăn mứt khô, tiếp lời Lạc Cẩm Tang: "Nếu nội đan của yêu quái có thể kéo dài sinh mạng cho con người, thì tình thế của thế đạo ngày nay e rằng yêu quái sớm đã bị ngự yêu sư bắt đi đem luyện thuốc cho vương công quý tộc uống rồi."

Lạc Cẩm Tang quay đầu nhìn nàng ta: "Kia là ý gì? Vậy giao châu này, không thể kéo dài mạng sống cho Vân Hòa sao?"

Thanh Cơ đổ tách trà trên bàn xuống, nước trong tách đổ voi một nửa, nàng ta chỉ vào nước trà lay động, tiếp: "Sức khỏe của Vân Hòa nhà ngươi cũng giống như tách trà này, tỉnh đi tỉnh lại cũng chỉ có chút nước trà thôi. Mứt khô trên tay ta cũng giống như giao châu." Thanh Cơ bỏ mứt khô vào trong nửa tách trà, nước trà trong tách lập tức đầy lên "Giống như thế này, nước trà trông đã nhiều lên nhưng thực tế không hề thay đổi."

Lạc Cẩm Tang nhìn nhìn tách trà lại nhìn Thanh Cơ, cuối cùng ánh mắt rơi trên người Kỷ Vân Hòa: "Nếu nói như thế, có phải là Vân Hòa chỉ trông tinh thần tốt hơn hay không? Nhưng thực tế giao châu này không có tác dụng?"

"Tác dụng thực tế chính là trông có vẻ khỏe hơn đấy." Thanh Cơ đem nước trà cùng mứt khô đổ vào trong miệng, nuốt nước xuống, nhai mứt khô, "Trước khi rời đi, cũng chịu ít mệt mỏi."

"Há?" Lạc Cẩm Tang đứng dậy "Chuyện này....." Nàng ta nhìn Kỷ Vân Hòa "Chuyện này tí cũng biết?"

Kỷ Vân Hòa gật đầu: "Ta đã nói với y rồi....." Nàng lại thờ dài một tiếng, giận dữ nói "Cá đuôi to này càng lớn càng không biết nghe lời!"

"Nói như vậy, người cá cũng biết ư?"

Thanh Cơ đại diện Trường Ý đáp: "Y đương nhiên cũng biết."

"Vậy y điên rồi sao? Còn làm thế để làm gì chứ? Bọn ngự yêu sư bây giờ hung hăng đánh đến, y không có giao châu....."

Thanh Cơ lờm Lạc Cẩm Tang một cái: "Sao đến hôm nay người mới hỏi câu này chứ? Theo ta thấy, y sớm đã điên rồi." Dứt lời nàng ta lại lờm Kỷ Vân Hòa một cái, "Chẳng qua cũng tốt, bây giờ, ta muốn vì một người mà thử điên một lần cũng không tìm được người đó nữa."

Lời này của Thanh Cơ khiến Kỷ Vân Hòa khẽ ngẩn người, nàng đột nhiên nghĩ đến bạch y nữ tử trong mộng, còn có tướng mạo ban đầu của Trữ Nhược Sơ.

Kỷ Vân Hòa nhìn Thanh Cơ, khoe môi khẽ động, nàng có chút do dự, không biết có nên kể giấc mộng kia với nàng ta hay không.

Suy nghĩ một lúc, nàng quyết định dùng phương pháp khác vòng vo một phen: "Đúng rồi, Thanh Cơ, ta nghe nói, Trữ Nhược Sơ.....có quan hệ sư huynh đệ với đại quốc sư ngày nay."

Thanh Cơ uống trà đáp một tiếng: "Ừ."

"Ta rất tò mò, quan hệ của bọn họ thế nào?"

Thanh Cơ hiểu kì hỏi: "Người tò mò chuyện này làm gì?"

"Đại quốc sư từng nói, hắn muốn vì thiên hạ bán tang, mà thiên hạ ngày nay thực sự rơi vào thế cục đại loại, theo ta thấy, tất cả đều là một tay hắn tạo nên, ta muốn biết vì sao hắn vì gì mà ghét người trong thiên hạ." Nàng cố ý nói "Là bởi vì cái chết của Trữ Nhược Sơ ư?"

Thanh Cơ bật cười: "Đương nhiên không phải. Tình cảm sư huynh đệ bọn họ tuy tốt nhưng không thể tốt đến mức đó, nói ra chuyện liên quan đến đại quốc sư này ta cũng không hiểu, ta bị phong ấn một trăm năm, vừa ra ngoài, vì sao hắn đã biến thành kẻ xấu thế này rồi."

Lạc Cẩm Tang cũng nổi lên hiếu kì, nhân vật đại quốc sư trong truyền thuyết này, tất cả mọi người trên thế gian đều tò mò về hắn.

"Sao vậy?" Lạc Cẩm Tang hỏi "Hắn trước đây vẫn là một người tốt sao?"

"Ít nhất là một người bình thường."

Lời này của Thanh Cơ ngược lại khiến Kỷ Vân Hòa có chút mơ hồ.

Theo như cách nói của người trong mộng, đại quốc sư tính kế Trữ Nhược Sơ, hại hắn cùng Thanh Cơ âm dương tách biệt, nhưng từ miệng Thanh Cơ, đại quốc sư này chỉ đơn giản là đại sư huynh của Trữ Nhược Sơ.

Trữ phi là.....năm đó đại quốc sư lừa cả Trữ Nhược Sơ cùng Thanh Cơ.

Thế lại vì sao nhỉ?

Hắn vì sao muốn hại cả Trữ Nhược Sơ và Thanh Cơ, vì sao sau đó lại "biến thành kẻ xấu", xấu đến mức bán tang thiên hạ? Nữ tử trong lòng hắn, lại là ai?"

"Vậy tại sao bây giờ lại thay đổi thành như vậy?" Lạc Cẩm Tang cũng hiếu kì, dường như nghĩ ra gì đó, mắt sáng lên, hỏi "Trữ Nhược Sơ kia lợi hại như thế, đại quốc sư kia cũng rất lợi hại, sư phụ bọn họ rốt cuộc là thần thánh phương nào? Vẫn còn sống chứ? Có thể để ta cũng đi bái sư học nghệ không?"

Đúng vậy, nàng sao lại không đề ý đến chuyện này, có thể cùng lúc dạy ra hai đệ tử thế này, vị sư phụ kia thật không đơn giản.

"Sư phụ của bọn họ ta chưa từng gặp qua, Trữ Nhược Sơ không thường liên lạc với sư phụ của hắn, chỉ liên lạc với sư huynh hắn.....à chính là đại quốc sư trong miệng các ngươi đấy, hai sư đồ bọn họ cùng vân du thiên hạ. Sau đó, không biết vì sao, sư huynh hắn vân du trở về, vị sư phụ kia vẫn không có tin tức gì, sau cùng thì chuyện gì ta cũng không biết nữa rồi."

Sư đồ hai người.....vân du thiên hạ.....

Trong đầu nàng đột nhiên lóe sáng.....

Những du kí trong địa lao kia!

Khó trách!

Dường như mở ra một bí mật lớn, trong lòng nàng đột nhiên đập nhanh hơn chút: "Sư phụ của bọn họ, là nam hay nữ?"

"Là một nữ tử."

Kỷ Vân Hòa nín thở hỏi: "Thích mặc bạch y?"

Thanh Cơ nhú mày: "Sao người lại biết?"

Nàng hít một hơi thật sâu.

Người đại quốc sư yêu sâu đậm nhiều năm như thế, canh cánh trong lòng cư nhiên lại là.....

Sư phụ của hắn.....

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Tranh Luận (1)

Kỷ Vân Hòa biết, trăm năm trước quan hệ giữa ngự yêu sư cùng yêu quái không giống bây giờ, lúc ấy vẫn chưa có bốn vùng đất ngự yêu giam giữ ngự yêu sư, tất cả các trẻ con có song mạch chỉ đơn thuần muốn đi trên con đường ngự yêu sư, muốn tìm một sư phụ, học thật tốt "thủ nghệ" này.

Nhưng việc khống chế sức mạnh của song mạch không phải là chuyện dễ dàng, đặc biệt là muốn trở thành một đại ngự yêu sư, nhất định cần phải rèn luyện từ nhỏ, bá một sư phụ, người thầy ấy xem như là phụ mẫu. Quan hệ giữa sư đồ vô cùng nghiêm ngặt, giáo điều nhiều vô kể, đến tận ngày nay, sau khi kiến lập bốn vùng đất ngự yêu, quan hệ sư đồ vẫn nghiêm ngặt không đổi, ví dụ như nàng cùng với Lâm Thương Lan, nếu để người khác biết được nàng hỗ trợ Lâm Hạo Thanh giết chết lão, đó chính là chuyện thiên lý bất dung.

Mà vị đại quốc sư này, năm đó lại nảy sinh tình cảm như thế với sư phụ mình, sâu đậm duy trì đến hôm nay, việc này thật khiến nàng không thể tin được.

Nói đến cùng, nàng chẳng qua dựa vào giấc mộng ấy cùng một chút phán đoán của bản thân mà thôi, chưa thể xác định được độ xác thực của việc này cho nên nàng vẫn là không nên nói cho Thanh Cơ biết. Hơn nữa, dựa theo quan sát hiện tại của nàng, Thanh Cơ thực sự vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ Trữ Nhục Sư.

Trong nội tâm của Thanh Cơ vẫn tồn đọng bất cam cùng không ít thâm tình, chỉ là một cổ nhân đã mất, nàng ta tính kế lần nữa, cũng có thể làm được gì chứ?

Nếu như Thanh Cơ biết được chuyện năm đó tất thấy đều là do đại quốc sư bày ra, nàng nhất định sẽ không chịu ngồi yên, thậm chí có thể như lời nữ tử trong mộng kia nói, sẽ không cam chịu việc này, cùng hắn sống mãi một trận, hơn nữa, bây giờ người có thể chống lại đại quốc sư cũng có thể không ai khác ngoài thanh vũ loạn điều, nhưng trăm năm qua, chưa ai từng thấy hắn thực sự động thủ, năng lực của thanh vũ loạn điều thế nào, cũng rất khó phán đoán, hai người thực sự quyết đấu, ai thắng ai thua, vẫn khó lường trước được.....

Mà nay, Kỷ Vân Hòa ngàn vạn lần không hi vọng Thanh Cơ xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa nói về thực lực, cõi Bắc có nàng ta chần giữ mới có thể trấn an được lòng người ở chốn này, còn nếu nói về tư giao giữa nàng cùng thanh vũ loạn điều, nàng cũng không hi vọng nàng ta xảy ra chuyện gì.

Kỷ Vân Hòa mỉm môi, không nói thêm lời nào.

Mấy ngày sau, nàng hi vọng bản thân có thể gặp lại bạch y nữ tử trong mộng, mong bản thân có thể hỏi rõ ràng về chuyện này nhưng trước khi ngủ nàng nghĩ đến chuyện này nhiều như thế nào thì nàng vẫn không mơ thấy nàng ta.

Dường như chỉ khi sức khỏe nàng càng lúc càng tệ đi, đến gần cái chết một chút mới có thể gặp được nữ tử kia, sức khỏe tốt hơn chút rồi, e rằng xem ra nàng không thể gặp được nàng ta.....

Không lẽ trên thế gian này, thực sự có quỷ thần.....

Không để thời gian cho nàng nghĩ nhiều về vấn đề huyền diệu kia, Lâm Hạo Thanh liên kết với các ngự yêu sư ở bốn vùng đất ngự yêu, khí thế hùng hực tiến vào cõi Bắc.

Trường Ý mỗi ngày càng thêm bận rộn, ngoài bình phong kia, vẫn thấy không ít người tìm gặp y, mấy ngày qua nàng và Trường Ý chưa nói được câu nào, nhưng điều kì lạ là mỗi chiều, nàng mở mắt tỉnh dậy đều trông thấy y đang ngồi bên giường nàng.

Cho đến khi nàng mở mắt, y mới chịu rời đi.

Lại một ngày trôi qua, Kỷ Vân Hòa tỉnh dậy nhưng vẫn không chịu mở mắt, nàng cảm thấy cổ tay mình bị ai đó khẽ bắt lấy, ngón tay lạnh lạnh đặt trên mạch tượng của nàng, nàng vừa chuyển động nhãn châu một cái, ngón tay ấy liền rút đi.

Tâm tư khẽ dao động, cố gắng che giấu cảm xúc trong lòng nàng khẽ thở dài.

Trước khi người kia rời đi, nàng đưa tay kéo lấy cổ tay y.

"Trường Ý." Nàng ngẩng đầu, nhìn vào mắt y, trong đôi đồng tử lam băng, từng con sóng khẽ dao động. Nàng hỏi: "Chuyện của Lâm Hạo Thanh, người

định đòi phở thế nào?"

Vừa nghe nàng hỏi về chuyện này, những gợn sóng trong mắt y lập tức dừng lại.

"Thế nào? Kỳ hộ pháp là đang niệm tình cũ, vẫn muốn cầu tình giúp Lâm Hạo Thanh kia sao?" Giọng của Khổng Minh hòa thượng vang lên sau lưng Trường Ý, Kỳ Vân Hòa quay đầu thì nhìn thấy túi đựng ngân châm của Khổng Minh hòa thượng.

Hắn cầm ngân châm đi đến, mĩa mai tiếp: "Với công phu này, nếu người cá không lấy lại giao châu về, e rằng làm không tốt, chúng ta còn phải nhờ người tìm Lâm Hạo Thanh cầu tình đấy."

Trường Ý hất tay nàng ra: "Trong lòng ta có tính toán, không cần người khác nhiều lời."

Trường Ý xoay người rời đi, ngồi trước bình phong.

Cắm chế lại được thiết lập, ngăn cách không gian giữa bọn họ, Kỳ Vân Hòa quay đầu lại liền bị Khổng Minh châm một châm lên đầu, châm này châm rất đau, thật không biết hắn đang chữa trị cho nàng hay muốn lấy nàng ra trút giận nữa.

Nàng cũng không để ý chuyện nhỏ nhặt này, chỉ nhìn Khổng Minh nói: "Lâm Hạo Thanh nhận lệnh của Thuận Đức công chúa triệu tập người của bốn vùng đất ngự yêu, khi thể hừng hực đánh đến, bọn họ nhất định sẽ không lấy cứng trọi cứng, thực lực của cồi Bắc ra sao, qua nhiều năm giao chiến, trong lòng Thuận Đức công chúa đều hiểu rõ, mục đích lần này của nàng ta, có thể không phải thực sự để Lâm Hạo Thanh diệt cồi Bắc, mà là muốn các người nội bộ tương tàn....."

Khổng Minh hòa thượng lườm nàng một cái, vừa giúp nàng châm cứu vừa hỏi: "Ồ? Vậy theo hộ pháp, chúng ta nên làm thế nào mới tốt?"

"Mục đích không phải là chiến đấu, mà là làm mất nhuệ binh của bọn họ, lấy trận pháp để níu giữ bước chân của họ, đánh thế phủ đầu, thuyết phục Lâm Hạo Thanh ủng hộ chúng ta."

Dứt lời, Khổng Minh hòa thượng đem ngân châm trên đầu nàng nhỏ xuống, thời điểm rút châm, ngược lại vô cùng nhẹ nhàng, hắn nhàn nhạt nói: "Làm sao người cá có thể không thích người được chứ." Hắn lườm nàng một cái "Cách nghĩ cũng giống hệt nhau."

Kỳ Vân Hòa ngẩn người.

Khổng Minh dọn dẹp túi đựng ngân châm: "Đã an bài xong rồi, bắt đầu từ hôm trước mọi người liền bận rộn bố trận, chắc tầm hai ba ngày nữa, phần lớn ngự yêu sư sẽ đến đây, trận pháp có thể cũng hoàn thành. Nhốt bọn họ mười ngày, nửa tháng, cũng không phải vấn đề gì."

Trường Ý nay đã tự có mưu lược của mình.

Kỳ Vân Hòa rũ mắt, cười rồi lại cười: "Thế này rất tốt."

Trường Ý đã có khả năng tính toán riêng rồi, vô cùng tốt.

Chẳng qua nghĩ lại cũng đúng thôi, trong khoảng thời gian sáu năm này, khiến cồi Bắc từng bước phát triển đến mức độ này, ngoại trừ sự giúp đỡ của Khổng Minh hòa thượng, bản thân Trường Ý cũng trưởng thành không ít, ngược lại là nàng đã không còn nhìn thấu được tâm kế của người cá này rồi.

"Mà nay, thứ duy nhất có thể làm chính là tìm cách để Lâm Hạo Thanh ủng hộ chúng ta." Khổng Minh hòa thượng lườm nàng một cái, "Theo ta sở thấy, đợi sau khi bọn ngự yêu sư kia tiến vào trận pháp, tốt nhất chính là để người có thể ra ngoài kia đàm phán, người là người thấu hiểu Lâm Hạo Thanh nhất, chỉ là.....Người cá không đồng ý, mà ta cũng không biết, người có thể sống đến lúc ấy hay không."

"Người cho rằng, ta vẫn còn bao lâu thời gian?"

"Sức mạnh trong huyết mạch cùng lực phủ ngũ tạng của người đã vô cùng suy kiệt, ta đoán cũng chỉ còn vài ngày nữa thôi."

Kỳ Vân Hòa trầm mặc một lúc: "Người nói cho y biết rồi ư?"

"Không cần phải giấu y."

Ồ.....hóa ra là như thế, khó trách trước lúc nàng thanh tỉnh, tay Trường Ý lại đặt trên mạch tượng của nàng, y sợ nàng sẽ ở trong mộng mà vô tri vô giác rồi đi sao.....

E rằng trên người nàng vẫn còn ẩn kị, giao châu của y, vẫn bị giam trong gian phòng vài tác vuông này, y vẫn như cũ, trong lòng mang theo hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tinh]* Ngự Yêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72-2: Tranh chấp (2)

Một đêm này, nàng nhìn ngon nết của Trường Ý trước bình phong đến sáng hôm sau. Buổi trưa, cấm chế kia mới biến mất, Trường Ý đi ra sau bình phong, nhìn thấy nàng vẫn thức, y lập tức nhíu mày.

"Nàng nên ngủ rồi." Trường Ý nói.

"Thời gian ngủ càng lúc càng dài, nên ta mở mắt nhiều hơn." Cửa sổ khe khẽ đóng lại, ánh nắng bên ngoài xuyên qua khe cửa chiếu lên người y, mái tóc màu bạc dưới ánh nắng ngày đông trông vừa mềm vừa sạch. Nàng khẽ cong môi, "Không nhìn thấy mỹ cảnh nơi xa, ngắm mỹ nhân trước mặt nhiều thêm một chút cũng tốt."

Trường Ý ngậy người, khẽ neho mắt lại: "Kỷ Vân Hòa." Ngực khí của y hung dữ, thập phần bất mãn với giọng điệu này của nàng.

Cũng có thể là bởi vì ngực khí này của nàng khiến y nhớ đến chuyện ngày trước.....

"Đường đột rồi, đường đột rồi." Nàng cười cười "Trường Ý, người ngồi xuống đây." Nàng thuận tay vỗ vỗ bên giường mình.

Y nhìn theo tay nàng một cái, lập tức ngồi xuống chỗ đó, nhưng thời điểm nàng chủ động để y ngồi xuống, y lại rào bước ngồi một bên ở bàn trà nhỏ.

Xấu hổ vô cùng.....

"Trường Ý, Lâm Hạo Thanh không phải gần đến cõi Bắc rồi sao, người định sẽ phái người nào đi họp đàm?"

Mâu quang Trường Ý vừa chuyển, quét qua gò má hóp vào của nàng, lại hết như bị đâm đến đau đớn, lập tức dời mắt đi.

"Dù sao cũng sẽ không phải nàng."

"Phải là ta." Nàng tiếp "Ta hiểu rõ người ở bốn vùng đất ngự yêu nhất, cũng là người hiểu Lâm Hạo Thanh nhất. Ta ở ngự yêu cốc, cùng hắn tương đấu nhiều năm, nhưng thực tế.....còn có ân tình. Hắn và ta, như địch cũng như bạn, hoặc là cũng có thể nói là.....quan hệ giữa hắn với ta, cũng được xem là người thân cuối cùng trên đời này rồi."

"Ồ?" Một tiếng cười khẽ bao gồm rất nhiều loại cảm xúc mà Trường Ý không ngờ đến, mở miệng hỏi "Ta tự nhiên không biết, nàng và Lâm Hạo Thanh lại thân mật như vậy?"

Kỷ Vân Hòa cũng không thể lý giải hết những cảm xúc của Trường Ý, nàng cùng y bốn mắt tương giao: "Ta....."

Nàng chưa mở miệng giải thích, ngoài cửa đột nhiên bị người khác đẩy ra, Lạc Cẩm Tang vội vàng chạy vào trong, vẫn chưa đứng vững liền lên tiếng: "Người cá người cá, bọn người Lâm Hạo Thanh đã dừng bên ngoài trận pháp rồi!"

Trường Ý và Kỷ Vân Hòa đều dừng sờ.

Mấy ngày nay Lạc Cẩm Tang không ở cõi Bắc, được phái đi thám thính tin tức, nàng ấy biết ẩn thân, có thể thâm nhập rất nhiều nơi mà người khác không vào được, thu thập được những tin tức ẩn mật nhất.

Nàng ta không thấy Trường Ý ở ngoài bình phong, ở giữa cũng không có cấm chế, nàng liền chạy nhanh như bay đến phía sau, trực tiếp nói: "Bọn họ hình như cảm nhận được trận pháp rồi, cho nên tất cả mọi người đều đứng ngoài trận pháp, họ hiện tại không tính tiến công, hình như muốn cắt đứt liên lạc giữa cõi Bắc với bên ngoài."

Trường Ý khẽ cau mày.

Kỷ Vân Hòa không hiểu: "Cắt đứt liên lạc với bên ngoài? Ý này là sao?"

"Vân Hòa ư không hiểu về cõi Bắc, nơi này là phía cực Bắc của Đại Thành Quốc, đi thêm về hướng bắc sẽ là một mảnh hoang sơn tuyết hải, không có bóng người, đừng nói đến người bình thường, đến cả yêu quái cũng vô cùng khó sinh tồn. Mà nay đến cõi Bắc, cũng đều là người từ Đại Thành Quốc trốn đến, bây giờ Lâm Hạo Thanh đánh đứt đường nam bắc, tuy không động thủ với chúng ta nhưng lại bắt hết tất cả những người đáng tin của ta, cũng không để mọi thứ hàng hóa đưa đến....."

"Hắn muốn cô độc cõi Bắc." Kỷ Vân Hòa hỏi "Triều đình cũng không hành động nào, hắn muốn làm gì nhỉ?"

Nhắc đến chuyện này, hai người đều không vòng vo nữa.

Trường Ý đáp: "Triều đình có phủ quốc sư nhưng rốt cuộc nhân số phủ quốc sư vẫn rất ít. Trận đánh này đều dựa vào tướng sĩ binh đội phong tỏa nghiêm ngặt. Trước đây cõi Bắc của ta có yêu quái đáng tin, vẫn có thể thoát khỏi bọn họ, từ không trung, nước sông, vượt qua núi cao đem vật dụng đến."

"Ừ." Lạc Cẩm Tang gật đầu, "Lần này vẫn may là muội biết ẩn thân, nếu không sẽ không thể quay về rồi, ngự yêu sư của bọn họ khổng chế được rất nhiều đại yêu quái, bay trên trời, bơi dưới sông, chạy trên đất, đều có cả, tất cả đường đi đều bị bọn họ khổng chế rồi."

Trưởng Ý thấp giọng: "Ta tấn công ngự yêu đài, vô số ngự yêu sư không dốc toàn lực, mà nay tình thế e rằng bất đồng."

Kỷ Vân Hòa cũng trầm tư hỏi: "Hành động này của Lâm Hạo Thanh, hình như thực sự muốn dùng sức mạnh của bốn vùng đất ngự yêu để đấu với cõi Bắc, nhưng vì sao chứ?" Nàng khó hiểu "Cõi Bắc cùng triều đình tranh đấu càng lâu, đối với hắn, với cả tộc ngự yêu, không phải càng có lợi hay sao? Hắn vì sao phải tự làm khổ bản thân? Thuận Đức công chúa rốt cuộc đã hứa với hắn chuyện gì? Hắn sẽ không diệt cõi Bắc thật chứ....."

Lạc Cẩm Tang nghe đến gần đây: "Hai người đang nói gì vậy? Ngự yêu sư của ngự yêu đài ban đầu vì sao không bán mạng bảo vệ ngự yêu đài, ngược lại dẫn theo cả nhà đến phương nam? Còn có.....Lâm Hạo Thanh nếu không muốn diệt cõi Bắc, hắn vì sao hùng hực khí thế đến đây để làm gì?"

"Đi về phương nam là vì muốn hợp nhất thế lực của tộc ngự yêu."

Kỷ Vân Hòa vừa suy tư vừa đáp "Năm đó, các ngự yêu sư bị chia cắt ở bốn vùng đất ngự yêu, tự do bị ràng buộc, bởi vì triều đình e ngại sức mạnh của ngự yêu sư, muốn hạn chế họ. Ngự yêu đài phương bắc bị thế lực phản nghịch cõi Bắc lật ngược thế cuộc, bọn họ đương nhiên sẽ rời khỏi cõi Bắc, nhưng không đi về hướng đông hoặc tây hai vùng đất ngự yêu gần hơn, ngược lại đi đến ngự yêu cốc phương nam, bởi vì thực lực của ngự yêu cốc mạnh nhất." Nàng thì thầm tự nói:

"Triều đình bị cõi Bắc phân đi tâm lực, tộc ngự yêu vẫn đang chờ đợi thời cơ, đến ngày hôm nay, bọn họ nhất định có mưu đồ." Kỷ Vân Hòa suy tư "Lâm Hạo Thanh, Lâm Hạo Thanh.....lần này vì sao người đến cõi Bắc.....người rốt cuộc muốn gì?"

"Hắn muốn người." Lời của Không Minh hòa thượng xen ngang lời nàng.

Tất cả tầm mắt của mọi người vừa chuyển, Không Minh hòa thượng đưa một bức thư mang theo hàn khí ném lên bàn trước mặt Trưởng Ý.

Lạc Cẩm Tang nhìn Không Minh: "Con lừa trọc, lời này của người lại có ý gì?"

"Lâm Hạo Thanh phái người đến đưa thư, muốn cõi Bắc giao Kỷ Vân Hòa ra, nhận được người, hắn lập tức rút lui. Thư ở đây." Không Minh nhìn Trưởng Ý "Người đưa thư cũng ở cõi Bắc, đang đợi người hồi đáp."

Trưởng Ý đến thư cũng không mở, hàn khí trong tay nổi lên, khiến cho bức thư ấy đông thành một khối băng, y lần nữa nắm chặt, bức thư ấy lập tức hóa thành bột vụn: "Bảo hắn rút." "

Không Minh cười lạnh: "Ta cũng đoán được như thế." Hắn xoay người muốn đi, Kỷ Vân Hòa đột nhiên lên tiếng:

"Đợi đã." Lời này của nàng vừa gọi Không Minh lại, nào ngờ Trưởng Ý lại vội trách một tiếng: "Không được đợi!"

Kỷ Vân Hòa nhìn Trưởng Ý, có chút buồn cười, lại có chút giận: "Lời của ta vẫn chưa nói xong....."

"Không cần nói nữa. Ý ta đã quyết."

"Sao người biết ta muốn nói gì chứ?"

"Ta biết."

"Người không biết."

Lạc Cẩm Tang bĩu môi nhìn hai người: "Hai người người lớn tí đi. Cộng lại cũng gần một trăm tuổi rồi....."

Kỷ Vân Hòa hiếm khi giận dữ đáp: "Y là yêu quái, tuổi tác còn cao hơn cả đầu y, một trăm tuổi này y chiếm tám phần! Ta vẫn còn nhỏ."

Trưởng Ý siết chặt nắm tay.

Lạc Cẩm Tang chê bai nhìn nàng: "Vân Hòa.....biểu hiện của ti bây giờ rất ấu trĩ."

Không Minh hòa thượng đứng một bên lườm Lạc Cẩm Tang một cái: "Người còn dám nói người khác ấu trĩ?"

Lạc Cẩm Tang khắc chế: "Ta đang hòa giải, ta cảnh cáo người đừng cố tình gây chiến với ta nha."

"Cảnh cáo ta? Lạc Cẩm Tang, người ấu trĩ tự ý rời khỏi cõi Bắc, ta vẫn chưa tìm người tính sổ....."

"Tính sổ gì hả, ta ở cõi Bắc thì người chê ta, ta rời đi người cũng trách ta, người vì sao cái gì cũng trách ta hả?"

Mắt thấy hai người họ bắt đầu muốn cãi nhau, Kỷ Vân Hòa có chút ngây ngốc.

"Đủ rồi!" Cuối cùng vẫn là Trưởng Ý gánh lấy cái danh thành thực, y nói "Muốn cãi nhau ra ngoài cãi."

Kỷ Vân Hòa nhú mày: "Các người đều đủ rồi! Không phải nói người đưa thư vẫn đợi ở cõi Bắc sao! Có thể bàn chính sự được không!"

Màn tranh luận ấu trĩ kia cuối cùng cũng chấm dứt.

Kỷ Vân Hòa thờ ra một hơi, tiếp: "Đề ta gặp Lâm Hạo Thanh một lần."

"Không được."

"Ta không nói sẽ đi với hần, ta nói là muốn gặp hần một lần." Nàng nhìn Trường Ý "Ta muốn biết, hần rốt cuộc muốn làm gì."

"Không được."

"Tại sao?"

Trường Ý im lặng hồi lâu: "Kỷ Vân Hòa, nàng đừng quên, nàng vẫn đang bị ta giam cầm."

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Đứng về phía người

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nói đến mức này, việc thuyết phục Trường Ý để Kỷ Vân Hòa ra ngoài cơ hồ không thể có khả năng rồi. Nàng do dự một lúc:

"Đề ta đi gặp người đưa thư đến cõi Bắc."

Lạc Cẩm Tang sững sờ: "Khuya thế này rồi....."

"Bây giờ không thể kéo dài thời gian." Nửa câu sau nàng vẫn chưa nói.....thời gian quá quý giá rồi, bất kể là thời gian của bản thân nàng hay là thời gian của đại cục.....

Trường Ý im lặng một chút, rốt cuộc nói với Khổng Minh: "Đưa nàng ta đến đây."

Ngồi trên giường gặp người khác, dù sao vẫn có chút kì cục, cho nên, trong nửa tháng này, lần đầu tiên Kỷ Vân Hòa được đi ra trước bình phong.

Trường Ý ngồi sau thư án, Kỷ Vân Hòa ngồi bên trái y, Khổng Minh cùng Lạc Cẩm Tang đứng sau lưng nàng, giống như giám sát, cũng giống như bảo vệ nàng.

Ánh nến lay động, chẳng lâu sau, một nữ tử xinh đẹp chậm chậm đi đến, vừa vào trong phòng liền hành lễ với Trường Ý, sau đó đưa mắt nhìn Kỷ Vân Hòa đang ngồi bên trái: "Hộ pháp." Nữ tử mềm mại gọi một tiếng "Đã nghe đại danh rất lâu rồi."

Nữ tử trước mặt một thân yêu khí, có thể là yêu quái bị ngự yêu sư thuần phục. Mà dáng vẻ của nàng ta, Kỷ Vân Hòa trước giờ chưa từng gặp qua trong ngự yêu cốc. Nhưng người được Lâm Hạo Thanh đưa đến, có thể biết được là hần tín nhiệm nàng ta.

"Người biết ta sao?" Nàng hỏi.

"Ngày trước cốc chủ vẫn hay nhắc về hộ pháp với Ân Ngữ, còn đưa tranh vẽ của người cho Ân Ngữ xem qua, Ân Ngữ đương nhiên là biết hộ pháp."

Lời nói này nghe có chút ý tứ rồi.

Lâm Hạo Thanh thường ngày hay nhắc đến Kỷ Vân Hòa với nàng ta, lại còn có tranh vẽ Kỷ Vân Hòa nữa? Không biết vì sao, nghe lời này, vẫn cho rằng Lâm Hạo Thanh đối với Kỷ Vân Hòa có ý niệm kì quái gì đó.

Khổng Minh đứng sau lưng Kỷ Vân Hòa nâng mắt lên, làm như vô ý liếc nhìn Trường Ý sau thư án một cái, nhưng chỉ thấy khỏe môi y rũ xuống, thần sắc trong mắt không rõ.

Kỷ Vân Hòa cười đáp: "Ta cư nhiên không biết, quan hệ giữa ta và cốc chủ lại tốt như thế."

"Đương nhiên tốt rồi, năm đó hộ pháp và cốc chủ cùng nhau vượt qua khó khăn, cùng nhau mưu hoạch trải qua một ải khó khăn to như thế, ngài ấy mới có thể ngồi lên vị trí cốc chủ được....."

Kỷ Vân Hòa sững sốt, nhủ này, nàng đánh giá yêu nữ yếu đuối trước mặt, yêu nữ này đang nói.....chẳng lẽ là chuyện nàng cùng Lâm Hạo Thanh giết Lâm Thương Lan, che giấu Thuận Đức công chúa.....nhưng loại chuyện này, nàng cho rằng Lâm Hạo Thanh chỉ giấu kín trong bụng, vì sao lại nói với người ngoài này biết chứ?

Hoặc giả.....đây không phải là một người ngoài?

"Người là gì của Lâm Hạo Thanh.....?"

"Nô tì là yêu phó của cốc chủ, tên là Ân Ngữ."

Thời gian sáu năm, Lâm Hạo Thanh còn bồi dưỡng cho mình một yêu phó.

"Tôn chủ." Ân Ngữ quay đầu, nói với Trường Ý, "Cốc chủ ta không có ý đối địch với côi Bắc, chỉ cần tôn chủ đồng ý trả hộ pháp cho ngự yêu cốc, đại binh tộc ngự yêu sẽ tự rút lui."

Thực sự là vì nàng mà đến.

"Trả cho ngự yêu cốc?" Trường Ý mở miệng, y lạnh lùng nhìn Ân Ngữ, "Là trả cho ngự yêu cốc hay là cho triều đình?" Ân Ngữ muốn mở miệng đáp, Trường Ý trực tiếp đánh gãy lời nàng ta, tiếp tục nói. "Đều chẳng sao cả, không ai có thể đem nàng ấy từ nơi này đi, bất kể là cốc chủ của người hay là công chúa kinh thành, đều không được đưa đi."

Trường Ý vừa dứt lời, trong phòng yên ắng một lúc.

Kỷ Vân Hòa nhìn Trường Ý, xoa xoa ngực mình, dường như nơi ấy vẫn còn chút lạnh lạnh, từng luồng từng luồng vây quanh.....

Ân Ngữ lần nữa mở miệng: "Tôn chủ, vì sao phải đi đến thương vong chứ, ngài là người hiểu rõ, thế cục bây giờ, ba nơi vẫn chưa có ai muốn động thủ."

"Vậy à?" Đồng tử băng lạnh của y nhìn nàng ta, mặc dù không có giao châu nhưng khí chất bẩm sinh của y vẫn khiến cho người trước mặt lộ ra vẻ thấp kém vài phần.

"Côi Bắc không phải triều đình, cũng không phải bốn vùng đất ngự yêu của các người. Người đến đây, vốn dĩ đã mất đi tất cả, chỉ vì một tuyệt sinh cơ. Phù quốc sư khiến bọn họ không thể sống tiếp, thế liền phải diệt phù quốc sư, tộc ngự yêu muốn tham gia giúp đỡ phù quốc sư, thế cũng chính là kẻ địch của côi Bắc. Người đang nói với ta về việc lo lắng cho côi Bắc ư?"

Y dừng một chút, lại tiếp tục nói:

"Người côi Bắc, mất đi tất cả, không có cảm kị càng không sợ hãi. Muốn chiến thì chiến. Không có điều kiện, không thể thỏa hiệp. Không thể giao ra Kỷ Vân Hòa cũng không thể giao Không Minh ra, bất kì người nào được côi Bắc bảo hộ đều không được."

Vừa dứt lời, trong phòng chỉ còn tiếng gió ngoài cửa sổ.

Kỷ Vân Hòa nhìn Trường Ý, chỉ cảm thấy chức tôn chủ hôm nay y đảm nhiệm, không phải hư danh, mà là thực sự, danh phò kì thực.

Y từng là tiềm long dưới biển sâu, mà nay rốt cuộc đã ứng luôn nửa câu sau.....

Tiềm long dưới biển sâu, nhất định phi thẳng lên trời cao.

Rất lâu sau đó, Ân Ngữ biết điều hành lễ: "Ý của tôn chủ, nô tì đã hiểu, thất lễ rồi, cáo từ."

Sau khi nàng ta đi, Không Minh cùng Lạc Cẩm Tang tiếp tục trầm mặc đứng đó một lúc. Không Minh ngược lại cũng không có địch ý lớn như ban nãy, có lẽ vì lời nói kia của Trường Ý sò động, hẳn chỉ nói với Trường Ý: "Chiến đấu với tộc ngự yêu, không phải chuyện dễ, e rằng thắng rồi, bộ ngựa bắt ve sầu, hoàng tước đứng sau (*), nếu phù quốc sư phái quân đến đánh, lại phải ứng phó thế nào, người tự tính toán thật tốt đi."

(*) ta không biết giải thích nên đưa ảnh cho mọi người dễ hiểu, ve sầu ví như bốn vùng ngự yêu, bộ ngựa ví như côi Bắc, hoàng tước ví như triều đình.

Nói xong, hắn kéo Lạc Cẩm Tang rời đi.

Trương Ý cầm bút, bắt đầu viết gì đó lên bàn, dưới ánh nền ôn hòa, nàng đi đến trước người y: "Trương Ý."

Trương Ý ngẩng đầu nhìn nàng: "Ta biết nàng muốn nói gì, không muốn nghe, đi ra sau đi."

Gã này, hôm nay đã hai lần ba lượt dùng lời này chặn lấy lời nàng, Kỳ Vân Hòa vừa tức vừa buồn cười: "Ngươi lại biết ta muốn nói gì sao?"

Trương Ý cười lạnh một tiếng: "Trừ phi là nàng không muốn được cõi Bắc bảo hộ, nếu như muốn nói lời này." Y đặt bút trong tay xuống, "Kỳ Vân Hòa, bọn họ đến cõi Bắc, muốn ở lại hay ra đi là tự do của họ nhưng nàng thì không....."

"Lời này của ngươi, ta lại đoán đúng rồi, nhưng ta muốn nói không phải là cái này." Nàng đáp "Ngươi lại đoán sai ta rồi."

Chữ "lại" này khiến Trương Ý ngẩn người. Y cười mỉa một tiếng: "Đúng vậy, ngự yêu sư nghĩ gì, yêu quái làm sao nhìn rõ được."

Nàng không tiếp lời, chỉ cầm lấy bút lông mà y đặt trên bàn, vẽ lên một đầu thư án, viết lên tờ giấy y chưa viết xong, ở trên đấy vẽ một đường: "Bên này là ngự yêu đài, bên này là tuyến các ngự yêu sư phong tỏa cõi Bắc."

Kỳ Vân Hòa chỉ vào đường đó, nghiêm túc nói:

"Tất cả các tuyến đường Lâm Hạo Thanh phong tỏa từ nam ra bắc, từ lục địa, trên không, dưới sông. Thế trận hôm nay hắn bày bố là sắp xếp theo hướng ngang. Nếu không trung có đại yêu quái chặn lại, nhất định phải có ngự yêu sư thao túng đại yêu, dưới sông cùng trên mặt đất cũng vậy. Mà bốn vùng đất ngự yêu, nhiều năm bị phủ quốc sư áp bức, những đại ngự yêu sư thực sự cộng lại cũng không hơn tám người, ngự yêu cốc có ba người, Lâm Hạo Thanh là cốc chủ, thao túng toàn cục, nhất định sẽ không ra tiền tuyến ngự yêu, Tuyết Tam Nguyệt đã ra hải ngoại tiên đảo, đương nhiên không thể giúp bọn họ, mà ta....."

Nàng cong môi cười, "Ta lần này, đứng về phía ngươi."

Trương Ý ngẩng đầu, nhìn nàng, chỉ thấy dung mạo nữ tử khô gầy, khóe môi mang theo ý cười, đôi mắt sáng như sao, đang nhìn thẳng vào y, mà sự tự tin cùng kiêu ngạo của nàng, hết như chưa từng bị thời gian cùng khổ đau hủy hoại.

Ánh nền lay động giữa hai người, không hiểu vì sao vô số hoài nghi đều được đẩy lên cổ họng khiến y nhất thời không muốn nói gì, y sợ sẽ lập tức phá vỡ thời khắc một màn này.

Nhưng nàng dời ánh mắt đi, điểm sáu điểm trên giấy: "Vì phong tỏa toàn diện cõi Bắc, trên không trung không có thành trì cố định nhất định phải có hai đại ngự yêu sư, thao túng đại yêu khổng lồ trên không, ba người còn lại, một người dưới sông, hai người thủ trên lục địa, những ngự yêu sư khác hình thành tuyến phong tỏa nhưng bất kì nơi nào có động tĩnh lạ, đại ngự yêu sư liền có thể đề đại yêu đi trước hỗ trợ." Nàng tiếp "Đánh ngự yêu sư là chìa khóa phong tỏa của Lâm Hạo Thanh. Chỉ cần ở không trung bắt một người, trên đất bắt một người, phong tỏa của hắn sẽ không công tự vỡ."

Kỳ Vân Hòa buông bút, Trương Ý hỏi nàng: "Sao nàng biết, bọn họ nhất định sẽ an bài như thế?"

"Đây là an bài hợp lý nhất, hơn nữa....." Nàng cười "Ta hiểu Lâm Hạo Thanh."

Năm chữ này khiến đường cong trên khóe môi Trương Ý khẽ hạ xuống một chút.

Kỳ Vân Hòa đắm chìm trong kế hoạch, nhất thời không phát giác, nàng trầm tư, tiếp tục nói:

"Phá vỡ tuyến phong tỏa của đại yêu, Lâm Hạo Thanh nhất định sẽ phái người lên trên. Đến lúc đó, cõi Bắc đã tập kết xong chiến lực ưu tú nhất, toàn lực công kích, nhưng chỉ công kích một góc của bọn họ, nhất định sẽ vô cùng bất ngờ, tính chiến đấu quay về, nhưng không cần hiểu chiến, mục đích

không phải đánh bại bọn họ mà là phá vỡ nhuệ khí của họ." Nàng phân tích tiếp "Bốn vùng đất ngự yêu, nếu như thực sự muốn bán mạng chiến đấu, chỉ có thể để họ biết, quyết tâm liều mạng chiến đấu của cồi Bắc, lấy năng lực chiến đấu, nội bộ bọn họ nhất định sẽ sinh ra rạn nứt, đến lúc đó, cồi Bắc có thể giảm thương vong đến ít nhất, ép lui vòng công kích lần này của bốn vùng đất ngự yêu."

Kỷ Vân Hòa quay đầu nhìn y: "Thế nào?"

Trường Ý không để lộ bất kỳ cảm xúc nào: "Có thể." Y đáp, "Ngày mai sẽ chọn người....."

"Aiz đợi đã." Nàng chặn y lại "Năng lực ngự yêu sư, tuy không mạnh bằng trước như đại ngự yêu sư của bốn vùng đất ngự yêu, không dễ đối phó, không phải ta khoa trương, thời điểm năm đó thanh vũ loạn điều xuất thế, Lâm Hạo Thanh cùng Lâm Thương Lan ứng phó, nếu thêm ta hoặc Tuyết Tam Nguyệt đồng ý liều chết hỗ trợ, lưu lại thanh loan, cũng chưa chắc là chuyện không thể. Cho nên..... Trường Ý, vạn lần không thể khinh địch, bắt hai ngự yêu sư này, là chuyện quan trọng nhất, nhất định không thể thất bại. Ta cho rằng, tốt nhất là người cùng thanh loan, một người tấn công trên không, một người tấn công lục địa....."

Nàng chưa nói xong, Trường Ý liền nheo mắt lại:

"Kỷ Vân Hòa, vì để ta lấy lại giao châu, nàng thực sự có thể phí hết chất xám."

Kỷ Vân Hòa cười: "Trước trận chiến, không thể không có nguyên soái."

Trường Ý trầm mặc một lúc: "Ta đích thân đi, nội trong một canh giờ sẽ quay về."

Ý của y là.....giao châu này, chỉ rời khỏi thân thể nàng một canh giờ? Kỷ Vân Hòa suy tư một lúc, một canh giờ này, nàng có thể nói được bao nhiêu với bạch y nữ tử trong mộng? Chẳng qua.....có một canh giờ cũng tốt.

Nàng cười cười hỏi: "Người định khi nào đi?"

"Ngày mai."

Nàng nhú mày: "Thời gian gấp gấp như thế, thanh loan sẽ đồng ý chứ?"

"Không có vấn đề, không có vấn đề! Giao cho muội!" Lạc Cẩm Tang đột nhiên từ ngoài cửa chạy vào.

Kỷ Vân Hòa ngăn người: "Sao muội vẫn còn ở đây?"

"Muội vốn định sau khi đợi người cá này rời đi sẽ lại đến tìm ti nói chuyện một chút, sau đó.....trón ở đây, tất cả đều nghe hết rồi."

Kỷ Vân Hòa cười, quay đầu nhìn Trường Ý một cái, nàng bây giờ không phát hiện ra Lạc Cẩm Tang, Trường Ý không lẽ cũng không phát hiện ra nàng ấy? Y mất đi giao châu, nhưng ngũ giác vẫn rất nhạy bén mà nhỉ.

"Ngày mai muội sẽ lừa con chim to kia, nói muội muốn bay ra ngoài chơi, đợi lên đường sẽ kéo lòng nàng ta, ép nàng ta phải đi bắt người."

Kỷ Vân Hòa đáp: "Thanh Cơ nghe thấy có thể sẽ đánh chết muội."

Lạc Cẩm Tang cười lắc lắc đầu, lập tức lại nghĩ ra một vấn đề: "Mà giao châu này, làm sao lấy về được vậy? Chẳng lẽ mở lồng ngực của Vân Hòa để lấy ra sao?"

Dứt lời, thần sắc Trường Ý khẽ ngẩn ra, sau đó lập tức thập phần trấn định đáp: "Cho nàng ấy thế nào thì lấy về thế này."

Lạc Cẩm Tang quay đầu hỏi Kỷ Vân Hòa: "Y làm sao cho ti vậy?"

Kỷ Vân Hòa đột nhiên nghĩ đến một màn ngày đó.....

Khoảng khắc tiếp xúc ấy, nhiệt độ giữa hai đôi môi, cảm giác mềm mại kia, hương vị đặc biệt trên người Trường Ý.....tất cả ý thức, đột nhiên hiện lên trên đầu nàng.

Kỷ Vân Hòa quay đầu, hàm hồ nói một câu: "Không có gì, chỉ là chạm chạm chút....."

"Chạm chỗ nào?"

".....Ta có chút mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một lúc, muội cũng mau về đi."

Kỷ Vân Hòa cơ hồ đẩy Lạc Cẩm Tang ra ngoài, vừa quay đầu lại nhìn thấy Trường Ý sau lưng đang cầm sách che nửa khuôn mặt, nhưng đường cong bên khóe mắt lại quen thuộc đi.

Đường cong ấy, hệt như cò đuôi chó dùng để nghịch với chó mèo, cong cong, mềm mại, lông xù xù gãi vào cồi lòng nàng, ngứa ngứa.

Kỷ Vân Hòa quay đầu, đi về sau bình phong, thời điểm lướt qua bên người y, hai người đều không nói lời nào.

Ánh nền trong phòng như cũ vô thanh lay động, tựa như thiêu đốt con tim, khiến cho cả phòng đều ảm áp lên.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Trận tiền cầm chủ soái (1)

Sáng hôm sau, quả nhiên như lời Lạc Cẩm Tang nói, lửa Thanh Cơ đáp ứng nàng, đưa nàng bay về hướng nam mua rượu, theo thời gian bọn họ định sẵn, Trường Ý sẽ theo kế hoạch xuất phát.

Trước khi rời đi, y phải lấy lại giao châu của mình.

Kỷ Vân Hòa ngồi bên bàn trà nhỏ, mặt trời vừa mọc, nàng vẫn chưa ngủ, ánh ban mai rơi trên khung giấy của ô cửa, khiến căn phòng phủ một tầng ánh sáng dịu dàng.

Trường Ý một thân hắc bào, đứng trước mặt nàng, Kỷ Vân Hòa ngẩng đầu nhìn y.

Bốn mắt tương giao, tĩnh lặng không nói lời nào.

Lúc này không khí giữa hai người yên ắng, ánh mắt giao nhau, nghe thấy cả tiếng hít thở của nhau.

Trường Ý khẽ cúi người, Kỷ Vân Hòa dường như theo bản năng ngã người về phía sau một chút.

Động tác của nàng tuy nhỏ nhưng vẫn hiện lên vô cùng rõ ràng trong mắt Trường Ý, y dừng một chút, trong đôi đồng tử lam băng, trong vắt kia phản chiếu khuôn mặt nàng. Giây tiếp theo, tựa như đã hạ xuống quyết tâm, y không do dự nữa, lập tức nâng tay, ngón tay lướt qua gò má, xuyên qua tóc nàng, dừng lại sau gáy nàng.

Bàn tay y không chế động tác của nàng, cường thế không để nàng trốn tránh, rút lui.

Trường Ý nhắm mắt, đôi đồng tử lam băng biến mất sau lông mi dài dài, y cúi người xuống, đem hơi thở đặc biệt thuộc về mình, phủ môi lên môi nàng.

Da thịt y lạnh lạnh càng khiến cho đôi môi nàng thêm nóng rực.

Kỷ Vân Hòa chưa nhắm mắt, nàng ngậy ngốc cảm nhận nụ hôn này. Không giống như sự đường đột cùng nói đùa lần trước, cũng không mãnh liệt, đối kháng như lần nọ. Nụ hôn lần này là một nụ hôn dài, vừa ôn nhu lại cẩn thận.

Khoảnh khắc này, tình cảnh này, bọn họ dường như là một đôi tình nhân khiến người khác ngưỡng mộ, trong thời khắc tư mật nhất, làm chuyện thân mật nhất.

Khí tức của Trường Ý làm lay động giao châu trong lồng ngực nàng, từng luồng khí lạnh từ trong ngực đi lên. Khóe môi lạnh lạnh cùng khí tức trong ngực giao thoa, khiến nàng hết như uống một ngum rượu lạnh, cảm giác trong lạnh tràn ngập cả lồng ngực, khiến nàng mơ màng như say rượu.

Giao châu lam kia đã rời khỏi ngực nàng, đột nhiên tiến vào trong miệng Trường Ý.

Sau khi ánh sáng xanh biến mất, Trường Ý vẫn chưa rời đi.

Mặt trời ngoài kia lại lên cao hơn một chút, bóng của khung cửa in trên mặt nàng, ánh sáng lay chuyển, dưới ánh nắng loang lổ, rốt cuộc nàng cũng nhắm mắt lại.

Bọn họ vì lấy giao châu mới hôn nhau, nhưng hiện tại, giao châu cũng đã lấy về, sự tiếp xúc này.....không có ý nghĩa, nhưng nàng không muốn lập tức dừng lại, nàng tự cho mình một lần phóng túng, đời này kiếp này, nàng thường phải ần ần, mưu hoạch thật nhiều, từng bước tính kế, không dám đi sai một bước nào.

Nhưng khoảnh khắc nàng lựa chọn phóng túng bản thân, nàng cảm nhận được giữa từng lớp hoa nở rộ là niềm vui ngấn ngùi cùng lưu luyến.....

Lông mi run run, cảm xúc tràn ngập trong lòng nàng. Trọng bóng tối ngấn ngùi, sau khoảnh khắc trầm mê, trong đầu nàng dường như có một thanh kiếm, đem hàn quang đâm đến, phá vỡ giấc mộng êm ái này, đồng thời khấy động lục phủ ngũ tạng của nàng.

Giao châu rời khỏi thân thể, đau đớn lần nữa khuếch tán toàn thân, so với trước đó càng đau thêm.

Mỗi một huyết quản trong người, dường như đều có kim đâm, khiến nàng đau đến thanh tỉnh——

Nàng là một kẻ sắp chết!

Kỷ Vân Hòa đột nhiên đưa tay đẩy Trường Ý ra.

Chỉ một động tác cũng khiến nàng thở hổn hển, lập tức xoay người, che miệng lại, nàng cố gắng nhịn lấy cơn đau, tự thuyết phục bản thân đây chỉ là một nụ hôn không thể tin được mà thôi.

Trường Ý nhìn bóng lưng nàng, trầm mặc hồi lâu: "Một canh giờ, ta sẽ quay về."

Kỷ Vân Hòa như cũ che miệng, gật đầu.

Hắc bào Trường Ý khẽ động, khí tức rời đi, thân thể biến mất giữa phòng. Khoảnh khắc y rời đi, trước mắt nàng chột tối, "rầm" một tiếng, Kỷ Vân Hòa ngã trên đất, tứ chi mềm oặt vô lực, da thịt đồn đau như bị kim châm. Trên trán nàng phủ một lớp mồ hôi lạnh.

Nàng đưa tay sờ tai, nàng nhớ rõ Trường Ý từng nói qua, ẩn kín y lưu lại, khiến y có thể nhìn thấy nàng sờ tai, tuy không biết có thể nhìn thấy đến mức độ nào, nhưng nếu như y đang bắt người, phân thần nhìn nàng một cái, nhìn thấy nàng nằm trên mặt đất nôn máu, chẳng phải sẽ hỏng chuyện sao.

Nàng vội dùng hết hơi sức, bò lên giường, đắp lại chăn, thế này mới an tâm nhắm mắt, hôn mê.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74-2: Trận tiền cầm chủ soái (2)

Trên không, thanh vũ loan điều bay lượn trên trời, Lạc Cẩm Tang ngồi trên lưng nàng, xoay đầu nhìn về ánh sáng lam đằng sau, nhưng đột nhiên ánh lam dừng lại, bỏ xa Thanh Cơ, sau đó lại từ mặt đất tiến lên.

Lạc Cẩm Tang kì quái: "Người cá kia sao vậy?"

"Không biết nữa." Thanh loan lười nhác đáp một câu, lại hỏi, "Tiểu nha đầu, người đi phương nam chơi, vậy người cá kia đi theo để làm gì?"

Lạc Cẩm Tang cười hi hi: "Đợi chút nữa ngươi sẽ biết."

Trong không trung, đột nhiên truyền đến một tiếng yêu quái kêu "ya ya".

Thanh vũ loan điều xoay người trên không trung, thu cánh lại, lông vũ lập tức biến mất, nàng hóa thành hình người. Lạc Cẩm Tang kinh hô "a" một tiếng, một tay Thanh Cơ bắt lấy Lạc Cẩm Tang đang rơi tự do, giẫm trên mây hỏi nàng ta: "Tiểu nha đầu, đây là tiếng chim sao?"

"Ta nghĩ đó là tiếng kêu của điều yêu, cũng có thể là yêu quái bị ngự yêu sư khống chế, hoặc là muốn chần không cho chúng ta vào nam." Lạc Cẩm Tang bị Thanh Cơ nhắc lên, thân thể vẫn ở trong không trung nhưng cũng không sợ, còn cố gắng ngẩng đầu nhìn Thanh Cơ "Nếu không ngươi đi xem thử đi? Thuận tay giúp ta bắt một ngự yêu sư cũng được."

Thanh Cơ cười: "Ta biết trong lời nói của tiểu nha đầu ngươi có quái lạ mà."

Thanh Cơ vừa dứt lời, tiếng kêu của yêu quái xa xa kia càng rõ ràng hơn. Thanh Cơ nhìn về phương xa, cười khẽ một tiếng, mâu quang trong mắt lóe lên, nàng không mở miệng, một tiếng chim ngâm vang lên đến tận trời cao, theo sau âm thanh đó là một cỗ yêu khí xông thẳng đến, ngang dọc vấy lấy đám mây của họ, mây trắng vụn dập lập tức tán ra.

Xa xa, một con quái điều đen đang dang cánh giữa không trung, có thể nhìn thấy nửa thân thể cường tráng đứng trên lưng chim kia.

Lạc Cẩm Tang chỉ hần nói: "Chính là ngự yêu sư kia."

"Tiểu nha đầu, ta chỉ đáp ứng giúp ngươi một việc, không có ý định tham gia vào chuyện khốn loạn của côi Bắc."

"Aiz ya, đến cũng đến rồi." Lạc Cẩm Tang giống như thuyết phục Thanh Cơ chơi trò chơi vậy "Ngươi bây giờ không tham gia, hần cũng sẽ không thả ngươi đi."

Thanh Cơ lúc này mới lườm Lạc Cẩm Tang một cái: "Ngươi muốn lợi dụng ta, cũng phải lợi dụng chuyện to một chút chứ, đối diện với điều yêu con với một ngự yêu sư, ngươi lại muốn ta trốn đi?" Nàng tiếp "Có phải ngươi đối với truyền thuyết của ta không quá hiểu rõ hay không?"

Lạc Cẩm Tang tròn hai mắt, ngẩng đầu thật cao hỏi: "Ngươi muốn thế nào?"

Thanh Cơ nhếch môi, cười mỉa hoặc: "Giống như lời ngươi nói, đến cũng đến rồi, nên làm chút chuyện, bắt một người lớn hơn."

"Hả?"

Lạc Cẩm Tang vẫn ngẩn ngơ, Thanh Cơ nhắc nàng lên, cúi người, bay thẳng xuống đại doanh trên đất của ngự yêu sư kia, xông vào trong.

Trên không trung, chỉ còn lại tiếng kinh hô của Lạc Cẩm Tang vì rơi xuống bất ngờ.....

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 74-3: Phần không tên 84

Kỷ Vân Hòa biết rất rõ bản thân lại nằm mơ rồi.

Vẫn là khoảng trời đất hư vô kia. Lần này, bạch y nữ tử xuất hiện vô cùng rõ ràng trước mặt nàng, nàng nhìn thấy dung mạo của nàng ta, cũng nghe thấy giọng nàng: "Có phải ta tiến gần cái chết thêm một bước không?" Nàng hỏi "Ta muốn xác nhận một số chuyện với ngươi....."

Giọng nàng chưa dứt, nữ tử đáp: "Ta biết ngươi muốn xác nhận chuyện gì." Kỷ Vân Hòa nhú mày, nghe nàng ta nói tiếp, "Sinh hoạt của ngươi, của hần, của tất cả người trong nhân gian này, ta đều biết."

"Ngươi đều biết?"

"Sau khi ta chết, chấp niệm hóa thành gió, trên thế gian này, chỗ nào có gió, ta lập tức có thể biết được." Nàng ta nhìn Kỷ Vân Hòa, bắt lấy tay nàng, đứng sau lưng nàng "Đến đây, ta cho ngươi mượn đôi mắt."

Nàng ta nói xong, lại giống như lần trước, trước mắt nàng đột nhiên xuất hiện một khung cảnh, chỉ là không phải nhìn thấy hồi ức của nữ tử này, mà là.....

Thanh vũ loan điều.....còn có Lạc Cẩm Tang.....

Lâm Hạo Thanh.....

Thanh Cơ hóa thành nguyên hình, xông thẳng vào đại doanh ngự yêu sư, Lạc Cẩm Tang không ở đây, hình như đã ẩn thân để tiện cho việc gây rối loạn.....Thanh Cơ dùng móng vuốt bắt lấy Lâm Hạo Thanh trong doanh trưởng kia, người xung quanh đều hỗn loạn, ngự yêu sư, yêu quái, còn có thuyết giả Ân Ngừ kia vừa quay về hôm qua, tất cả đều ở đây.

Nhưng nghe xong thanh vũ loạn điều ngâm một tiếng, móng vuốt cực to bắt lấy cả vai Lâm Hạo Thanh.

"Ta để các người đi bắt ngự yêu sư, các người lại đi bắt Lâm Hạo Thanh để làm gì?" Kỳ Vân Hòa khó hiểu, trách một tiếng "Loạn rồi!"

Bạch y nữ từ kéo tay nàng, bức tranh bên này lập tức biến mất, bên kia, Trường Ý đã chế ngự được một tên ngự yêu sư, đánh ngất đem về.

Nàng nhìn Trường Ý, khẽ ngăn người, chỉ thấy thần sắc y rất vội, dùng tốc độ nhanh nhất để trở về.

Không để nàng tiếp tục nhìn, bạch y nữ từ lần nữa khoát tay. Trước mắt lại xuất hiện một gian phòng khác, là một gian phòng nàng chưa từng đến qua, nhưng cách bài trí này, đột nhiên khiến nàng nghĩ đến ngục giam giam nàng sáu năm trước.....

Cảnh tượng vừa chuyển, một người đứng trước kệ sách, quả nhiên là đại quốc sư một thân bạch y.

Mà nay nhìn lại, y phục trên người đại quốc sư này, giống hệt như của bạch y nữ từ.....

"Hắn thực sự là đồ đệ của người?"

"Ta tên Trữ Tất Ngừ, hắn là đại đệ tử thân truyền của ta. Lúc hắn làm hành khất, ta nhặt hắn về, lấy họ của ta làm họ của hắn, đặt tên cho hắn là Trữ Thanh. Ta dạy hắn một thân bản lĩnh này, nhưng không nghĩ đến....." Nàng ta dừng một chút "Ta đã chết đi, nhưng thân thể có thể hóa thành gió, thuộc về đất trời, cũng tồn tại giống như phụ yêu vậy. Hắn là đệ tử của ta cũng là sai lầm của ta. Mấy chục năm trước, nhất thời ta đột nhiên nhận ra*, Trữ Thanh đối với ta, trong lòng có.....vọng niệm....."

(* nguyên văn 因故而亡 [nhân cố mà vong]: thành ngữ, chỉ trong thời gian ngắn thay đổi rất nhanh, rất nhiều)

Giọng của nàng ta có chút run rẩy, nhưng vẫn cố gắng không chế bản thân, nàng ta tiếp "Hắn vì cái chết của ta mà hận tất cả người trong thiên hạ. Khiến cả tộc ngự yêu cho rằng thanh vũ loạn điều làm loạn nhân gian, lại đưa thập phương trận cho Trữ Nhược Sơ, khiến hắn cùng chín đại ngự yêu sư khác mất mạng, sau này một mình hắn quyền lực lớn mạnh, thiết lập bốn vùng đất ngự yêu, thậm chí đến bây giờ, một tay che trời, tạo thành loạn cục của thiên hạ này....."

Nàng ta nói thế, nhưng kẻ gây ra thảm họa cho thiên hạ kia, lúc này vẫn lảng lảng đứng bên kệ sách, cầm một quyển lên tỉ mỉ nghiên cứu, ánh nắng chiếu rọi gương mặt trầm tĩnh của hắn, hệt như một thư sinh trầm ẩn của thế gian.

Trữ Tất Ngừ khoát tay, khung cảnh trước mặt lập tức biến mất.

Nàng ta buông nàng ra, Kỳ Vân Hòa xoay người nhìn nàng ta: "Người muốn bù đắp sai lầm của mình? Cho nên muốn ta đem chân tướng này nói cho thanh loan, người muốn để nàng ấy giết đại quốc sư?"

"Trên thế gian này, người có thể đấu với hắn, ngoại trừ thanh loan, không còn ai khác." Bạch y nữ từ nhìn nàng "Thời gian của người.....cũng không còn nhiều. Trên đời này, ta cũng chỉ có thể liên lạc với người."

"Vì sao là ta? Kẻ sắp chết trên thế gian này không chỉ có mỗi ta."

"Đúng vậy, kẻ sắp chết rất nhiều nhưng giẫm trên ranh giới giữa người và yêu mà sắp chết thì chỉ có mỗi người. Ta không phải người cũng chẳng phải yêu, chỉ có thể nương thân trong cơn gió, không thuộc ngũ hành mà thân thể của người cũng vượt qua ranh giới của ngũ hành....."

Bạch y nữ từ vẫn mấp máy môi, nhưng giọng của nàng ta dần dần trở nên mơ hồ.

Kỳ Vân Hòa đáp: "Ta nhanh phải tỉnh rồi, chuyện của thanh loan, ta....."

Nàng lập tức mở mắt, trước mắt không phải trần nhà mà là gương mặt của Trường Ý, gần trong gang tấc.

Trên môi vẫn còn độ ẩm của y.

Ánh sáng lam đang ẩn dần trong lòng ngực nàng.

Y.....lại đưa giao châu cho nàng rồi.

Kỳ Vân Hòa ngồi dậy, Trường Ý lùi về sau một bước, lảng lảng nhìn nàng, nàng cười cười hỏi: "Người bắt về rồi?"

Nghe nàng mở miệng nói chuyện, y mới định thần lại: "Ừm"

Hai người lúc này mới đối đáp được một câu, Khổng Minh hòa thượng hưng hăng đẩy cửa tiến vào, hắn bước đến gần, giận dữ mắng Trường Ý: "Người vì sao lại để kẻ ngốc kia bắt Lâm Hạo Thanh! Vạn nhất xảy ra chuyện....."

Trường Ý nhủ mày: "Ta không để nàng ta đi bắt."

Nhìn thấy Trường Ý bị quát, Kỳ Vân Hòa lập tức bĩu môi: "Thanh loan ở đây, đương nhiên sẽ không có chuyện gì."

"Đương nhiên!?" Khổng Minh xem ra rất giận rồi. Hung hăng trừng mắt nhìn nàng "Chuyện không rơi trên người người cá, người trái lại có thể yên tâm!"

Kỳ Vân Hòa nhủ mày, Khổng Minh cũng cảm thấy mình thất thố, ngậm miệng lại, xoay người rời đi, không lâu sau liền nghe thấy tiếng cãi nhau của Khổng Minh với Lạc Cẩm Tang——

Lạc Cẩm Tang: "Tránh ra tránh ra, ta muốn nói cho Vân Hòa nhà ta biết được một tin tốt động trời! Đừng cản ta! Aiz người kéo ta nhìn gì chứ? Ta vẫn ổn! Con lừa trọc ta nói với người, ta và thanh loan bắt Lâm Hạo Thanh về rồi! Đang giam trong địa lao đây!"

"Lạc Cẩm Tang người lớn người nhưng không lớn não! Ai cho người đi bắt Lâm Hạo Thanh!?"

"Người hung dữ gì hả? Ta trước trận giam cầm chủ soái! Bao nhiêu soái khí chứ! Người giận gì chứ? Người có phải đổ kị bản lĩnh của ta với loan điều cao hay không?"

"Lạc Cẩm Tang!"

"Làm gì chứ!"

.....

Hai người cãi càng lúc càng to, ngược lại trong phòng lại vô cùng yên tĩnh.

Trường Ý xoay đầu nhìn nàng, có chút kì quái hỏi: "Nàng sao biết được bọn họ đi bắt Lâm Hạo Thanh chứ?"

Nàng dùng một chút, không thể nói với y biết là trong mộng nàng đã nhìn thấy.....chỉ đáp: "Đoán thôi, với tính cách của Thanh Cơ, đương nhiên không cam tịt mạch." Nàng vòng vo xong, lập tức đổi chủ đề "Thanh Cơ cư nhiên bắt Lâm Hạo Thanh đến đây rồi..... Ta muốn đến gặp hắn."

Trường Ý im lặng, y nhìn nàng chăm chăm, lần này, rốt cuộc cũng không cự tuyệt.

"Cùng đi."

Hai chữ này vừa nói ra, nàng đột nhiên nhếch môi.

Nàng thích nghe Trường Ý nói lời này. Lời nói này chốc chốc khiến nàng muốn nói toàn bộ mọi chuyện cho y nghe——nàng đối với y, chưa từng phản bội.

Nhưng.....

Con đầu vừa rồi khi giao châu rồi thân vẫn tồn tại trên người nàng.

Nàng mấp máy môi, cuối cùng vẫn không nói lời nào, nuốt hết những lời kia xuống.

Thân thể sắp chết này, không nên chơi những trò luân chuyển như thế, tình thế đang phức tạp như vậy, hà tất khiến lòng người phiền não chứ.

Bạn đang đọc truyện [*Ngôn Tình*] *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thuyết giải (1)

Kỳ Vân Hòa vốn vẫn có chút lo lắng, nếu nàng cùng Trường Ý đến gặp Lâm Hạo Thanh, Lâm Hạo Thanh muốn nói rõ sự tình năm đó, thế nàng phải vòng vo ra sao.....

Nhưng không đợi nàng lo lắng nhiều, chưa đến gặp Lâm Hạo Thanh, tiền tuyến đột nhiên truyền tin đến, Lâm Hạo Thanh bị thanh vũ loan điều giam cầm, tất cả ngự yêu sư tiền trận đều đột nhiên đồng lòng tiến lên mãnh liệt, dưới sự chỉ huy của thủ lĩnh các vùng đất ngự yêu, phần nộ đại phá trận pháp phía trước của cõi Bắc, kéo cả đội quân đến đây.

Thanh vũ loan điều cùng Lạc Cẩm Tang tiền trận giam cầm chủ soái, cư nhiên lại khiến cho tộc ngự yêu bị áp chế trong nhiều năm cuối cùng cũng bức ra một chút huyết tính.

Ban đầu Kỳ Vân Hòa nghe thấy tin tức này, có chút dờ khóc dờ cười, tộc người có ản mạch giống mình, ản nhần nhiều năm, đột nhiên hành động một lần như thế, thực sự vô cùng hiếm gặp, nhưng ngưng ngưng hơn là, nàng lại đứng ở bên đối đầu với bọn họ.

Lúc tin tức này truyền đến, Lạc Cẩm Tang cùng Khổng Minh cũng ở trong phòng. Sau đó Lạc Cẩm Tang ngây ngốc: "Rõ ràng là chúng ta ở tiền trận bắt chủ soái của bọn họ rồi, sao lại vẫn khiến họ trở nên lợi hại....."

Khổng Minh hừ lạnh một tiếng, hần vẫn đang giận Lạc Cẩm Tang cho nên không thèm đáp lại sự khó hiểu của nàng.

Kỳ Vân Hòa đáp: "Con thỏ nổi giận cũng biết cắn người, lần này hai người quả thật quá ức hiếp người ta rồi."

Lạc Cẩm Tang lắc đầu: "Thế chúng ta chỉ còn cách đánh một trận với họ thôi?"

"Không thể đánh." Giọng Trường Ý không to, chỉ nhàn nhạt nói ba chữ, nhưng lại vô cùng kiên định.

Kỳ Vân Hòa gật đầu, phụ họa lời nói của y: "Nếu đơn thương độc mã không có ai đầu lại Thanh Cơ, nhưng giữa hai bên giao chiến, nhất định sẽ có thương vong, hơn nữa ý chí chiến đấu giờ đây của tộc ngự yêu rất cao, không thể chính diện tương đầu. Trận chiến này nếu thắng rồi cùng lắm cỡi Bắc cũng chỉ được tạm nghỉ hai tháng, hai tháng sau kinh sư đến, băng tuyết đã tan, đại quân triều đình lên bắc, cỡi Bắc không thể tái chiến. Mà nếu chúng ta thua.....thì sẽ không có sau đó nữa."

"Vậy phải làm sao đây....." Lạc Cẩm Tang vội đến gần đầu "Hay muội lên lút trả Lâm Hạo Thanh về cho bọn họ?"

Khổng Minh hòa thượng lại cười lạnh một tiếng, rốt cuộc cũng lên tiếng mỉa mai: "Người vẫn muốn làm gì nữa? Xúc phạm bọn họ lần nữa? Lạc Cẩm Tang, người có mấy cái mạng mới đủ cho người đây vô đây?"

"Thế.....thế....."

Trong phòng chốc chốc rơi vào trầm mặc. Kỳ Vân Hòa sau khi trầm tư suy nghĩ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Trường Ý: "Hòa đàm đi." Nàng nói, "Ta sẽ đi thuyết giải bọn họ."

Lời này vừa nói ra, căn phòng đột nhiên lại yên ắng xuống.

Lạc Cẩm Tang ngây ngốc nhìn nàng: "Hả? Hòa đàm? Thuyết giải? Tỉ đi?"

Kỳ Vân Hòa không nhìn Lạc Cẩm Tang, ánh mắt không dời nhìn chăm chăm Trường Ý: "Đúng vậy, ta đi."

Trường Ý trầm mặc một lúc, vẫn là câu đó: "Ta đi với nàng."

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* Ngự Yêu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75-2: Thuyết giải (2)

Trời vừa tối, bên ngoài ngự yêu đài, gió tuyết đầy trời, trước mặt là một khoảng tuyết nguyên minh mông, gió tuyết sau lưng, một mảng đại quân áo đen đè giữa đường chân trời, khiến cảnh sắc của gió tuyết càng thêm dày nặng và áp bức.

Trước ngự yêu đài, dưới cổng thành cực to, hai người cưỡi hai con ngựa, đi về hướng hàng vạn người ngựa.

Càng đi về trước, áp lực càng tăng.

Kỳ Vân Hòa cùng Trường Ý, một người chỉ vì nuốt giao châu mới có thể dựng lên thân xác rồng mực một kẻ thân là yêu quái nhưng lại không có nội đan. Bọn họ băng qua gió tuyết, đứng trên tuyết nguyên. Người ngựa bên đối phương vẫn chưa đến, nàng đưa mắt nhìn sang Trường Ý bên cạnh.

"Người thực sự không lấy giao châu về sao?"

Trường Ý lườm nàng một cái, tóc bạc tung bay hòa cùng màu của tuyết trắng: "Không lấy."

Nàng cười nhìn y: "Bọn họ muốn động thủ bắt người thì sao đây?"

"Không có giao châu, bọn họ vẫn không thể bắt nổi ta."

Người cá này đối với bản thân rất tự tin. Nàng quay đầu, nhìn về xa xa, tiếp: "Người không phải là một kẻ nói dối, ta tin người."

Trường Ý quay đầu, liếc nhìn nàng một cái, chỉ nhìn thấy thân hình gầy yếu của nàng giấu dưới lớp áo choàng xanh lam, nàng gầy yếu như thế, dường như

chỉ cần gió tuyết này to thêm chút nữa, sẽ có thể thổi nàng đi mất, nàng kéo dây cương, khống chế con ngựa vì yêu khí phía trước mà có chút không yên: "Trưởng Ý, cảnh sắc này thật đẹp." Nàng nheo mắt nhìn gió tuyết trước mặt cùng khoảng đất mênh mông ở xa xa, "Ta đã rất lâu không bước ra cảnh sắc ngoài này rồi."

Nàng nói lời này, hệt như ngày trước, dường như không phải là đang ở nơi cá cược tính mạng của mình để đàm phán mà chỉ là ra ngoài hóng gió, ngắm cảnh, hoạt động thư giãn gân cốt thôi.

Trưởng Ý nhìn nàng, đáp: "Phải, rất lâu chưa được như thế rồi."

Y cũng rất lâu chưa được như vậy, ở dưới cảnh sắc mênh mông này ngắm nhìn nàng. Lần cuối cùng, đã là sáu năm trước, trên đường rời khỏi ngự yêu cốc, nàng đứng đối diện y, sau lưng là một mảnh tuyết trắng, đến tận bây giờ y vẫn nhớ rõ cảm giác lạnh lẽo, đau đớn khi trường kiếm trong tay nàng đâm vào lồng ngực y, rõ ràng đến thế.....

Mà nay, nàng vẫn đứng bên người y.

Trưởng Ý vốn cho rằng, cả đời này của mình sẽ không để nàng ra khỏi căn phòng kia, y vốn định sẽ giam nàng cả đời, cho đến khi thực sự nàng ngừng thở, không để nàng có cơ hội phản bội y thêm lần nào nữa.

Nhưng bây giờ y đang làm gì vậy?

Y đưa nàng ra ngoài rồi, nếu nàng muốn lần nữa phản bội y, đem theo giao châu của y, chỉ cần đến khi đối phương đến, đứng đối diện y, nàng dễ dàng ra tay, lần nữa cướp lấy tính mạng y.

Nhưng y vẫn làm thế, cho nàng giao châu, thả nàng ra ngoài, cùng nàng rời khỏi ngự yêu đài.

"Đây có lẽ cũng là lần cuối cùng trong đời ta rồi....."

Nàng nhìn không trung, giữa gió tuyết vu vu, thần sắc nọ hơi thiếu sức sống. Nó khiến Trưởng Ý vừa trông thấy lập tức cảm thấy đau, sau khi lý giải ý tứ trong lời nàng lại càng đau hơn.

Cảnh tượng nàng sắp chết, y đã gặp qua cũng từng vì thế mà đau đớn qua.

Y tự lừa chính mình, cũng cố giấu cảm xúc của bản thân, nhưng đến lúc này, nhìn thấy hốc mắt hơi lõm vào của nàng, còn có đôi môi trắng bệch từng được y hôn qua kia, tình cảm trong ngực Trưởng Ý đột nhiên dao động, trào lên cổ họng y, đè nén môi lưỡi y, khiến y cơ hồ không thể khống chế mở miệng gọi: "Kỷ Vân Hòa."

Nàng xoay đầu nhìn, đôi mắt đen nhánh sâu thẳm ánh lên tuyết bay đầy trời cùng mái tóc bạc của y.

"Nếu nàng đồng ý thế nguyên, sau này sẽ không phản bội nữa, ta cũng đồng ý.....tin tưởng nàng thêm một lần nữa."

Gió tuyết vẫn bay loạn, mà tất cả âm thanh giữa đất trời dường như đều ngừng lại.

Nàng sững sờ nhìn y. Trong mắt Trưởng Ý, nàng từng giết y, từng phản bội, lợi dụng y mà giờ đây, y cư nhiên.....vẫn nói ra lời này.

Khóe môi nàng mấp máy, cuối cùng vẫn đè nén tất cả tình ý trong lòng, nhếch nhếch cười đáp: "Cá đuôi to, người vì sao lại ngây thơ như vậy, đã nhiều năm thế này rồi, lời thề của loài người, người vẫn dám cho là thật ư?"

Lời này của nàng, từng chữ như châm đâm vào lòng y, nhưng Trưởng Ý vẫn nhìn nàng nói: "Nếu hôm nay nàng nói, ta vẫn sẽ tin."

Tìm truyền đến một trận đau đớn. Tâm gan lạnh lẽo, cứng rắn kia dường như đều bị vỡ vụn, đau đớn.

Hai tay trong tay áo nàng khẽ run rẩy, cơ hồ không giữ nổi cương ngựa, để ngựa dưới thân rảo vài bước, lúc này, không xa truyền đến âm thanh lộc cộc, bước chân hàng vạn binh lính chấn động cả đất trời, phá vỡ không khí giữa hai người.

Kỷ Vân Hòa lần này mới giữ lại được cương ngựa, nhìn phía trước nói: "Trận tiền, đàm phán chuyện này."

Đại quân vạn người tựa như một mảng đen, hệt như đầm nước nuốt chửng hai người.

Đại quân trăm mét đều dừng lại.

P phía trước, mười mấy người cưỡi ngựa đi đến, tiếng vó ngựa nhanh nhẹn chuyển động, mười mấy người đều dừng trước mặt Kỷ Vân Hòa cùng Trưởng Ý.

Có người nàng quen biết cũng có người không quen nhưng xem ra đều giống hung thần ác sát, vô cùng dọa người.

Ân Ngừ trước đây từng vào cõi Bắc cũng ở trong số đó, nàng ta là yêu phó của Lâm Hạo Thanh, khẩn trương vì hấn hơn bất cứ ai khác, nàng ta cầm cương ngựa tiến lên phía trước nhìn Kỷ Vân Hòa cùng Trưởng Ý: "Chỉ có hai người?"

Người đối diện vừa mở miệng, lúc này thần trí của Kỳ Vân Hòa mới được gọi về một chút. Nàng nhìn yêu phó Ân Ngữ, đáp: "Tôn chủ cỡi Bắc địch thân đến đây, hơn cả ngàn người, vạn người."

Mọi người đưa mắt nhìn Trường Ý một cái, y vẫn chưa nói lời nào, nhưng mắt xanh tóc bạc ấy, sớm đã trở thành truyền thuyết trên thế gian, có người lần đầu tiên nhìn thấy y, không nhìn được mà xoay đầu thì thầm.

Trường Ý nhấc ngựa, tiến lên trước một bước, to giọng nói: "Cỡi Bắc không có ý đối địch với tộc ngự yêu. Nếu hôm nay các vị rút binh, Lâm cốc chủ đương nhiên có thể an nhiên vô sự, quay về ngự yêu cốc."

"Ta làm sao có thể tin ngươi được? Giao Lâm cốc chủ ra trước!" Trong đám người, một đại hán cười ngựa đi lên: "Còn có Tân Lục huynh của ngự yêu son ta, những chuyện khác sau này hần nói!"

Tân Lục huynh trong miệng của người này, chính là vị đại ngự yêu sư bị Trường Ý bắt về, hần vốn là người giữ thể diện cho ngự yêu son, mà nay dễ dàng bị bắt đi như vậy, mặt mũi của bọn họ cũng chẳng còn nữa rồi.

"Vị huynh đài này cũng là người của ngự yêu son?" Kỳ Vân Hòa nhìn đại hán cười hỏi.

Đại hán đáp: "Phải thì thế nào?"

"Tân Lục nếu như là ngự yêu sư mạnh nhất của ngự yêu son mà nay dễ dàng bị giam cầm như thế, huynh đài có thể cảm thấy cỡi Bắc đánh một cái thật mạnh vào mặt mũi của ngự yêu son, quá ức hiếp người rồi không?" Nàng nhìn sắc mặt đại hán nọ chột xanh, lại xoay đầu nhìn Ân Ngữ tiếp "Hơn nữa đến cả Lâm cốc chủ cũng đã bị bắt rồi, bốn vùng đất ngự yêu liên hợp chống bắc, trận này vẫn chưa đánh, chủ soái đã bị bắt đi, nếu truyền ra ngoài, bốn vùng đất ngự yêu rõ ràng trở thành trò cười."

Mọi người vừa nghe xong, trong lòng vốn hừng hực lửa, lúc này bị nàng kích đến nộ khí lên đỉnh đầu, có người cầm đao tiến lên.

Ánh mắt Trường Ý chột lạnh, yêu lực tồn đọng trong cơ thể vừa động, gió tuyết xung quanh dừng lại hóa thành lưỡi đao dừng trước tứ phương tám hướng của những người vây quanh.

Thế cục trở nên căng thẳng.

"Tức gì chứ?" Kỳ Vân Hòa đối đầu với tình hình cương cứng này, khuôn mặt như cũ mang theo ý cười, "Chủ soái bị giam cầm, thể diện bị đánh vỡ, bốn vùng đất ngự yêu tiền mất đi tôn nghiêm, chuyện này không phải là chuyện sớm đã quyết định rồi sao? Mấy chục năm trước, đại quốc sư chế ra độc Hân Sương, kiến lập phủ quốc sư, bốn vùng đất ngự yêu, giam cầm cả tộc ngự yêu.....từ thời khắc ấy, đã định sẵn thế cục ngày hôm nay."

Vừa nói lời này, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Giữa gió tuyết vu vu chỉ nghe thấy tiếng nàng cười nói tiếp: "Các vị phần nộ là vì giận yêu quái cỡi Bắc quá lợi hại hay là giận vì bản thân vô năng, bình thường?" Kỳ Vân Hòa đề khí, điều động toàn bộ sức mạnh trong cơ thể mình, nàng ngồi trên lưng ngựa, thanh âm không lớn nhưng khiến cho tất cả người trong phạm vi trăm mét đều nghe rõ giọng nàng.

"Trăm năm trước, khi ấy không có phủ quốc sư và bốn vùng đất ngự yêu, một tộc ngự yêu vẫn chưa bị giam giữ, còn bây giờ thì thế nào?" Sóng lưng nàng rất thẳng, "Ta cũng là ngự yêu sư, từng là hộ pháp của ngự yêu cốc, ta biết các vị liều chết đến đất Cổ Hân có bao nhiêu không cam tâm tình nguyện cùng khó khăn! Nhưng rốt cuộc là kẻ nào khiến các vị đến đây chứ? Các vị đang vì ai mà chiến đấu? Đao kiếm trong tay các vị, chỉ lên vì hướng nào, sinh mạng cùng nhiệt huyết được đốt lên nhờ gì chứ? Người thanh tỉnh có thể mở mắt nhìn thấy không?"

"Là ai khiến tộc ngự yêu huyết tính không thể nổi lên, là ai khiến ta bị giam giữ trong lồng ngục? Là ai đe dọa, uy hiếp, thuần phục chúng ta?" Nàng vươn tay, bắt lấy băng tuyết bị Trường Ý cô định, băng tuyết tựa như lưỡi đao, cứa vào da thịt nàng, máu tươi rơi xuống.

Nàng hung hăng ném lưỡi băng trong tay xuống đất: "Ta vùng dao hướng đến kẻ hành hình ngoài lồng ngục, không phải với những kẻ khó khăn mưu cầu sinh tồn."

Lời nàng vừa dứt, ánh mắt Trường Ý ngưng tụ nhìn nàng, bàn tay thả lỏng, gió tuyết xung quanh lần nữa chậm chậm rơi xuống, rơi trên mặt mọi người, tuyết nguyên một mảnh trầm tịch. Sau đó, sau lưng mọi người truyền đến tiếng xì xầm.

Kỳ Vân Hòa nhìn Ân Ngữ: "Ta bắt Lâm Hạo Thanh không vì gây chiến mà là vì không muốn gây chiến."

Ân Ngữ cũng nhìn nàng, khuôn mặt trông có vẻ yếu đuối nhưng đôi mắt lại lộ ra vẻ lạnh lùng cứng rắn: "Bọn ta sẽ không lui." Nàng ta tiến ngựa về phía trước, đi đến trước mặt nàng, hai ngựa đối mặt với nhau "Thuận Đức công chúa nói, nếu không giao ngươi cho nàng ta, sẽ đem độc Hân Sương rải khắp nguồn nước trong thiên hạ."

Kỳ Vân Hòa sững sờ.

"Nàng ta không nhất định muốn giết những ngự yêu sư có mặt các ngươi, nhưng nếu có hài tử song mạch mới sinh thì sao, thiên hạ lớn như thế, ngươi làm sao cứu bọn họ đây?"

Kỳ Vân Hòa trầm mặc một lúc: "Ta không biết. Nhưng càng vì như vậy, ta mới sẽ không thỏa hiệp với nàng ta. Nàng ta hôm nay có thể uy hiếp ngươi giết ta, hôm sau càng có thể uy hiếp ngươi tự giết mình, có thể thần phục nàng ta một lần, nhưng khát vọng vĩnh viễn là vô tận."

Lời nàng vừa dứt, vô số người trong trận bước ra, băng qua mười mấy người cười ngửa, Ân Ngừ xoay đầu nhìn.....

"Ta nguyện ý gia nhập cội Bắc."

"Ta nguyện ý gia nhập cội Bắc....."

Mấy người, mấy chục người, mấy trăm người, vô số quân binh sau lưng các ngự yêu sư bước ra, đứng trước mặt Kỳ Vân Hòa cùng Trương Ý, không ai cản những người rời đi kia.

Những thời, đội quân đen kia rã ra.

Gió to cùng tuyết trắng của cội Bắc phủ qua lưng mỗi người, Kỳ Vân Hòa nhìn họ, đột nhiên cong môi lộ ra một nụ cười khê.

Nàng xoay đầu nhìn Trương Ý. Chỉ nhìn thấy y cũng đang lẳng lặng nhìn nàng. Trong đôi đồng tử lam băng kia, dường như chỉ có nụ cười của nàng.

"Trương Ý....." Nàng khẽ gọi y một tiếng.

Gió to quần lấy áo choàng của nàng, khiến áo choàng trong gió phấp phới thành một cái chong chóng.

Bên tai nàng không có bất kì tiếng xì xầm nào, thậm chí đến giọng nàng cũng không nghe được nữa——

Trương Ý.....Đây là việc cuối cùng ta có thể giúp chàng rồi.....

Nàng xoay người ngẩng đầu nhìn gió tuyết cùng bầu trời dần sáng lên, đây là cảnh sắc cuối cùng nàng nhìn thấy

Bạn đang đọc truyện [*Ngôn Tình*] *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Quy khứ

Trong lúc gần chết, Kỳ Vân Hòa cảm thấy bản thân bị người khác ôm lấy, hình như đang chạy trong gió tuyết hoang vu.

Trong thế giới của nàng, chỉ còn tiếng thờ nặng nề.

Không dễ gì mới dừng lại, thế giới này lại rơi vào một mảng xi xầm, cái gì nàng cũng có thể nghe thấy nhưng đều không nghe rõ, vĩnh viễn đều đứt đoạn, lúc thì nghe được tiếng Lạc Cẩm Tang đang khóc, lúc lại nghe thấy giọng Khổng Minh hòa thượng đang mắng. Còn có thể nghe thấy tiếng thanh loan an ủi Lạc Cẩm Tang.

Đúng rồi.....thanh loan.....

Nàng vẫn chưa nói cho nàng ta biết.

Kỳ Vân Hòa mơ mơ hồ hồ muốn mở mắt ra nhưng trước mắt là một mảng ánh sáng trắng, cái gì cũng không thấy, nàng chỉ cần rằng, cơ hồ thì thầm, bên mỗi nói chuyện mà bạch y nữ tử muốn nàng nói, cũng mặc kệ người nghe có đang bên cạnh nàng hay không.

Nàng cố gắng nói, cảm nhận gió lạnh đang quần lấy người nàng, giúp nàng chấn bớt rất nhiều đau khổ, khiến nàng có thêm hơi sức: "Thanh loan.....Trữ Nhược Sơ, thập phương trận.....bị đại quốc sư sở hại....."

Nàng nói ra những từ ngắt quãng vô nghĩa.

Theo sau giọng nàng, gió sau lưng càng nổi lên mãnh liệt, thậm chí lay động cả tóc nàng, khiến nàng mở mắt ra.

Phía sau là Lạc Cẩm Tang khóc hồng cả mắt còn có gương mặt nghiêm túc của Thanh Cơ. Khổng Minh hòa thượng cùng Trương Ý lúc này không biết đã đi đâu, chẳng qua, bọn họ không ở đây cũng tốt.....

Nàng vừa nhận rõ người, gió sau lưng khẽ động, thổi lay cả trong góc giường, cảnh tượng kì lạ này khiến Lạc Cẩm Tang kinh ngạc đến quên cả khóc, chỉ dò mắt ngay người nhìn nàng: "Vân Hòa.....ti đây là....."

Nàng không còn sức để giải thích với nàng ta, nàng của bây giờ, thân thể giống như bị cơn gió này khống chế, cơ hồ trở thành con rối gỗ của Trữ Tất Ngừ——thân thể nàng bị gió to quần lấy, dường như nửa lơ lửng trên không trung.

"Thanh Cơ, Vân Hòa bị sao vậy?"

Thanh Cơ cũng nhú mảy nhìn Kỳ Vân Hòa nhưng không có cách nào giải thích với Lạc Cẩm Tang.

Khỏe môi Kỳ Vân Hòa khẽ động, hoàn toàn không chịu sự khống chế của nàng mà nói ra một câu: "Năm đó Trữ Nhược Sơ không hề lừa ngươi."

Lời này càng khiến Lạc Cẩm Tang không hiểu nhưng lại khiến Thanh Cơ ngẩn người.

Trữ Tất Ngừ trong mộng kia dường như nhân lúc Kỳ Vân Hòa sắp chết, mượn sức gió khống chế cơ thể nàng. Giống như trong mộng, Trữ Tất Ngừ đem đôi mắt của mình cho nàng mượn, ở nơi đây, nàng ta lại chủ động mượn thân thể của nàng.

Nàng ta mượn miệng Kỳ Vân Hòa nói với thanh vũ loạn điều: "Hắn nói muốn đi cùng ngươi là thực sự muốn đi cùng ngươi, chỉ là hắn bị đại quốc sư lừa, thập phương trận đã giết chết hắn. Là đại quốc sư giết chết hắn."

"Vân Hòa tí đang nói gì hả....." Lạc Cẩm Tang đỏ hồng đôi mắt "Tí đã thế này rồi, tí....."

Thanh vũ loạn điều vì lời nói này ngẩn người hồi lâu, cuối cùng nhìn Kỳ Vân Hòa thất thần nói: "Ta biết nàng ta đang nói gì." Dứt lời, khỏe môi mím chặt lại, không nhìn Kỳ Vân Hòa nữa, xoay người rời đi, trong lúc xoay người lại va vào vai Trường Ý.

Hai người chạm vai nhau, bước chân Thanh Cơ không dừng lại, gương mặt trầm ngưng nghiêm túc, bước thẳng ra ngoài phòng. Mà Trường Ý đến cả đầu cũng không quay lại, vốn dĩ không để ý đến ai đã đụng vào vai y, cũng không để ý những người xung quanh đang ở đâu.

Y chỉ định nhìn nàng.

Sắc môi Trường Ý mang theo vài phần nhợt nhạt, mái tóc bạc hơi rối loạn, y đi đến trước mặt nàng, nhìn con gió kì lạ sau lưng nàng.

Sau khi Thanh Cơ rời đi, con gió sau lưng nàng cũng dần dần biến mất.

Thân thể nàng chậm chậm rơi xuống, Trữ Tất Ngừ thu lại sức mạnh của mình, Kỳ Vân Hòa đối với thân thể của mình vẫn không thể khống chế, lúc thân thể nàng nằm trên giường, đôi mắt nàng cuối cùng cũng nhìn thấy người tóc bạc mắt xanh kia.

Nàng nhìn thấy khỏe môi y mở ra lại khép vào, mấy lần run rẩy, nhưng một chữ cũng chưa nói ra.

Y muốn nói gì? Nàng lúc này rất muốn hỏi.

Nhưng gió của Trữ Tất Ngừ đã biến mất rồi, lúc này nàng cơ hồ nhìn thấy đuôi của con gió kia xuyên qua góc giường, bay qua cửa sổ, cuối cùng trở về với trời đất tịch liêu.

Nàng biết, bản thân rất nhanh cũng giống như nàng ta, về với vô hình, hóa thành một con gió xanh hoặc một trận sương mai.....Nàng chớp mắt, đồng tử đen nhánh hết như tấm gương, về lại cảnh sắc cuối cùng của thế gian này, khắc vào trong mắt.

Có tuyết đang rơi đầy trời ngoài cửa sổ, có Lạc Cẩm Tang hốc mắt hồng hồng, có trần nhà trong phòng, bàn ghế, bình trà cổ, còn có.....Trường Ý.

Mái tóc bạc cùng đôi đồng tử lam của y.

Chỉ là đáng tiếc, nàng không thể nhìn thấy đuôi cá to tuyết sắc khiến người khác chấn động kia nữa rồi.

Mí mắt nặng nề khép lại, hết như một màn đêm, tách biệt liên hệ cuối cùng của nàng với người trên thế gian này.

Tất cả cảnh vật đều biến mất, tất cả âm thanh đều lui đi, nhận thức cuối cùng của nàng, trong bóng tối vẽ ra cảnh tượng cuối cùng, là hôm ấy, Trường Ý đưa nàng rời khỏi phủ quốc sư, y ôm nàng, băng qua hàng ngàn ngọn núi trùng điệp, hàng vạn tầng mây, cuối cùng dừng lại trên một đỉnh núi.

Ánh mặt trời vừa nhô lên, y ấn nàng lên một tảng đá to trên đỉnh núi.

Đó là cảnh tượng lần đầu tiên bọn họ gặp gỡ sau sáu năm phản bội, vô tình nhìn thẳng vào mắt nhau.

Một khắc cuối cùng của sinh mệnh, nàng nhìn thấy một màn xác thực này.

Vì sao chứ?

Đến cả bản thân nàng cũng không hiểu.

Nàng chỉ định nhìn nhìn Trường Ý, nhìn y cũng nhìn thấy mình trong mắt y. Mặt trời mọc sau lưng y, y trở thành một cái bóng đen, chỉ có đồng tử hết như biển cả mệnh mong kia vẫn trong vắt phản chiếu hình bóng nàng.

Hết như một tấm gương, nàng trong đôi mắt y nhìn thấy bản thân rơi xuống một giọt lệ.

Giọt lệ rơi xuống, con tim lần nữa cảm nhận được cơn đau thiêu đốt nóng rực.

"Cá đuôi to." Nàng rút cuộc nói với y "Trước giờ ta chưa từng phản bội chàng."

Lời này, rút cuộc cũng thoát ra khỏi miệng rồi.

Điều hối tiếc trong lòng nàng cuối cùng cũng trong khoảnh khắc kết thúc sinh mạng, dùng phương thức này để biểu đạt ra.

Nàng đột nhiên bừng tỉnh, hiểu rõ bản thân vì sao luôn không nói chân tướng với Trường Ý. Nàng tự lừa gạt bằng cách bảo đại cục quan trọng hơn, lừa Khổng Minh hòa thượng, cũng lừa cả bản thân nàng.

Nhưng kì thực, lý do thực tế nhất, không vì bất cứ gì khác, chỉ là.....nàng sợ hãi.

Nàng là một Kỳ Vân Hòa ích kỉ, nàng sợ nếu như mình nói chân tướng, Trường Ý vẫn như cũ không tha thứ cho nàng, thế nàng phải làm sao đây? Nàng càng sợ nàng làm tất thấy này nhưng từ lúc bắt đầu đã là một sai lầm. Nàng thay Trường Ý lựa chọn là sai, cùng Lâm Hạo Thanh mưu hoạch, kích y rời khỏi cũng là sai, lúc ở vực đầm y một nhát kiếm kia, bức y chết tâm cũng là sai.....

Nàng sợ nhất Trường Ý sau khi biết được chân tướng sẽ nói với nàng rằng——ta trở thành đáng về như hôm nay, đều là vì nàng.....

Nàng khiến trái tim thuần khiết* ấy chịu trăm ngàn vết thương, cũng khiến một người ôn nhu như nước trở thành người hoàn toàn ngược lại, đó chính là một sai lầm vô cùng to lớn.....

(*nguyên văn dịch từ chi tâm đã giải thích ở chương Khổng Minh xuất hiện)

Cho nên nàng không nói, không muốn nói, không dám nói.

Cho nên.....đến tận lúc này, nàng mới nhìn thấy một màn này. Mới nghe thấy lời mình nói——

Trước giờ ta chưa từng phản bội chàng.

Nhưng tất thấy đều không sao rồi, nói hay không nói, cũng không quan trọng nữa. Người chết đèn diệt, nàng chết rồi, sẽ đem theo quá khứ tiêu tan.

Kỳ Vân Hòa nhìn ánh mặt trời sau lưng Trường Ý càng lúc càng chói mắt, cho đến khi xung quanh hóa thành một mảng trắng nhạt, bóng của Trường Ý cũng biết mất rồi. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời trống rỗng, nhắm mắt lại. Một đời này tính toán vì tự do, sinh tồn, tranh đấu, muốn ra ngoài, đến tận thời khắc này, nàng rút cuộc cũng.....

Yên tĩnh rồi.

Kỳ Vân Hòa chết rồi.

Một chuyện đương nhiên như thế nhưng khi Trường Ý nhìn thấy nàng cuối cùng cũng nhắm mắt, khép miệng lại, sau đó.....ngừng thở. Y đột nhiên cảm nhận được cơn đau rõ ràng đến tê tâm liệt phổi, tựa như một khối băng lạnh bỗng công kích vào, một cây rìu sắt vô cùng nóng bỏng xuyên sâu qua phổi, đâm nát lục phủ ngũ tạng của y, cuối cùng dừng lại trong lòng ngực y.

"Thình thịch."

Đầu rìu biến thành hàng ngàn hàng vạn cây kim đâm vào huyết quản y, trước giờ y chưa từng nghe rõ tiếng tim mình đập như thế.

"Thình thịch."

Tim y đang bị kim nhọn đâm vào, đập chậm như vậy lại kinh tâm động phách.

Kỳ Vân Hòa chết rồi.

Đây là một chuyện thực.

Giao châu của y đã từ thân thể từ vong lơ lửng bay ra, ẩn ẩn hiện hiện, mang theo hơi ấm còn sót lại của người nợ, quay về cơ thể y. Độ ấm còn sót lại dường như muốn đốt cạn huyết dịch y.

Trong khoảnh khắc này, Trường Ý chợt cho rằng, bản thân hình như.....

Cũng chết rồi.

Bạn đang đọc truyện [Ngôn Tình] Ngự Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Vong Cổ

Người trên giường sớm đã không còn thở, gò má hốc hác giờ đây lại phủ thêm một tầng trắng xanh.

Trong phòng chỉ còn tiếng nghẹn ngào ầm ầm nước mắt của Lạc Cẩm Tang, mà nói ra người khó chịu nhất lúc này chỉ ngây ngốc đứng một bên, không hề động đậy.

Khổng Minh nhìn bóng lưng của Trương Ý, không dám đưa tay chạm vào người y. Chỉ thấp giọng nói: "Chọn ngày hạ táng nàng ta đi."

"Hạ táng gì chứ!" Lạc Cẩm Tang xoay đầu, đôi mắt đỏ hồng, hung hăng trừng Khổng Minh, "Ta không tin! Ta không tin! Nhất định vẫn còn có cách khác! Lâm Hạo Thanh kia chẳng phải bị bắt rồi sao, Vân Hòa nhất định là vì trúng độc năm đó của ngự yêu cóc nên mới thế này! Ta đi tìm hán, để hán trị khỏi cho Vân Hòa!"

Nàng nói xong, lập tức đứng dậy, cất bước muốn xông ra ngoài.

Khổng Minh hòa thượng nhíu mày, giữ lấy cánh tay nàng: "Ta khám bệnh cho nàng ta nhiều ngày như vậy, độc kia sớm đã không còn rồi! Nàng ta là vì thân thể đã hư hao quá nhiều....."

"Không phải!" Lạc Cẩm Tang hất tay Khổng Minh ra, "Không phải! Nhất định vẫn còn cách cứu!" Nàng đẩy hán ra, chạy ra ngoài.

Mây Khổng Minh nhíu chặt, muốn đuổi theo nàng nhưng suy nghĩ vừa chuyển lại nhìn thấy bóng lưng không hề cử động của Trương Ý. Lòng hán lập tức trầm mặc, dù sao trong ngự yêu đài, Lạc Cẩm Tang chạy đi ồn ào lớn thế nào cũng không xảy ra chuyện gì, ngược lại là người cá này.....

Yên tĩnh quá mức khác thường.

"Trương Ý." Khổng Minh gọi y "Người chết như đèn diệt....."

Trương Ý như cũ không có phản ứng gì.

"Trương Ý....." Khổng Minh rốt cuộc không nhịn được mà chạm vào y.

Bị người khác chạm vào, Trương Ý lúc này mới hồi thần lại, y xoay đầu, nhìn Khổng Minh một cái, lúc này Khổng Minh mới thấy, sắc mặt của Trương Ý còn nhợt nhạt hơn cả người đã khuất nằm trên giường kia.

Thần sắc y tê liệt, trong đôi đồng tử lam băng kia, lúc này trở nên xám xịt vô thần, những người khác chưa từng thấy qua, nhưng hán đã gặp qua, sáu năm trước, sau khi hán cứu y từ trong dòng sông chảy xiết kia, lúc y mở mắt, cũng là ánh mắt thế này.

Trống rỗng, vô thần. Hệt như một hài tử bị bỏ rơi, không ai giúp đỡ, không chỗ nương tựa.

Khổng Minh nhất thời cũng không biết phải nói thế nào. Nếu an ủi y, hán chưa từng làm qua, nếu bảo y đối diện với thực tại, lời này lại quá tàn nhẫn. Khóe môi hán nhấp nháy, cuối cùng vẫn trầm mặc thờ dài một tiếng.

Không thấy hán mở miệng, Trương Ý quay đầu, xoay người đi đến bên cạnh Kỷ Vân Hòa.

Y ngồi xuống bên người nàng, không nói lời nào, chỉ lặng lẽ nhìn nàng, nhìn thật lâu, đột nhiên giao châu trong lồng ngực y lần nữa lóe lên ánh lam rực rỡ, y cúi người, đôi môi lạnh băng dán lên đôi môi lạnh lẽo kia.

Y thử đem giao châu lần nữa tiến vào trong cơ thể này.

Nhưng Kỷ Vân Hòa đã ngưng thở, hết như rèm giường ở giường bên, gối đầu nàng đang gối, hoặc bông gòn trong tấm chăn vậy, đều không có sinh mệnh, giao châu không thể tiến vào, vẫn luôn ở trong lồng ngực y, tiến thoái lưỡng nan.....

Giống hết như y.

Tiến cũng không được mà lui cũng chẳng xong, không thể cầm lên cũng không cách nào đặt xuống.

Sắc lam lóe lên trong phòng, mái tóc dài màu bạc của y rủ bên tai nàng, hai cánh môi lạnh lẽo dính lấy nhau, ai cũng không thể sưởi ấm cho nhau thêm lần nào nữa.

Trương Ý nhắm mắt, y không chịu rời khỏi đôi môi đã không còn độ ấm này.

Sắc lam trong lồng ngực càng rực rỡ, y cố đẩy môi lưỡi nàng, muốn cưỡng ngạnh đem giao châu tiến vào trong miệng nàng. Giao châu cũng quả nhiên bị đẩy vào, nhưng chỉ dừng lại trong miệng nàng, mặc kệ Trương Ý thôi động thế nào, cũng không tiến vào nữa.

Y vẫn như cũ không chịu buông tay.

Giao châu kia ở giữa cánh môi hai người phát ra ánh sáng màu bích lam, khiến cho căn phòng này ánh lên sắc xanh của biển cả, hết như y đã đưa nàng

tiến vào cổ hương vừa quen thuộc vừa cách biệt rất lâu của y.

Khổng Minh đứng trong sắc lam này rất lâu, rốt cuộc không thể nhịn được, kéo vai y, đem y kéo dậy.

Giao châu lần nữa trở về lòng ngực y, biến mất vô hình.

"Kỷ Vân Hòa chết rồi." Khổng Minh nói.

Trương Ý cúi đầu, tóc dài che đi một bên mặt, nhưng không cách nào giấu đi thanh sắc ngờ ngàng của y: "Nàng đang lừa ta."

"Nàng ta đã không còn thờ nữa."

"Nàng nhất định là đang lừa ta." Trương Ý hệt như không nghe thấy lời Khổng Minh nói, gần như tự độc thoại, "Trước đây nàng vì tự do, nên lừa ta đi kinh sư phục tòng Thuận Đức. Bây giờ, nàng nhất định vì đề ta thả nàng đi, cho nên mới giả chết lừa ta."

Khổng Minh trầm mặc.

"Nàng không muốn ta giam giữ nàng, không muốn ngất ngốc trong căn phòng này, nàng muốn rời đi....."

"Tách" một tiếng thanh thúy phát ra từ bên giường của Kỷ Vân Hòa, ban đầu Khổng Minh không để ý, cho đến khi nghe thấy một tiếng "tách" này, một hạt trân châu rơi xuống giường, lăn trên mặt đất, ánh châu chói mắt, lăn nhanh đến bên chân Khổng Minh.

Truyền thuyết kể rằng nước mắt người cá sẽ hóa thành châu.....

Sáu năm trước, kể từ lúc hấn cứu Trương Ý cho đến nay, gì mà núi đao biển lửa, tuyết cảnh hiểm đồ, có cái nào mà y chưa từng trải qua chứ, dù chịu thêm bao nhiêu đau đớn, chảy thêm bao nhiêu máu, vô luận trong lúc khổ sở tuyệt vọng, hấn cũng chưa từng nhìn thấy khóe mắt ướt đầm của người cá.

Cho nên Khổng Minh vẫn luôn cho rằng, nước mắt người cá sẽ hóa thành châu đều là lời nói tùy tiện, chẳng qua là tưởng tượng của con người đối với người cá thần bí mà thôi, người cá này vốn dĩ sẽ không rơi lệ.

Nhưng hóa ra.....lời nói tùy tiện kia lại là thật. Chỉ là người cá này vượt quá tưởng tượng của hấn rồi.

Khổng Minh nhìn y, mái tóc rũ xuống như thác, che khuất thần sắc của y, Khổng Minh cũng không nhịn được mà thăm dò y: "Trương Ý, đây là nguyện vọng của nàng ta, cũng là ý trời, ngươi cũng nên.....buông xuống đi....."

"Buông xuống?"

Trân châu từng hạt rơi xuống, nhưng giọng y không hề đem theo tiếng khóc, y bình tĩnh nói, chỉ là giọng hơi khàn khàn:

"Trước khi thuyết giải tộc ngự yêu, ta hỏi nàng, nếu nàng đồng ý thề rằng sau này sẽ không phản bội ta, ta liền nguyện ý tin nàng thêm lần nữa. Thực tế là.....lời thề ấy dù nàng không nói, ta cũng sẽ tin nàng." Y tiếp "Nàng từng lợi dụng ta, ta cũng tin nàng, nàng từng giết ta, ta cũng tin nàng. Tất cả quá khứ, ta đều có thể buông xuống, điều ta không buông được, chỉ là....."

Y nắm chặt tay nàng, cơ hồ toàn thân đều run rẩy.

Tất cả quá khứ, y đều không để ý nữa, y giam nàng, thực ra đã không phải vì phục thù, càng không phải vì đày đoạ.

Điều y buông bỏ không được, muốn giữ lại, chỉ là nàng.....

Nhưng y vẫn thất bại rồi....

Dù có cô lập đảo Hồ Tâm này bao nhiêu, phong ấn lâu các này dày thế nào, y giám sát tỉ mỉ, cẩn thận ra sao. Y vẫn không giữ được nàng lại.....

Gian phòng yên ắng hồi lâu, cuối cùng, chỉ nghe thấy Trương Ý run rẩy nói:

"Nàng tự do rồi....."

Hệt như gió tuyết cõi Bắc này, thoải mái lơ lửng giữa đất trời, thuận theo gió mà bay đi, không chịu bất kì ràng buộc nào.

.....

Giữa tuyết to dày đặc, Lạc Cẩm Tang đi vào như một con lốc, điên cuồng đi về địa lao giam giữ Lâm Hạo Thanh. Trong lúc khẩn trương thậm chí quên cả ăn uống, trực tiếp xông vào địa lao, người gác cửa vốn muốn chặn nàng lại, nhưng nhìn thấy nàng cũng không thực sự chặn lại, chỉ hô hai tiếng, theo sau nàng tiến vào.

"Lạc cô nương! Lạc cô nương! Ngươi muốn gì chỉ cần nói với bọn cấp dưới một tiếng là được a!"

Lạc Cẩm Tang cũng không quay đầu lại, đi thẳng đến nơi sâu nhất trong địa lao——nhìn về hướng địa lao giam Lâm Hạo Thanh.

Đạp lao âm u ẩm ướt, còi Bắc rất lạnh, trên mặt đất trong ngục kết chút băng. Lạc Cẩm Tang chạy nhanh, có lúc loạng choạng hai bước ngã xuống, chặt vật chạy đến trước cửa ngục, nàng đẩy cửa ra, ra lệnh cho nam tử ngồi bên trong: "Mau đưa giải dược ra!"

Nam tử áo xanh trong ngục khẽ quay đầu nhìn nàng, bị giam vài ngày, cũng không thấy hắn có chút hỗn loạn nào, hắn trấn định hỏi nàng: "Giải dược gì?"

"Giải dược trên người Vân Hòa! Lão cốc chủ hạ độc trên người ti ấy! Nay ti ấy sắp chết rồi....." Nàng hoảng loạn nói.

Nam tử nghe xong, lúc này thân hình khẽ động, lập tức đứng lên.

"Người nói cái gì?"

"Vân Hòa.....Kỷ Vân Hòa ti ấy.....chết rồi....."

Bạn đang đọc truyện *[Ngôn Tình]* *Ngự Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.